

NEW YORK TIMES
BESTSELERIS

Becca Fitzpatrick

CRESCENDO

Antra „Puolusio angelo“ knyga

Alma littera

Versta iš:

Becca Fitzpatrick

CRESCENDO

ISBN 9786090107898

© Becca Fitzpatrick, 2010

© Vertimas į lietuvių kalbą, Donatas Masilionis, 2011

© Viršelyje panaudota nuotrauka © Elena Tsoma/Dreamstime.com

© Leidykla „Alma littera“, 2011

Redaktorė *Simona Kaziukonytė*

Korektorės *Indrė Petrėytė, Marijona Treigienė*

Viršelio dailininkė *Eglė Gelažiūtė-Petrauskienė*

Maketavo (ePub) *Albertas Rinkevičius*

SKIRIU DŽENEI MARTIN IR REBEKAI SATON UŽ
NEĮTIKĖTINAS GALIAS, KURIAS SUTEIKIA JŲ
DRAUGYSTĖ! TAIP PAT DĖKOJU T. J. FRIČUI UŽ
PASIŪLYTĄ PERSONAŽO VARDĄ EKANUSAS.

PROLOGAS

KOLDVOTERIS, MEINO VALSTIJA
PRIEŠ KETURIOLIKA MĖNESIŲ

Durnaropės medžio pirštai įkyriai barbeno į lango stiklą už Harisono Grėjaus nugaros, ir jis užlenkė knygos lapą, nes per šį triukšmą negalėjo toliau skaityti. Pavasario vėjas visą naktį stūgaudamas ir švilpaudamas įnirtingai talžė kaimišką namą ir barškino langines. Nors pagal kalendorių jau buvo kovas, Harisonas dar nesitikėjo pavasario. Vėjas nuo vandenyno nešė audrą, tad visai nenuostabu, jei paryčiu pamatys, kad laukus sukaustęs gruodas.

Harisonas paspaudė nuotolinio valdymo pultelio mygtuką ir paleido Bonončinio *Ombra mai fu*, kad negirdėtų spigių vėjo aimanų. Tada įmetė į židinį dar vieną pliauską ir ne pirmą kartą paklausė savęs, ar būtų pirkęs šį kaimišką namą, jei būtų žinojęs, kiek reikia kuro norint apšildyti vieną nedidelį kambarį, ką jau kalbėti apie devynis.

Šaižiai suskambo telefonas.

Harisonas pakėlė ragelį įpusėjęs antram skambučiui tikėdamasis išgirsti savo dukters geriausios draugės, kuri turėjo bjaurų įprotį namų darbo įteikimo išvakarėse skambinti nepadoriai vėlai, balsą.

Ragelyje pasigirdo negilus, dažnas kvėpavimas, ir tik paskui pro elektrostatinę traškesį atsklido balsas:

– Mums reikia susitikti. Per kiek laiko gali atvykti?

Nuo šio balso, tarsi vaiduoklio iš praeities, Harisoną iki pat kaulų persmelkė šaltis. Jis jau seniai jo negirdėjo, ir dabar šis skambutis galėjo reikšti tik viena: atsitiko kažkas negera. Kažkas siaubinga. Harisonas pajuto, kad rankoje laikomas ragelis nuo prakaito tapo slidus, o jo paties kūnas įsitempęs.

– Per valandą, – sausai atsakė.

Harisonas iš lėto padėjo ragelį. Jis užsimerkė ir nevalingai mintimis sugrįžo į praeitį. Prieš penkiolika metų išgirdęs skambant telefoną jis sustingdavo, o laukiant, kol kitame gale pasigirs balsas, sekundės aidėdavo tarsi būgno dūžiai. Pakui vieni ramūs metai keitė kitus, ir galiausiai Harisonas įtikino save, kad gali pabėgti nuo praeities paslapčių. Juk jis gyvena normalų gyvenimą su puikia šeima. Jam nėra ko bijoti.

Stovėdamas prie plautuvės virtuvėje Harisonas prisipylė stiklinę vandens ir vėl ją išpylė. Lauke buvo tamsu nors į akį durk. Iš lango į jį spoksojo pablyškęs atvaizdas. Harisonas linktelėjo, tarsi norėdamas pasakyti, kad viskas susitvarkys. Tačiau jo akys išdavė, kad pats sau meluoja.

Jis atlaisvino kaklaraištį, kad atslūgtų įtampa, nuo kurios, regis, dilgčiojo net oda, ir prisipylė antrą stiklinę. Vanduo sunkiai nutekėjo gerkle kėsindamasis pakilti atgal. Pastatęs stiklinę į plautuvę, Harisonas nuo lentynos paėmė automobilio raktelius ir trumpai svarstė, ar nevertėtų apsigalvoti.

Sustabdė automobilį kelkraštyje ir išjungė žibintus. Sėdėdamas tamsoje ir leisdamas iš burnos garus jis nužvelgė apgriuvusių mūrinių namų eilę apleistame Portlando kvartale. Prabėgo nemažai metų –

jei tiksliau, penkiolika – nuo to laiko, kai jis lankėsi šiame kvartale, ir, nepasikliaudamas šlubuojančia atmintimi, Harisonas suabejojo, ar atvyko ten, kur reikia. Jis atsidarė dėtuvę ir išėmė nuo laiko pageltusį popieriaus lapelį. Monro gatvė, Nr. 1565. Jis jau ketino lipti iš automobilio, bet tyli gatvė kėlė nerimą. Tada ištraukė už sėdynės paslėptą užtaisytą *Smith & Wesson* pistoletą ir įsikišo už juosmens. Nuo studijų laikų Harisonas nebuvo laikęs pistoleto, ir tada juo naudojos tik šaudykloje. Tvinksinčioje galvoje sušvito tik viena aiški mintis, kad galbūt galės tą patį pasakyti ir maždaug po valandos.

Tuščioje gatvėje skardžiai aidėjo Harisono žingsniai, bet jis nekreipė dėmesio į ritmingą kaušėjimą ir susikaupęs žiūrėjo į sidabrinės mėnesienos metamus šešėlius. Giliau susisupęs į palatą jis praėjo pro ankštus plūktos žemės kiemus, atskirtus vienas nuo kito grandinių tvoromis, už kurių stūksojo tamsūs ir vaiduokliška tylūs namai. Dukart jam pasirodė, kad kažkas seka, tačiau atsigręžęs nieko neišvydo.

Prie 1565 Monro gatvės namo jis atidarė vartelius ir nužingsniavo į galinį kiemą. Pasibeldęs Harisonas pamatė, kaip už nėrinių užuolaidų kažkas sujudėjo.

Durys prasivėrė.

– Tai aš, – tyliai ištarė.

Durys prasivėrė tik tiek, kad Harisonas galėtų įeiti vidun.

– Ar tave sekė? – išgirdo klausimą.

– Ne.

– Jai gresia nelaimė.

Harisono širdis ėmė plakti smarkiau.

– Kokia?

– Kai jai sukaks šešiolika, jis atvyks jos pasiimti. Privalai ją išvežti. Ten, kur jis niekada jos neras.

Harisonas papurtė galvą.

– Nesuprantu...

Grėsmingas žvilgsnis neleido jam baigti sakinio.

– Kai sudarėme šį sandėrį, sakiau, kad bus tau nesuprantamų dalykų. Mano pasaulyje šešiolika – prakeiktas amžius. Tau tik tiek tereikia žinoti, – šiurkščiai nukirto pašnekovas.

Abu vyrai spoksojo vienas į kitą tol, kol galiausiai Harisonas atsargiai linktelėjo.

– Turėsi mėtyti pėdas. Kad ir kur nuvyktum, privalėsi viską pradėti iš pradžių. Niekas neturi sužinoti, kad atvykai iš Meino valstijos. Niekas. Jis niekada nesiliaus jos ieškojęs. Supranti?

– Suprantu.

Tačiau ar supras jo žmoną ir Nora?

Harisono akys apsiprato su tamsa, ir jis apstulbęs pamatė, kad priešais stovintis vyras nuo jų paskutinio susitikimo nepaseno nė viena diena. Tiesą sakant, jis nepaseno nė viena diena nuo studijų laikų, kai jie susipažino kaip kambario draugai ir greitai pamėgo vienas kitą. Gal čia tik *šešėlių žaismas*? Niekaip kitaip nebuvo galima to paaiškinti. Tačiau kai kas pasikeitė. Draugo kaklo apačioje atsirado nedidelis randas. Atidžiau apžiūrėjęs sužalojimą, Harisonas krūptelėjo. Tai buvo įdagas, iškilus ir blizgus, ne didesnis už ketvirčio dolerio monetą, sugniaužto kumščio formos. Harisonas

nustėro supratęs, kad draugui buvo įdeginas įspaudas. Kaip gyvuliui.

Draugas pajuto, kur nukreiptos Harisono akys, ir jo žvilgsnis tapo plieninis, šaltas.

– Yra žmonių, norinčių mane sunaikinti. Demoralizuoti ir nužmoginti. Kartu su patikimu bičiuliu įkūriau draugiją. Į ją nuolatos priimami nauji nariai. – Jis nutilo, tarsi svarstyty, kiek dar paslapties gali atskleisti, tada skubiai užbaigė: – Mes subūrėme draugiją, kad apsisaugotume, ir aš prisiečiau būti jai ištikimas. Jei pažiūsti mane taip pat gerai kaip kadaise, žinai, kad gindamas savo interesus padarysiu, ko tik prireiks. – Draugas vėl nutilo ir paskui beveik atsainiai pridūrė: – Ir savo ateitį.

– Tau įdeginu įdagą, – pasakė Harisonas vildamasis, kad draugas nepastebės jį supurčiusio pasidygėjimo.

Draugas tylėdamas pažvelgė į jį.

Tada Harisonas linktelėjo parodydamas, kad supranta, nors ir nepritaria sumanymui. Juo mažiau jis žinos, juo geriau. Tą bičiulis davė suprasti daugybę kartų.

– Ar dar kuo nors galiu padėti?

– Tiesiog pasirūpink, kad ji būtų saugi.

Harisonas pasitaisė ant nosies akinius ir sutrikęs tarė:

– Tikriausiai tau bus įdomu sužinoti, kad ji užaugo sveika ir stipri. Mes pavadiname ją Nor...

– Neprimink man jos vardo, – šiurkščiai pertraukė draugas. – Pasistengiau ištrinti ją iš atminties. Niekas nenoriu apie ją žinoti. Geriausia, kad atmintyje neliktų jokių jos pėdsakų, tada tai išperai nereikės nieko duoti.

Draugas atsuko nugarą, ir Harisonas suprato, jog tai ženklas, kad pokalbis baigtas. Jis dar kiek pamindžikavo, nes galvoje kirbėjo daugybė klausimų, bet žinojo, kad kamantinėdamas nieko gero nepeš. Nuslopinęs smalsumą suprasti šį tamsų pasaulį, su kuriuo duktė neturi nieko bendro, Harisonas išėjo.

Jis nužingsniavo tik pusę kvartalo, kai nakties tylą sudrebino šūvis. Harisonas instinktyviai susigūžė ir atsigrėžė. *Draugas*. Netrukus pasigirdo antras šūvis, ir Harisonas nesvarstydamas nėrė atgal namo link. Jis prasmuko pro vartelius ir apibėgo kiemą. Harisonas jau lenkė paskutinį kampą, kai išgirdęs barnį sustojo. Nors lauke buvo šalta, jį išpylė prakaitas. Galinis kiemas skendėjo tamsoje, tad Harisonas slinko palei išeinančią į daržą sieną atsargiai žiūrėdamas, kad nepasipirtų kokio akmens ir neišsiduotų. Tada jis pamatė galines duris.

– Tai paskutinė galimybė, – perspėjo lygus, ramus, Harisonui nepažįstamas balsas.

– Eik po velnių, – amtelėjo draugas.

Pasigirdo trečias šūvis. Draugas sumaurojo iš skausmo, o šaulys perrėkdamas jį paklausė:

– Kur ji?

Harisono širdis daužėsi kaip pašėlusi, jis suprato, kad privalo kažką daryti. Po penkių sekundžių bus per vėlu. Jis išsitraukė pistoletą. Tvirtai laikydamas ginklą abiem rankomis, prislinko prie tarpdurio, iš užpakalio sėlino prie tamsiaplaukio šaulio. Harisonas pamatė draugą, tačiau kai jų žvilgsniai susitiko, draugo veidą iškreipė nerimas.

– Bėk!

Įsakymas nuaidėjo tarsi varpo dūžis, ir kurį laiką Harisonui atrodė, kad draugas garsiai suriko. Tačiau kai šaulys neatsigrėžė, Harisonas suvokė, kad draugo balsas nuskambėjo tik jo galvoje.

Ne, mintyse paprieštaravo Harisonas ir tyliai papurtė galvą. Ištikimybė buvo stipresnė už nežinomus pavojus. Su šiuo vyru Harisonas praleido geriausius savo gyvenimo metus. Tai jis supažindino Harisoną su būsima žmona. Ne, jis nepaliks draugo nelaimėje.

Jis paspaudė gaiduką. Pasigirdo kurtinamas šūvis, ir Harisonas tikėjosi, kad šaulys susmuks ant grindų. Tada Harisonas iššovė dar kartą. Ir dar.

Tamsiaplaukis jaunuolis iš lėto atsigrėžė. Pirmą kartą gyvenime Harisonas iš tiesų nusigando. Nusigando priešais stovinčio jaunuolio su pistoletu rankoje. Pabūgo mirties. Jį apėmė baimė dėl to, kas nutiks šeimai.

Jis pajuto, kaip į kūną įsminga kulka degindama ir draskydama į tūkstančius gabalėlių. Harisonas parklupo. Jis išvydo neryškų žmonos veidą, paskui dukters. Prasižiojo norėdamas ištarti jų vardus ir ieškodamas žodžių išreikšti savo meilę, kol dar ne vėlu.

Jaunuolis griebė Harisoną ir ėmė vilkti į gatvelę už namo. Nesėkmingai mėgindamas išsilaisvinti Harisonas pajuto beprarandąs sąmonę. Jis negali nuvilti dukters. Nebus kam ją saugoti. Šis tamsiaplaukis šaulys ją suras ir, jei draugas neklysta, nužudys.

– Kas tu? – paklausė Harisonas.

Tardamas šiuos žodžius jis pajuto, kaip liepsna nutvilko krūtinę. Jis vis dar vylėsi, kad suspės. Galbūt sugebės perspėti Norą iš kito pasaulio, kurio tamsa gaubė jį tarsi tūkstantis juodų plunksnų.

Jaunuolis kurį laiką žiūrėjo į Harisoną, paskui jo lediniame veide pasirodė vos pastebima šypsena.

– Tu klydai. Dabar tikrai per vėlu.

Harisonas staiga pakėlė akis apstulbęs, kad žudikas atspėjo jo mintis, ir nevalingai klausė savęs, kiek kartų šis jaunuolis yra atspėjęs paskutines mirštančiojo mintis. Ne sykį.

Tarsi norėdamas įrodyti, kad visada elgiasi praktiškai, jaunuolis nedvejodamas nusitaikė į Harisoną. Šis spoksojo į pistoleto vamzdį. Kai pasigirdo paskutinis šūvis, jis dar spėjo pamatyti šviesos blyksnį.

1 SKYRIUS

DELŲ PAPLŪDIMYS, MEINO VALSTIJA
DABARTINIAI LAIKAI

Lopas atsipalaidavęs stovėjo už nugaros, apkabinęs mane per juosmenį. Vaikinas buvo metro aštuoniasdešimt aštuonių centimetrų ūgio, ir net laisvi džinsai bei medvilniniai marškinėliai nepajėgė paslėpti jo lieknos, raumeningos figūros. Vidurnakčio tamsoje jo plaukai ir akys žaviai spindėjo. Lopo šypsena buvo gundanti ir pranašavo bėdą, bet aš buvau nusprendusi, kad ne visos bėdos yra blogos.

Dangų nušvietė fejerverkai pažerdami į Atlantą spalvingas gijas. Minia ėmė aikčioti. Atėjo birželio pabaiga, ir Meinas džiūgaudamas pasitiko vasarą, – du mėnesius ženklins saulė, smėlis ir turistai su prigrūstomis pinigų kišenėmis. Aš taip pat džiaugiausi būsimais dviem saulės, smėlio ir daugybės laisvalaikio su Lopu mėnesiais. Mokykloje užsirašiau į vasaros kursus – chemijos – ir buvau tvirtai pasiryžusi visą kitą laisvą laiką leisti tik su Lopu.

Priešgaisrinės apsaugos departamentas fejerverkus laidė nuo doko, esančio ne toliau kaip už dviejų šimtų metrų nuo paplūdimio, kuriame mes stovėjome, ir aš kojomis pajusdavau kiekvieną sprogimą. Bangos plakėsi į krantą kopos apačioje, o karnavalo muzika skambėjo visu garsu. Ore sklandė sodrus cukraus vatos, spraginamų kukurūzų ir čirškinamos mėsos kvapas, tad prisiminiau, kad nuo pietų nieko neturėjau burnoje.

– Einu nutversiu sūrainį, – pasakiau Lopui. – Gal tu ko nors nori?

– Tik ne to, kuo prekiaujama.

Nusišypsojau.

– Lopai, ar tik ne flirtuoji su manimi?

Vaikinas pabučiavo mane į pakaušį.

– Dar ne. Atnešiu tau sūrainį. Grožėkis paskutiniaisiais fejerverkais.

Sustabdžiau jį sugraibiusi kelnių diržo kilpą.

– Ačiū, bet nusipirksiu pati. Nenoriu jaustis kalta.

Lopas klausiamai kilstelėjo antakius.

– Kada paskutinį kartą leidai pardavinėjančiai mėsainius merginai paimti pinigus už maistą?

– Senokai.

– Nė sykio. Lik čia. Jei ji pamatys tave, mane visą naktį grauš sąžinė.

Atvėręs piniginę Lopas ištraukė dvidešimt dolerių.

– Palik jai dosnių arbatpinigių.

Dabar aš kilstelėjau antakius.

– Mėgini atsilyginti už visus tuos kartus, kai maisto gavai nemokamai?

– Kai sumokėjau paskutinį sykį, ji mane pasivijo ir sugrūdo pinigų į kišenę. Nenoriu, kad vėl mane grabaliotų.

Nors tai skambėjo kaip prasimanymas, bet galėjo būti ir tiesa.

Atsistojau į ilgos eilės, nusidriekusi aplink prekiaujančią mėsainiais kioską, kurį radau prie įėjimo į karuselę, galą. Teks laukti ne mažiau kaip penkiolika minučių, kol galėsiu užsisakyti. Vienas mėsainiais prekiaujantis kioskas visame paplūdimyje. Tai labai neamerikietiška.

Kelias minutes neramiai pamindžikavusi ir nežinia kelintą kartą nuobodžiaudama apsidairiusi pamačiau už dviejų žmonių nuo manęs stovinčią Marsę. Mudvi su Marse kartu lankome mokyklą nuo pat darželio, ir per tuos vienuolika metų ji man prikūrė begalę šunybų. Tik per ją visa mokykla pamatė, kokius apatinius dėviu. Žemesnėse klasėse Marsė turėjo įprotį iš rakinamos spintelės sporto salėje pavogti mano liemenėlę ir prisegti ją skelbimų lentoje prie administracijos kabinetų, bet kartkartėmis joje prabudavo kūrybingumas, ir draugė mano liemenėle papuošdavo valgyklos stalą – abu mano A dydžio kaušelius pripildavo vanilinio pudingo, ant viršaus uždėdavo po maraskino vyšnią. Žinau, skamba klasiškai. Marsės sijonai buvo dviem dydžiais per maži ir penkiais centimetrais per trumpi. Jos plaukai buvo braškių spalvos, o figūra tarsi ledinuko – pasuk Marsę šonu, ir ji taps beveik nematoma. Jei kas nors skaičiavo mūsų kovų pergales ir pralaimėjimus, esu įsitikinusi, kad Marsė yra surinkusi dvigubai daugiau taškų.

– Sveika, – nevalingai tariau sugavusi draugės žvilgsnį ir nematydama galimybės išsisukti santūriai nepasisveikinus.

– Sveika, – beveik mandagiai atsakė ji.

Pamatyti šįvakar Marsę Delfų paplūdimyje buvo tas pat, kas žaisti žaidimą „Atspėk, kur šiame piešinyje klaida“. Marsės tėtis buvo tojotos prekybos atstovybės Koldvoteryje savininkas, jos šeima gyveno prabangiam rajone ant kalvos, be to, Milarai didžiavosi, kad yra vieninteliai Koldvoterio gyventojai, kuriuos pagarbiai įleidžia į prestižinį Harasiketo jachtklubą. Šią akimirką Marsės tėvai greičiausiai plaukioja jachta Friporte ir valgo lašišą.

Delfų paplūdimys, priešingai, buvo nušiuręs. Čia niekam nė į galvą neateitų įkurti jachtklubą. Vienintelis restoranas – kalkėmis išbaltintas mėsainių kioskas, kuriame papildomai galėjai išsirinkti tik kečupą arba garstyčias. Per šventes būdavo ir keptų bulvių. Visos pramogos – elektriniai automobiliukai ir triukšmingos arkados, o sutemus automobilių stovėjimo aikštelėje narkotikų būdavo parduodama daugiau nei vaistinėje medikamentų.

Tai ne ta aplinka, kurioje ponas ir ponia Milarai leistų savo dukrai nuodytis.

– Ar negalite judėti dar lėčiau? – šaukė nekantraudama Marsė. – Gale yra mirtinai išalkusių.

– Dirba tik viena pardavėja, – paaiškinau jai.

– Na, ir kas? Tegul pasamdo daugiau. Paklausos ir pasiūlos dėsnis.

Turint galvoje Marsės pažymius, jai nederėtų postringauti apie ekonomiką.

Po dešimties minučių priartėjau tiek, kad pajėgiau perskaityti juodu flomasteriu ant geltono plastikinio butelio iškeverzotą užrašą „GARSTYČIOS“. Už mano nugaros Marsė nekantriai mindžikavo ir dūsavo.

– Esu išbadėjusi, – inkštė ji.

Prieš mane stovintis vaikinys sumokėjo ir nusinešė maistą.

– Sūrainį ir kokakolos, – tariau aptarnaujančiai merginai.

Kol mergina prie kepsninės vykdė mano užsakymą, atsigrežiau į Marsę.

– Na, su kuo čia atvažiavai?

Man ne itin rūpėjo, su kuo ji atvažiavo, juo labiau kad mes neturėjome bendrų draugų, tačiau paklausti vertė mandagumas. Be to, jau kelias savaites Marsė man nebuvo iškrėtusi jokios nepadorios išdaigos, ir pastarąsias penkiolika minučių praleidome gana taikingai. Galbūt pavyks sudaryti paliaubas. Kas buvo, tas pražuvo.

Marsė nusižiovavo, tarsi kalbėti su manimi būtų nuobodžiau, nei laukti eilėje spoksant į kitų pakaušius.

– Nepyk, bet nesu nusiteikusi plepėti. Man atrodo, eilėje jau praleidau penkias valandas laukdama, kol aptarnaus neišmanėlė, kuri, regis, nemoka iškart kepti dviejų mėsainių.

Dirbanti už prekystalio mergina buvo pasilenkusi ir susikaupusi iš vaškinio popieriaus vyniojo mėsainių pusfabrikačius, bet aš supratau, kad ji išgirdo Marsės žodžius. Tikriausiai nusigrėžusi apspjovė mėsainius. Nenustebčiau, jei, pasibaigus pamainai, mergina nueitų į savo automobilį išsiverkti.

– Ar tavo tėtis neprieštarauja, kad šlaistaisi Delfų paplūdimyje? – paklausiau Marsės truputį prisimerkusi. – Juk gali suteršti gerą Milarų šeimos reputaciją. Ypač dabar, kai tavo tėtį priėmė į Harasiketo jachtklubą.

Lediniu veidu Marsė atšovė:

– Stebiuosi, kad tavo tėtis neprieštarauja, jog esi čia. Ak, palauk. Teisingai. Jis miręs.

Pasijutau priblokšta. Paskui pasipiktinau Marsės žiaurumu. Gerklėje įstrigo gumulas.

– O ką? – gūžtelėjo pečiais Marsė. – Jis miręs. Tai faktas. Ar nori, kad meluočiau?

– Ką blogo tau padariau?

– Gimei.

Toks abejingumas mane pritrenkė – net nepajėgiau atsikirsti. Pačiupau nuo prekystalio sūrainį su kokakola ir palikau dvidešimt dolerių. Norėjau kuo greičiau grįžti pas Lopą, bet po kivičio su Marse kilo keblumų. Jei dabar tokia pasirodysiu, Lopui pakaks dirstelėti į mano veidą, kad suprastų, jog kažkas atsitiko. Nenorėjau jo painioti į mūsų vaidus. Nusprendusi susitvardyti, netoliese radau suoloelį ir kaip įmanydama dailiau ant jo atsisėdau, nenorėdama leisti Marsei sugadinti vakaro. Žinojau, kad Marsė stebi patenkinta, jog privertė mane savęs gailėtis, ir dėl to nuotaika dar labiau subjuro. Atsikandau sūrainio, bet burnoje pajutau šlykštų skonį. Galvoje sukosi mintys tik apie negyvų gyvulių mėsą. Negyvų karvių. Apie negyvą tėtį.

Išmečiau sūrainį į šiukšlių konteinerį ir nužingsniavau tolyn, gerklėje tvenkėsi ašaros.

Stipriai apkabinusi save per alkūnes nuskubėjau prie tualetų pašiūrės automobilių aikštelės gale vildamasi, kad pavyks užsidaryti kabinoje anksčiau, nei pradės riedėti ašaros. Prie moterų tualetų vingiavo eilė, bet aš prasibroviau į vidų ir įsitaisiau priešais purviną veidrodį. Net blausioje elektros lemputės šviesoje buvo matyti, kad mano akys paraudusios ir blizga. Sušlapinau popierinį rankšluostį ir prispaudžiau prie akių. Kokia širšė įgėlė Marsei? Ką baisaus jai padariau, kad nusipelniau tokio elgesio?

Kelis kartus įkvėpiau stengdamasi nurimti ir mintyse sumūrijau plytų sieną, o Marsę nugrūdau į

tolimiausią kampa. Man visai nerūpi, ką pasakė Marsė. Juk ji man visai nepatinka. Jos nuomonė nieko nereiškia. Ji pasielgė šiurkščiai, egoistiškai ir smogė žemiau juostos. Marsė manęs nepažįsta ir tikrai nieko nenutuokia apie mano tėtį. Verkti dėl vienintelio žodžio, išsprūdusio iš jos burnos, nėra prasmės.

Pamiršk visa tai, įsakiau sau.

Palaukiau, kol išnyks raudoni ratilai palei akis, ir išėjau iš tualetu. Klaidžiojau minioje ieškodama Lopo. Pamačiau jį, atgręžusį man nugarą, prie kėglių atrakciono. Greta stovėjo Riksonas ir tikriausiai lažinosi iš pinigų, kad Lopui nepavyks nuversti nė vieno kėglio. Riksonas – nusidėjęs angelas, kurį su Lopu sieja seni ryšiai, peraukę į broliškus santykius. Lopas nenoriai įsileidžia į savo gyvenimą, o pasitiki vos keliais, bet jei yra nors vienas žmogus, žinantis visas jo paslaptis, tas žmogus – Riksonas.

Dar prieš du mėnesius Lopas taip pat buvo nusidėjęs angelas. Tada jis išgelbėjo man gyvybę, užsitarnavo, kad būtų grąžinti sparnai, ir tapo mano angelu sargu. Dabar jis turėjo būti gerutis, bet jaučiau, kad Lopui ryšiai su Riksonu ir nusidėjusių angelų pasauliu yra svarbesni. Ir nors nenorėjau to pripažinti, numaniau, kad Lopas gailisi dėl arkangelo sprendimo, pavertusio jį mano angelu sargu. Šiaip ar taip, jis norėjo ne to.

Lopas norėjo tapti žmogumi.

Suskambęs mobilusis pažadino iš apmąstymų. Skambino geriausia draugė Vi, bet neatsiliečiau, tad įsijungė balso paštas. Mane truputį graužė sąžinė, nes šiandien jai neatsakiau jau į antrą skambutį. Pasiteisinau sau, kad rytoj iš pat ryto susitiksiu su Vi. Tuo tarpu su Lopu pasimatysiu tik vakare. Ketinau mėgautis kiekviena su juo praleista akimirka.

Stebėjau, kaip vaikinai paleidžia rutulį pakylus link, ant jos buvo tvarkingai išrikiuoti šeši kėgliai. Man suspurdo širdis, kai Lopo marškinėliai pasislinko ant nugaros ir pasirodė nuogas kūnas. Iš patirties žinojau, kad visas Lopo kūnas – tvirtas ir labai raumeningas. Jo nugarą buvo lygi ir glotni, vietoj randų, kurie atsirado jam nusidėjus, vėl išdygo sparnai, nematomi nei man, nei jokiam kitam žmogui.

– Kertu lažybų iš penkių dolerių, kad nepajėgsi pakartoti, – tariu atsisitodama Lopui už nugaros. Jis atsigręžęs plačiai nusišypsojo.

– Man nereikia tavo pinigų, angele.

– Ei, vaikai, palikite tokias kalbas tam kartui, kai girdės jūsų tėvai, – pasišiaušė Riksonas.

– Numušti visų trijų likusių kėglių, – erzinau Lopą.

– O koks bus prizas? – paklausė jis.

– Po velnių, – nusikeikė Riksonas, – nejau negalite pakentėti, kol liksite vienu du?

Lopas man vogčiomis nusišypsojo, atsilošė ir priglaudė rutulį prie krūtinės. Tada nuleido dešinį petį, atsivėdėjo ir iš visų jėgų paleido rutulį. Pasigirdo garsus taukštelėjimas, ir visi trys kėgliai nuriedėjo.

– Na, patekai į bėdą, mergaite, – pareiškė Riksonas perrėkdamas susirinkusius žiūrovus, kurie plodami ir švilpdami sveikino Lopą.

Lopas atsišliejo į kioską ir pažvelgė į mane klausiamai išrietęs antakius.

– Tau tiesiog pavyko, – atšoviau.

– Man dar tik pavyks.

– Išsirinkite prizą, – amtelėjo Lopui kiosko savininkas ir pasilenkęs surinko kėglius.

– Violetinį meškiuką, – atsakė Lopas paimdamas bjaurų meškiuką susivėlusiu violetiniu kailiu ir įteikdamas man.

– Dovanoji? – paklausiau glausdama žaislą prie krūtinės.

– Tau patinka brokas. Maisto prekių parduotuvėje visada išsirenki įlenktas skardines. Aš tave stebiu. – Vaikinas užkišo pirštą už mano džinsų juosmens ir prisitraukė arčiau. – Eime iš čia.

– Kur? – paklausiau, tačiau viduje pajutau malonų virpulį, nes tikrai žinojau, ką jis turi omenyje.

– Pas tave.

Papurčiau galvą.

– Neįmanoma. Mama namie. Galėtume važiuoti pas tave, – pasiūliau.

Mes jau du mėnesiai kartu, bet aš vis dar nežinojau, kur gyvena Lopas. Ir ne dėl to, kad nesistengčiau sužinoti. Maniau, kad pakanka draugauti porą savaitių ir jau gali pasikviesti į svečius, ypač įvertinant tai, kad Lopas gyvena vienas. Du mėnesiai tikrai per daug. Stengiausi būti kantri, bet nuolat kamavo smalsumas. Apie Lopo privatų gyvenimą nežinojau jokių smulkmenų, pavyzdžiui, kokios spalvos jo kambario sienos. Ar skardinių atidarytuvas elektrinis, ar mechaninis? Kokiu muilu jis prausiasi duše? Ar jo patalynė medvilninė, ar šilkinė?

– Pamėginsiu spėti, – tariau. – Gyveni slaptame požeminiame bunkeryje.

– Angele, – tramdė mane Lopas.

– Ar plautuvėje yra neplautų indų? Ant grindų mėtosi nešvarūs apatiniai? Kad ir kaip būtų, tavo būstas privatesnis nei manasis.

– Tiesa, bet vis tiek negali jo pamatyti.

– Ar Riksonas jį matė?

– Riksonas privalo žinoti viską.

– O aš neprivalau?

Vaikino lūpos suvirpėjo.

– Kartais pavojinga viską žinoti.

– Jei parodytum, turėtum mane nužudyti? – erzinau.

– Panašiai. Kada įsigalioja tavo komendanto valanda?

– Dešimtą. Rytoj prasideda užsiėmimai vasaros mokykloje.

Komendanto valanda įsigaliojo dešimtą dėl užsiėmimų ir dėl to, jog mama pradėjo dirbti ne pagrindinėje darbovietėje, kad trukdytų man bendrauti su Lopus. Jei būčiau su Vi, drąsiai galėčiau pareikšti, kad komendanto valanda man įsigalioja nuo pusės vienuoliktos. Negalėjau kaltinti mamos, kad ji nepasitiki Lopus – dar visai neseniai ir aš pati taip jaučiausi – bet būtų labai smagu, jei kartkartėmis ji taip stropiai manimi nesirūpintų.

Pavyzdžiui, šįvakar. Be to, juk nieko neatsitiks. Ypač kai mano angelas sargas šalia.

Lopas dirstelėjo į laikrodį.

– Metas vynioti meškeres.

Dvidešimt antrą valandą keturios minutės Lopas apgręžė savo automobilį priešais kaimišką namą ir sustojo prie pašto dėžutės. Jis išjungė variklį, užgesino žibintus, ir mudu paskendome tamsoje. Kurį laiką sėdėjome netardami nė žodžio, tada vaikas paklausė:

– Ko nuščiuvai, angele?

Kaipmat įsitempiau.

– Nuščiuvau? Ne, tiesiog susimąsčiau.

Jis vos pastebimai nusišypsojo.

– Melagė. Kas nors atsitiko?

– Atspėjai, – atsakiau.

Lopas nusišypsojo truputį plačiau.

– Tikrai?

– Prie mėsainių kiosko susidūriau su Marse Milar, – prisipažinau. – Štai mano pastangos niekam nepasakoti apie savo bėdas ir nuėjo perniek. Matyt, išdavė veidas. Antra vertus, jei negalėčiau jų aptarti su Lopus, tada su kuo? Prieš du mėnesius mes ne kartą spontaniškai bučiavomės automobiliuose, prie jų, pigiose stadiono vietose, po virtuvės stalu. Taip pat glamonėjome vienas kitą, šiaušėme plaukus ir terliojomės lūpų blizgiu. Tačiau dabar viskas buvo kur kas rimčiau. Jaučiausi emociškai prisirišusi prie Lopo. Jo draugystė man reiškė daugiau nei šimtas atsitiktinių pažinčių. Kai mirė tėtis, širdyje pajutau didžiulę tuštumą, skausmas kėsinosi sugraužti mane iš vidaus. Šią tuštumą vis dar jaučiau, bet skausmas graužė ne taip stipriai. Nemačiau prasmės tūnoti praeityje, kai *dabar* turėjau viską, ko noriu. Ir dėl to turėjau būti dėkinga Lopui. – Ji buvo tokia dėmesinga, kad priminė, jog mano tėtis miręs.

– Ar nori, kad su ja pasikalbėčiau?

– Tai man truputį primena „Krikštąėvį“.

– Dėl ko tarp jūsų įsiplieskė karas?

– Bėda ta, kad nežinau. Vaikystėje pešėmės, kuri iš priešpiečių dėžės paims paskutinį šokoladinio pieno paketį. Paskui, kai mokėmės pagrindinėje mokykloje, Marsė ant mano rakinamos spintelės išpurškė žodį „Kekšė“. Ji net nesivargino to daryti slapta. Matė visa mokykla.

– Ji elgėsi taip demonstratyviai? Be jokios priežasties?

– Taip. Bent jau aš tos priežasties nežinau.

Lopas tįptelėjo mano plaukų sruogą, užkištą už ausies.

– Ir kas laimi karą?

– Marsė. Tačiau menka persvara.

Jis išsišiepė.

– Paimk ją, tigre.

– Vis dėlto keista. *Kekšė*? Pagrindinėje mokykloje nebuvo bučiavusi nė vieno berniuko. Marsei derėjo šį žodį išpurkšti ant savo rakinamos spintelės.

– Be reikalo jaudiniesi, angele. – Lopas užkišo pirštą už mano palaidinės petnešėlės. Nuo jo prisilietimo mane tarsı elektra nukrėtė. – Manau, galiu tau padėti išmesti Marsę iš galvos.

Viršutiniame kaimiško namo aukšte degė kelios šviesos, bet prisispaudusio prie lango stiklo mamos veido neišvydau, tad pagalvojau, jog dar turime truputį laiko. Atsisegiau saugos diržą, palinkau per prietaisų skydelį ir patamsyje susiradau Lopo lūpas. Bučiavau jį iš lėto, mėgaudamasi jūros druskos skoniu ant vaikino burnos. Šįryt jis skutosi, bet dabar šeriai badė odą. Jo burna prigludo prie mano kaklo. Pajutus Lopo liežuvio prisilietimą, širdis ėmė smarkiai daužytis.

Tada jo lūpos nuslydo ant mano peties. Lopas nusmaukė palaidinės petnešėlę ir lūpomis perbraukė ranką. Tą akimirką troškau kuo tvirčiau priglusti prie jo. Niekada nebepaleisti Lopo. Jis man buvo reikalingas dabar, rytoj ir poryt, jo man reikėjo labiau, nei kada nors yra reikėję kurio kito.

Persiropščiau per konsolę ir atsisėdau Lopui ant kelių. Glamonėjau jo krūtinę, sprandą ir glaudžiau prie savęs. Lopas apkabino mane per liemenį ir stipriai prisispaudė, aš dar tvirčiau apsivijau jį rankomis.

Apsvaigusi pakišau rankas po vaikino marškiniais galvodama, kad man labai patinka delnais jausti jo kūno šilumą. Kai pirštai palietė tą vietą, kurioje buvo randai, likę nuplėšus sparnus, pasąmonėje sušvito tolima šviesa. Tamsą perskrodė akinamos šviesos blyksnis, tarsi iš milijonų kilometrų atstumo būčiau stebėjusi kažkokį kosminį reiškinių. Pajutau, kaip mano mintys įsiskverbia į slaptus Lopo prisiminimus, bet jis netikėtai nustūmė mano ranką žemiau, tolyn nuo tos vietos, kur sparnai pritvirtinti prie nugaros, ir viskas staiga grįžo į savas vėžes.

– Puikios pastangos, – pagyrė jis lūpomis braukdamas per manąsias.

Krimstelėjau jam į apatinę lūpą.

– Jei tu galėtum pamatyti mano praeitį tik paliesdamas nugarą, tau taip pat būtų sunku atsispirti pagundai.

– Man ir taip sunku suvaldyti rankas.

Nusijuokiau, bet kaipmat surimtėjau. Net ir labai susikaupusi vargiai pajėgdavau prisiminti, koks mano gyvenimas buvo be Lopo. Naktimis gulėdama lovoje labai aiškiai prisimindavau jo sodrų juoką, šypsena, nuo kurios dešinys lūpų kamputis kilstelėdavo truputį aukščiau, rankų prisilietimą – karštą, švelnų ir malonų. Tačiau tik labai pasistengusi prisišaukdavau prisiminimus iš praėjusių šešiolikos metų. Galbūt dėl to, kad, palyginti su Lopo, šie prisiminimai nublankdavo. O gal tiesiog anksčiau nieko gero neįvyko.

– Nedrįsk kada nors manęs palikti, – pagrasinau Lopui įkišdama pirštą už jo marškinėlių apykaklės ir prisitraukdama arčiau.

– Esi mano, angele, – sušnibždėjo Lopas, priglaudęs lūpas prie skruosto, ir aš išriečiau kaklą kviesdama bučiuoti mane. – O aš esu tavo per amžius.

– Įrodyk, kad nemeluoji, – iškilmingai pareiškiau.

Kurį laiką jis tyrinėjo mane akimis, tada nusisegė paprastą sidabrinę grandinėlą, kurią nešiojo nuo pat pirmos mūsų pažinties dienos. Nežinojau, iš kur atsirado ši grandinėlė ar kokią turi svarbą, bet jaučiau, kad Lopui ji reikšminga. Tai buvo vienintelis papuošalas, kurį vaikinai nešiojo, be to, grandinėlė visada būdavo pakišta po marškinėliais. Neteko matyti, kad Lopas būtų ją nusisegęs.

Vaikino rankos nuslydo man ant sprando, ir jis užsegė grandinėlą. Dar šiltas nuo Lopo kūno metalas prigludo prie mano odos.

– Gavau ją, kai buvau arkangelas, – paaiškino Lopas. – Kad galėčiau atskirti tiesą nuo apgaulės.

Pirštais paliečiau grandinėlą jausdama pagarbią baimę.

– Ar ji vis dar padeda?

– Man ne, – atsakė Lopas supindamas mūsų pirštus ir apversdamas mano ranką, kad galėtų pabučiuoti krumplius. – Dabar – tavo eilė.

Nuo kairės rankos didžiojo piršto nusimoviau varinį žiedą ir ištiesiau Lopui. Vidinėje žiedo

pusėje buvo išgraviruota širdis.

Lopas paėmė žiedą ir tylėdamas jį apžiūrėjo.

– Tėtis jį man davė savaite prieš žūtį, – paaiškinau.

Vaikinas sužaibavo akimis.

– Negaliu jo priimti.

– Šis žiedas man be galo svarbus. Noriu, kad jį turėtum, – pareiškiau sugniauždama Lopo pirštus.

– Nora, – dvejojo vaikinas, – negaliu jo priimti.

– Pažadėk, kad jį saugosi. Pažadėk, kad niekas niekada mūsų neišskirs. – Neatitraukiau žvilgsnio nuo jo akių ir neleidau jam nusigręžti. – Nenoriu gyventi be tavęs. Ir nenoriu, kad mūsų istorija kada nors baigtųsi.

Lopo akys buvo juodos kaip anglis, tamsesnės nei milijonas viena ant kitos sukrautų paslapčių. Nudelbęs akis vaikinas iš lėto vartė žiedą.

– Prisiek, kad niekada nenustosi mane mylėjęs, – sušnibždėjau.

Lopas vos pastebimai linktelėjo.

Prisitraukiau jį prie savęs ir karštai pabučiavau sutvirtindama duotą pažadą. Mūsų pirštai susipynė, ir aštrios žiedo briaunos įsispaudė į delnus. Man vis dar atrodė, kad Lopas per toli, vis dar buvo jo negana. Žiedas giliau spaudėsi į mano delną, kol, manau, pradrėskė odą. Tai bus krauju sutvirtintas pažadas.

Kai pamaniau, kad uždusiu, atšlijau nuo Lopo, paskui kakta prisiglaudžiau prie jo kaktos. Buvau užsimerkusi, nuo gilaus kvėpavimo pečiai kilo josi aukštyn žemyn.

– Myliu tave, – sušnibždėjau, – labiau nei derėtų.

Laukiau, ką pasakys Lopas, bet jis tik tvirčiau mane apkabino, tarsį nuo kažko saugodamas, ir pasuko galvą kitapus kelio augančio miškelio pusėn.

– Kas yra? – paklausiau.

– Kažką išgirdau.

– Tai aš tau sakiau, kad myliu, – tariau šypsodamasi ir pirštu perbraukiau jo lūpas.

Tikėjausi, kad vaikinas man taip pat nusišypsos, bet jo žvilgsnis vis dar buvo įbestas į medžius, kurių vėjo linguojamos šakos metė šešėlius ant kelio.

– Kas ten? – paklausiau pasekdama jo žvilgsnį. – Kojotas?

– Kažkas negro.

Kraujas sustingo gyslose, ir aš nuslinkau Lopui nuo kelių.

– Tu mane gąsdini. Ar tai meška?

Meškų nematėme jau nežinia kiek metų, bet kaimiškas namas stovėjo pačiame miesto pakraštyje, o meškos po žiemos miego, kai yra alkanos ir ieško maisto, atklęsta arti gyvenviečių.

– Įjunk šviesas ir papypsėk, – patariau.

Įsistebeilijau į mišką, ar nepamatysiu ten ko nors judant. Širdis ėmė smarkiau plakti prisiminus, kaip su tėvais pro langus stebėjome purtančią mūsų automobilį mešką, užuodusią viduje maistą.

Už nugaros įsižiebė priemenės šviesos. Net neatsigręžusi žinojau, kad tarpduryje stovi mama ir susiraukusi trepsena koja.

– Kas tai? – vėl paklausiau Lopo. – Mama nori išeiti į lauką. Ar jai nėra ko baimintis?

Vaikinas užvedė visureigio variklį ir įjungė pavarą.

– Eik į vidų. Man reikia kai ką padaryti.

– Eiti į vidų? Gal juokauji? Kas čia dedasi?

– Nora! – nuo laiptų pašaukė suirzusi mama. Ji prisiartino prie visureigio ir davė ženklą nuleisti langą.

– Lopai? – dar kartą pamėginau ką nors išpešti.

– Paskambinsiu vėliau.

Mama atidarė dureles.

– Sveikas, Lopai, – trumpai pasisveikino.

– Sveika, Blaive, – išsiblaškęs linktelėjo vaikiną.

Mama atsigrėžė į mane.

– Pavėlavai keturias minutes.

– Vakar grįžau keturiomis minutėmis anksčiau.

– Kai paskelbta komendanto valanda, minutės nesumuojamos. Tuoju pat eik į vidų.

Nenorėjau lipti iš automobilio neišgirdusi Lopo atsakymo, bet nelabai turėjau iš ko rinktis.

– Paskambink, – paprašiau.

Jis linktelėjo, bet išsiblaškęs vaikiną žvilgsnis bylojo, kad jo mintys klaidžioja kitur. Vos tik išlipau, visureigis didindamas greitį nėrė pirmyn. Lopus kažkur labai skubėjo.

– Noriu, kad laikytumėsi mano paskelbtos komendanto valandos, – subarė mama.

– Pavėlavau tik keturias minutes, – teisinausi leisdama mamai suprasti, kad ji reaguoja per daug jautriai.

Ji priekaištingai pažvelgė į mane.

– Pernai buvo nužudytas tavo tėtis. Prieš porą mėnesių pati vos nežuvai. Manau, turiu teisę perdėtai rūpintis.

Sukryžiausi rankas ant krūtinės mama nužingsniavo į vidų.

Gera, esu bejausmė duktė. Supratau.

Ėmiau dairytis į kitapus kelio augančius medžius. Nieko neįprasto nepastebėjau. Staiga kūnu perbėgus šaltukui suvokiau, kad ten yra kažkas nematomo. Paskui dvelktelėjo šiltas vasaros vėjelis, oras prisipildė cikadų čirpimo. Nušviestas sidabrinės mėnesienos miškelis atrodė ramus.

Lopus miškelyje irgi nieko nepamatė. Jis nusigrėžė nuo manęs, nes ištariau tris skambius *kvailus* žodžius, nevalingai išsprūdusius iš burnos. Ir apie ką aš *galvojau*? Ne. Apie ką dabar galvoja Lopus? Ar jis išvažiavo, kad išvengtų atsakymo? Buvau įsitikinusi, jog žinau atsakymą. Ir taip pat buvau tikra, kad dabar paaiškėjo, kodėl likau spoksoti į nuvažiuojantį visureigį.

2 SKYRIUS

Vienuolika sekundžių gulėjau įsikniaubusi į pagalbę, kad negirdėčiau Čako Delanio pranešimų apie eismą Portlando centre, jie garsiai ir aiškiai sklido iš mano žadintuvo su radijo imtuvu. Taip pat stengiausi išjungti logiškąją smegenų dalį, kuri šaukė, kad pradėčiau rengtis, kitaip atsirūgs. Tačiau nugalėjo smegenų malonumų sritis. Nenorėjau skirtis su sapnu – tiksliau, su sapno subjektu. Jo plaukai buvo juodi ir garbanoti, o šypsena žudanti. Kaip tik šią akimirką jis sėdėjo atbulas ant motociklo, o aš buvau atsigręžusi į jį. Mūsų keliai lietėsi, įsikibau pirštais į vaikino marškinėlius ir prisitraukiau norėdama pabučiuoti.

Šiame sapne Lopas jautė mano bučinius. Ne tik emociškai, jautė ir tikrą, fizinį prisilietimą. Sapne jis buvo labiau žmogus nei angelas. Žinau, kad angelai nepatiria kūniškų pojūčių, tačiau sapne norėjau, kad Lopas pajustų švelnų mano lūpų prisilietimą. Norėjau, kad justų, kaip mano pirštai kedena jo plaukus. Troškau, kad vaikiną suvoktų, koks nenugalimas magnetinis laukas kiekvieną jo kūno molekulę traukia prie manęs.

Kad pajustų tą patį, ką jaučiau aš.

Lopas pirštu perbraukė sidabrinę grandinėlą ant mano kaklo. Nuo jo prisilietimo kūnu perbėgo malonus virpulis.

– Myliu tave, – sušnibždėjo vaikiną.

Įbedusi pirštus į jo ištreniruotą pilvą palinkau arčiau, kad mūsų lūpos beveik susiliestų. *Aš tave myliu dar labiau*, mėginau pasakyti braukdama lūpomis per jo lūpas.

Tačiau žodžiai įstrigo gerklėje.

Laukiant, kol atsakysiu, Lopo šypsena išblėso.

Myliu tave, vėl pamėginau ištarti, bet nesėkmingai.

Lopo veidas apniuko.

– Myliu tave, Nora, – pakartojo jis.

Karštligiškai linktelėjau, bet Lopas nusigrėžė. Jis apžergė motociklą ir neatsigrėždamas nudūmė.

Myliu tave! Sušukau jam pavymui. *Myliu, myliu tave!*

Tačiau tarsi kas būtų man į burną pripylęs smėlio. Juo labiau stengiausi išsunkti žodžius, juo sparčiau jie nugrimzdavo gilyn.

Lopas dingo minioje. Staiga mus apgaubė naktis, ir aš tarp daugybės kitų žmonių vos pajėgiau įžiūrėti juodus berankovius Lopo marškinėlius. Leidausi bėgti, pasivijau vaikiną ir sučiupau jį už rankos, bet atsigrėžė mergina. Buvo per tamsu įžiūrėti jos veido bruožus, bet nujaučiau, kad mergina graži.

– Aš myliu Lopą, – pareiškė ji. – Ir nebijau to pasakyti.

– Aš tai pasakiau! – ginčijausi. – Vakar vakare!

Prasibrovusi pro merginą ėmiau dairytis minioje, kol išvydau mėlyną Lopo beisbolo kepuraitę. Karštligiškai prasigrūdau prie vaikino ir bandžiau sugriebti jį už rankos.

Jis atsigręžė, bet staiga virto ta pačia gražia mergina.

– Pavėlavai, – pareiškė ji. – Dabar aš myliu Lopą.

– Perduodu mikrofoną Angei, kuri supažindins su orais, – linksmi suambrijo man į ausį Čakas Delanis.

Išgirdusi žodį „orai“, praplėšiau akis. Kurį laiką gulėjau lovoje mėgindama atsikratyti blogo sapno ir susigaudyti. Orus praneša likus dvidešimčiai minučių iki valandos pradžios, todėl, jeigu girdžiu orų prognozę, jau...

Vasaros mokykla! Pramiegojau!

Nuspyrusi antklodę puoliau prie spintos. Įlindau į džinsus, kuriuos vakar vakare buvau nusviedusi spintos apačion, per galvą užsitempiaui baltus medvilninius marškinėlius, ant jų apsivilkau levandų spalvos nertinį. Surinkau greitąjį Lopo numerį, bet po trijų skambučių įsijungė balso paštas.

– Paskambink! – paprašiau tuo pat metu svarstydamą, ar jis manęs vengia dėl to, kad vakar prisipažinau meilę.

Buvau nusprendusi apsimesti, kad to nebuvo, kol viskas grįš į normalias vėžes, bet po rytinio sapno pradėjau abejoti, ar taip lengvai šį prisipažinimą pamiršiu. Galbūt ir Lopui sunku nekreipti į jį dėmesio. Kad ir kaip ten būtų, dabar ne kažin ką dėl to galiu padaryti. Nors galėčiau prisiekti, kad Lopas pažadėjo mane pavėžėti...

Nesišukuodama surišau plaukus juostele, nuo virtuvės stalo pagriebiau kuprinę ir išskubėjau pro duris.

Prievažoje iš mano krūtinės išsiveržė nevilties šūksnis, nes ten, kur stovėdavo mano 1979 metų laidos fiatas spaideris, bolavo dviejų metrų ilgio ir trijų pločio cemento luitas. Mama pardavė mano automobilį, kad sumokėtų trijų mėnesių elektros skolą ir į šaldytuvą prikrautų maisto iki mėnesio pabaigos. Mažindama išlaidas ji net atleido mūsų namų šeimininkę Dorotėją, kuri dažnai atstodavo man motiną. Piktai pažiūrėjusi į cemento luitą, užsimečiau kuprinę ant peties ir pasileidau bėgti. Kai kam kaimiškas mūsų namas gali pasirodyti žavus, bet aš jokio žavesio nejaučiau, nes iki artimiausių kaimynų reikia bėgti apie pusantro kilometro. Nebent žavus reikštų aštuoniolikto amžiaus skersvėjų gairinamą pinigų ryjančią duobę, atsivėrusią atmosferinės anomalijos, nuo vandenyno pakrantės sutraukiančios visą rūką, epicentre. Aš laikausi kitos nuomonės.

Gudobelių ir Paplūdimio gatvių sankryžoje pamačiau pirmuosius gyvybės ženklus – išsirikiavusių automobilių su skubančiais į darbą priemiesčių gyventojais virtinę. Iškėliau ranką stabdydama pravažiuojančius automobilius, kita išvyniojau gabalėlį gaivinančios kvapą kramtomosios gumos, kuri man turėjo pakeisti dantų pastą.

Pakelėje sustojo raudona keturiais ratais varoma tojota, jos keleivio pusėje dūgzdamas nusileido stiklas. Prie vairo sėdėjo Marsė Milar.

– Ar kas atsitiko tavo automobiliui? – paklausė ji.

Taip, atsitiko – aš jo neturiu, tačiau nė nemaniau prisipažinti Marsei.

– Gal reikia pavėžėti? – nekantriai paklausė ji, neišgirdusi atsakymo.

Negalėjau patikėti, kad iš visų automobilių, važiuojančiu šiuo kelio ruožu, sustojo kaip tik tas, kurį

vairavo Marsė. Ar norėjau, kad ji mane pavėžėtų? Ne. Ar mane vis dar žeidė jos žodžiai, pasakyti apie tėtį? Taip. Ar ketinau jai atleisti? Tikrai ne. Norėjau pamoti jai ranka, kad važiuotų toliau, bet trukdė viena aplinkybė. Sklandė gandai, kad ponui Luksui tik vienas dalykas patiko labiau nei periodinė elementų sistema – palikti po pamokų vėluojančius mokinius.

– Ačiū, – nenoriai sutikau. – Man reikia į mokyklą.

– Spėju, kad tavo storulė draugė negalėjo pavėžėti.

Mano ranka sustingo ant durų rankenėlės. Mudvi su Vi jau seniai nustojome mokyti bukapročius, kad „stora“ ir „apvalių formų“ – ne tas pat, tačiau tai nereiškia, jog taikstomės su neišmanėlėmis. Mielai būčiau paskambinusi Vi ir paprašiusi, kad pavėžėtų, bet draugė buvo pakviesta į mokyklos elektroninio laikraščio seminarą teikiantiems vilčių redaktoriams ir jau buvo ten nuvažiavusi.

– Apsigalvojau ir nusprendžiau keliauti pėsčiomis, – išrėžiau užtrenkdama Marsės automobilio dureles.

Marsė mėgino apsimesti sutrikusi.

– Nejau įsižeidei, kad pavadinau ją storule? Kas tau yra? Regis, turiu atsargiai rinkti kiekvieną tau sakomą žodį. Iš pradžių užsigavai dėl tėčio, dabar dėl jos. Kur žodžio laisvė?

Man dingtelėjo, kaip būtų šaunu ir patogu, jei vis dar turėčiau spaiderį. Ne tik turėčiau kuo nuvažiuoti į mokyklą, bet ir patirčiau malonumą sumaigydama Marsės tojotą. Po pamokų gimnazijos automobilių stovėjimo aikštelėje kyla tikras chaosas. Neretai įvyksta avarijos.

Kadangi negalėjau trinkelėti Marsei priekiniu buferiu, pamėginau įgelti kitaip.

– Jei mano tėtis būtų tojotos prekybos atstovybės savininkas, manau, rūpinčiausi ekologija ir paprašyčiau, kad nupirktų hibridinį automobilį.

– Ką gi, tavo tėvas nėra tojotos prekybos atstovybės savininkas.

– Teisybė. Mano tėtis miręs.

Marsė kilstelėjo petį.

– Tu tai pasakei, ne aš.

– Manau, nuo šiol mums derėtų nesipainioti viena kitai po kojomis.

Marsė ėmė apžiūrinėti savo nagus.

– Puiku.

– Gerai.

– Norėjau tik būti maloni ir štai ko sulaukiau, – sumurmėjo Marsė sau po nosimi.

– Maloni? Tu išvadinau Vi storule.

– Tačiau taip pat pasisiūliau tave pavėžėti.

Ji iki galo nuspaudė greičio pedalą ir nurūko, pažerdama ant manęs kelio dulkes.

Šįryt pabudau visai neieškodama dar vienos priežasties nekęsti Marsės Milar, bet štai – prašom.

Koldvoterio gimnazija buvo pastatyta devyniolikto amžiaus pabaigoje. Pastatas – gotikinio ir karalienės Viktorijos laikų stilių kratinys, labiau primena katedrą nei mokymo įstaigą. Siaurus, arkomis išriestus langus puošia vitražai. Plytos įvairių spalvų, bet daugiausia pilkos. Vasarą mokyklos sienomis rangosi vijokliai, suteikdami jai Naujosios Anglijos žavesio. Žiemą vijokliai primindavo ilgus skeleto pirštus, smaugiančius pastatą.

Sparčiu žingsniu, pusiau bėgte, skubėjau į chemijos pamoką, kai suskambo mano mobilusis telefonas.

– Mama? – atsiliečiau nelėtindama tempo. – Ar gali paskambinti...

– Nepatikėsi, ką vakar susitikau! Liną Parnel. Tikriausiai prisimeni Parnelius. Tai Skoto mama.

Dirstelėjau į mobiliojo telefono laikrodį. Man pavyko sustabdyti nepažįstamą moterį, kuri važiavo į kikbokso treniruotę, bet vis tiek vėlavau. Po dviejų minučių nuskambės paskutinis skambutis.

– Mama? Pamoka netrukus prasidės. Ar galiu tau paskambinti per pietus?

– Judu su Skotu buvote tokie geri draugai.

Kažką miglotai prisiminiau.

– Kai buvome *penkerių*, – atsakiau. – Ar tik ne jis nuolat šlapindavosi į kelnes?

– Vakare vakare su Lina nuėjome išgerti. Ji baigė skyrybų procesą ir su Skotu persikelia gyventi į Koldvoterį.

– Puiku. Paskambinsiu tau...

– Pakviečiau juos vakarienės.

Eidama pro direktoriaus kabinetą pamačiau, kad virš durų kabančio laikrodžio minutinė rodyklė peršoko per vieną padalą. Iš tos vietos, kur stovėjau, atrodė, kad rodyklė atsidūrė tarp 7.59 ir 8.00. Grėsmingai pažvelgiau į laikrodį ir pagrasinau: „Nedrįsk skambinti per anksti.“

– Šįvakar negaliu, mama. Mudu su Lopu...

– Nekvailiok! – pertraukė mama. – Skotas – vienas seniausių tavo draugų. Su juo susipažinai gerokai anksčiau nei su Lopu.

– Skotas versdavo mane valgyti vabzdžių lervas, – staiga prisiminiau.

– O tu jo niekada neversdavai žaisti su barbėmis?

– Tai visai kas kita!

– Šįvakar, septintą, – pareiškė mama tokiu tonu, kad ginčytis buvo beprasmiška.

Nurūkau į chemijos kabinetą likus vos kelioms sekundėms iki skambučio ir klestelėjau ant metalinės kėdės prie granitinio laboratorinio stalo pirmoje eilėje. Prie stalo buvo sėdima po du, todėl laikiau špygą kišenėje, kad paskirtų į porą ką nors labiau išmanantį tiksliuosius mokslus nei aš pati. Turint omenyje mano žinių lygį, tai neturėtų būti sunku. Esu labiau romantikė nei realistė ir labiau pasikliauju aklu tikėjimu nei šalta logika. Dėl to man taip ir nepavyko susidraugauti su tiksliaisiais mokslais.

Į kabinetą įžengė Marsė Milar. Ji avėjo aukštakulnius batelius, mūvėjo džinsus ir vilkėjo šilkinę palaidinę iš „Bananų respublikos“ parduotuvės. Tokią palaidinę buvau įtraukusi į sąrašą drabužių, kuriuos norėčiau nusipirkti, kai prasidės mokslo metai. Iki Darbo dienos¹ ji atsidurs išpardavimo lentynoje, ir kaina man taps įkandama. Mintyse jau braukiau palaidinę iš sąrašo, kai Marsė klestelėjo greta manęs.

– Kas atsitiko tavo plaukams? – paklausė ji. – Pritrūko plaukų putų? O gal kantrybės? – Kreivai šypsodamasi ji kilstelėjo lūpų kamputį. – O gal dėl to, jog bėgai šešis kilometrus, kad nepavėluotum?

– Kas atsitiko tavo pažadui nesipainioti man po kojomis? – Reikšmingai pažvelgiau į jos kėdę duodama suprasti, kad pusės metro nepakanka norint nesipainioti po kojomis.

– Man kai ko iš tavęs reikia.

Tyliai iškvėpiau orą, kad nepakiltų kraujospūdis. Turėjau ir pati susiprotėti.

– Klausyk, Marse, – kreipiausi, – abi žinome, kad šis kursas bus beprotiškai sunkus. Padarysiu paslaugą perspėdama, kad tikslieji mokslai man sekasi blogiausiai. Vasaros mokyklą lankau tik todėl, kad girdėjau, jog per mokslo metus bus lengviau. Aš netinku į partneres. Labai gero pažymio lengvai negausi.

– Nejau manai, kad atsisėdau su tavimi norėdama pagerinti pažymių vidurkį? – paklausė ji nekantriai čiupinėdama riešą. – Man tavęs reikia visai dėl ko kito. Praėjusią savaitę gavau darbą.

Marsė? Gavo darbą?

Ji kvailai išsiviepė, ir man liko tik spėti, kad Marsė iš veido išraiškos suprato mano mintis.

– Raštinėje tvarkau mokinių bylas. Vienas mano tėčio pardavėjų yra vedęs raštinės sekretorę. Visada pravartu turėti pažinčių. Tik tu apie tai nieko neišmanai.

Žinojau, kad Marsės tėtis Koldvoteryje yra įtakingas žmogus. Tiesą sakant, jis yra toks dosnus sporto klubo rėmėjas, kad su juo derinamos visos mokyklos trenerių kandidatūros, nors tai ir absurdiška.

– Kartkartėmis byla atsiverčia, ir aš nevalingai pamatau, kas joje yra, – toliau pasakojo Marsė. Taip, tikrai.

– Pavyzdžiui, žinau, kad tu vis dar kamuojiesi dėl tėčio mirties. Lankai mokyklos psichologo konsultacijas. Tiesą sakant, žinau viską apie visus. Išskyrus Lopą. Praėjusią savaitę pamačiau, kad jo asmens byla tuščia. Noriu žinoti kodėl. Ką jis slepia?

– Kodėl tau tai parūpo?

– Vakar vakare jis stovėjo mano namo prievažoje ir spoksojo į mano miegamojo langą.

Nustebusi sumirksėjau.

– Lopas stovėjo tavo namo prievažoje?

– Tai gal pažįsti kitą vyrą, kuris vairuoja visureigį komanderį, rengiasi juodai nuo galvos iki kojų ir yra superkietas?

Suraukiau kaktą.

– Ar jis ką nors sakė?

– Jis pamatė, kad stebiu pro langą, ir pasišalino. Gal man reikėtų pasirūpinti, kad jį izoliuotų? Ar taip elgtis jam būdinga? Žinau, kad jis trenktas, bet ar labai?

Nekreipiau dėmesio į Marsės tauškalus, nes ši žinia privertė susimąstyti. Lopas? Prie Marsės namų? Tai turėjo įvykti po to, kai vaikinai atsisveikino su manimi. Po to, kai pasakiau, kad jį myliu, o jis spruko į krūmus.

– Nieko baisaus, – pareiškė Marsė. – Yra kitų būdų sužinoti, pavyzdžiui, mokyklos vadovybė. Manau, žmonės sunerims sužinoję, kad viena asmens byla visiškai tuščia. Neketinau nieko sakyti, bet norėdama apsisaugoti...

Nesibaiminau, kad Marsė kreipsis į mokyklos vadovybę. Lopas pajėgs pats susitvarkyti. Tačiau *sunerimau* dėl praėjusio vakaro. Lopas išvyko staiga, pareiškęs, kad turi kažką padaryti, bet man sunku patikėti, jog tas „kažkas“ reiškė kiūtoti Marsės namo prievažoje. Kur kas lengviau manyti, kad jis išnyko dėl mano ištartų žodžių.

– Arba iš policijos, – toliau dėstė Marsė pirštu baksnodama lūpą. – Tuščia asmens byla – tai

beveik neteisėta. Kaip Lopas pateko į mokyklą? Atrodai prislėgta, Nora. Ar paliečiau skaudžią vietą? – Staiga ji patenkinta išsišiepė. – Pataikiau, ar ne? Galiu pasakyti dar daugiau.

Šaltai pažvelgiau į ją.

– Kadangi aiškiai leidi suprasti, kad tavo gyvenimas yra geresnis už visų kitų šios mokyklos mokinių, knaisiotis po mūsų nuobodžius, beverčius gyvenimus tau tapo įpročiu.

Marsės šypsena išnyko.

– Nebūčiau priversta to daryti, jei nesipainiotumėte man po kojomis.

– Tau po kojomis? Tai ne tavo privati mokykla.

– Nekalbėk su manimi taip, – perspėjo Marsė, nustebusi dėl mano įžūlumo, ir nevalingai papurtė galvą. – Ir apskritai nekalbėk su manimi.

Iškėliau rankas į viršų.

– Gerai.

– O dabar *dink iš čia*.

Pažvelgiau į savo kėdę ir pagalvojau, kad ji kalba nerimtai.

– Aš atėjau pirma.

Pamėgdžiodama mane Marsė taip pat iškėlė rankas į viršų.

– Ne mano bėda.

– Niekur neisiu.

– O aš nesėdėsiu greta tavęs.

– Džiaugiuosi tai girdėdama.

– *Nešdinkis*, – paliepė Marsė.

– Ne.

Mūsų ginčą nutraukė skambutis, o kai jo šaižus skambėjimas nutilo, abi su Marse supratome, kad kabinete visi nuščiuvo. Mudvi apsidairėme, ir man nudiegė paširdžius pamačius, kad visos vietos užimtos.

Ponas Luksas atsistojo eilėje tarp stalų man iš dešinės ir pamojavo popieriaus lapu.

– Čia susodinimo schema, – paaiškino jis. – Kiekvienas stačiakampis – tai kabineto stalas.

Atitinkamame langelyje įrašykite savo pavardę ir perduokite kitam. – Jis tēkštelėjo schemą tiesiai man priešais nosį. – Tikiuosi, jums patinka pasirinktieji partneriai, – pridūrė. – Teks su jais praleisti aštuonias savaites.

Vidudienį, kai baigėsi pamokos, su Vi nuvažiavome į „Enzo“ užkandinę – mūsų pamėgtą vietelę išgerti mokus su ledais ar virinto pieno – žiūrint, koks metų laikas. Žingsniuodama per automobilių stovėjimo aikštelę jaučiau, kaip saulė kepina veidą, ir kaip tik tada pamačiau jį. Baltą folksvageną kabrioletą su atverčiamu stogu. Prie lango buvo priklijuotas skelbimas: „1000 dolerių. Galima derėtis.“

– Apsiseilėjai, – subarė Vi pirštu užčiaupdama man burną.

– Gal gali paskolinti tūkstantį dolerių?

– Negaliu paskolinti ir *penkių*. Mano taupyklė visiškai tuščia.

Pažvelgusi į kabrioletą, ilgesingai atsidusau.

– Man reikia pinigų. Ir darbo.

Užsimerkusi įsivaizdavau, kad sėdžiu prie kabrioletu vairo, o vėjas kedena man garbanas. Jei turėčiau kabrioletą, nereikėtų prašinėti, kad kas nors pavežtų. Galėčiau keliauti kur tik panorėjusi ir kada tik įsigeidusi.

– Taip, bet jei gausi darbą, reikės ir dirbti. Ar tikrai nori sugadinti visą vasarą dirbdama už minimalų atlygį? Na, nežinau, juk gali ir susižaloti.

Pasiraususi kuprinėje radau lapelį popieriaus ir paskubomis užsirašiau skelbime nurodytą telefono numerį. Galbūt pavyktų nusiderėti porą šimtų dolerių. O tuo tarpu į savo popietės planus įtraukiau darbų ne visą dieną paiešką klasifikuotų skelbimų skiltyse. Jei gausiu darbą, negalėsiu būti su Lopus, užtat turėsiu savo automobilį. Kad ir kaip myliu Lopą, jis, regis, nuolatos užsiėmęs... kažkokiais reikalais. Negaliu pasikliauti, kad pavėžės į mokyklą.

Įėjusios į „Enzo“ užkandinę užsisakėme mokus su ledais, aštrių karijų riešutų salotų ir klestelėjome prie stalelio. Per pastarąsias savaites užkandinė buvo pertvarkyta, kad neatsiliktų nuo dvidešimt pirmo amžiaus, ir dabar Koldvoteryje veikė pirmoji interneto kavinė. Turint galvoje, kad namų kompiuteris pirkas prieš šešerius metus, ši naujovė mane labai džiugino.

– Nežinau kaip tu, bet aš esu nusiteikusi atostogauti, – pareiškė Vi nustumdama saulės akinius ant viršugalvio. – Aštuonias savaites mokysiuos ispanų kalbos. Tai daugiau nei norėčiau. Mums reikia prasiblaškyti. Negalvoti apie mūsų laukiančius mokslus. Apsilankyti parduotuvėse. Keliaukime į Portlandą. *Meisi* vyksta didžiulis išpardavimas. Man reikia batelių, suknelių, naujų kvėpalų.

– Tik ką pirkai naujų drabužių. Už du šimtus dolerių. Kai tavo mama pamatys kreditinės kortelės ataskaitą, ją ištiks šokas.

– Taip, bet man reikia vaikinų. O kad rastum vaikiną, turi gerai atrodyti. Nepakenks, jei ir maloniai kvėpėsi.

Atsikandau gabalėlį kriaušės, kurią buvau pasmeigusi šakute.

– Ar esi kokį nusižiūrėjusi?

– Tiesą sakant, taip.

– Tik pažadėk, kad tai ne Skotas Parnelis.

– Koks Skotas?

Nusišypsojau.

– Matai? Dabar aš patenkinta.

– Nepažįstu jokių skotų parnelių, bet vaikinas, kurį nusižiūrėjau, jėginis. Jėgiškesnis už visus. Net už Lopą. – Draugė nutilo. – Na, gal ne toks jėginis. Nėra kietesnių už Lopą. Kalbu rimtai: mano diena visiškai sumauta. Arba važiuojam į Portlandą, arba man galas.

Tik prasižiojau atsakyti, bet Vi buvo greitesnė.

– O, ne. Žinau šį žvilgsnį. Ketini man pasakyti, kad turi kitų planų.

– Grįžkime prie Skoto Parnelio. Jis gyveno čia, kai mudviem buvo penkeri.

Regis, Vi ėmė raustis atmintyje.

– Jis dažnai šlapindavosi į kelnes, – mėginau padėti draugei prisiminti.

Vi akys nušvito.

– Skotukas Puodukas.

– Jis atsikelia gyventi į Koldvoterį. Mano mama šįvakar pakvietė jį vakarienės.

– Suprantu, į kurią pusę viskas krypta, – pareiškė Vi nutaisiusi išmintingą veidą. – Tai vadinama „susipažink su kietuoliu“. Taip būna, kai dviejų potencialių meilužių gyvenimo keliai susikerta. Atmeni, kaip Dezė atsitiktinai įėjo į vyrų tualetą ir prie pisuaro užklupo Ernestą?

Mano ranka su šakute sustingo nepasiekusi burnos.

– Ką?

– *Corazón*, meksikiečių seriale. Neprisimeni? Nieko tokio. Mama nori supiršti judu su Skotuku Puoduku. Taškas.

– Visai ne. Ji žino, kad draugauju su Lopu.

– Tai, kad ji žino, dar nereikia, jog pritaria. Tavo mama paaukos daug laiko ir energijos, kad lygtį „Nora plius Lopas lygu meilė“ pakeistų į „Nora plius Skotukas Puodukas lygu meilė“. O kaip tau patinka tokia mintis? Gal Skotukas Puodukas tapo Skotuku Jėgiuku? Ar pagalvojai apie tai?

Nepagalvojau ir neketinau galvoti. Turiu Lopą ir esu visiškai laiminga.

– Gal galėtume pakalbėti apie svarbesnius dalykus? – paklausiau manydama, kad metas keisti temą, kol Vi nešovė į galvą daugiau beprotiškų minčių. – Ar žinai, kad Marsė Milar yra mano naujoji partnerė per chemijos pamokas?

– Kekš...

– Ji tvarko asmens bylas mokyklos raštinėje ir įkišo nosį į Lopo bylą.

– Ar byla vis dar tuščia?

– Tikriausiai, nes Marsė nori, kad jai papasakočiau viską, ką žinau apie Lopą.

Taip pat ir apie tai, kodėl jis vakar vakare šmirinėjo jos namo prievažoje, prie Marsės miegamojo lango. Kartą girdėjau gandą, kad Marsė savo lange pastato teniso raketę, kai sutinka paimti mokestį už tam tikras „paslaugas“, bet nenoriu net prisiminti. Juk, šiaip ar taip, gandai dažniausiai būna pramanyti.

Vi palinko arčiau.

– Ir ką tu žinai?

Įsivyravo nejauki tylą. Nemanau, kad tarp geriausių draugių gali būti paslapčių. Tačiau būna paslapčių... ir skaudi tiesa. Gąsdinanti tiesa. *Neįsivaizduojama* tiesa. Ypač kai turi vaikną, kuris buvo nusidėjęs angelas, o tapo angelu sargu.

– Kažką nuo manęs slepi, – prikišo Vi.

– Ne.

– Taip.

Slogi tyla.

– Prisipažinau Lopui, kad jį myliu.

Vi užsidengė burną, bet negalėjau atspėti, ar draugė stengiasi užgniaužti aiktelėjimą, ar juoką. Dėl to pasijutau dar nesmagiau. Argi *tai* juokinga? Nejau pasielgiau kvailiau, nei maniau?

– Ką jis atsakė? – paklausė Vi.

Tylėdama pažvelgiau į draugę.

– Viskas taip blogai? – kamantinėjo ji.

Atsikosėjau.

– Papasakok apie vaikną, kurį nusižiūrėjai. Ar tai tik geismas iš tolo, ar jau esi su juo kalbėjusi?

Vi užkibo už mano užuominos.

– Ar kalbėjau su juo? Vakar per pietus „Skipio“ užkandinėje valgiau su juo dešrainius. Tai buvo aklas pasimatymas ir jis pavyko geriau, nei tikėjau. Kur kas geriau. Beje, visa tai būtum sužinojusi, jei atsakinėtum į mano skambučius, o ne be paliovos šlaistytumeisi su savo vaikinu.

– Vi, esu vienintelė tavo draugė ir ne aš tave supiršau.

– Žinau. Tą padarė tavo vaikinas.

Užspringau gorgoncola.

– *Lopas* tau surengė aklą pasimatymą?

– Taip, o ką? – atsakė draugė beveik teisindamasi.

Nusišypsojau.

– Maniau, tu nepasitiki Lopo.

– Nepasitikiu.

– Tačiau?

– Iš pradžių skambinau tau, kad pamatytum, su kuo einu į pasimatymą, bet, kartoju, tu niekada neatsakinėjai į mano skambučius.

– Pasiekei tikslą. Dabar jaučiuosi kaip pati bjauriausia draugė. – Nusišypsojau jai kaip sąmokslininkė. – Pasakok viską.

Vi kaipmat nustojo purkštauti ir nusišypsojo.

– Jis vardu Riksonas ir yra airis. Jo tarmė, kad ir kaip ji vadintųsi, mane *žudo*. Maksimaliai seksualus. Jis kiek prakaualokas, turint omenyje, kad mano kaulai stambūs, bet aš šią vasarą ketinu numesti dvidešimt kilogramų, tad iki rugpjūčio viskas išsilygins.

– Riksonas? Negali būti! Jis man *labai* patinka!

Paprastai aš nepasitikiu nusidėjusiais angelais, bet Riksonas – išimtis. Kaip ir Lopas, moralės atžvilgiu jis laikosi vidurkio. Vaikinas nėra tobulas, bet ir ne visai netikęs.

Plačiai nusišypsojusi atkišau savo šakutę į Vi.

– Negaliu patikėti, kadėjai į pasimatymą su juo. Juk Riksonas – geriausias Lopo draugas. O tu nekenti Lopo.

Vi pasišiaušusi pašnairavo į mane tarsi katė.

– Geriausi draugai dar nieko nereiškia. Pažiūrėk į mudvi. Juk mes visai nepanašios.

– Šaunu. Dabar galėsime visą vasarą būti keturiose.

– O, ne. Jokiu būdu. Neketinu leisti laiko su tavo sugedusiu vaikinu. Kad ir ką apie jį sakei, vis tiek manau, jog Lopas kažkaip susijęs su paslaptinga Džulio mirtimi sporto salėje.

Tarp mūsų praslinko tamsus šešėlis. Tą vakarą, kai žuvo Džulis, sporto salėje buvo tik trys žmonės, viena jų – aš. Niekada Vi nepasakojau visko, kas tada atsitiko, tik tiek, kad draugė liautųsi kamantinėjusi. Jos pačios labui ketinau ir toliau kai ką laikyti paslapyje.

Su Vi visą dieną važinėjomės po miestą, vietinėse greito maisto užkandinėse rinkdamos prašymus priimti į darbą, tad kai grįžau namo, buvo beveik pusė septynių. Numečiau raktus ant lentynos ir išklausiau autoatsakiklio pranešimus. Vieną jų buvo palikusi mama. Ji Mišò turguje pirko česnakinę duoną, delikatesinę lazaniją, pigų vyną ir prisiekinėjo, kad namo grįš anksčiau, nei pasirodys

Parneliai.

Ištryniau pranešimą ir užlipau į savo miegamąjį. Kadangi rytą nespėjau išsimaudyti po dušu, o per dieną plaukai neapsakomai susigarbanojo, nusprendžiau, kad apsilvilkusi švarius drabužius šiek tiek atitaisysiu žalą. Skotas man sukelia tik nemalonus prisiminimus, bet svečias yra svečias. Buvau pusiau užsisagsčiusi nertinį, kai pasigirdo beldimas į duris.

Už jų išvydau rankas į kišenes susikišusį Lopą.

Paprastai pasisveikindavau su juo puldama į glėbį, tačiau šiandien susivaldžiau. Vakar vakare jam prisipažinau meilę, o vaikiną pabėgo ir, kaip man buvo pasakyta, patraukė tiesiai prie Marsės namų. Jaučiausi užgauta, supykusi ir nesaugi. Vyliausi, kad Lopas mano tylėjimą supras kaip užuominą, jog kažkas nutiko, ir reikalai nepagerės tol, kol jis arba atsiprašys, arba pasiaiškins.

– Sveikas, – atsainiai pasisveikinau. – Vakar vakare pamiršai paskambinti. Kur galiausiai nusibastei?

– Šen bei ten. Ar pakviesi į vidų?

Nepakviečiau.

– Džiaugiuosi girdėdama, kad Marsės namai yra „šen bei ten“.

Vaikino akyse šmėstelėjusi nuostaba patvirtino tai, kuo nenorėjau tikėti. Marsė sakė tiesą.

– Gal paaiškinsi, kas čia vyksta? – paklausiau truputėlį nedraugiškai. – Gal pasakysi, ką darei prie jos namų vakar vakare?

– Regis, pavyduliauji, angele. – Lopas šiuos žodžius ištarė kiek pašaipiai, bet kitaip nei įprastai, šįkart juose nesigirdėjo nei švelnumo, nei žaismingumo.

– Gal ir nepavyduliaučiau, jei nesuteiktum pagrindo, – atkirtau. – Ką veikei prie jos namų?

– Tvarkiau reikalus.

– Gal malonėtum išsamiau? – Mano žodžiai nuskambėjo kaip priekaištas.

– Ar mane kuo nors kaltini?

– O turėčiau?

Paprastai Lopas puikiai moka slėpti emocijas, bet šįkart jo lūpos įsitempė.

– Ne.

– Jei taip nekaltai atsidūrei prie jos namų vakar vakare, kodėl negali paaiškinti, ką ten darei?

– Galiu paaiškinti, – atsakė Lopas atsargiai rinkdamas žodžius. – Tau nepasakoju todėl, kad su mumis neturi nieko bendra.

Kaip jis gali manyti, kad tai neturi nieko bendra? Marsė yra vienintelė, kuri tik ir ieško progos mane užsipulti ar sumenkinti. Pastaruosius vienuolika metų ji mane erzindavo, skleisdavo siaubingus gandus ir viešai žemindavo. Kodėl Lopas mano, kad tai manęs neliečia? Kaip jam šovė į galvą, kad aš nieko neklausinėdama su tuo susitaikysiu? Nejau jis nesupranta, kad man kelia siaubą mintis, jog Marsė juo pasinaudos norėdama mane įskaudinti? Jei Marsė įtartų, kad Lopas nors truputį manimi domisi, ji padarytų viską, kad jį iš manęs paveržtų. Mintis, kad prarasiu Lopą, buvo nepakeliama, bet jei iš manęs jį atimtų Marsė, išprotėčiau.

Staiga mane užplūdo baimė, tad perspėjau:

– Negrįžk čia tol, kol nebūsi pasirengęs papasakoti, ką darei prie jos namų.

Lopas nekantriai prasibrovė į vidų ir uždarė duris.

– Ne ginčytis čia atėjau. Noriu pranešti, kad šiandien popiet Marsę ištiko šiočia tokia nelaimė.

Ir vėl Marsė? Nejau Lopas nesupranta, kad ir taip jau iškasė pakankamai didelę duobę tarp mūsų? Stengiausi išlikti rami, kad jį išklausyčiau, bet man norėjosi rėkti.

– Tikrai? – šaltai paklausiau.

– Ji pateko į peštnes, kai būrelis nusidėjusių angelų „Bo arkados“ vyrų tualete mėgino priversti nefilimą prisiekti ištikimybę. Nefilimui dar nėra šešiolikos, tad angelai negalėjo jo priversti, bet smaginosi mėgindami tai padaryti. Nusidėję angelai gerokai subadė jaunuolį ir sulaužė kelis šonkaulius. Tada įėjo Marsė. Ji buvo per daug išgėrusi ir supainiojo tualetus. Stovintis sargyboje nusidėjęs angelas dūrė jai peiliu. Marsė ligoninėje, bet netrukus ją išleis. Žaizda negili.

Širdis ėmė plakti smarkiau. Žinia, kad Marsę sužeidė, mane nuliūdino, tačiau nė už ką neketinau to parodyti Lopui. Įsitempusi sukryžiauvau rankas ant krūtinės.

– Tai bent, o kaip nefilimas?

Miglotai prisiminiau, kaip Lopas neseniai aiškino, jog nusidėję angelai negali priversti nefilimo, kuriam nėra šešiolikos, prisiekti ištikimybę. Todėl ir Lopas negalėjo manęs paaukoti, kad įgytų žmogaus kūną, nes man taip pat dar nebuvo šešiolikos. Angelų ir nefilimų pasaulyje šešiolika – juodai magiškas, net lemtingas amžius.

Lopas pažvelgė į mane truputį pasišlykštėjęs.

– Marsė galbūt ir buvo girta, bet tikėtina, kad ji prisimena, ką matė. Tikriausiai žinai, jog nusidėję angelai ir nefilimai stengiasi nesiviešinti, tad Marsė savo palaidu liežuviu gali kelti grėsmę jų slaptumui. Labai nenorėčiau, kad ji papasakotų, ką mačiusi. Mes veikiame kur kas sklandžiau, kai žmonės apie tai nežino. Aš pažįstu peštnėse dalyvavusius nusidėjusius angelus. – Lopas sukando dantis. – Jie padarys viską, ko prireiks, kad nutildytų Marsę.

Nuogaustaudama dėl Marsės pajutau, kaip kūnu perbėgo drebulys, tačiau jį nuslopinau. Nuo kada Lopui pradėjo rūpėti, kas nutiks Marsei? Nuo kada jis dėl jos nerimauja labiau nei dėl manęs?

– Norėčiau užjausti Marsę, – tariau, – tačiau, regis, tu taip dėl jos nerimauji, kad man neverta vargintis. – Trūktelėjau rankeną ir plačiai atvėriau duris. – Gal tau vertėtų aplankyti Marsę ir patikrinti, ar jos *negili žaizda* sėkmingai gyja?

Lopas paleido mano ranką ir koja uždarė duris.

– Yra svarbesnių dalykų nei tu, aš ir Marsė.

Jis padvejojo, tarsi norėdamas dar kažką pasakyti, tačiau paskutinę akimirką užsičiaupė.

– Tu, aš ir *Marsė*? Nuo kada mus visus tris pradėjai vardyti kartu? Nuo kada ji tau ėmė rūpėti? – išpyškinau.

Lopas pasikasė sprandą, tarsi labai atidžiai rinktų žodžius prieš atsakydamas.

– Klok, ką galvoji! – raginau jį. – Rėžk! Man labai sunku nežinoti, ką jauti, o dar blogiau, kai slepi savo mintis!

Lopas apsidairė, tarsi tikrindamas, ar aš nekalbu su kuo nors kitu.

– Rėžti? – perklausė, tarsi negalėdamas patikėti tuo, ką išgirdo. O gal net suirzęs. – Kaip manai, ką aš mėginu padaryti? Jei nusiramintum, viską paaiškinčiau. O dabar tave ištiks isterijos priepuolis, kad ir ką sakyčiau.

Įsiutusi prisimerkiau.

– Turiu teisę pykti. Tu nenori pasakyti, ką vakar vakare veikei prie Marsės namų.

Lopas kilstelėjo rankas aukštyn. Šis judesys reiškė: „Na, štai, ir vėl.“

– Prieš du mėnesius, – pradėjau kalbėti stengdamasi, kad balsas skambėtų išdidžiai ir nevirpėtų, –

Vi, mama – *visi* – mane perspėjo, kad esi iš tų vyrų, kurie merginas laiko užkariavimo objektu. Man sakė, jog esu dar viena įkarta tavo dirže, dar viena kvailė, kurią sugundysi savo malonumui. Aiškino, kad tą *akimirką*, kai tave įsimylėsiu, mane paliksi. – Sunkiai nurijau seilę. – Turiu žinoti, kad visi klydo.

Nevalingai užplūdo nepaprastai aiškūs praėjusio vakaro prisiminimai. Prieš akis iškilo visos žeminančios smulkmenos. Prisipažinau Lopui meilę, o jis paliko mane stypsoti prie namų. Jo tylėjimą galėjau aiškinti šimtais įvairiausių būdų, ir nė vienas jų neguodė.

Negalėdamas patikėti Lopas palingavo galva.

– Nori, kad patvirtinčiau, jog visi klysta? Kažkodėl jaučiu, jog manimi nepatikėsi, kad ir ką sakyčiau, – prikišo jis akimis svaitydamas žaibus.

– Ar mūsų santykiams esi taip pat atsidavęs kaip ir aš? – nesusivaldžiusi paklausiau. Nepajėgiau sutramdyti jausmų, kai po vakar vakaro viskas ėmė griūti. Staiga suvokiau, kad neturiu nė menkiausio supratimo, ką man jaučia Lopas. Maniau, jog esu jam labai svarbi. O gal matau tik tai, ką noriu matyti? Gal jo jausmus labai pervertinu? Nenuleidau nuo jo akių, kad Lopas negalėtų lengvai išsisukti nuo mano klausimo. Privalau žinoti tiesą. – Ar tu mane myli?

Negaliu atsakyti į šį klausimą, – apstulbau, nes Lopas kalbėjo tiesiai mano mintims. Šį gebėjimą turėjo visi angelai, bet nesupratau, kodėl Lopas nusprendė juo pasinaudoti dabar.

– Užsukiu rytoj. Saldžių sapnų, – trumpai pridūrė jis ir pasuko durų link.

– Ar tu apsimetinėjai, kai mes bučiuojamės?

Lopas stabtelėjo. Ir vėl netikėdamas savo ausimis papurtė galvą.

Apsimetinėjau?

– Ar ką nors jauti, kai tave liečiu? Ar manęs geidi? Ar jauti tą patį, ką jaučiu tau?

Lopas tylėdamas žiūrėjo į mane.

– Nora... – prabilo jis.

– Noriu, kad atsakytum tiesiai šviesiai.

Dar kiek patylėjęs atsakė:

– Emociškai – taip.

– Bet fiziškai – ne, tiesa? Kaip man su tavimi draugauti, jei net nežinau, ar mūsų santykiai tau ką nors reiškia? Ar mano jausmai visiškai kitokie? Nes man taip atrodo. Ir *negaliu to pakęsti*, – pridūriau. – Nenoriu, jog mane bučiuotum tik todėl, kad privalai. Ir nenoriu, kad apsimetinėtum, jog tau tai ką nors reiškia, jei iš tiesų tik vaidini.

– Tik vaidinu? Ar girdi, ką sakai? – Lopas atrėmė galvą į sieną ir niūriai nusijuokė. Tada pašnairavo į mane. – Ar jau baigei svaitytis kaltinimais?

– Tau tai juokinga? – paklausiau užplūdus naujai pykčio bangai.

– Kaip tik priešingai. – Neleisdamas ištarti nė žodžio, Lopas pasisuko į duris. – Paskambink, kai būsi pasirengusi kalbėti protingai.

– Ką tai turėtų reikšti?

– Tai reiškia, kad esi beprotė. Su tavimi neįmanoma bendrauti.

– Tai aš – beprotė?

Lopas kilstelėjo man smakrą ir skubiai, šiurkščiai pabučiavo į lūpas.

– Aš tikriausiai taip pat išprotėjęs, nes su tuo taikstausi.

Išsilaisvinusi su panieka pasitryniau smakrą.

– Dėl manęs atsisakei galimybės tapti žmogumi, ir tai viskas, ką aš gaunu? Vaikiną, kuris šlaistosi prie Marsės namų, bet nenori paaiškinti kodėl? Vaikiną, kuris mane palieka kilus menkiausiam kivirčiui? Žinai, kas tu esi? Pašlemėkas!

Pašlemėkas? – kandžiai ir šaltai prabilo jis mano galvoje. – *Stengiuosi laikytis taisyklių. Man negalima tavęs įsimylėti. Abu žinome, kad Marsė čia niekuo dėta. Svarbu, ką aš tau jaučiu. Privalau susivaldyti. Aš balansuoju ant pavojingos ribos. Jau anksčiau esu patekęs į bėdą dėl to, kad įsimylėjau. Negaliu bendrauti su tavimi taip, kaip norėčiau.*

– Tai kodėl atsisakei galimybės tapti žmogumi, jei žinotai, kad negalėsi su manimi būti? – paklausiau truputį virpančiu balsu ir pajutau, kaip ima prakaituoti delnai. – Ko tikėjaisi iš mūsų draugystės? Kokia prasmė... – balsas užlūžo, ir aš nevalingai nurijau seilę, – ...mums bendrauti?

Ko aš tikėjausi iš draugystės su Lopu? Turėjau pagalvoti, kur krypta mūsų santykiai ir kas bus toliau. Žinoma, pagalvojau. Tačiau mane taip išgąsdino ateitis, kad apsimečiau, jog neįvyks tai, kas neišvengiama. Įteigiau sau, kad mūsų santykiai gali būti sėkmingi, nes širdyje žinojau, jog laikas, leidžiamas su Lopu, kad ir koks jis būtų, yra geriau nei visiškai nieko.

Angele.

Mintyse išgirdusi Lopo tariamą savo vardą, pakėliau akis.

Būti šalia tavęs yra geriau nei nieko. Neketinu tavęs prarasti. – Jis nutilo, ir pirmą kartą per mūsų pažintį pamačiau, kaip Lopo akyse šmėstelėjo susirūpinimas. – *Kartą jau esu nusidėjęs. Jei arkangelams suteiksiu pagrindo manyti, jog esu nors truputį tave įsimylėjęs, jie pasiųs mane į pragarą. Amžiams.*

Ši žinia mane pribloškė lyg smūgis žemiau juostos.

– Ką?

Esu angelas sargas, ar bent jau taip buvo pasakyta, bet arkangelai manimi nepasitiki. Neturiu nei privilegijų, nei privatumo. Du arkangelai vakar vakare įspeitė mane į kampą norėdami pasikalbėti, ir po šio pokalbio susidarė įspūdis, kad jie nori iškrėsti man kiaulystę. Kažkodėl jie nutarė mane palaužti. Arkangelai ieško mažiausios priežasties manimi atsikratyti. Man duotas bandomasis laikotarpis, ir jei susimausiu, laiminga pabaiga bus skirta ne man.

Spoksojau į Lopą manydama, kad jis perdeda, kad viskas negali būti taip blogai, tačiau vos žvilgtelėjusi į vaikiną veidą supratau, kad jis kalba labai rimtai.

– Kas dabar bus? – garsiai svarsčiau.

Lopas nieko neatsakė, tik beviltiškai atsiduso. Kad ir kiek stengtumės atsukti laiką, delsti ar negalvoti apie ateitį, netrukus būsime vienas nuo kito atplėšti. Kas bus, kai aš, baigusi mokyklą, įstosiu į universitetą? Kas nutiks, kai siekdama išsvajoto darbo persikelsiu į kitą šalies pakraštį? Kas atsitiks, kai man ateis metas tekėti ir susilaukti vaikų? Kasdien vis labiau įsimylėdama Lopą kenkiu tik sau pačiai. Ar tikrai noriu eiti šiuo keliu žinodama, kad jo pabaigoje laukia praraja?

Akimirką dingtelėjo, kad žinau išeitį – atsisakyti savo svajonių. Viskas labai paprasta. Užsimerksiu ir paleisiu savo svajones tarsi balionus, pririštus ant labai ilgos ir plonos virvelės. Man jos nereikalingos. Juk negaliu būti tikra, kad jos išsipildys. O jei ir išsipildytų, nenoriu visą gyvenimą likti viena ir kankintis žinodama, kad viskas, ką padariau, be Lopo neturi prasmės.

Tada su siaubu pagalvojau, kad nė vienas mūsų negali visko atsisakyti. Mano gyvenimas tęsis, o aš neturiu galių jo sustabdyti. Lopus per amžius bus angelas ir keliaus taku, kurį pasirinko tada nusidėdamas.

– Ar galime ką nors padaryti? – paklausiau.

– Mąstau.

Kitaip tariant, jis nieko negali pasiūlyti. Abu papuolėme į spąstus – spaudžia arkangelai, o mūsų ateitis bus labai skirtinga.

– Noriu nutraukti mūsų santykius, – tyliai pareiškiau.

Žinojau, kad tai nesąžininga – siekiu apsaugoti tik save. Bet ar galėjau rinktis? Nesuteiksiu Lopui galimybės mane perkalbėti. Turiu pasielgti taip, kaip bus geriausia mums abiem. Negaliu laukti sudėjusi rankas, kai vienintelis man brangus dalykas kasdien nyksta. Negaliu parodyti Lopui, kaip labai myliu, nes galiausiai viskas taps neįmanomai sunku. Svarbiausia, nenoriu, kad Lopus per mane prarastų viską, ko siekė. Jei arkangelai ieško preteksto amžinai ištremti Lopą, aš jiems tik palengvinu užduotį.

Lopus spoksojo į mane, lyg negalėtų suprasti, ar kalbu rimtai.

– Tikrai? Nori nutraukti santykius? Turėjai galimybę paaiškinti savo sprendimą, kuriuo, beje, aš netikiu, o dabar, kai atėjo eilė man, privalau tiesiog susitaikyti ir pasišalinti?

Nusigręžiau nuo jo sukryžiuodama rankas ant krūtinės.

– Negali manęs priversti palaikyti santykius.

– Ar galime pasikalbėti?

– Jei nori kalbėtis, pasakyk, ką vakar vakare veikei prie Marsės namų.

Vis dėlto Lopus teisingas. Marsė čia niekuo dėta. Tiesiog esu nusiminusi ir baiminuosi, kad taip susiklosčius aplinkybėms likimas nutarė mus išskirti.

Atsigręžusi pamačiau, kad Lopus braukia delnais sau per veidą. Jis nelinksmi nusijuokė.

– Jei vakar vakare būčiau buvusi pas Riksoną, ar tau rūpėtų, ką ten veikiau? – puoliau Lopą.

– Ne, – atsakė jis grėsmingai tyliai. – Aš tavimi pasitikiu.

Baimindamasi, kad mano ryžtas išblės, jei tuojau pat ko nors nesiimsiu, krumpliais smogiau Lopui į krūtinę priversdama jį žengti atatupstą.

– Keliauk. – Nuo ašarų mano balsas skambėjo šiurkščiai. – Gyvenime yra ir kitų svarbių dalykų. Jie su tavimi nesusiję. Manęs laukia universitetas ir darbas. Neketinu visko atsisakyti vardan kažko, ko niekada iš tiesų ir nebuvo.

Lopus krūptelėjo.

– Ar tikrai to nori?

– Būčiuodama vaikina noriu žinoti, kad jis tai jaučia!

Pasigailėjau, vos tik šie žodžiai išsprūdo iš burnos. Nenorėjau įskaudinti Lopo – tiesiog stengiausi kaip įmanydama greičiau viską baigti, kol nepraskydau ir nepradėjau raudoti. Tačiau nuėjau per toli.

Pamačiau, kaip Lopas įsitempė. Sunkiai alsuodami įsispitrėjome vienas kitam į akis.

Tada Lopas nužingsniavo prie durų, patraukė rankeną ir užtrenkė jas iš kitos pusės.

Netekusi jėgų atsirėmiau į duris. Ašaros graužė akis, bet nė viena neišriedėjo. Širdyje kunkuliavo tiek daug pykčio ir nevilties, kad nieko kito nejutau. Įtariau, kad rauda įstrigo tik penkioms minutėms. Kai pyktis atlėgs ir aš suvoksiu, ką padariau, man plyš širdis.

[1](#) JAV švenčiama pirmąjį rugsėjo pirmadienį. *(Čia ir toliau vert. past.)*

3 SKYRIUS

Klestelėjau ant lovos ir įsistebeilijau į lubas. Pyktis pradėjo blėsti, bet aš beveik norėjau, kad jis tęstųsi amžinai. Atsivėrusi tuštuma gėlė labiau nei aštrus, liepsnojantis skausmas, kurį pajutau Lopui išėjus. Mėginau suprasti, kas įvyko, tačiau mintys pynėsi. Mudviejų riksmas vis dar skambėjo ausyse, tačiau jie aidėjo padrikai, tarsi prisiminčiau blogą sapną, o ne tikrą pokalbį. Ar tikrai su juo išsiskyriau? Ar tikrai išsiskyriau visam laikui? Nejau nėra būdų išvengti likimo arba, tiksliau, arkangelų grasinimų? Tarsi atsakydamas į šį klausimą mano skrandis ėmė maištauti, pajutau pykinimą.

Nuskubėjusi į tualetą priklaupiau prie klozeto. Ausyse spengė, kvėpavimas buvo negilus ir trūkčiojantis. Ką aš padariau? Galbūt viską dar galima atitaisyti? Rytoj vėl pasimatysime, ir viskas grįš į senas vėžes. Tai buvo tiesiog kiviščas. Kvailas. Tai dar ne pabaiga. Rytoj suprasime, kokie buvome smulkmeniški, ir atsiprašysime vienas kito. Visa tai pamiršime. Atleisime vienas kitam.

Vargais negalais atsistoja ir atsukau vandens čiaupą. Sušlapinusi rankšluostėlį prispaudžiau jį prie veido. Regėjosi, kad mintys lekia kaip patrakusios, tad tvirtai užsimerkia, kad jos sustotų. „O kaip arkangelai?“ – vėl paklausiau savęs. Ar gali mudviejų su Lopu santykiai būti normalūs, jei arkangelai mus nuolatos stebi? Sustingau. Galbūt ir dabar jie mane stebi. O gal Lopą. Spėliodami, ar vaikinai neperžengė ribos. Ieškodami priežasties visam laikui išgrūsti jį į pragarą ir atimti iš manęs.

Vėl užviriau pykčiu. Kodėl jie negali palikti mūsų ramybės? Kodėl jie taip nori sunaikinti Lopą? Jis sakė, kad yra pirmasis nusidėjęs angelas, atgavęs sparnus ir tapęs angelu sargu. Kodėl arkangelai pyksta? Gal jiems atrodo, kad Lopas juos apgavo? Ar kad apgaulės būdu pakilo iš nuopuolio? Ar arkangelai nori parodyti Lopui jo vietą? O gal tiesiog nepasitiki juo?

Užsimerkusi pajutau per nosį riedant ašarą. „Viską atitaisysiu“, – prisiečiau mintyse. Labai norėjau paskambinti Lopui, bet ar šitaip pasielgdama nesukelsiu jam pavojaus? Gal arkangelai klausosi telefono pokalbių? Kaip mudviem su Lopu atvirai pasikalbėti, jei jie nuolatos klausosi?

Be to, negalėjau leisti išdidumui taip greitai išblėsti. Ar Lopas supranta, kad elgėsi neteisingai? Juk mudu susikivirčijome todėl, kad jis nesutiko papasakoti, ką vakar vakare veikė prie Marsės namų. Nesu pavydi, bet Lopas *žino*, kaip nepakenčiu Marsės. Jis turėjo suprasti, kad šito slėpti nevalia.

Mane pykino ir dar dėl vienos priežasties. Lopas pasakė, kad Marsė buvo užpulta „Bo arkados“ vyrų tualete. Ką ji veikė toje arkadoje? Kiek žinau, nė vienas Koldvoterio gimnazijos mokinys nesilanko „Bo arkadoje“. Tiesą sakant, iki susitikimo su Lopu net nebuvau girdėjusi apie šią užėigą. Ar tik atsitiktinumas, kad vieną vakarą Lopas spoksojo į Marsės miegamojo langą, o kitą dieną ji įžygiavo pro paradines „Bo arkados“ duris? Lopas primygtinai tvirtino, kad jį ir Marsę sieja tik reikalai, tačiau ką tai reiškia? Marsė moka gundyti ir įtikinėti. Jai tinka tik toks atsakymas, kokio ji įsigeidžia.

O jei šįkart Marsė įsigeidė... Lopo?

Garsus beldimas į laukujes duris prižadino mane iš apmąstymų.

Susirangiau ant pagalvių, užsimerkiau ir surinkau mamos numerį.

– Atvyko Parneliai.

– Ak! Esu prie Riešutų gatvės šviesoforo. Atvažiuosiu per *dvi minutes*. Kviesk juos į vidų.

– Miglotai prisimenu Skotą, o jo mamos visai neprisimenu. Į vidų juos pakviesiu, bet neketinu su jais taukšti niekus. Palauksiu savo kambaryje, kol grįši.

Atsikalbinėdama daviau mamai suprasti, kad man kažkas atsitiko, bet vargu ar galėjau jai išsipasakoti. Ji nekenčia Lopo ir manęs neužjaus. Neištverčiau jos balse išgirdusi laimės ir palengvėjimo gaidėles. Tik ne dabar.

– *Nora!*

– Gerai! Pakalbėsiu su jais.

Užverčiau telefono dangtelį ir sviedžiau aparatą per kambarį.

Neskubėdama nuėjau prie durų ir atšoviau velkę. Prie durų ant kilimėlio stovėjo aukštas ir dailiai sudėtas vaikinai – pastebėjau iškart, nes ant jo aptemptų marškinėlių rėžiančiomis akių spalvomis buvo užrašyta: PORTLANDO PLATININĖ TRENIRUOKLIŲ SALĖ. Dešinėje ausyje karojo sidabrinis auskaras, o *Levi's* džinsai buvo pavojingai žemai nusmukę. Ant galvos vaikinai buvo užsimaukšlinę rausvą beisbolo kepuraitę su užrašu „Havajai“, kuri, regis, buvo tik ką paimta nuo pigios parduotuvės lentynos. Matyt, ją dėvėjo dėl juoko. Vyruko akiniai man priminė Halką Hoganą. Nepaisant viso šio maskarado, jis buvo jaunuoliškai žavus.

Vaikino lūpų kampučiai kilstelėjo aukštyn.

– Tu tikriausiai – Nora?

– O tu – Skotas?

Įėjęs į vidų Skotas nusiėmė saulės akinius. Jis atidžiai nužvelgė koridorių, vedantį į virtuvę ir svetainę.

– Kur tavo mama?

– Pakeliui į namus. Ji atveš vakarienę.

– Ką mes valgysime?

Man nepatiko, kad Skotas ištare „mes“. Jokių „mes“ čia nėra. Yra tik Grėjų šeima ir Parnelių šeima. Dvi atskiros draugijos, kurios tik vieną kartą kartu pavakarienias.

Nesulaukęs atsakymo, Skotas kalbino toliau:

– Koldvoteris yra šiek tiek mažesnis, nei esu įpratęs.

Sukryžiauvau rankas ant krūtinės.

– Ir truputį šaltesnis nei Portlandas.

Skotas nužvelgė mane nuo galvos iki kojų ir vos pastebimai šyptelėjo.

– Jau pastebėjau. – Aplenkęs mane jis nuėjo į virtuvę ir atidarė šaldytuvą. – Turi alaus?

– *Ko?* Ne.

Pro praviras laukujes duris iš lauko atsklido balsai. Mama peržengė slenkstį nešina dviem rudo popieriaus maišeliais. Paskui ją atsekė apvalaina moteriškė nevykusia elfo šukuosena ir gausiu rausvos pudros sluoksniu.

– Nora, čia – Lina Parnel, – supažindino mama. – Lina, tai – Nora.

– Ką tu pasakysi, – aiktelėjo ponias Parnel pliaukštelėdama delnais. – Ji – kaip iš akies traukta tu, ar ne, Blaive? Tik pažiūrėkite į jos kojas. Jos ilgesnės nei pagrindinė Las Vegaso gatvė.

– Žinau, kad kalbu ne laiku, – įsiterpiau, – bet nekaip jaučiuosi, todėl eisiu prigulti...

Išvydusi grėsmingą mamąs žvilgsnį, nutilau. Savo ruožtu pažiūrėjau į ją stengdamasi kaip įmanydama parodyti, jog esu užsigavusi dėl neteisybės.

– Skotas užaugo tikras vyras, ar ne, Nora? – kreipėsi į mane mama.

– Labai taikliai pasakyta.

Dėliodama maišelius ant stalo mama kreipėsi į Skotą:

– Mudvi su Nora šįryt ilgesingai prisiminėme, ką judu krėsdavote vaikystėje. Nora pasakojo, kad mėgindavai ją prikalbinti valgyti vabzdžių lervas.

Skotui nespėjus apsiginti, išpyškinau:

– Jis jas gyvas kepdavo po padidinamuoju stiklu ir nė nesistengdavo manęs prikalbinti. Skotas mane pargriaudavo, apžergdavo ir užspausdavo nosį, kol aš, pritrūkusi oro, išsižiodavau. Tada sugrūsdavo lervas į burną.

Mama ir ponias Parnel susižvelgė.

– Skotas moka įtikinti, – skubiai užsistojo sūnų motina. – Jis gali prikalbinti daryti neįtikimus dalykus. Skotas tą puikiai sugeba. Jis įkalbėjo mane pirkti labai blogos būklės 1966 metų laidos Fordą mustangą. Žinoma, jis sulaukė puikios progos – mane labai graužė sąžinė dėl skyrybų. Skotas tikriausiai kepdavo skaniausias lervas visame kvartale.

Visi sužiuo į mane, kad patvirtinčiau šią prielaidą.

Negalėjau patikėti, kad aptarinėjame tokius dalykus, lyg jie būtų visai normalūs.

– Nagi, – cytelėjo Skotas kasydamasis krūtinę. Išryškėjo vaikinų bicepsai, bet jis, matyt, juos ir norėjo parodyti. – Kas bus vakarienei?

– Lazanija, česnakinė duona ir želė, – atsakė mama šypsodamasi. – Želė paruošė Nora.

Man tai buvo naujiena.

– Aš?

– Tu nupirkai miltelius, – priminė mama.

– Tai nesiskaito.

– Nora pagamino želė, – patikino Skotą mama. – Manau, vakarienė paruošta. Eime valgyti.

Susėdę prie stalo susikibome rankomis, o mama padėkojo Dievui už maistą.

– Papasakok apie butus jūsų rajone, – paprašė ponias Parnel pjaustydama lazaniją. Pirmą gabalėlį ji įdėjo į Skoto lėkštę. – Kiek gali tekti mokėti už butą su dviem miegamaisiais ir dviem vonios kambariais?

– Nelygu, kaip jis suremontuotas, – atsakė mama. – Beveik visi namai šioje miesto dalyje buvo pastatyti iki 1900-ųjų, ir tai matyti. Kai tik susituokėme, mudu su Harisonu apžiūrėjome kelis nebrangius butus, bet visi jie turėjo trūkumų – arba skylėtas sienas, arba lakstė tarakonai, arba jie buvo per toli nuo parko. Kadangi laukiausi, nusprendėme, jog reikia didesnio būsto. Šis namas buvo pardavinėjamas aštuoniolika mėnesių, tad mums pavyko neblogai nusiderėti. – Ji apsidairė. – Mudu su Harisonu ketinome jį restauruoti, bet... na, tada... kaip žinote... – Mama nuleido galvą.

Skotas atsikosėjo.

– Apgailestauju dėl tavo tėčio, Nora. Vis dar prisimenu, kaip jis man paskambino savo žūties vakarą. Dirbau parduotuvėlėje už kelių kvartalų. Tikiuosi, kad sučiupo žudiką.

Mėginau padėkoti, bet žodžiai įstrigo gerklėje. Nenorėjau kalbėti apie tėtį. Man pakako graužaties, kad išsiskyriau su Lopu. Kur jis dabar? Ar kremtasi? Ar supranta, kad trokštu susigrąžinti savo žodžius? Staiga pagalvojau, kad galbūt Lopas parašė man žinutę, ir pasigailėjau, kad neatsinešiau mobiliojo prie stalo. Tačiau ką jis gali parašyti? Ar arkangelai gali perskaityti žinutes? Ką jie mato? Ar stebi mus nuolatos? Nieko tikro nežinodama jaučiausi labai pažeidžiama.

– Nora, – kreipėsi į mane ponია Parnel, – papasakok apie Koldvoterio gimnaziją. Portlande Skotas lankė imtynių sekciją. Jo komanda pastaruosius trejus metus tapo valstijos čempione. Ar jūsų imtynininkų komanda stipri? Maniau, kad anksčiau buvome susirėmę su Koldvoterio gimnazijos komanda, bet Skotas priminė, kad jūsų komanda yra „C“ klasėje.

Lėtai išnirau iš savo apmąstymų rūko. Ar mes apskritai turime imtynių komandą?

– Nieko neišmanau apie imtynes, – sausai atsakiau, – bet mūsų krepšinio komanda kartą dalyvavo valstijos pirmenybėse.

Ponia Parnel paspringo vynu.

– Kartą?

Ponios Parnel akys lakstė nuo manęs prie mamos reikalaudamos paaiškinti.

– Prie raštinės kabo komandos nuotrauka, – atsakiau. – Sprendžiant iš vaizdo, ji daryta daugiau nei prieš šešiasdešimt metų.

Skoto motina išpūtė akis.

– Prieš šešiasdešimt metų? – Ji nusišluostė lūpas servetėle. – Ar mokykloje atsainiai žiūrima į sportą? Gal netikęs treneris? Arba direktoriaus pavaduotojas sportui?

– Nieko baisaus, – įsiterpė Skotas. – Šiuos mokslo metus aš praleisiu.

Ponia Parnel su trenksmu padėjo šakutę.

– Tačiau tau juk *labai patinka* imtynės.

Skotas susigrūdo dar vieną lazanijos kąsnį į burną ir abejingai kilstelėjo petį.

– Be to, tai juk baigiamieji mokslo metai.

– Na, ir kas? – paklausė Skotas pilna burna.

Ponia Parnel atsirėmė alkūnėmis į stalą ir palinko į priekį.

– O tas, kad su savo pažymiais neįstosi į jokią universitetą, ponaiti. Tau lieka vienintelė viltis, kad priims koks nors viešasis universitetas.

– Noriu užsiimti kitais dalykais.

Skoto motina kilstelėjo antakius.

– Štai kaip? Tokiais kaip pernai?

Vos tik ištarus šiuos žodžius, ponios Parnel akyse šmėstelėjo baimė.

Skotas pagromuliavo kąsnį, paskui sunkiai nurijo.

– Blaive, paduokite deserto.

Mama padavė želė dubenį poniai Parnel, kuri perdėtai atsargiai pastatė jį priešais Skotą.

– Kas atsitiko pernai? – paklausė mama norėdama suardyti nejaukią tylą.

Ponia Parnel atsainiai numojo ranka.

– Ak, žinai, kaip būna. Skotas pateko į nedidelę bėdą, nieko ypatingo. Visos paauglių berniukų motinos yra su tuo susidūrusios. – Ji nusijuokė, bet juokas skambėjo nenuoširdžiai.

– Mama, – perspėjo ją Skotas.

– Žinai, kokie yra berniukai, – ėmė tarškėti ponia Parnel mojuodama šakute. – Jie nemąsto.

Gyvena tik šia akimirka. Elgiasi nutrūktgalviškai. Džiaukis, kad turi dukterį, Blaive. Ak, žiūrint į tą česnakinę duoną man tįsta seilės. Gal paduotum riekelę?

– Man nereikėjo klausinėti, – sumurmėjo mama paduodama duoną. – Negaliu apsakyti, kaip mes džiaugiamės, kad jūs grįžote į Koldvoterį.

Ponia Parnel energingai linktelėjo.

– Mes taip pat. Dabar vėl būsime kartu.

Lioviausi valgyti ir ėmiau žvilgčioti tai į Skotą, tai į ponią Parnel stengdamasi suprasti, kas čia vyksta. Žinoma, berniukai yra berniukai. Tačiau netikiu primygtiniais ponios Parnel prisiekinėjimais, kad jos sūnaus bėdos buvo įprastos. Tai, kad Skotas atidžiai sekė kiekvieną motinos žodį, tik sustiprino mano įtarimus.

Būdama tikra, kad ponia Parnel kažką slepia, pridėjau ranką prie širdies ir pareiškiau:

– Skotai, tik nesakyk, jog naktimis vogdavai kelio ženklus, kad galėtum juos pasikabinti miegamajame.

Ponia Parnel kaipmat su palengvėjimu, beveik nuoširdžiai prapliupo kvatotis. Aišku. Kad ir į kokią bėdą buvo įsivėlęs Skotas, ji buvo daug rimtesnė negu kelio ženklų vagystė. Neturėjau penkiasdešimties dolerių, bet jei būčiau turėjusi, būčiau lažinuisis iš visos sumos nujausdama, kad Skoto bėda toli gražu nebuvo menkniekis.

– Na, – įsiterpė mama vos pastebimai šypsodamasi, – esu įsitikinusi, jog kas buvo, tas pražuvo. Koldvoteris – puiki vieta viską pradėti iš naujo. Ar jau užsirašei į mokyklą, Skotai? Į kai kuriuos kursus reikia užsirašyti iš anksto, todėl vietų greitai nelieka.

– Užsirašyti iš anksto, – linksmai prunkstelėjo Skotas. – Neįsižeiskite, bet aš taip aukštai netaikau. Kaip mano mama, – vaikiną papurtė jos petį, bet truputį per stipriai, kad tai būtų draugiškas gestas, – labai maloniai paaiškino, jei aš ir pateksiu į universitetą, tai tikrai ne dėl gerų pažymių.

Skubiai įsiterpiau, kad niekas nenusuktų kalbos.

– Klausyk, Skotai. Mirštu iš smalsumo. Kas blogo buvo nutikę? Juk nieko tokio siaubingo, kad nenorėtum papasakoti seniems draugams.

– Nora... – subarė mama.

– Gavai kelias baudas, kad vairavai apsvaigęs? Pavogei automobilį? Ir juo važinėjai?

Pajutau, kaip po stalu mama užmynė man ant kojos. Ji rūsčiai pažvelgė tarsi sakydama: „Kokia širšė tau įkando?“

Sugirgždinęs kėdę Skotas atsistojo.

– Kur jūsų tualetas? – paklausė jis mamos timptelėdamas grandinėle. – Sustojo skrandis.

– Laiptų viršuje, – lyg teisindamasi paaiškino mama. Tiesą sakant, ji atsiprašinėjo už mano elgesį, nors pati surengė šį absurdišką vakarėlį. Turinčiam nors truputį nuovokos nė nekilo abejonių, kad ši vakarienė sumanyta ne kartu pavalgyti su senais šeimos draugais. Vi buvo teisi: mama siekė supažindinti mane su kietuoliu. Ką gi, turiu mamai naujieną. Skotas ir aš? Nieku gyvu.

Kai Skotas atsiprašęs išėjo, ponía Parnel plačiai nusišypsojo, tarsi norėdama ištrinti paskutiniąsias penkias minutes ir vėl viską pradėti iš pradžių.

– Na, pasakyk, – truputį per linksmai kreipėsi ji į mamą, – ar Nora turi vaikiną?

– Ne, – atsakiau aš, o mama tuo pat metu pareiškė:

– Lyg ir.

– Nesuprantu, – tarė ponía Parnel kramtydama didelį kąsnį lazanijos, jos akys lakstė nuo manęs prie mamos.

– Jis vardu Lopas, – išpyškino mama.

– Keistas vardas, – susimąsčiusi pasakė ponía Parnel. – Ką galvojo jo tėvai parinkdami tokį vardą?

– Tai pravardė, – paaiškino mama. – Lopas dažnai įsivelia į peštynes. Paskui jį visada tenka lopyti.

Staiga pasigailėjau, kad paaiškinau mamai, jog Lopas – tai pravardė.

Ponía Parnel papurtė galvą.

– Manau, tai gaujos duota pravardė. Visi gaujų nariai turi pravardes: Kertukas, Žudikas, Luošintojas, Kankintojas, Giltinė. Lopas.

Pavarčiau akis.

– Lopas nėra gaujos narys.

– Tai tu taip manai, – atkirto ponía Parnel. – Į gaujas buriasi tik miesto centre gyvenantys nusikaltėliai, tiesa? Jie pasirodo naktį – kaip tarakonai. – Ponía Parnel nutilo, ir jos žvilgsnis nuklydo į tuščią Skoto kėdę. – Laikai keičiasi. Prieš porą savaitių žiūrėjau „Įstatymo ir tvarkos“ seriją apie naująsias gaujas, kurių nariai kilę iš turtingų priemiesčiuose gyvenančių šeimų. Šios gaujos pasivadina slaptomis draugijomis, kraujo draugijomis ar panašiai, tačiau esmė ta pati – tai nusikaltėliai. Iš pradžių pamaniau, kad tai įprastas sensacingas Holivudo šlamštas, bet Skoto tėtis sakė, jog vis dažniau susiduria su tokiomis gaujomis. O jis tikrai žino, nes yra faras.

– Jūsų vyras – faras? – paklausiau.

– Buvęs vyras, teprasmenga jis skradžiai.

Pakaks, – krūptelėjau išgirdusi Skoto balsą, atsklidusį iš prieblandoje skendinčio koridoriaus. Pradėjau abejoti, ar jis apskritai nuėjo į tualetą, – gal tik stovėjo prie valgomojo ir slapta klausėsi. Tada suvokiau, kad vaikiną neprabilo balsu. Tiesą sakant...

Buvau tikra, kad jis kalbėjo mano... mintims. Ne. Ne mano mintims. Savo motinos. O aš kažkaip nugirdau.

Ponía Parnel skėstelėjo rankomis.

– Tik pasakiau, kad jis prasmegtų skradžiai... neketinu atsiimti savo žodžių, nes kaip tik to jam linkiu.

– Liepiu baigti kalbas, – tyliu, vaiduoklišku balsu perspėjo Skotas.

Mano mama atsigrėžė, tarsi tik dabar būtų pastebėjusi, kad Skotas įėjo į kambarį. Apsvaigusi ir negalėdama patikėti sumirksėjau. Juk negalėjau girdėti, kaip Skotas kalba savo mamos mintims. Na, juk jis – žmogus... tiesa?

– Ar šitaip dera kalbėti su savo motina? – pasipiktino ponía Parnel grūmodama Skotui pirštu.

Tačiau aš mačiau, kad šis grasinimas daugiau skirtas pasirodyti prieš mus, o ne sutramdyti Skotą.

Vaikinas kurį laiką šaltai žvelgė į motiną, tada grįžo prie laukujų durų, atidarė jas ir užtrenkė sau už nugaros.

Ponia Parnel nusišluostė lūpas rausvu lūpdažiu išterliodama servetėlę.

– Tai skyrybų pasekmės, – paaiškino ji ilgai ir nerimastingai atsidususi. – Anksčiau Skotas nebuvo aikštingas. Žinoma, galbūt jis bręsta ir tampa panašus į tėvą. Ar Lopas lanko imtynes, Nora? Manau, Skotas galėtų jį išmokyti įvairių kovos būdų.

– Jis žaidžia pulą, – abejingai atsakiau.

Neturėjau jokio noro kalbėti apie Lopą. Tik ne čia ir ne dabar, kai vien apie jį pagalvojus gerklėje įstringa gumulas. Labai gailėjausi, kad prie stalo neatsinešiau mobiliojo telefono. Mano pyktis jau buvo atslūgęs, vadinasi, Lopas tikriausiai irgi nusiramino. Ar jis man atleido ir atsiuntė žinutę, o gal paskambino? Viskas labai sudėtinga, bet turi būti koks nors sprendimas. Reikalai ne tokie prasti, kaip atrodo. Mudu turėtume rasti išeitį.

Ponia Parnel linktelėjo.

– Polo. Ši sporto šaka tikrai populiari Meino valstijoje.

– Ne polo, o pulą – biliardą, – sausokai pataisė ją mama.

Ponia Parnel atlošė galvą, tarsi abejotų, ar teisingai išgirdo.

– Biliardo salės – tai gaujų irštvos, – galiausiai pareiškė ji. – Apie tai buvo kalbama „Įstatymo ir tvarkos“ serijoje, kurią minėjau. Turtingi aukštuomenės jaunuoliai savo rajonuose valdė biliardo sales panašiai kaip mafija valdo kazino Las Vegase. Būk atsargi su tuo Lopu, Nora. Gali būti, kad jis kažką nuo tavęs slepia. Savo tamsiąją pusę.

– Jis nepriklauso jokiai gaujai, – atsakiau, iš visų jėgų stengdamasi būti mandagi, nors regėjosi, kad tai kartoju nežinia kelintą kartą.

Tačiau vos tik ištarusi šiuos žodžius supratau, jog negaliu būti tikra, kad Lopas *niekada* nepriklausė jokiai gaujai. Ar nusidėjusių angelų grupę galima laikyti gauja? Daug ko nežinojau apie Lopo praeitį, ypač iki tada, kai mudu susipažinome...

– Dar pažiūrėsime, – abejodama ištarė ponia Parnel, – dar pažiūrėsime.

Po valandos, kai maistas buvo suvalgytas, indai suplauti ir ponia Parnel pagaliau išvyko ieškoti Skoto, nuėjau į savo kambarį. Mobilusis gulėjo ant grindų ekranu į viršų. Pamačiau, kad nėra jokių naujų pranešimų ar praleistų skambučių.

Lūpos ėmė virpėti, tad kumščiais pasitrynčiau akis, kad neprapliupčiau verkti. Norėdama pamiršti siaubingus dalykus, kurių prikalbėjau Lopui, mėginau sugalvoti, kaip viską atitaisyti. Arkangelai negali uždrausti mums kalbėtis ar matytis – juk Lopas yra mano angelas sargas. Jis privalo būti mano gyvenime. Elgsimės taip, kaip iki šiol. Po poros dienų, kai pamiršime pirmą rimtą barnį, viskas grįš į senas vėžes. Kam nerimauti dėl ateities? Viskas išsispręs vėliau. Juk neprivalau šią akimirką suplanuoti viso savo gyvenimo.

Tačiau viena mintis nedavė ramybės. Pastaruosius du mėnesius mudu su Lopu atvirai, nesivaržydami reiškėme jausmus vienas kitam. Tai kodėl jis tik dabar pradėjo nerimauti dėl arkangelų?

Tarpduryje išdygo mama.

– Važiuoju nusipirkti tualetų reikmenų rytdienos kelionei. Netrukus grįšiu. Gal tau ko nors reikia?

Atkreipiau dėmesį, kad ji neužsiminė apie Skotą kaip apie galimą draugą. Matyt, abejotina vaikino praeitis atšaldė mamos įkarštį mus supiršti.

– Ne, bet vis tiek ačiū.

Ji jau buvo beuždaranti duris, bet stabtelėjo.

– Iš kilo šiokių tokių keblumų. Netyčia prasitariau Linai, kad tu neturi automobilio. Ji iškart pasiūlė, kad Skotas nuvežtų tave į vasaros mokyklą. Pasakiau, kad tai visai nebūtina, bet Lina pamanė, jog atsisakau tik dėl to, kad šitaip apsunkinsiu Skotą. Lina pareiškė, kad galėtum Skotui atsidėkoti rytoj surengdama ekskursiją po Koldvoterį.

– Mane į mokyklą nuves Vi.

– Aš taip Linai ir pasakiau, bet ji nė girdėti nenorėjo. Bus geriau, jei tu pati viską paaiškinsi Skotui. Padėkok jam už siūlymą ir pasakyk, kad jau turi, kas tave paveža.

Tik to man ir trūko. Vėl bendrauti su Skotu.

– Norėčiau, kad tu ir toliau į mokyklą važinėtum su Vi, – iš lėto pridūrė mama. – Beje, jei Skotas čia užsuktų šią savaitę, kol manęs nebus, būtų geriausia, jei laikytumeisi atokiau nuo jo.

– Tu juo nepasitiki?

– Mes jo gerai nepažįstame, – atsargiai atsakė mama.

– Tačiau mudu su Skotu buvome geriausi draugai, prisimeni?

Mama užjaučiamai pažvelgė į mane.

– Tai buvo seniai. Žmonės keičiasi.

Kaip tik tai ir aš ketinau pasakyti.

– Norėčiau truputį daugiau sužinoti apie Skotą, kol dar nepradėjai su juo dažnai bendrauti, – toliau aiškino mama. – Pažiūrėsiu, ką pavyks sužinoti, kai grįšiu.

Ką gi, įvykiai pakrypo netikėta linkme.

– Ketini pasiknaisioti po jo nešvarią praeitį?

– Mudvi su Lina geros draugės. Ji labai prislėgta. Galbūt jai reikia išsipasakoti. – Mama priėjo prie mano tualetinio stalelio, išspaudė lašą rankų losjono ir pasitrynė delnus. – Jei Lina užsimins apie Skotą, aš neketinu *užsikišti ausų*.

– Jei tai padėtų įtikinti, kad Skotas nieko vertas, pasakysiu, jog man pasirodė, kad per vakarienę jis elgėsi labai keistai.

– Jo tėvai ką tik išsiskyrė, – tokiu pat atsargiai neutraliu tonu atsakė mama. – Esu tikra, kad vaikas daug išgyveno. Sunku netekti tėvo.

Rado kam pasakyti.

– Aukcionas baigsis trečiadienį, tad iki vakarienės turėčiau grįžti namo. Rytoj pas tave nakvos Vi, tiesa?

– Taip, – patvirtinau, tik dabar prisiminusi, kad tą reikėtų aptarti su Vi, bet nemaniau, jog galėtų kilti kokių nors sunkumų. – Beje, ketinu susirasti darbą.

Geriau perspėti iš anksto, nes, jei pavyks, mamai grįžus galbūt jau turėsiu darbą.

Mama sumirksėjo.

- Kas čia tau šovė į galvą?
- Man reikia automobilio.
- Maniau, tave tenkina, kad paveža Vi.
- Jaučiuosi tarsi parazitė.

Nepaskambinusi Vi, negalėjau net nusipirkti tamponų. Dar blogiau: šiandien vos neteko važiuoti į mokyklą kartu su Marse Milar. Nenoriu iš mamos reikalauti nebūtinų dalykų, ypač kai mums taip striuka su pinigais, bet taip pat nenoriu, kad pasikartotų šio ryto įvykis. Troškau automobilio nuo pat tos akimirkos, kai mama pardavė fiatą, o šiandien po pietų pamačiusi kabrioletą nusprendžiau veikti. Tai, kad už automobilį sumokėsiu pati, regis, neblogo išėitis.

– Ar darbas netrukdytų mokytis? – paklausė mama tokiu tonu, kuris bylojo, kad ši mintis jos nesužavėjo. Nieko kito ir nesitikėjau.

- Užsirašiau tik į vieną kursą.
- Taip, tačiau šis kursas – chemija.
- Neįsižeisk, bet manau, jog esu pajėgi susidoroti su dviem dalykais iš karto.

Išgirdusi šiuos žodžius, mama atsisėdo ant lovos krašto.

– Ar kas nors atsitiko? Šįvakar esi labai irzli.

Prieš atsakydama trumpai pamąsčiau ir vos neišklojau tiesos.

– Ne. Viskas gerai.

– Atrodai prislėgta.

– Buvo sunki diena. Beje, ar sakiau, kad Marsė Milar yra mano partnerė per chemijos pamokas?

Mamos veidas išdavė, kad ji supranta, kaip giliai tai mane žeidžia. Juk per pastaruosius vienuolika metų kaip tik pas mamą atbėgdavau pasiguosti, kai Marsė iš manęs pasityčiodavo. Tai ji atkurdavo mano pasitikėjimą savimi ir išsiųsdavo į mokyklą tvirtesnę, išmintingesnę, apsiginklavusią keliais naujais pokštais.

- Teks su ja praleisti aštuonias savaites.
- Jei per aštuonias savaites jos neužmuši, galėsime pakalbėti apie naują automobilį.
- Iškelei sunkias derybų sąlygas, mama.

Ji pabučiavo mane į kaktą.

– Kai grįšiu iš kelionės, norėsiu išgirsti išsamią ataskaitą apie tas dvi dienas. Kad man nerengtum jokių pašėlusių vakarėlių.

– Negaliu prižadėti.

Po penkių minučių mama išvairavo savo fordą taurusą iš prievažos. Nuleidau užuolaidą, susirangiau ant sofos ir įsistebeilijau į mobilųjį.

Tačiau niekas neskambino.

Paliečiau Lopo grandinėlą, kuri vis dar kabėjo man ant kaklo, paskui suspaudžiau stipriau, nei tikėjausi. Staiga toptelėjo siaubinga mintis, kad ši grandinėlė gali būti vienintelis daiktas, priminsiantis Lopą.

4 SKYRIUS

Sapnas buvo trijų spalvų: juodos, baltos ir pilkos.

Sapnavau šaltą naktį. Basa stovėjau ant plūkto kelio, duobėse sparčiai kaupėsi purvas, todėl kelias atrodė tarsi raupsuotas. Iš purvo kyšojo akmenys ir žolių stiebai. Viskas skendėjo tamsoje, švietė tik vienas žiburys – už kelių šimtų metrų iš rąstų ir akmenų suręstoje tavernoje. Languose degė žvakės, ir aš jau ketinau traukti į taverną ieškoti prieglobsčio, kai išgirdau toluoje skambant varpelius.

Varpelių skambesiui artėjant, pasitraukiau nuo kelio per saugų atstumą. Iš tamsos išniro arklio traukiama karieta ir sustojo toje vietoje, kur dar neseniai stovėjau aš. Kai tik ratai nustojo sukęsi, vežikas iššoko iš karios, purvu iki pusės apsitaškydamas batus. Jis atidarė dureles ir pasitraukė į šalį.

Iš karios išlipo tamsi žmogysta. Vyras. Ant pečių draikėsi vėjo plaikstoma pelerina, tačiau veidą dengė gobtuvas.

– Palauk čia, – liepė jis vežikui.

– Milorde, labai stipriai lyja...

Vyras su pelerina linktelėjo tavernos link.

– Turiu reikalų. Ilgai neužtruksiu. Pasirūpink, kad arkliai būtų parengti.

Vežiko žvilgsnis nukrypo į taverną.

– Bet, milorde... čia renkasi vagys ir valkatos. O šianakt bjaurus oras. Jaučiu savo kaulais. – Jis energingai patrynė rankas, tarsi norėdamas sušilti. – Verčiau milordas skubėtų namo pas savo poniją ir mažylius.

– Nieko nepasakok mano žmonai, – perspėjo vyras su pelerina gniaužydamas pirštinėtas rankas. – Jai ir taip pakanka rūpesčių, – sumurmėjo.

Pažvelgiau į taverną ir grėsmingai mirkčiojančią žvakių šviesą mažuose, kreivokuose languose. Stogas taip pat buvo persikreipęs, truputį pasviręs į dešinę, tarsi prastai uždengtas. Aplink žėlė piktžolės, o iš vidaus kartkartėmis atsklisdavo šaižūs riksmi arba dūžtančio stiklo garsas.

Vežikas rankove nusišluostė nosį.

– Mažiau nei prieš dvejus metus mano sūnus mirė nuo maro. Siaubas, ką jūs ir jūsų ponija esate priversti kęsti.

Stojo įtempta tylą, tik arkliai nekantriai trypė kanopomis. Gyvulių kailis garavo. Nedidelės šerkšno sruogos driekėsi jiems iš šnervių. Vaizdas buvo toks realus, kad aš netikėtai išsigandau. Dar niekada nebuvo tekę matyti tokių tikroviškų sapnų.

Vyras su pelerina ėmė žingsniuoti akmenimis grįstu takeliu tavernos link. Sapnas ėmė sklaidytis, ir aš, truputį padvejojusi, nusekiau paskui vyrą baimindamasi, kad, jei atsiliksiu, taip pat išnyksiu. Įsmukau pro tavernos duris vyrui iš paskos.

Galinės sienos viduryje stūksojo didžiulis židinys su plytų kaminu. Abipus jo ant didelių vinių buvo sukabinti mediniai dubenys, alaviniai puodeliai ir virtuvės rykai. Kampe gulėjo atridentos trys statinės. Priešais jas susirangęs miegojo nušašęs šuo. Ant grindų mėtėsi apverstos kėdės, nešvarūs indai ir bokalai, nors vargu ar jas buvo galima pavadinti grindimis. Tai buvo glotniai suplūkta asla, pabarstyta pjuvenomis, ir kai aš žengiau ant jos, mano purvinos kojos sukėlė dulkes. Panorau karšto dušo, ir kaip tik tuo metu mano dėmesį patraukė gal dešimt lankytojų, sėdinčių prie stalų.

Daugumos vyrų plaukai siekė pečius, o barzdos buvo keistai smailios. Apsmukusios kelnės sukištos į aukštus batus, marškinių rankovės atraitotos. Jie dėvėjo plačiakraštes skrybėles, todėl priminė piligrimus.

Be jokių abejonių, sapnavau senus laikus, o sapno smulkmenos buvo labai gyvos, todėl galėjau bent nuspėti, kokiame istoriniame laikotarpyje atsidūriau. Tačiau buvau sutrikusi. Greičiausiai Anglijoje, bet tikslesnio laikotarpio negalėjau pasakyti – gal penkioliktame, o gal aštuonioliktame amžiuje. Šiomet mano pasaulio istorijos žinios buvo įvertintos labai gerai, bet testuose nebuvo klausimų apie konkretaus laikotarpio aprangą. Nesimokėme apie tokius drabužius.

– Ieškau vyro, – vyriškis su pelerina kreipėsi į smuklininką. Šis stovėjo už siekiančio jam iki juosmens stalo, kuris, kaip spėjau, ir buvo baras. – Man buvo patarta šįvakar čia su juo susitikti, bet nežinau to vyro vardo.

Smuklininkas, nedidukas, pliktelėjęs vyras, kuriam ant pakaušio styrojo tik keli susigarbanoję plaukai, nužvelgė atvykėlį.

– Gal ko nors išgersite? – paklausė jis išsišiepdamas ir parodydamas juodas dantų šaknis.

Pamačiusi savininko dantis, nuslopinau kylantį blogulį.

Vyriškiui su pelerina smuklininko dantys tokio pasišlykštėjimo nesukėlė. Jis tik papurtė galvą.

– Turiu rasti šį vyrą kaip įmanoma greičiau. Man buvo pasakyta, kad jis gali padėti.

Smuklininkas liovėsi šypsotis ir susičiaupė.

– Taip, galiu padėti jį rasti, milorde. Tačiau paklauskite seno žmogaus ir pirmiau išlenkite kelis stiklus. Gėrimas sušildys kraują tokią šaltą naktį. – Jis pastūmė vyriškiui taurę.

Vyriškis vėl papurtė galvą.

– Deja, šiek tiek skubu. Pasakykite, kur galėčiau jį rasti. – Jis pastūmė per stalą kelis surūdijusius variokus.

Smuklininkas įsidėjo monetas į kišenę ir, mostelėjęs galva galinių durų link, paaiškino:

– Jis laikosi ana tame miške. Tačiau, milorde, būkite atsargus. Sako, miške vaidenasi. Sklinda kalbos, kad į jį nuėję niekada negrįžta.

Palinkęs per skiriančią juodu stalą vyriškis su pelerina tyliai tarė:

– Noriu užduoti asmenišką klausimą. Ar žydų chešvano meniu jums ką nors reiškia?

– Aš ne žydas, – sausai atsakė smuklininkas, bet iš jo akių supratau, kad tokį klausimą jis girdi ne pirmą kartą.

– Vyras, su kuriuo atvykau susitikti šįvakar, liepė čia būti pirmą chešvano vakarą. Jis pareiškė, kad turiu jam tarnauti ištisas dvi savaites.

Smuklininkas pasikasė barzdą.

– Dvi savaitės – ilgas laiko tarpas.

– Per ilgas. Nebūčiau atvykęs, bet išsigandau to, ką jis gali padaryti, jei nepaklusi. Tas vyras pasakė visų mano šeimos narių vardus. Jis juos žino. Turiu gražią žmoną ir keturis sūnus. Nenoriu, kad jiems atsitiktų kas nors negero.

Smuklininkas ėmė kalbėti tyliau, tarsi dalydamasis skandalingais gandai.

– Vyras, su kuriuo susitikti atvykote, yra... – jis nutilo ir įitariai apsižvalgė.

– Jis nepaprastai *stiprus*, – pripažino vyras su pelerina. – Žinau jo jėgą – tai galiūnas. Atvykau pamėginti jį įtikinti. Jis negali tikėtis, kad taip ilgai apleisiu šeimą ir savo pareigas. Tas vyras turi būti supratingas.

– Nieko negirdėjau apie jo supratingumą, – atšovė smuklininkas.

– Mano jauniausias sūnus susirgo maru, – paaiškino vyriškis su pelerina iš sielvarto virpančiu balsu. – Daktarai nesuteikė vilties, kad jis išgyvens. Šeimai reikia manęs. Sūnui reikia manęs.

– Išgerkite, – tyliai pasiūlė smuklininkas antrą kartą pastumdamas taure.

Vyriškis su pelerina staiga nusigręžė nuo stalo ir nužingsniavo prie galinių durų. Aš nusekiau jam iš paskos.

Lauke basa žingsniavau paskui vyriškį per pažliugusį apledėjusį purvą. Lietus vis dar pliaupė, tad eiti turėjau atsargiai, kad nepaslyščiau. Nusišluosčiusi akis pamačiau, kaip vyriškio pelerina išnyksta už medžių miško pakraštyje.

Klupinėdama nusekiau iš paskos, bet priėjusi mišką sudvejojau. Rankomis nubraukusi atgal šlapius plaukus įsistebeilijau į priekyje stūksančius tamsius medžius.

Staiga kažkas sujudėjo, ir pamačiau tiesiai į mane atbėgantį vyriškį su pelerina. Jis suklupo ir pargriuvo. Pelerina užkliuvo už šakų; vyriškis įnirtingai mėgino nusirišti ją nuo kaklo. Paskui suklykė iš siaubo. Jis kaip paklaikęs mojavo rankomis, jo kūnas konvulsiškai sukiojosi ir trūkčiojo.

Ėmiau brautis jo link. Šakos braižė rankas, akmenys badė basas kojas. Priklaupiau prie vyriškio. Gobtvas beveik visiškai dengė veidą, bet mačiau, kad vyro burna nuo riksmo truputį pražiota.

– Apsiverskite! – paliečiau tempdama po juo įstrigusį audeklą.

Tačiau vyras manęs negirdėjo. Pirmą kartą sapnas tapo pažįstamas. Kaip ir per kitus košmarus, kai sapnuodavau, kad papuoliau į spąstus, – juo labiau stengiausi, juo labiau tolo tai, ką norėjau nutverti.

Sučiupau vyriškį už pečių ir papurčiau.

– Apsiverskite! Galiu jus iš čia ištraukti, bet privalote man padėti.

– Esu Barnabas Andervudas, – neaiškiai ištare jis. – Ar žinai, kaip patekti į taverną? Šaunuolė, – pagyrė jis tapšnodamas orą, tarsi būtų plekšnojęs per įsivaizduojamą mano skruostą.

Įsitempiau. Vyriškis niekaip negalėjo manęs matyti. Tikriausiai haliucinacijose jis regėjo kitą mergaitę. Taip ir turėjo būti. Kaip jis galėjo mane matyti, jei negirdėjo?

– Bėk į taverną ir pasakyk smuklininkui, kad atsiųstų pagalbą, – paprašė vyriškis. – Paaiškink, kad tai ne vyras, o vienas velnio angelų, atvykęs užvaldyti mano kūno ir pražudyti mano sielos. Pasakyk, kad atsiųstų kunigą, šventinto vandens ir rožinį.

Išgirdus minint velnio angelus, ant rankų pasišiaušė plaukeliai.

Įtempęs kaklą vyriškis galva mostelėjo miško link.

– Angelas, – apimtas panikos sušnibždėjo jis. – Angelas ateina!

Jo burna persikreipė, ir man pasirodė, kad vyras iš visų jėgų stengiasi nepasiduoti. Jis stipriai išrietė nugarą, ir gobtūvas nuslinko nuo veido.

Vis dar laikiau nutvėrusi peleriną, bet pajutau, kaip mano rankos instinktyviai suglebo. Pamačius vyrą gerklėje užstrigo nuostabos šūksnis. Tai nebuvo Barnabas Andervudas.

Tas vyras buvo Henkas Milaras.

Marsės tėtis.

Sumirksėjusi prabudau.

Pro mano miegamojo langą skverbėsi saulės spinduliai. Rėmas buvo įskilęs, ir tingus ryto vėjelis kuteno odą. Nuo susapnuoto košmaro širdis vis dar pašėlusiai dunksėjo, bet aš giliai įkvėpiau oro ir nuraminau save, kad tai buvo tik sapnas. Tiesą sakant, dabar, kai abiem kojomis tvirtai stovėjau ant žemės, labai sunerimau, kad sapnavau Marsės tėtį. Stengdamasi kuo greičiau jį pamiršti, nuvijau mintis apie sapną.

Išsitraukiau po pagalvę pakištą mobilųjį telefoną ir patikrinau, ar nėra pranešimų. Lopas nepaskambino. Apkabinusi pagalvę susiriečiau į kamuoliuką ir stengiausi nekreipti dėmesio į viduje tvyrančią tuštumą. Kiek valandų prabėgo nuo to laiko, kai Lopas mane paliko? Dvylika. Kiek dar praeis, kol jį pamatysiu? Nežinau. Tai mane labiausiai jaudino. Laikui bėgant jaučiau, kad tarp mūsų kyla vis storesnė ledinė siena.

„Pasistenk ištvirti šią dieną“, – liepiau sau nurydama burnoje įstrigusį gumulą. Susvetimėjimas negali tęstis amžinai. Niekas neišsispręs, jei visą dieną slapstysiuos lovoje. Netrukus Lopą vėl pamatysiu. Jis net gali užsukti po pamokų. Arba aš galėsiu jam paskambinti. Laikiausi įsikibusi šių absurdiškų minčių neleisdama sau galvoti apie arkangelus. Apie pragarą. Apie tai, kaip esu išsigandusi, kad mudu su Lopu susidūrėme su bėda, kurios nė vienas nesame pajėgus įveikti.

Išsiritusi iš lovos radau prie vonios veidrodžio priklijuotą raštelį.

Gera žinia: įtikinau Liną, kad ji šįryt nesiųstų Skoto nuvežti tave į mokyklą. Bloga žinia: Lina pasiryžusi apžiūrėti miestą. Nežinau, ar ji manęs paklausys, jei mėginsiu atkalbėti. Gal galėtum po pamokų Skotui surengti ekskursiją? Pasistenk trumpai. Labai trumpai. Jo telefono numerį palikau ant virtuvės stalo.

Apkabinu ir bučiuoju – mama.

P. S. Šįvakar paskambinsiu tau iš viešbučio.

Sudejavusi įrėmiau kaktą į vonios spintelę. Nenorėjau praleisti su Skotu ir dešimties minučių, ką jau kalbėti apie porą valandų.

Po keturiasdešimties minučių buvau išsimaudžiusi duše, apsirengusi ir suvalgiusi dubenį avižinių dribsnių su braškėmis. Pasigirdo beldimas į laukujes duris. Jas atidariusi išvydau besišypsančią Vi.

– Ar pasirengusi dar vienai džiaugsmingai dienai vasaros mokykloje? – paklausė ji.

Nuo kablo pačiupau kuprinę.

- Pavadininkime ją tiesiog diena, gerai?
- Oho, mūsų nuotaika bloga! Kas prisiusiojo į tavo dribsnius?
- Skotas Parnelis.

Iš tiesų – Lopas.

- Suprantu, kad ji tebekamuoja šlapimo nelaikymo bėdos.
- Šiandien po pamokų turiu surengti jam ekskursiją po miestą.
- Būsi viena su vaikinu. Kas čia blogo?

– Tau reikėjo būti čia vakar vakare. Vakarienė buvo labai keista. Skoto mama pradėjo pasakoti apie jo audringą praeitį, bet Skotas ją nutildė. Ir ne tik, man pasirodė, kad jis jai beveik grasino. Tada atsiprašė į tualetą, bet iš tiesų koridoriuje vogčiomis klausėsi mūsų pokalbio.

Ir kalbėjo savo mamos mintims. Galbūt.

- Regis, jis nenori viešinti savo gyvenimo. Mes galėtume tai pakeisti.

Ėjau priekyje Vi, bet išgirdusi draugės žodžius staiga sustojau, nes mane aplankė įkvėpimas.

– Man šovė puiki mintis, – tariau atsigręžusi. – Gal tu Skotui aprodytum miestą? Rimtai, Vi. Tau jis labai patiks. Jis yra nutrūktgalvis, nepripažįstantis jokių taisyklių blogiukas. Jis net manęs paklausė, ar turime alaus – skandalinga, tiesa? Manau, tau jis kaip tik į porą.

- Negaliu. Per pietus turiu pasimatymą su Riksonu.

Pajutau netikėtą dūrį į paširdžius. Mudu su Lopu taip pat ketinome šiandien kartu valgyti priešpiečius, bet aš abejoju, ar susitiksime. Ką aš padariau? Privalau jam paskambinti. Turiu rasti būdą su juo pakalbėti. Neketinu visko šitaip baigti. Tai absurdiška. Tačiau vidinis balsas, kurio jau ėmiau nekęsti, paklausė, kodėl Lopas nepaskambino pirmas. Jis, kaip ir aš, turi už ką atsiprašyti.

– Jei Skotui aprodysi miestą, sumokėsiu aštuonis dolerius ir trisdešimt du centus. Tai paskutinis siūlymas.

– Gundo, bet ne. Ir dar vienas dalykas. Lopui tikriausiai nepatiks, jei judu su Skotu pradėsite dažnai bendrauti. Nesuprask klaidingai. Man visiškai nerūpi, ką mano Lopas, o jei tu nori išvesti jį iš proto, sėkmės. Tiesiog perspėju.

Buvau pusiau nulipusi nuo laukujų laiptų, kai slystelėjau, išgirdusi minint Lopo vardą. Norėjau pasakyti Vi, kad išsiskyriau su Lopu, bet nebuvau pasirengusi ištarti tai garsiai. Jaučiau, kaip kišenėje kūną degina mobilusis telefonas su Lopo nuotrauka ekrane. Kilo noras sviesti telefoną į kitapus kelio augančius medžius. Tačiau nenorėjau taip greitai prarasti vaikiną. Be to, jei pasakyčiau Vi, ji būtinai pradėtų įrodinėti, kad išsiskyrus atsiranda teisė susitikinėti su kitais, bet tokia išvada būtų klaidinga. Nieko kito neieškojau. Lopas taip pat. Bent jau taip vyliausi. Štai kur visa bėda. Mūsų pirmas rimtas kivirčas. Juk neišsiskyrėme visam laikui. Tačiau įsiaudrinę prikalbėjome bjaurių dalykų.

– Tavimi dėta, mėginčiau išsisukti, – patarinėjo Vi kaukšėdama iš paskos dešimties centimetrų kulniukais. – Aš taip visada elgiuosi keblioje padėtyje. Paskambink Skotui ir pasakyk, kad tavo katė atsikosėja pelių žarnomis, todėl po pamokų turi ją nuvežti pas veterinarą.

- Jis vakar čia buvo ir žino, kad neturiu katės.

– Tada jis supras, kad nenori susitikti, nebent jo galvoje vietoj smegenų – pervirę spagečiai.

Susimąščiau. Jei pavyktų išsisukti nuo ekskursijos po miestą, galbūt pavyktų pasiskolinti Vi automobilį ir pasekti vaikiną. Kad ir kaip mėginau logiškai paaiškinti, ką išgirdau vakar vakare,

negalėjau atsikratyti įtarimo, jog Skotas *tikrai* kalbėjo savo mamos mintims. Prieš metus tokį spėjimą būčiau atmetusi kaip absurdišką. Tačiau dabar viskas atrodo kitaip. Lopas daugybę kartų kalbėjo mano mintims. Taip pat ir Čonsis (arba Džulis), nefilimas iš mano praeities. Kadangi nusidėję angelai nesensta, o Skotą pažįstu nuo penkerių metų, atmečiau tikimybę, jog Skotas – nusidėjęs angelas, tačiau jis gali būti nefilimas.

Tačiau ką jis veikia Koldvoteryje, jei yra nefilimas? Kodėl jis gyvena kaip paprastas paauglys? Ar Skotas žino, kad jis – nefilimas. O Lina? Ar Skotas jau prisiekė ištikimybę nusidėjusiam angelui? Jei ne, gal privalau perspėti, kas jo laukia? Skotu tikrai nesižaviu, bet tai dar nereiškia, jog manau, kad vaikiną nusipelnė kasmet dvi savaites atiduoti savo kūną nusidėjusiam angelui.

Žinoma, galbūt Skotas visai ne nefilimas. Galbūt aš tik įsivaizdavau nugirdusi jį kalbant savo mamos mintims.

Po chemijos pamokos nuėjau prie savo spintelės, įdėjau vidun vadovėlį, pasiėmiau kuprinę bei mobilųjį telefoną ir patraukiau prie šoninių durų, iš kur gerai matyti mokinių automobilių stovėjimo aikštelė. Skotas sėdėjo ant sidabriškai melsvo fordų mustango variklio gaubto. Jis vis dar buvo su havajietiška kepuraite, ir tada man toptelėjo, kad be jos vaikiną neatpažinčiau, net nežinau, kokios spalvos jo plaukai. Iš kišenės išsitraukiau mamos paliktą raštelį ir surinkau Skoto numerį.

– Čia tikriausiai Nora Grei, – atsiliepė jis. – Tikiuosi, nepraneši, jog mane pameti.

– Turiu blogą žinią. Susirgo mano katė. Veterinaras rado laiko priimti pusę pirmos. Teks atidėti ekskursiją. Atleisk.

Tikėjausi, kad nesijausiu labai kalta. Šiaip ar taip, tai tik nedidelis melas. Be to, nuoširdžiai vyliausi, kad Skotas visai nenori ekskursijos po Koldvoterį. Bent jau taip įtikinėjau save, kad nuraminčiau sąžinę.

– Žinoma, – atsakė Skotas ir išjungė telefoną.

Vos spėjau užvožti mobilųjį, kai už nugaros išdygo Vi.

– Lengvai juo atsikratei. Šaunuolė.

– Ar galėtum popietei paskolinti savo neoną? – paklausiau stebėdama, kaip Skotas nučiuožia nuo mustango ir kažkam skambina mobiliuoju.

– Kokia proga?

– Noriu pasekti Skotą.

– Kodėl? Šįryt labai aiškiai pasakei, kad jis tau reikalingas kaip šuniui penkta koja.

– Jis kažkoks... keistas.

– Tas keistumas vadinamas saulės akiniais. Ar tau jis neprimena Halko Hogano? Kad ir kaip ten būtų, negaliu paskolinti. Riksonas paskyrė pasimatymą per priešpiečius.

– Tačiau Riksonas galėtų tave pavėžėti, o aš paimčiau neoną, – tariau dirstelėdama pro langą, kad įsitikinčiau, jog Skotas dar neišsoko į mustangą. Nenorėjau, kad vaikiną išvažiuotų, kol neįtikinau Vi atiduoti neono raktelius.

– Žinoma, galėtų. Tačiau tada atrodytų, kad man reikia pagalbos. Šiandieniniams vyrukams patinka tvirtos, nepriklausomos moterys.

– Jei duotum neoną, pripilčiau kuro.

Vi ryžtas truputėlį priblėso.

– Pilną baką?

– Pilną baką.

Tiksliau, tiek, kiek pajėgsiu nupirkti už aštuonis dolerius trisdešimt du centus.

Vi pakramtė lūpą.

– Gerai, – iš lėto tarė ji. – Tačiau galbūt turėčiau vykti kartu, kad būčiau tikra, jog tau nieko blogo neatsitiks.

– O kaip Riksonas?

– Kad pasigavau kietą vaikiną, dar nereiškia, jog paliksiu geriausią draugę pavojuje. Be to, jaučiu, kad tau prireiks mano pagalbos.

– Nieko man neatsitiks. Aš jį seksiu slapta. Skotas nepastebės.

Buvau dėkinga, kad draugė pasisiūlė padėti. Per pastaruosius kelis mėnesius pasikeičiau. Nebesu tokia naivi ir nerūpestinga, kokia buvau, o Vi draugija patraukli keliais požiūriais. Ypač jei Skotas yra nefilimas. Vienintelis nefilimas, kurį pažinojau, mėgino mane nužudyti.

Paskambinusi Riksonui, Vi atšaukė pasimatymą. Mudvi palaukėme, kol Skotas susirangys prie vairo ir atbulas išvažiuos iš savo vietos stovėjimo aikštelėje, ir tik tada išėjome iš pastato. Skotas pasuko į kairę, o mudvi su Vi tekinos pasileidome prie violetinio dodžo neono.

– Vairuok tu, – tarė Vi mesdama man raktelius.

Po keliolikos minučių pasivijome mustangą ir laikėmės nuo jo per tris automobilius. Skotas išvažiavo į greitkelį, patraukė į rytus, vandenyno pakrantės link, o aš sekiau iš paskos.

Po pusvalandžio Skotas išsuko iš greitkelio ir įvairavo į automobilių stovėjimo aikštelę prekybinės gatvės, vedančios prie vandenyno, gale. Sulėtinau greitį, leidau vaikinui užrakinti dureles ir pasišalinti, tada pastačiau automobilį už dviejų eilių.

– Regis, Skotukas Puodukas nusprendė apsipirkti, – tarė Vi. – Beje, ar neprieštarausi, jei aš pasidairysiu po parduotuves, kol mėgėjiškai jį seksi? Riksonas sakė, kad jam patinka merginos, pasipuošusios šalikais, o aš neturiu nė vieno.

– Eik.

Atsilikusi nuo Skoto per pusę kvartalo stebėjau, kaip jis įeina į labai madingų drabužių parduotuvę ir greičiau nei po penkiolikos minučių išeina su pirkinių krepšeliu. Tada jis įėjo į kitą parduotuvę ir išėjo iš jos po dešimties minučių. Nieko neįprasto. Jokių ženklų, kad Skotas – nefilimas. Trečioje parduotuvėje Skoto dėmesį patraukė būrelis studentiško amžiaus merginų, valgančių priešpiečius kitoje gatvės pusėje. Jos sėdėjo po skėčiu restorano lauko terasoje ir vilkėjo kelnes nukirptomis klešnėmis bei bikinių liemenėles. Skotas išsitraukė telefoną ir slapta jas nufotografavo.

Atsigręžusi į veidrodinį kavinės langą pasimaivyti staiga pamačiau jį, sėdintį kabinoje. Jis mūvėjo rusvai žalsvos spalvos kelnes, vilkėjo iki kaklo užsagstytus mėlynus marškinius ir dramblio kaulo spalvos nertinį. Dabar jo banguoti šviesūs plaukai buvo ilgesni, užpakalyje surišti į uodegėlę. Jis skaitė laikraštį.

Mano tėtis.

Tėtis sulankstė laikraštį ir nuėjo į kavinės galą.

Nubėgau iki kavinės durų ir įsibroviau į vidų. Tėtis išnyko minioje. Nulėkiau į kavinės galą ir

ėmiau karštligiškai dairytis. Juodomis ir baltomis plytelėmis išklijuoto koridoriaus gale kairėje buvo vyrų tualetas, dešinėje – moterų. Kito išėjimo nebuvo, vadinasi, tėtis turi būti vyrų tualete.

– Ką čia veiki? – už nugaros pasigirdo Skoto balsas.

Staigiai atsigrėžiau.

– Kaip... ką... *ką tu čia veiki?*

– Kaip tik to paties noriu paklausti tavęs. Žinau, kad mane sekei. Nėra ko stebėtis. Užteko porą kartų žvilgtelėti į galinio vaizdo veidrodėlį. Ar persekioji mane dėl kokios nors konkrečios priežasties?

Mintys buvo per daug susipynusios, kad kreipčiau dėmesį į Skoto žodžius.

– Nueik į vyrų tualetą ir paskui pasakyk, ar ten yra vyriškis mėlynais marškiniais.

Skotas pabaksnojo man į kaktą.

– Narkotikai? Elgsenos sutrikimas? Elgiesi kaip prietranka.

– Neklausinėk, o eik.

Skotas koja paspyrė duris. Išgirdau atidarinėjant kabinas. Netrukus vaikiną grįžo.

– Nėra.

– Mačiau, kaip į tualetą įėjo vyriškas mėlynais marškiniais. Nėra kito išėjimo.

Atkreipiau dėmesį į duris priešingoje koridoriaus pusėje – kitų nebuvo matyti. Įžengiau į moterų tualetą ir spurdančia krūtinėje širdimi paeiliui atidariau visų kabinų duris. Kabinos buvo tuščios.

Suvokiau, kad esu užgniaužusi kvapą, tad lėtai iškvėpiau. Jutau didžiulį nusivylimą ir baimę. Man pasirodė, kad mačiau savo tėtį – gyvą. Tačiau paaiškėjo, kad tai buvo tik žiaurus vaizduotės pokštas. Tėčio nėra. Jis niekada negrįš, ir man reikia išmokti su tuo susitaikyti. Pritūpiau atsišliejusi nugarą į sieną, visa drebėjau ir kūkčiojau.

5 SKYRIUS

Moterų tualetu tarpduryje, sukryžiaavęs rankas ant krūtinės, stovėjo Skotas.

– Štai kaip iš vidaus atrodo moterų tualetas. Turiu pasakyti, čia daug švariau.

Nusvarinusi galvą atžagaria ranka nusišluosčiau nosį.

– Gal malonėtum?

– Pirma pasakyk, kodėl mane sekei. Žinau, kad esu žavus vyrukas, bet tai panašu į nesveiką maniją.

Atsistojusi apsišlaksčiau veidą šaltu vandeniu. Vengdama žiūrėti į Skoto atvaizdą veidrodyje pačiuopau popierinį rankšluostį ir nusišluosčiau.

– Man pasirodė, kad mačiau savo tėtį, – atsakiau kaip įmanydama pikčiau, kad nuslopinčiau aštrų širdies skausmą. – Dabar patenkintas?

Sumaigiusi rankšluostį švystelėjau į šiukšlių dėžę. Ketinau išeiti, bet Skotas įėjo vidun ir atsišliejo į duris užstodamas man kelią.

– Kai ras tą, kuris tai padarė, ir nuteis kalėti iki gyvos galvos, pasijusi geriau.

– Ačiū už patį blogiausią patarimą, kokį tik esu girdėjusi, – atsakiau. Su kartėliu pagalvojau, kad pasijusčiau geriau tik tada, jei tėtis atsirastų.

– Patikėk. Mano tėtis faras. Jis dažnai praneša šeimos nariams, kad rado žudiką. Sugriovusį jūsų šeimą vyruką ras ir privers sumokėti už tai, ką padarė. Gyvybė už gyvybę. Tada nusiraminsi. Eime iš čia. Stovėdamas moterų tualete jaučiuosi tarsi iškrypėlis. – Jis nutilo. – Norėjau tave prajuokinti.

– Nenusiteikusi juokauti.

Skotas sunėrė pirštus, uždėjo rankas ant pakaušio ir gūžtelėjo pečiais. Regis, vaikinai jaučiasi nesmagiai, tikriausiai jam labai nepatinka keblumai ir nemoka jų spręsti.

– Klausyk, šįvakar Springveilyje žaisiu biliardą. Nori važiuoti drauge?

– Ne.

Nebuvau nusiteikusi žaisti biliardo. Tik užplūstų nepageidaujami prisiminimai apie Lopą. Dar nepamiršau, kaip patį pirmą vakarą, vaikydamasi jį, kad galėčiau atlikti biologijos užduotį, radau Lopą, žaidžiantį biliardą „Bo arkados“ rūsyje. Prisiminiau, kaip jis mokė mane žaisti, kaip stovėjo man už nugaros taip arti, kad jaučiausi tarsi įelektrinta.

Maža to, prisiminiau, kad Lopas visada atsirasdavo, kai tik man jo prireikdavo. Kaip tik dabar man jo reikia. Kur jis? Ką jis apie mane galvoja?

Stovėjau priemenėje ir rausiausi rankinėje ieškodama raktų. Permirkę bateliai žliugsėjo, šlapi džinsai nutrynė vidinę šlaunų pusę. Baigus sekti Skotą, Vi nusitempė mane į kelias parduotuves, kad padėčiau išsirinkti šalikėlį. Kol aptarinėjau, kuo violetinis šilko šalikėlis pranašesnis už neutralių

spalvų ar margintą rankomis, nuo vandenyno atūžė audra. Kol nubėgome į automobilių stovėjimo aikštelę ir įsiropštėme į neoną, kiaurai permirkome. Važiuodamos namo visu pajėgumu įjungėme šildytuvą, bet mano dantys barškėjo, o prilipę prie kūno drabužiai šaldė tarsi ledas. Vis dar buvau sukręsta vaizduotės iškręsto pokšto.

Pečiu įsiremiau į nuo drėgmės išbrinkusias duris, įėjusi apgraibomis užčiuopiau šviesos jungiklį. Užlipusi į vonią antrame aukšte nusiplėšiau drabužius ir pakabinau ant dušo užuolaidos strypo, kad išdžiūtų. Už lango žaibai draskė dangų, o griautinis dundėjo taip smarkiai, tarsi tryptų mūsų stogą.

Ne kartą per audrą esu buvusi viena mūsų kaimiškame name, tačiau vis tiek nepripratau. Šios popietės audra taip pat nebuvo išimtis. Su manimi turėjo nakvoti Vi, bet draugė nusprendė kelioms valandoms susitikti su Riksonu, nes anksčiau buvo atšaukusi pasimatymą. Gaila, kad negalėjau grįžti laiku atgal ir pasakyti Vi, jog Skotą seksiu viena, jei ji prižadės šį vakarą praleisti su manimi kaimiškame name.

Vonios šviestuvai dukart sumirksėjo. Tai buvo vienintelis perspėjimas, kad jie užges ir liksiu stovėti prieblandoje. Lietus talžė langą, vandens čiurkšlės tekėjo stiklu. Nejudėjau ir laukiau, kol vėl atsiras elektra. Lietus virto kruša, ledai taip smarkiai daužėsi į langą, kad išsigandau, jog suduš stiklas.

Paskambinau Vi.

– Pas mus ką tik dingo elektra.

– Taigi, o prie manęs užgeso gatvių žibintai. Prakeikimas.

– Gal nori grįžti ir palaikyti man draugiją?

– Leisk pagalvoti. Nelabai.

– Žadėjai pas mane nakvoti.

– Taip pat žadėjau Riksonui susitikti su juo „Taco Bell“ užkandinėje. Negaliu tą pačią dieną dukart atšaukti pasimatymo. Palauk kelias valandas, tada priklausysiu tik tau. Kai atsisveikinsiu su juo, paskambinsiu. Tikrai būsiu pas tave prieš vidurnaktį.

Padėjau telefono ragelį ir įtemptai mėginau prisiminti, kur paskutinį kartą mačiau degtukus. Nebuvo taip tamsu, kad negalėčiau išsiversti be žvakių, bet norėjau apšviesti namus kaip įmanoma ryškiau, ypač dėl to, kad buvau viena. Šviesa padėdavo nuvyti šalin mano vaizduotės kuriamas pabaisas.

Prisiminiau, kad valgomajame ant stalo stovi žvakidės. Susisupau į rankšluostį ir nulipau žemyn. Spintelėse yra žvakių. Tačiau kur degtukai?

Laukuose šmėstelėjo šešėlis, ir aš staiga atsigrėžiau į virtuvės langą. Lietus žliaugė stiklu iškreipdamas vaizdą, tad priėjau arčiau, kad geriau įsižiūrėčiau. Pavidalas išnyko.

Kojotas, įtikinėjau save staiga pajutusi adrenalino antplūdį. *Tik kojotas*.

Virtuvėje šaižiai suskambo telefonas, kaipmat sugriebiau ragelį, nes skambutis mane išgąsdino, bet drauge norėjau išgirsti žmogaus balsą. Vyliausi, kad skambina Vi ir pasakys, jog apsigalvojo.

– Klausau?

Luktelėjau.

– *Klausau?*

Girdėjosi tik elektrostatinis traškesys.

– Vi? Mama?

Akies krašteliu pamačiau, kaip laukais nuslenka dar vienas šešėlis. Norėdama nusiraminti gilai įkvėpiau ir priminiau sau, jog man negali grėsti joks pavojus. Gal Lopas jau ir ne mano vaikiną, bet jis vis tiek yra angelas sargas. Jei ištiktų kokia nors bėda, Lopas atsirastų čia. Tačiau nesilioviau svarsčiusi, ar dar galiu Lopu pasikliauti.

Nutariau, kad jis tikriausiai ant manęs siunta. Galbūt nenori su manimi turėti jokių reikalų. Matyt, vaikiną vis dar pyksta, todėl nebando susisiekti.

Blogiausia, kad nuo tokių minčių vėl supykau. Štai aš dėl jo nerimauju, o Lopas, kad ir kur būtų, tikriausiai net negalvoja apie mane. Jis pasakė, kad neketina susitaikyti su mano sprendimu nutraukti santykius, bet kaip tik tai ir padarė. Neatsiuntė žinutės ir nepaskambino. *Nieko* nepadarė. O juk priežasčių yra. Galėtų net šią akimirką pasibelsti į mano duris ir papasakoti, ką veikė prie Marsės namų prieš dvi dienas. Paaiškinti, kodėl taip staigiai nuvažiavo, kai prisipažinau jam meilę.

Taip, vėl įsiutau. Ir neketinau sėdėti rankų sudėjusi.

Nutrenkiau telefono ragelį ir ėmiau naršyti mobiliojo adresinėje ieškodama Skoto numerio. Nusprendžiau spjauti į perspėjimus ir priimti vaikiną siūlymą. Nors žinojau, kad elgiuosi kvailai, panorau kur nors nuvažiuoti su Skotu. Norėjau atkeršyti Lopui. Jei jis tikisi, kad sėdėsiu namie ir verksiu, klysta. Mes išsiskyrėme, ir aš galiu nevaržoma bendrauti su kitais vaikinais. Šitaip patikrinsiu, ar Lopas pajėgus mane apsaugoti. Galbūt Skotas iš tiesų yra nefilimas. Gal jis atneš nelaimę. Galbūt Skotas – kaip tik tas vaikiną, kurio turėčiau vengti. Piktai nusišypsojau suvokusi, jog visiškai nesvarbu, kaip pasielgsiu ar ką gali iškrėsti Skotas; Lopas privalo mane apsaugoti.

– Ar tu jau Springveilyje? – paklausiau surinkusi Skoto numerį.

– Vadinasi, leisti laiką su manimi nėra jau taip blogai?

– Tau nepavyks manęs suerzinti.

Supratau, kad vaikiną šypsosi.

– Nurimk, Grei, aš tik juokauju.

Mamai pažadėjau vengti Skoto, bet dabar nutariau nepaisyti savo pažado. Jei Skotas iškrės kiauulystę, turės įsikišti Lopas.

– Na? – paklausiau. – Tai ar atvažiuosi manęs paimiti?

– Užsuksiu apie septintą.

Springveilis – mažas žvejų miestelis, kurio visos įstaigos yra susigrūdusios centrinėje gatvėje: paštas, kelios užkandinės, kuriose galima gauti žuvies ir keptų bulvių, žvejybos reikmenų parduotuvės ir „Z“ biliardo salė.

„Z“ biliardo salė buvo vieno aukšto su veidrodiniais langais, pro kuriuos buvo matyti biliardo stalai ir baras. Išorę puošė šiukšlės ir piktžolės. Du skustagalviai vyrai su ožių barzdelėmis rūkė ant šaligatvio prie pat durų; jie užgesino cigaretes batų kulnais ir dingo viduje.

Skotas pastatė automobilį įstrižai prie salės durų.

– Nubėgsiu iki bankomato už poros kvartalų, – paaiškino jis išjungdamas variklį.

Apžiūrinėjau iškabą virš lango. „Z“ *BILIARDO SALĖ*. Kažkas šmėstelėjo atmintyje.

– Kodėl ši vieta man atrodo pažįstama? – paklausiau.

– Prieš porą savaičių vienas blogiukas mirtinai nukraujavo ant biliardo stalo. Peštynės bare. Apie tai buvo daug kalbama per žinias.

Štai kaip.

– Eisiu kartu, – skubiai pasisiūliau.

Skotas išlipo iš automobilio, aš paskui jį.

– Ne! – sušuko jis per lietu. – Kiaurai permirksi. Palauk viduje. Grįšiu po dešimties minučių.

Neleisdamas prieštarauti, jis susigūžė, susigrūdo rankas į kišenes ir nubėgo šaligatviu.

Nusišluosčiusi nuo veido lietaus lašus, palindau po stogeliu ir ėmiau svarstyti, kaip pasielgti.

Galiu arba viena eiti į vidų, arba čia palaukti Skoto. Netrukus pradėjo niežėti oda. Nors pėsčiųjų ant šaligatvio buvo nedaug, jis anaip tol nebuvo tuščias. Tie, kurie tokiu oru išėjo į lauką, vilkėjo flaneliniais marškiniais ir avėjo darbiniais batais. Jie atrodė stambesni, tvirtesni ir grėsmingesni nei vyrai, slampinėjantys centrinėje Koldvoterio gatvėje. Keli eidami pro šalį įdėmiai mane nužvelgė.

Pažiūrėjusi ton pusėn, kur nubėgo Skotas, pamačiau, kad jis aplenkia biliardo salės pastatą ir dingsta šoninėje gatvelėje. Iš pradžių pagalvojau, kad jam bus sunku ten rasti bankomatą. Paskui toptelėjo, kad Skotas galbūt man melavo. Gal jis visai nieieško bankomato. Tada ką jis veikia per lietu šoninėje gatvelėje? Norėjau pasekti jį, bet abejoju, ar pavyks likti nematomi. Visai nenorėjau, kad Skotas ir vėl mane pagautų jį šnipinėjant. Tai tikrai nesustiprintų pasitikėjimo vienas kitu.

Nusprendžiau, kad galbūt pavyks sužinoti, ką veikia Skotas, jei žvilgtelėsiu pro „Z“ salės langą, todėl trūktelėjau durų rankeną.

Viduje oras buvo vėsus, prakvėpęs tabako dūmais bei vyrišku prakaitu. Lubos žemos, sienos – betoninės. Jas puošė tik keli plakatai su lenktyninių automobilių atvaizdais, žurnalo *Sports Illustrated* kalendorius ir veidrodis su užrašu *Budweiser*. Sienoje, pro kurios langus tikėjausi išvysti Skotą, langų nebuvo. Nužingsniavau centriniu praėjimu į šešėlyje skendinčios salės gilumą vos kvėpuodama, kad kuo mažiau kancerogenų patektų į plaučius. Pasiekusi „Z“ salės galą, pamačiau į šoninę gatvelę vedančias duris. Ne taip patogų kaip langas, bet teks pasitenkinti ir jomis. Jei Skotas pamatys, kad jį stebiu, galėsiu apsimesti išėjusi pakvėpuoti grynu oru. Įsitikinusi, kad niekas į mane nežiūri, atidariau duris ir iškišau galvą laukan.

Kažkieno rankos sučiupo mane už džinsinio švarkelio apykaklės, ištempė lauk ir atrėmė į plytų sieną.

– Ką čia veiki? – paklausė Lopas. Už jo nugaros šniokštė tekantis nuo metalinio stogelio vanduo.

– Žaidžiu biliardą, – sumikčiojau, o širdis vos nenustojo plakusi iš nuostabos, kad kojomis neliečiu žemės.

– Žaidi biliardą, – pakartojo Lopas, aiškiai netikėdamas mano žodžiais.

– Esu čia su draugu. Skotu Parneliu.

Lopo veidas tapo rūstus.

– Gal tau tai nepatinka? – erzinau. – Prisimeni – mudu išsiskyrėme. Galiu linksintis su kitais vaikinais kada tik panorėjusi.

Buvau įpykusi ant arkangelų, likimo, ant visų. Širdau, kad čia esu ne su Lopus, o su Skotu. Taip pat siutau, kad Lopas manęs neapkabina ir nepareiškia, jog nori pamiršti viską, kas tarp mūsų įvyko per pastarąsias dvidešimt keturias valandas. Kad visi nesutarimai išnyko ir nuo šiol esame neatskiriami.

Lopas nudelbė žvilgsnį į žemę ir įsignybo į nosį. Supratau, kad jis mėgina sutelkti visą kantrybę.
– Skotas – nefilimas. Pirmos kartos, grynakraujis. Toks, koks buvo Čonsis.

Sumirksėjau. Vadinasi, mano spėlionės buvo teisingos.

– Ačiū už informaciją, bet aš ir pati tai įtariau.

Lopas pasibjaurėjęs numojo ranka.

– Neapsimesk drąsuole. Jis – *nefilimas*.

– Ne visi nefilimai yra tokie kaip Čonsis Langė, – irzliai atšoviau. – Ne visi nefilimai pavojingi.

Jei susipažintum su Skotu, suprastum, kad jis iš tiesų...

– Skotas – ne senas nefilimas, – pertraukė Lopas. – Jis priklauso Nefilimų kraujo draugijai, kurios galia nuolat auga. Ši draugija nori panaikinti nefilimų priklausomybę chešvano mėnesį nuo nusidėjusių angelų. Jie kaip pašėlę verbuoja naujus narius, kad galėtų priešintis nusidėjusiems angelams, tarp šių dviejų stovyklų bręsta karas. Jei draugija taps galinga, nusidėję angelai pasitrauks... ir savo vasalais rinksis žmones.

Prikandau lūpą ir sutrikusi pažvelgiau į vaikiną. Nevalingai prisiminiau vakarykštį sapną. Chešvanas. Nefilimas. Nusidėję angelai. Man niekaip nepavyksta nuo jų pabėgti.

– Kodėl nusidėję angelai neužvaldo žmonių kūnų? – paklausiau. – Kodėl jie renkasi nefilimus?

– Žmonių kūnai ne tokie tvirti ir lankstūs kaip nefilimų, – paaiškino Lopas. – Jei nusidėjęs angelas dvi savaites užvaldytų žmogaus kūną, žmogus žūtų. Kiekvieną chešvano mėnesį žūtų dešimtys tūkstančių žmonių. Užvaldyti žmogaus kūną kur kas sunkiau, – toliau dėstė Lopas. – Nusidėję angelai negali priversti žmonių prisiekti ištikimybės, jie privalo žmones įtikinti atiduoti savo kūnus. Tam reikia laiko ir įkalbinėjimų. Be to, žmonių kūnai sparčiau genda. Nedaug nusidėjusių angelų norės vargintis užvaldyti žmogaus kūną, jei po savaitės tas žmogus gali mirti.

Mane nupurtė nelaimę pranašaujantis drebulys, bet Lopui atšoviau:

– Tai liūdna istorija, bet dėl to sunku kaltinti Skotą ar kurį kitą nefilimą. Aš taip pat nenorėčiau, kad kasmet dvi savaites nusidėjęs angelas valdytų mano kūną. Tai ne nefilimų bėda. Dėl to kalti nusidėję angelai.

Lopas sugriežė dantimis.

– „Z“ tau netinkama vieta. Važiuok namo.

– Tik ką čia atvykau.

– Palyginti su šia įstaiga, „Bo arkada“ – saugi vieta.

– Ačiū už patarimą, tačiau nesu nusiteikusi visą vakarą kiūtoti namie viena ir graužtis.

Sukryžiaavęs rankas ant krūtinės Lopas tiriamai nužvelgė mane.

– Lendi į pavojų, kad susigrąžintum mane? Noriu priminti, kad ne aš nutraukiau santykius.

– Nesipūsk. Tu čia niekuo dėtas.

Lopas iš kišenės išsitraukė automobilio raktelius.

– Parvešiu tave namo.

Iš vaikino tono supratau, kad tai jam sudarys didelių nepatogumų, ir, jei tik pavyktų išsisukti, jis mielai taip pasielgtų.

– Nenoriu, kad parvežtum. Man tavo pagalbos nereikia.

Lopas nelinksmi nusijuokė.

– Lipsi į visureigį, net jei man tektų tave įtempti į vidų. Čia neliksi. Tai per daug pavojinga.

– Neturi teisės man įsakinėti.

Lopas tik pažvelgė į mane netardamas nė žodžio.

– Be to, privalai liautis bendravusi su Skotu.

Pajutau, kaip užverda kraujas. Kaip jis drįsta manyti, kad esu silpna ir bejėgė? Kaip drįsta mane kontroliuoti nurodinėdamas, kur galiu eiti, o kur ne, ir su kuo galiu leisti laiką? Kaip jis drįsta elgtis taip, tarsi aš jam nieko nereikščiau?

Pažvelgiau į Lopą su šalta panieka.

– Daugiau nedaryk man jokių paslaugų. Aš tavęs niekada ir neprašiau. Be to, nenoriu, kad būtum mano angelas sargas.

Lopas stovėjo palinkęs virš manęs, lietaus lašas nutekėjo nuo jo plaukų ir tarsi ledokšnis nuriedėjo mano raktikauliu. Pajutau, kaip jis per odą nuslysta žemyn. Vaikinas akimis sekė lašą, ir nuo to žvilgsnio mane supurtė vidinis drebulys. Norėjau pasakyti, kad gailiuosi savo žodžių. Troškau paaiškinti, kad man visai nerūpi nei Marsė, nei ką mano arkangelai. Kad man svarbūs tik mudu. Tačiau kad ir ką pasakyčiau ar padaryčiau, pakeisti žvaigždžių išsidėstymo negaliu. Man *nevalia* nerimauti dėl mūsų, jei trokštu, kad Lopas būtų šalia. Jei nenoriu, kad jį išgrūstų į pragarą. Juo dažniau kivirčysimės, juo bus lengviau nuolatos pykti ir įtikinti save, kad Lopas nieko man nereikia ir jog galiu gyventi be jo.

– Atšauk savo žodžius, – tyliai paliepė Lopas.

Nepajėgiau nei pažvelgti į jį, nei atsiimti savo žodžių. Pakėlusį smakrą įbedžiau žvilgsnį į pliaupiantį lietų. Tebūnie prakeiktas mano ir Lopo išdidumas.

– Atšauk savo žodžius, Nora, – griežčiau pakartojo Lopas.

– Negaliu elgtis teisingai, kai painiojiesi man po kojomis, – atšoviau neapkęsdama savęs, nes smakras ėmė drebti. – Visiems bus lengviau, jei mes tiesiog... noriu gražiuoju su tavimi išsiskirti. Aš jau viską apsvarsčiau. – Netiesa, neapsvarsčiau. Apie tai apskritai nemąsčiau. Nenorėjau to pasakyti. Bet kažkoks siaubingas, niekingas kipšas, tūnantis mano sieloje, troško, kad Lopui būtų taip pat skaudu kaip ir man. – Noriu, kad išnyktum iš mano gyvenimo. Visiškai.

Stojo slogi tylą. Tada Lopas mane apkabino ir kažką įgrūdo į užpakalinę džinsų kišenę. Nežinau, ar man tik pasirodė, kad vaikinų ranka kišenėje buvo truputėlį ilgiau, nei derėjo.

– Pinigai, – paaiškino Lopas. – Tau jų prireiks.

Ištraukiau pinigus iš kišenės.

– Man nereikia tavo pinigų.

Lopas nepadėjęs ištiesto banknotų pluošto, tad trinkelėjau jais vaikinui į krūtinę ir ketinau prasibrauti pro jį, bet Lopas sugriebė mano ranką ir prispaudė prie savęs.

– Paimk.

Iš jo tono pajutau, kad nieko nesuprantu. Nei Lopo, nei jo pasaulio. Esu pašalietė ir niekada šiame pasaulyje nepritapsiu.

– Pusė čia susirinkusių vyrų turi vienokį ar kitokį ginklą. Jei kas nors atsitiktų, mesk pinigus ant stalo ir dumk prie durų. Niekas tavęs nesivys, kai ant stalo gulės krūva pinigų.

Prisiminiau Marsę. Ar Lopas nori pasakyti, kad kas nors gali mane pripjauti? Vos nenusijuokiau.

Nejau vaikinai mano, kad tai mane išgąsdins? Visai nesvarbu, noriu ar nenoriu, kad jis būtų mano angelas sargas. Jokie mano žodžiai ar poelgiai neatleidžia Lopo nuo jo pareigų. Jis *privalo* mane saugoti. Kaip tik dabar Lopus yra čia, vadinasi, svarstau teisingai.

Lopus paleido mano ranką ir trūktelėjo durų rankeną. Vaikino raumenys įsitempė. Sugirgždėjusios durys užsitrenkė jam už nugaros.

6 SKYRIUS

Skotą radau atsirėmusį į biliardo lazdą prie stalo salės priekyje. Kai priėjau, vaikiną apžiūrėjau išsisklaidžiusius biliardo rutulius.

– Ar radai bankomatą? – paklausiau nusviesdama šlapią džinsinį švarkelį ant metalinės sulankstomos kėdės, nustumtos prie sienos.

– Taip, bet spėjau prisiryti kelis kibirus lietaus vandens.

Kad žodžiai skambėtų įtikimiau, vaikiną nusiėmė havajietišką kepuraite ir nupurtė nuo jos lietaus lašus. Gal Skotas ir rado bankomatą – tačiau tik tada, kai sutvarkė reikalus šoninėje gatvelėje. Kad ir kaip norėčiau sužinoti, kokie tai buvo reikalai, matyt, neteks. Praleidau gerą progą, nes Lopas išsitempė mane į lauką paaiškinti, kad čia, „Z“ biliardinėje, iki ausų įklimpau į mėsą ir turėčiau bėgti namo.

Atsirėmiau rankomis į biliardo stalo kraštą ir atsainiai pasilenkiau vildamasi, jog atrodau esanti savo stichijoje, bet iš tiesų mano širdis neramiai spurdėjo. Maža to, kad visai neseniai susikivirčiau su Lopa, biliardo žaidėjai visai neatrodė draugiškai nusiteikę. Be to, kad ir kiek stengiausi, negalėjau nuvyti šalin minties, jog kažkas mirtinai nukraujavo ant vieno šių stalų. Gal ant šio? Atsisūmiau nuo stalo ir nusišluosčiau rankas.

– Netrukus pradėsime žaisti, – pareiškė Skotas. – Klok penkiasdešimt dolerių, ir būsi priimta. Čiupk lazdą.

Nebuvau nusiteikusi žaisti, man kur kas labiau patiktų žiūrėti, bet skubiai apžvelgusi salę pamačiau, kad Lopas sėdi prie pokerio stalo, pačiam gale. Nors vaikiną buvo nusigręžęs, žinojau, kad jis mane stebi. Taip pat ir visus kitus salėje. Lopas niekada niekur neidavo rūpestingai ir nuodugniai neištyrinėjęs aplinkos.

Todėl nusišypsojau kaip įmanydama žaviau.

– Mielai.

Nenorėjau, kad Lopas matytų mane liūdną ir įskaudintą. Nenorėjau, kad manytų, jog su Skotu man nesmagu.

Tačiau man nespėjus prisiartinti prie lentynos su biliardo lazdomis, prie Skoto priėjo neaukštas vyriškis su akiniais metaliniais rėmeliais ir megzta liemene. Jis čia keistai nederėjo – buvo tvarkingai apsikirpęs, kelnės išlygintos, batai išblizginti. Vyriškis vos girdimai paklausė Skoto:

– Kiek?

– Penkiasdešimt, – šiek tiek suirzęs atsakė vaikiną. – Kaip visada.

– Statymas yra šimtas.

– Nuo kada?

– Pasakysiu kitais žodžiais. Tau mažiausias statymas – šimtas.

Skotas išraudo, pagriebė nuo stalo krašto savo gėrimą ir išlenkė vienu mauku. Tada išsitraukė piniginę ir į vyriškio marškinų kišenę įgrūdo pluoštelį banknotų.

– Čia penkiasdešimt. Kitą pusę sumokėsiu baigęs žaisti. O dabar liaukis bjauriai kvėpavęs man į veidą ir leisk susikaupti.

Žemaūgis vyriškis pabaksnojo pieštuku į apatinę lūpą.

– Pirmiausia atsiskaityk su Dru. Jis jau nekantrauja. Buvo tau dosnus, o tu dar neatsilyginai už paslaugą.

– Pasakyk jam, kad iki vakaro pabaigos turėsiu pinigų.

– Šią dainelę dainavai jau prieš savaitę.

Skotas prisiartino prie vyriškio.

– Nesu vienintelis, kuris šiek tiek skolinosi iš Dru.

– Tačiau jis nerimauja, kad kaip tik tu negrąžinsi skolos. – Vyriškis ištraukė Skoto pinigus iš kišenės ir paskleidė ant grindų. – Kartoju: Dru nerimsta. – Jis reikšmingai kilstelėjo antakius ir pasišalino.

– Kiek esi skolingas Dru? – paklausiau Skoto.

Vaikinas piktai pašnairavo į mane.

Gera, užduosiu kitą klausimą.

– Papasakok apie turnyrą.

Kalbėjau prislopinusi balsą ir dairydamosi į kitus žaidėjus, susibūrusius prie biliardo stalų. Du trečdaliai jų rūkė. Visų jų rankas puošė tatuiruotės, vaizduojančios peilius, pistoletus ir kitus ginklus. Šiaip jau tikriausiai išsigąščiau ar bent pasijusčiau nesmagiai, bet salės kampe vis dar sėdi Lopas. Kol jis čia, aš saugi.

Skotas paniekinamai sušnarpštė.

– Tie vyrukai – mėgėjai. Galėčiau juos įveikti ir nesėkmingiausią dieną. Tikrieji mano varžovai ana ten.

Jis nukreipė žvilgsnį į koridorių, atsišakojantį iš pagrindinės salės. Koridorius buvo siauras, blausiai apšviestas ir vedė į oranžine šviesa spindinčią salę. Jos duris dengė karoliukų užuolaida. Prie pat įėjimo stovėjo įmantriai raižytas biliardo stalas.

– Ten žaidžiama iš didelių sumų? – paklausiau.

– Ten per vieną partiją galėčiau laimėti tiek, kiek čia per penkiolika.

Akies krašteliu pamačiau, kaip Lopas dirstelėjo mano pusėn. Apsimečiau, kad nepastebėjau vaikino žvilgsnio, įkišau ranką į kišenę ir priėjau prie Skoto.

– Partijai tau iš viso reikia šimto dolerių, tiesa? Štai... penkiasdešimt, – skubiai ištariau atskaičiuodama dvi dvidešimtines ir vieną dešimtinę. Man nelabai patinka lošti, bet norėjau įrodyti Lopui, kad „Z“ biliardinėje niekas manęs gyvos nesuės ir neišspjaus. Galiu čia pritapti. Ar bent jau niekas manęs čia nestumdys. Šiaip ar taip, juk flirtuoju su Skotu. „Atsiknisk“, – tariau mintyse, nors žinojau, kad kitame salės gale sėdintis Lopas manęs negirdi.

Skoto žvilgsnis lakstė nuo manęs prie pinigų.

– Juokauji?

– Jei laimėsi, pelną pasidalysime.

Nustebau, kad Skotas taip godžiai žiūri į pinigus. Vaikinui jų *reikia*. Jis šįvakar atvyko į „Z“ ne pasilinksminti. Lošimas sukelia priklausomybę.

Skotas čiupo pinigus ir nubėgo prie žemaūgio vyro megzta liemene, kuris įnirtingai, bet kruopščiai užrašinėjo kitų žaidėjų statomas sumas. Vogčiomis dirstelėjau į Lopą, kad sužinočiau, kaip jis reaguoja į mano poelgi, bet vaikino akys buvo įbestos į kortas, o veidas nieko neišdavė.

Vyriškis megzta liemene suskaičiavo Skoto pinigus, įgudusia ranka tvarkingai išdėliodamas banknotus. Paskui vos pastebimai nusišypsojo Skotui. Regis, mums leidžiama žaisti.

Skotas grįžo ir ėmė kreida trinti lazdos galą.

– Ar žinai, kas neša sėkmę? Turi pabučiuoti mano lazdą. – Skotas prikišo ją man prie veido. Žingtelėjau atatupsta.

– Neketinu bučiuoti tavo pagalio.

Skotas išskėtė rankas ir ėmė kudakuoti kaip višta.

Dirstelėjau į salės galą tikėdamasi, kad Lopas nemato šios žeminančios scenos, ir kaip tik tą akimirką pamačiau už jo nugaros slankiojančią Marsę Milar. Ji palinko prie Lopo ir rankomis apsivijo jo kaklą.

Mano širdis nusirito į kulnus.

Skotas kažką kalbėjo baksnodamas biliardo lazdos galu man į kaktą, bet aš nieko negirdėjau. Stengiausi atgauti kvapą ir sutelkti dėmesį į priešais stūksančią betono sieną, kad įveikčiau šoką ir išdavystės skausmą. Štai ką reiškia Lopo žodžiai, kad su Marsę jį sieja tik dalykiniai santykiai! Man taip neatrodė! Ir ką čia veikia Marsė? Juk ją visai neseniai sužeidė „Bo arkadoje“? Ar ji jaučiasi saugi, nes yra kartu su Lopu? Dingtelėjo, kad Lopas taip elgiasi norėdamas sukelti man pavydą. Tačiau jei ir taip, Lopas kažkaip turėjo sužinoti, kad šįvakar būsiu „Z“ biliardinėje. O to jis žinoti negalėjo, nebent būtų mane sekęs. Gal per pastarąsias dvidešimt keturias valandas vaikinai buvo arčiau manęs, nei maniau?

Suleidau nagus į delnus stengdamasi susitelkti į skausmą, o ne į užplūdusį dusinantį pažeminimą. Taip stovėjau netekusi žado ir tramdydama ašaras, kai netikėtai mano dėmesys nukrypo į duris. Tarpduryje įsiremęs į staktą stovėjo vaikinai raudonais aptemptais marškinėliais. Jo gerklės apačioje bolavo keistas lopas, tarsi oda būtų sudarkyta. Nespėjus geriau įsižiūrėti, staiga toptelėjo, kad kažkur jį mačiau. Jis buvo keistai pažįstamas, nors tikrai žinojau, kad niekada nesame susitikę. Pajutau stiprų norą bėgti, bet tuo pat metu mane užvaldė poreikis prisiminti, kas šis vyrukas.

Nuo arčiausiai stovinčio stalo jis paėmė baltą rutulį ir kelis kartus tingiai pamėtėjo į orą.

– Na, prašau, – kreipėsi Skotas mojuodamas biliardo lazda man prieš akis. Apsupę stalą vaikinai nusijuokė. – Smūgiuok, Nora, – paragino Skotas. – Tik kepštelėk. Dėl sėkmės.

Skotas biliardo lazdos galu kilstelėjo mano marškinius.

– Atstok, – subariau nustumdama lazdą.

Tada pamačiau, kaip sujuda vaikinai raudonais marškinėliais. Viskas vyko taip greitai, kad per du širdies tvinksnius suvokiau, kas dabar bus. Vaikinas atsivėdėjęs sviedė biliardo lazdą per visą salę. Ant galinės sienos kabėjęs veidrodis subyrėjo, ir stiklo šukės pažiro ant grindų.

Visi salėje nuščiuvo, buvo girdėti tik iš garsiakalbių sklindantis klasikinis rokas.

– Ei, tu, – kreipėsi vyrukas raudonais marškinėliais nukreipdamas pistoletą į vyriškį vilnone

liemene, – atiduok pinigų. – Jis pamojo pistoletu, kad vyriškis prisiartintų. – Rankas laikyk taip, kad matytčiau.

Skotas prasibrovė pro mane į minios priekį.

– Niekas nebus, vyruti. Tai mūsų pinigai.

Salėje pasigirdo keli pritarimo šūksniai.

Vyrukas raudonais marškinėliais nenuleisdamas pistoleto nuo vyriškio pašnairavo į Skotą ir plačiai išsišiepė parodydamas dantis.

– Dabar jau nebe.

– Jei paimsi pinigų, aš tave nužudysiu.

Skotas kalbėjo ramiai, bet buvo įsiutęs. Regis, vaikino ketinimai buvo rimti. Sustingau, vos galėjau kvėpuoti apimta siaubo, nes nė kiek neabejojau, kad ginklas užtaisytas ir netrukus nuaidės šūvis.

Nusikaltėlis dar plačiau išsiviepė.

– Tikrai?

– Niekas tau neleis išeiti su mūsų pinigais, – perspėjo Skotas. – Būk malonus, nuleisk pistoletą. Kambaryje vėl pasigirdo pritarimo murmesys.

Nors atmosfera patalpoje kaito, vyrukas raudonais marškinėliais pistoleto vamzdžiu tingiai pasikasė kaklą. Regis, jis nė kiek nesijaudino.

– Ne, – pareiškė jis. Nukreipęs pistoletą į Skotą, įsakė: – Gulk ant stalo.

– Atsiknisk.

– Gulk *ant stalo*!

Smurtautojas dviem rankomis nutaikė pistoletą Skotui į krūtinę. Skotas labai lėtai pakėlė rankas ir pasitraukė atstupstas biliardo stalo link.

– Gyvas iš čia neišeisi. Mūsų trisdešimt prieš tave vieną.

Užpuolikas trimis žingsniais prisiartinė prie Skoto. Jis kurį laiką stovėjo tiesiai priešais vaikina laikydamas pirštą ant gaiduko. Skoto skruostais nusirito prakaito lašeliai. Negalėjau patikėti, kad Skotas neketina atimti pistoleto. Nejau jis nežino, kad yra nemirtingas? Kad yra nefilimas? Tačiau Lopas sakė, kad Skotas priklauso nefilimų kraujo draugijai – tad kaip jis gali to nežinoti?

– Darai didelę klaidą, – vis dar ramiai perspėjo Skotas, tačiau jo balse pasigirdo panikos gaidelės.

Kodėl niekas Skotui nepadedą? Jis teisus, susirinkusių salėje jėgos kur kas gausesnės nei užpuoliko. Tačiau plėšikas atrodo žiaurus ir grėsmingas. Kažkoks... nežemiškas. Įdomu, ar ir biliardo žaidėjas jis išgąsdino taip pat kaip mane?

Ar mane apėmęs pykinimas ir pažįstamas nejaukumas reiškia, kad šis vyrukas – nusidėjęs angelas? O gal nefilimas?

Staiga susitiko mudviejų su Marse žvilgsniai. Ji stovėjo priešais minią iš susižavėjimo ir nuostabos švytinčiu veidu. Tada supratau, kad Marsė nenutuokia, kas netrukus įvyks. Ji nežino, kad Skotas – nefilimas ir jo rankose yra daugiau jėgos nei visame paprasto žmogaus kūne. Marsė nematė, kaip Čonsis, pirmasis sutiktas nefilimas, delne sutraiškė mano mobilųjį telefoną. Jos nebuvo šalia tą vakarą, kai Čonsis vaikėsi mane mokyklos koridoriais. O vyrukas raudonais marškinėliais?

Nesvarbu, ar jis nefilimas, ar nusidėjęs angelas, bet tikriausiai yra toks pat stiprus kaip Skotas. Kad ir kas netrukus įvyks, tai bus ne paprastas apsikumščiaavimas.

Marsė turėjo pasimokyti iš savo nuotykio „Bo arkadoje“ ir likti namie. Aš taip pat.

Raudonmarškinis pistoletu pastūmė Skotą, ir šis atbulas nuskriejo ant biliardo stalo. Iš nuostabos ar iš baimės Skotas paleido iš rankų biliardo lazda, ir ją sugriebė vyrukas raudonais marškinėliais. Nė nestabtelėjęs jis užsoko ant stalo ir iškėlė biliardo lazda Skotui virš galvos. Tada smeigė ją į stalą visai prie pat Skoto ausies. Smogė su tokia jėga, kad lazda prakirto fetrinį paviršių ir išlindo kiaurai.

Užgniaužiau riksmą.

Skoto Adomo obuolys suvirpėjo.

– Tu beprotis, – tarė jis užpuolikai.

Staiga kažkas sviedė į raudonmarškinį vyruką baro kėdę. Jis nepargriuvo, bet norėdamas išlaikyti pusiausvyrą, turėjo nušokti nuo stalo.

– Čiupkite jį! – suriko kažkas iš minios.

Nuaidėjo lyg ir karo riksmas, ir dar keli vyrai pačiupo baro kėdes. Parpuoliau keturpėsčia ir pro kojų mišką ėmiau rėplioti prie artimiausio išėjimo. Už poros metrų stovėjo vyrukas su prie blauzdos prisegtu pistoletu. Jis išsitraukė ginklą, ir po kelių akimirklų nuaidėjo kurtinantys šūviai. Kilo sąmyšis: pasigirdo keiksmas, riksmas, kumščių smūgiai. Atsistojau ir susigūžusi nubėgau prie galinių durų.

Vos spėjau išsmukti pro duris, kai kažkas sugriebė mane už džinsų juosmens ir timpltelėjo, kad išsitiesčiau. Lopas.

– Eik į visureigį, – paliepė jis įgrūsdamas man į delną automobilio raktelius. Kiek patylėjęs nekantriai paklausė: – Ko lauki?

Akys pritvino ašarų, bet piktai sumirksėjusi jas sutramdžiau.

– Liaukis vaidinęs, kad aš tau keliu milžiniškų nepatogumų! Niekada tavo pagalbos neprašiau!

– Sakiau, kad šįvakar čia tau ne vieta. Nebūtum sukėlusi nepatogumų, jei būtum paklausiusi. Tai mano pasaulis, o ne tavo. Tu taip nori įrodyti, kad jame neprapulsi, jog iškrėsi kokią nors kvailystę ir žūsi.

Pasipiktinusi prasižiojau, ketindama prieštarauti.

– Vyrukas raudonais marškinėliais – nefilimas, – paaiškino Lopas neleisdamas man kalbėti. – Įdagas reiškia, kad jis – svarbus kraujo draugijos narys. Apie ją tau jau pasakojau. Šis vyrukas yra prisiekęs ištikimybę draugijai.

– Įdagas?

– Prie raktikaulio.

Jo kaklo oda sudarkyta dėl *įdago*? Nukreipiau žvilgsnį į mažą langelį duryse. Viduje grūmėsi ir kumščiais švaistėsi vyrai. Raudonmarškinio niekur nebuvo matyti, bet dabar supratau, kodėl jis atrodė pažįstamas. Vyrukas – nefilimas. Jis man kur kas labiau nei Skotas priminė Čonsį. Ar tai galėtų reikšti, kad jis, kaip ir Čonsis, yra blogas, o Skotas – ne?

Pasigirdo kurtinantis triukšmas, nuo jo vos nesprogo ausų būgneliai. Lopas pargriovė mane ant žemės. Aplink mus pažiuro stiklo šukės. Kažkas šovė į langelį galinėse duryse.

– Dink iš čia, – paliepė Lopas stumdamas mane gatvės link.

Atsigrėžiau į jį.

– O tu?

– Marsė tebėra viduje. Aš parvažiuosiu su ja.

Apstulbusi sustingau: negalėjau nei įkvėpti, nei iškvėpti.

– O kaip aš? Juk tu mano angelas sargas.

Lopas veriamai pažvelgė į mane.

– Jau ne, angele.

Nespėjus atsikirsti, Lopas įslinko pro duris ir įsimaišė į minią.

Atsirakinau visureigį, trūktelėjau sėdynę į priekį ir visu greičiu nėriau iš stovėjimo vietos. Lopas jau ne mano angelas sargas? Ar jis rimtai? Tik dėl to, kad pasakiau, jog aš taip noriu? O gal jis taip sakė tik norėdamas mane išgąsdinti? Kad priverstų mane gailėtis išrėžus, jog nenoriu jo matyti? Ką gi, jei jis jau ne mano angelas sargas, tai tik todėl, kad pasielgiau teisingai! Norėjau, kad mums abiem būtų lengviau. *Stengiausi* apsaugoti jį nuo arkangelų. Nepaaiškinau, kodėl taip pasielgiau, o Lopas visą kaltę suvertė man. Tarsi to aš būčiau norėjusi! Tai daugiau jo kaltė nei mano. Pajutau nesuvaldomą norą bėgti pas Lopą ir pareikšti, kad nesu *bejėgė*. Nesu pastumdėlė jo dideliame sugedusiame pasaulyje. Ir nesu akla. Matau pakankamai gerai, suprantu, jog tarp jo ir Marsės kažkas mezgasi. Tiesą sakant, dabar dėl to buvau visiškai tikra. Reikia viską pamiršti. Man be Lopo bus geriau. Jis – tiesiog glitėsiai. Pašlemėkas. Nevertas pasitikėjimo *pašlemėkas*. Man jo nereikia – absoliučiai.

Sustabdžiau visureigį priešais kaimišką namą. Kojos vis dar drebėjo ir kvėpavau trūkčiojamai. Nuo tylos net spengė ausyse. Visureigis visada buvo mano prieglobstis, tačiau šįvakar jis atrodė svetimas, atskirtas nuo viso pasaulio ir per didelis vienam žmogui. Nuleidau galvą ant vairo ir pravirkau. Negalvojau, kad Lopas dabar veža Marsę namo jos automobiliu – tiesiog atstačiau veidą plūstančiam pro groteles karštam orui įkvėpdama Lopo kvapo.

Taip sėdėjau susigūžusi ir raudojau, kol pamačiau, kad kuro rodyklė nukrito per pusę padalos. Nusišluosčiau akis ir lėtai, nerimastingai atsidusau. Ketinau išjungti variklį, kai priebutyje išvydau atsirėmusį į siją Lopą.

Iš pradžių pagalvojau, kad jis atvyko patikrinti, ar sėkmingai parvažiavau, ir palengvėjimo ašaros užplūdo akis. Tačiau juk vairavau jo visureigį. Tikriausiai vaikiną atvyko pasiimti automobilio. Po tokio elgesio šįvakar negalėjau patikėti, kad galėtų būti kokia nors kita priežastis.

Lopas prievaža atėjo iki automobilio ir atidarė dureles vairuotojo pusėje.

– Kaip tu?

Linktelėjau galva norėdama pasakyti, kad viskas gerai, bet gerklę gniaužė ir neįstengiau prabilti. Prisiminiau nefilimą šaltomis akimis ir nesilioviau spėliojusi, kas įvyko „Z“ klube, kai iš jo išvykau. Ar Skotui pavyko pasprukti? O Marsei?

Žinoma, ji paspruko. Tikriausiai Lopas tuo pasirūpino.

– Kodėl nefilimas raudonais marškinėliais norėjo pinigų? – paklausiau šonu ropšdamasi iš vairuotojo sėdynės.

Vis dar krapnojo, ir nors žinojau, kad Lopas nejaučia žvarbos, atrodė neteisinga leisti vaikinui stovėti lauke.

Po akimirkos Lopas jau sėdėjo prie vairo. Jis užtrenkė dureles man nespėjus išlipti. Dar prieš dvi dienas toks poelgis būtų pasirodęs intymus. Dabar jaučiausi nejaukiai, buvau įsitempusi.

– Jis rinko pinigus Nefilimų kraujo draugijai. Gaila, kad nežinau, ką jie sumanė. Jei jiems reikia pinigų, vadinasi, kaupia išteklius. Arba nori išsipirkti iš nusidėjusių angelų. Tačiau nežinau kaip, kas ir kodėl. – Lopas papurtė galvą. – Kas nors turėtų parsiskverbti į draugiją. Būdamas angelu negaliu to padaryti. Manęs nefilimai neprisileis per kilometrą.

Iš pradžių pasirodė, kad Lopas galbūt prašo pagalbos, tačiau vargu ar mane galima laikyti nefilime. Turiu šiek tiek nefilimų kraujo, nefilimas buvo mano protėvis Čonsis Langė, gyvenęs daugiau nei prieš keturis šimtus metų. Tačiau šiaip jau esu žmonių padermės atstovė. Man, kaip ir Lopui, nepavyktų patekti į Nefilimų kraujo draugiją.

– Sakei, kad ir Skotas, ir nefilimas raudonais marškinėliais yra draugijos nariai, tačiau, regis, jie vienas kito nepažįsta. Ar esi tikras, kad Skotas priklauso šiai draugijai?

– Taip.

– Tai kodėl jie vienas kito nepažįsta?

– Kol kas galiu tik spėti, jog tas, kuris vadovauja draugijai, neleidžia nariams susipažinti. Kol nariai nesolidarūs, tikimybė, kad kils maištas, nedidelė. Maža to, nežinodami, kokia stipri jų draugija, nefilimai negali nutekinti informacijos priešui. Nusidėję angelai negali jos gauti, jei patys draugijos nariai nieko nežino.

Svarstydamą tai, ką išgirdau, nežinojau, kurią pusę palaikyti. Mintis, kad nusidėję angelai kiekvieną chešvano mėnesį užvaldo nefilimų kūnus, kėlė pasibjaurėjimą. Tačiau sykiu jaučiausi dėkinga, kad nusidėję angelai taikosi į nefilimus, o ne į žmones. Ne į mane. Ne į tuos, kuriuos myliu.

– O Marsė? – paklausiau stengdamasi išlikti abejinga.

– Jai patinka lošti pokerį, – išsisukinėdamas atsakė Lopas. Jis įjungė atbulinę pavarą. – Man laikas važiuoti. Ar nebijai šiąnakt likti viena? Tavo mama išvykusi?

Atsigrėžiau į jį.

– Marsė buvo tave apkabinusi.

– Marsė nieko nenutuokia apie asmeninę erdvę.

– Vadinasi, dabar apie Marsę žinai viską?

Vaikino žvilgsnis apniuko, ir aš supratau, kad nereikėjo liesti šios temos, tačiau nutariau kamantinėti toliau. *Labai* norėjau apie tai kalbėti.

– Kas tarp judviejų vyksta? Tikrai nepanašu į dalykinius santykius.

– Buvau įpusėjęs lošimą, kai ji atsistojo man už nugaros. Merginos su manimi šitaip elgiasi ne pirmą kartą. Ir tikriausiai ne paskutinį.

– Galėjai ją nustumti.

– Vos tik ji spėjo apsimyti mane rankomis, nefilimas sviedė biliardo lazdą. Apie Marsę negalvojau. Išbėgau į lauką patikrinti, ar jis atvyko vienas.

– Tačiau sugrįžai pas ją.

– Neketinau jos palikti vienos.

Likau sėdėti jausdama, kaip skausmingai diegia paširdžius. Ką turėjau galvoti? Ar Lopas tik iš mandagumo grįžo paimti Marsės? Jausdamas pareigą? Ar dėl visai kitos, keliančios didžiulį

susirūpinimą, priežasties?

– Praėjusią naktį sapnavau Marsės tėtį, – netikėtai išpyškinau.

Matyt, norėjau Lopui paaiškinti, jog mano skausmas toks aštrus, kad jį net sapnuoju. Kartą skaičiau, kad sapnai – tam tikras mūsų veiksmų realiame gyvenime suderinimo būdas, ir jei tai tiesa, tada mano sapnas reiškė, jog nesusitaikiau su tuo, kas vyksta tarp Lopo ir Marsės. Kitaip nebūčiau sapnavusi nusidėjusių angelų ir chešvano mėnesio. Ir Marsės tėčio.

– Sapnavai Marsės tėtį? – ramiai kaip visada paklausė Lopas, tačiau skvarbus vaikino žvilgsnis išdavė, kad ši žinia jam netikėta. Galbūt net erzinanti.

– Regis, sapnavau Angliją. Labai senus laikus. Marsės tėtį kažkas vijosi miške. Tačiau jis negalėjo pasprukti, nes pelerina įsipainiojo tarp medžių. Marsės tėtis be paliovos kartojo, kad jį nori užvaldyti nusidėjęs angelas.

Lopas susimąstė. Supratau, kad pasakiau kažką įdomaus. Tik negalėjau atspėti ką.

Jis dirstelėjo į laikrodį.

– Nori, kad kartu su tavimi apeičiau namus?

Pažvelgiau į tamsius, tuščius kaimiško namo langus. Atslinkus nakčiai ir dulksnojančiam lietaui, pastatas atrodė niūrus ir nejaukus. Negalėjau nuspręsti, kas bjauriau: vienai eiti į vidų ar sėdėti čia su Lopo baiminantis, kad jis išvažiuos. Pas Marsę Milar.

– Dvejoju todėl, kad nenoriu sušlapti. Be to, tu privalai važiuoti. – Atidariau dureles ir iškišau vieną koją. – Tarp mūsų viskas baigta. Nesi man nieko skolingas.

Įsispitrėjome vienas į kitą.

Šiuos žodžius ištariau norėdama įskaudinti Lopą, bet gumulas gerklę užgniaužė man. Kad nepasakyčiau dar ko nors ir neįskaudinčiau savęs dar stipriau, rankomis užsidengiau galvą nuo lietaus ir nėriau į priemenę.

Įėjusi į vidų, atsišliejau į pagrindines duris ir klausiausi, kaip Lopas nuvažiuoja. Per susitvenkusias ašaras beveik nieko nemačiau, tad užsimerkiau. Norėjau, kad Lopas grįžtų. Kad būtų čia. Kad apkabintų ir bučiuodamas nuvytų šalin tą tuštumą, stingdančią mane. Tačiau slystančių šlapia žole padangų garso neišgirdau.

Netikėtai užplūdo prisiminimai apie mūsų paskutinį kartu praleistą vakarą. Mėginau juos nuslopinti. Tačiau bėda ta, kad *norėjau* tai prisiminti. Privalėjau rasti būdą išsaugoti Lopą šalia savęs. Atsipalaidavusi leidau sau pajusti Lopo lūpas, prigludusias prie manųjų. Iš pradžių tik vos liečiančias, paskui bučiuojančias stipriau. Jaučiau prigludusį jo kūną, šiltą ir tvirtą. Lopo rankas, užsegančias man sidabrinę grandinėlę. Jis žadėjo mane mylėti amžinai...

Pasukau raktą, spynai spragtelėjus prisiminimai išsisklaidė. Tegul jis eina... *po velnių*. Be paliovos kartoju šiuos žodžius.

Virtuvėje paspaudus jungiklį iškart užsidegė šviesa, ir aš pajutau palengvėjimą, kad atsirado elektra. Mirksėjo raudona telefono lemputė, tad išklausiau balso pranešimą.

– Nora, – pasigirdo mamos balsas, – Bostone siaubingai lyja, ir mes nutarėme perkelti kitus aukcionus vėlesniam laikui. Keliauju namo ir turėčiau grįžti iki vienuoliktos. Jei nori, gali išleisti Vi namo. Myliu tave. Netrukus pasimatysime.

Dirstelėjau į laikrodį. Buvo be kelių minučių dešimta. Vienai namie teks būti tik valandą.

7 SKYRIUS

Kitą rytą išsiropščiau iš lovos ir trumpai užtrukusi vonioje, kur brūkštelėjau paakius kremu ir pasipurškiau garbanas gaivinančiu losjonu, nuklumpinau į virtuvę. Mama jau sėdėjo prie stalo. Ji abiem rankomis laikė puodelį žolelių arbatos, mamos plaukai buvo susivėlę, akys užmiegotos. Tiesą sakant, ji buvo panaši į dygliakiaulę. Pažvelgusi per puodelio kraštą mama nusišypsojo.

– Labas rytas.

Klestelėjau į kėdę priešais ją ir įsibėriau į dubenėlį kvietinių dribsnių. Mama buvo pastačiusi braškių ir nedidelį ašotėlį pieno. Įdėjau į dribsnius uogų ir užpyliau pienu. Stengdavausi laiku pavalgyti, bet kai mama būdavo namie, tai padaryti būdavo lengviau, nes ji patiekdavo maisto. Jei būdavau viena, nutverdavau kokį nors kąsnį ir po dešimties sekundžių lėkdavau pro duris.

– Ar gerai miegojai? – paklausė ji.

Linktelėjau, nes ką tik buvau įsidėjusi į burną šaukštą dribsnių.

– Vakar vakare pamiršau paklausti, – toliau kamantinėjo mama. – Ar aprobei Skotui miestą?

– Atšaukiau ekskursiją.

Turbūt bus geriausia nieko daugiau nesakyti. Nežinojau, kaip mama reaguotų sužinojusi, kad sekiau ją iki molo ir paskui kartu praleidau vakarą abejotinos reputacijos biliardo klube Springveilyje.

Mama suraukė nosį.

– Regis, užuodžiu dūmus.

Velnias.

– Šįryt savo kambaryje užsidegiau kelias žvakes, – atsakiau gailėdamasi, kad neišsimaudžiau duše. Be jokios abejonės, „Z“ klubo tvaikas įsismelkė į mano drabužius, patalynę, plaukus.

Mama susiraukė.

– Tikrai užuodžiu tabako dūmus.

Jos kėdė sugirgždėjo, kai mama ėmė stotis, kad mane apuostytų.

Nėra prasmės išsisukinėti. Nervingai pasikasiau antakį.

– Na, vakar buvau biliardo klube.

– Su Lopu?

Neseniai buvome sutarusios, kad man niekada, nieku gyvu neleidžiama išvykti su Lopu, kai mamos nebūna namie.

– Taip, jis ten buvo.

– O toliau?

– Ne su Lopu nuvažiavau į biliardo klubą. Su Skotu. – Iš mamos veido išraiškos supratau, kad tai dar blogiau. – Tačiau kol dar nepratrūkai, – ėmiau tarškėti, – noriu pasakyti, kad mane žudo

smalsumas. Puikiai matau, kad Parneliai kaip įmanydami stengiasi nuslėpti Skoto praeitį. Kodėl kaskart, kai ponias Parnel prasižioja, Skotas prisiartinęs stebi ją tarsi vanagas? Ką jis tokio blogo iškrėtė?

Maniau, kad mama pašoks ir pareikš, kad iki liepos ketvirtosios man draudžiama išeiti iš namų, išimtis – tik vasaros kursai, tačiau ji tepasakė:

– Aš taip pat tai pastebėjau.

– Ar jis gąsdina tik mane, ar ir ją? – kamantinėjau toliau, pajutusi palengvėjimą, kad mamai, regis, įdomiau aptarinėti Skotą nei bausmę už tai, kad vakarą praleidau įtartinos reputacijos biliardo klube.

– Kuri motina bijos savo sūnaus? – garsiai svarstė mama.

– Manau, ji žino Skoto paslaptį. Ir Skotas tai jaučia.

Galbūt Skoto paslaptis ta, kad jis – nefilimas, bet aš taip nemaniau. Sprendžiant iš vakarykštės vaikinio reakcijos, kai jį užpuolė raudonmarškinis, pradėdau įtarti, kad Skotas nežino, nei kas jis yra iš tiesų, nei kokių turi galių. Galbūt jis pastebėjo, kad yra neįtikėtinai stiprus ir gali kalbėti kitų žmonių mintims, tačiau tikriausiai nemoka to paaiškinti. Tačiau kodėl Skotas ir jo mama bando nuslėpti, kad vaikinai – nefilimas? Ką jis iškrėtė, kad taip stropiai slepia?

Po pusvalandžio įžygiavusi į chemijos kabinetą prie mūsų stalo radau Marsę, kalbančią mobiliuoju telefonu ir visiškai nekreipiančią dėmesio į užrašą lentoje: NAUDOTIS MOBILIAISIAIS TELEFONAIŠ GRIEŽTAI DRAUDŽIAMA. Pamačiusi mane Marsė nusigrėžė ir delnu prisidengė burną – aiškiai nenorėjo, kad nugirsčiau pokalbį. Lyg man tai rūpėtų. Prisiartinusi išgirdau tik gundančiai ištariant: „Aš tave taip pat myliu.“

Marsė įkišo telefoną į priekinę kuprinės kišenėlę ir nusišypsojo.

– Mano vaikinai. Jis nelanko mokyklos.

Man kaipmat kilo abejonių ir pradėjau spėlioti, ar tik ne su Lopu kalbėjo Marsė, tačiau vaikinai prisiekė, kad vakar tarp judviejų nieko reikšmingo neįvyko. Galėjau arba paskęsti pavydo jūroje, arba patikėti Lopu. Užjaučiamai linktelėjau.

– Tikriausiai sunku turėti vaikiną, išmestą iš mokyklos.

– Cha cha. Kad žinotum, po pamokos visiems, pakviestiems antradienį į tradicinį vasaros vakarėlį, išsiuntinėsiu žinutes. Esi kviečiama, – atsainiai mestelėjo. – Neateiti į mano vakarėlį – vadinasi, sabotuoti pramogas... nors tau nėra ko jaudintis, nes sabotuotum tai, ko neturi.

– Tradicinis vasaros vakarėlis? Nieko apie jį negirdėjau.

Marsė iš užpakalinės džinsų kišenės išsitraukė pudrinę ir pasipudravo nosį.

– Todėl, kad niekad anksčiau nebuvai į jį pakviesta.

Pala, pala. Kodėl Marsė mane kviečia? Nors jos intelekto koeficientas perpus mažesnis už manąjį, Marsė turėjo pajusti tarp mudviejų tvyrantį šaltuką. Be to, mudvi neturime bendrų draugų. Ir bendrų interesų.

– Tai bent, Marse. Kaip miela, kad mane kvieti. Truputį netikėta, bet vis tiek miela. Tikrai pasistengsiu atvykti.

Tačiau nelabai stengsiuos.

Marsė palinko prie manęs.

– Vakar tave mačiau.

Širdis ėmė plakti smarkiau, bet pavyko nutaisyti ramų balsą. Net abejingą.

– Aš tave taip pat mačiau.

– Tai buvo... beprotiška.

Marsė tikriausiai norėjo išpešti iš manęs kai ką daugiau.

– Tikrai.

– *Tikrai?* Ar matei biliardo lazdą? Niekada nebuvo regėjusi, kad žmogus ją šitaip smeigtų. O

tuos iš skalūnų padarytus daiktus?

– Stovėjau salės gale. Ne kažin ką mačiau. Atleisk.

Nesistengiau tyčia būti nedraugiška; tiesiog nenorėjau apie tai kalbėti. Ar dėl to Marsė kviečia mane į vakarėlį? Kad mūsų santykiai taptų draugiškesni ir aš papasakočiau, ką žinau apie vakardienos įvykius?

– Nieko nematei? – pakartojo Marsė, tačiau jos kaktoje įsirežė abejonės raukšlėlė.

– Ne. Ar ruošiesi šios dienos apklausai? Įsiminiau beveik visą periodinę elementų lentelę, bet apatinė eilutė man vis dar kiša koją.

– Ar Lopas yra tave kada nors ten nusivedęs žaisti biliardo? Ar anksčiau ką nors panašaus teko matyti?

Nekreipdama į ją dėmesio atsiverčiau vadovėlį.

– Girdėjau, kad judu su Lopus išsiskyrėte, – toliau kamantinėjo Marsė.

Giliau įkvėpiau, bet truputį per vėlai, nes mano veidas nukaito.

– Kieno iniciatyva? – paklausė Marsė.

– Ar tai svarbu?

Marsė supyko.

– Jei nenori kalbėtis, gali pamiršti kvietimą į mano vakarėlį.

– Aš ir taip neketinau jame dalyvauti.

Marsė pabalino akis.

– Ar siunti ant manęs todėl, kad vakar „Z“ klube buvau su Lopus? Man tai visiškai nieko nereiškia.

Mudu tiesiog linksminomės. Nieko rimto.

– Taip iš *tiesų* ir atrodo. – Pasistengiau, kad mano pastaba nuskambėtų šiek tiek ciniškai.

– Nora, nepavyduliauk. Mudu su Lopus tikrai esame tik labai geri draugai. Tačiau jei tau įdomu, mano mama pažįsta gerą santykių psichologę. Jei sugalvotum kreiptis, pasakyk. Tiesa, jos kainos aukštos. Juk žinau, kad tavo mama turi tokį nuostabų darbą ir...

– Noriu tavęs paklausti, Marse. – Mano balsas skambėjo ramiai, bet sudėtos ant kelių rankos drebėjo. – Ką tu darytum, jei rytoj atsibudusi sužinotum, kad tavo tėtį nužudė? Ar tavo mamos algos dirbant ne visą darbo dieną *JC Penney* pakaktų apmokėti visas sąskaitas? Kitą kartą prieš pradėdama aptarinėti mano šeimos reikalus, trumpam įsivaizduok save mano vietoj. Nors trumpam.

Marsė kurį laiką dėbojo į mane, bet jos veidas buvo toks abejingas, kad sudvejojau, ar priverčiau ją susimąstyti. Marsė pajėgi užjausti tik save.

Po pamokos automobilių stovėjimo aikštelėje susiradau Vi. Ji gulėjo išsidriekusi ant neono variklio

gaubto ir deginosi atsiraitojusi rankoves iki pečių.

– Mudviem reikia pasikalbėti, – pareiškė draugė, kai prisiartinau. Ji atsisėdo ir nuleido ant nosies saulės akinius, kad galėtų pažvelgti man į akis. – Judu su Lopu išsiskyrėte, tiesa?

Užsiropščiau ant variklio gaubto greta jos.

– Kas išplepėjo?

– Riksonas. Jei nori žinoti, man skaudu. Esu geriausia tavo draugė ir apie tai turėčiau sužinoti ne iš draugo draugo. Ar iš buvusio vaikinio draugo, – pridūrė ji pagalvojusi. Vi uždėjo ranką man ant peties ir spustelėjo. – Kaip laikaisi?

Ne itin gerai. Tačiau tai buvo vienas tų dalykų, kuriuos stengiausi užgniaužti širdies gilumoje, o to padaryti nepavyktų, jei apie juos kalbėčiau. Atsišliejau į priekinį stiklą ir sąsiuviniu užsidengiau akis nuo saulės.

– Žinai, kas blogiausia?

– Kad aš buvau teisi iš pat pradžių, o dabar tu turi kęsti, kai prikišu: „Ar aš tau nesakiau?“

– Kaip juokinga.

– Niekam ne paslaptis, kad su Lopu vienas vargas. Jis yra tas blogas vaikas, kurį reikia gelbėti, tačiau bėda ta, jog dauguma blogų vaikų nenori būti išgelbėti. Jiems patinka būti blogiems. Jiems patinka galia, kurią junta sukeldami motinų baimę ir susijaudinimą.

– Tai... labai įžvalgu.

– Visada pasiryžusi tau padėti, pupyte. Be to...

– Vi!

Draugė skėstelėjo rankomis.

– Išklausk. Patį įdomumą laikau pabaigai. Manau, tau atėjo metas iš naujo apsvarstyti prioritetus bendraujant su vaikiniais. Turi rasti mielą skautą, kuris priverstų suprasti, kaip svarbu gyvenime turėti gerą vyrą. Imkime, pavyzdžiui, Riksoną.

Pervėriau ją žvilgsniu, kuris bylojo: „Tu tikriausiai juokauji.“

– Nekenčiu tokio tavo žvilgsnio, – pasipiktino Vi. – Riksonas iš tiesų yra padorus vaikinai.

Abi tylėdamos spoksojome viena į kitą.

– Na, gerai, galbūt su skautu perlenkiau lazda, – nusileido Vi. – Tačiau esmė ta, kad iš padoraus vaikinio tu turėtum daugiau naudos. Beje, kam svarbi tamsi praeitis? Gal Lopas manosi esąs komandosas?

– Vakar mačiau Marsę su Lopu, – atsidususi prisipažinau.

Na, štai. Išpliurpiau.

Virškindama šią žinią Vi kelis kartus sumirksėjo.

– *Ką?* – galiausiai paklausė. Draugei iš nuostabos atvėpo žandikaulis.

Linktelėjau.

– Mačiau juos. Marsė buvo rankomis apsivijusi jam kaklą. Jiedu buvo biliardo klube Springveilyje.

– Tu juos sekei?

Norėjau atšauti: „Kuo tu mane laikai?“, bet pajėgiau tik sausai išspausti:

– Skotas pakvietė žaisti biliardo. Nuvaziavau su juo, ir ten su jais susidūrėme.

Norėjau papasakoti viską, kas vyko paskui, tačiau jai, kaip ir Marsei, kai kurių dalykų paaiškinti negalėjau. Kaip papasakočiau apie nefilimą raudonais marškinėliais ar apie tai, kaip jis biliardo lazda pradūrė stalą?

Regis, Vi taip pat nežinojo, ką pasakyti.

– Ką gi. Jau aiškinau, kad išeitis visada atsiras. Galbūt Riksonas turi draugą. Ne Lopą, kuris... – draugė sutrikusi nebaigė sakinio.

– Man reikia darbo, o ne vaikino.

Vi susiraukė.

– Ir vėl kalbos apie darbą. Niekaip negaliu suprasti, kuo jis tave žavi.

– Man reikia automobilio, o kad jį nusipirkčiau, turiu užsidirbti pinigų. Todėl ir privalau rasti darbą.

Mintyse buvau sudariusi sąrašą priežasčių, dėl kurių privalau nusipirkti folksvageną kabrioletą. Automobilis nedidelis, todėl nesunku rasti vietą jį pastatyti, be to, naudoja mažai degalų – tai privalumas, turint galvoje, jog, sumokėjus tūkstantį dolerių už folksvageną, man liks nedaug pinigų. Žinoma, absurdiška prisirišti prie tokio negyvo ir praktiško daikto kaip automobilis, tačiau aš jau pradėjau jį laikyti savo gyvenimo permainų simboliu. Laisvės vykti kur nori ir kada nori išraiška. Galimybė viską pradėti iš naujo. Laisvės nuo Lopo ir visų mūsų bendrų minčių, kuriomis dar nežinojau kaip atsikratyti, metafora.

– Mano mama draugauja su „Enzo“ užkandinės administratore. Jiems reikia barmeno, – pasiūlė Vi.

– Nieko neišmanau apie barmeno darbą.

Vi gūžtelėjo pečiais.

– Paruoši kavą. Įpili. Nuneši nekantraujantiems lankytojams. Nejau tai sunku?

Po keturiasdešimt penkių minučių mudvi su Vi, atidėjusios namų darbus, vaikščiojome lentomis nuklotu taku vandenyno pakrantėje ir atsainiai dairėmės į parduotuvių vitrinas. Kadangi nė viena neturėjome nei darbo, nei pinigų, tobulinome spoksojimo į vitrinas įgūdžius. Tako gale pamatėme kepyklėlę, ir aš beveik išgirdau, kaip priplojusi veidą prie stiklo Vi ryja seiles spoksodama į spurgų dėžutę.

– Tikriausiai prabėgo visa valanda nuo to laiko, kai valgiau paskutinį kartą, – pasiskundė draugė.

– Glaistytos spurgos. Aš vaišinu.

Vi nulėkė į priekį ir trūktelėjo kepyklėlės duris.

– Regis, vasarą ketinai numesti svorio. Juk esi stambių kaulų ir nori lieknumu prilygti Riksonui.

– Puikiai moki gadinti nuotaiką. Tačiau viena maža spurga nepakenks.

Neteko matyti, kad Vi suvalgytų tik vieną spurgą, tačiau laikiau liežuvį už dantų.

Užsisakėme pustuzinį spurgų ir vos tik atsisėdome prie lango, gatvėje pamačiau Skotą. Jis buvo priplojęs kaktą prie stiklo ir šypsojosi. Man. Iš nuostabos pašokau. Vaikinas pamojo pirštu, kad išeičiau į lauką.

– Tuoju grįšiu, – pasakiau Vi.

Ji pasekė mano žvilgsnį.

– Ar tik čia ne Skotukas Šaunuoliukas?

– Nevadink jo šitaip. Kur dingo Skotukas Puodukas?

– Jis užaugo. Apie ką jis nori su tavimi pakalbėti? – Staiga draugė suprato, ką planuoju. – Ne, nediršk. Negali juo pasinaudoti kaip keršto įrankiu. Skotas neša nelaimės – pati sakei. Prisimeni, žadėjome tau rasti šaunų skautą?

Užsimečiau rankinę ant peties.

– Neketinu niekam keršyti. Ko dar? – paklausiau išvydusi Vi žvilgsnį. – Nori, kad čia sėdėčiau ir nekreipčiau į jį dėmesio?

Vi skėstelėjo rankomis.

– Tada paskubėk, kitaip tavo spurga atsidurs Raudonojoje knygoje.

Išėjusi į gatvę nužingsniavau iki tos vietos, kur neseniai mačiau Skotą. Jis atsilošęs sėdėjo ant suoliuko susikišęs nykščius į kišenes.

– Vakar likai gyvas? – paklausiau.

Vaikinas nusišypsojo.

– Patyrei truputį daugiau jaudulio, nei esi įpratusi?

Nepriminiau, kad kaip tik jis gulėjo ant biliardo stalo, kai lazda įsmigo prie pat ausies.

– Atleisk, kad tave palikau, – teisinosi Skotas. – Regis, kažkas tave parvežė namo?

– Gali nesijaudinti, – piktai atšoviau nesivargindama slėpti susierzinimo. – Tai buvo gera pamoka, kad daugiau niekada su tavimi niekur neičiau.

– Ištaisysiu savo klaidą. Ar turi laiko užkasti?

Jis nykščiu parodė į turistų pamėgtą restoraną „Alfeo“ tako gale. Valgiau jame su tėčiu prieš dvejus metus ir prisimenu, kad restoranas brangus. Už penkis dolerius jame buvo galima gauti tik vandens. Ir kokakolos, jei pasiseks. Manęs netenkino nei didžiulės kainos, nei Skoto draugija – puikiai prisiminiau, kaip jis biliardo lazda stengėsi kilstelėti mano marškinius, – todėl norėjau tik baigti valgyti spurgą.

– Negaliu. Esu čia su Vi, – atsakiau. – Kas vakar dėjosi „Z“ klube man išvykus?

– Atsiėmiau savo pinigus.

Turbūt tai nebuvo labai lengva.

– Mūsų pinigus, – pataisiau.

– Tavo pusę turiu namie, – išsisukinėdamas paaiškino Skotas. – Vakare užvešiu.

Taigi, taigi. Įtariau, kad jis prašvilpė visus mūsų pinigus. Ir dar daugiau.

– O kaip vyrukas raudonais marškinėliais? – paklausiau.

– Jis pabėgo.

– Vaikinas, regis, buvo labai stiprus. Ar tau taip nepasirodė? Jis buvo kažkoks... kitoks.

Norėjau iškamantinėti Skotą, bet jis teatsakė:

– Tikriausiai. Mama be paliovos graužia, kad susirasčiau naujų draugų. Neįsižeisk, Grei, bet tu netinki. Anksčiau ar vėliau mums teks skirtis. Neverk. Tiesiog prisimink laimingas kartu praleistas akimirkas, ir esu tikras, kad tau palengvės.

– Išsitempei mane iš užkandinės, kad pasakytum, jog nutrauki mūsų draugystę? Kodėl mane aplankė tokia laimė?

Skotas nusijuokė.

– Pirmiausia pamėginsiu susidraugauti su tavo vaikinu. Koks jo vardas? Turbūt jis – tik įsivaizduojamas tavo draugas. Na, niekada nesu matęs judviejų kartu.

– Mes išsiskyrėme.

Skoto veide šmėstelėjo kreiva šypsenėlė.

– Taip, girdėjau, bet norėjau, kad pati tai patvirtintum.

– Girdėjai apie mudu su Lopu?

– Man pasakė tokia šauni pupytė, Marsė. Sutikau ją degalinėje, ir ji pasistengė, kad priečiau ir prisistatčiau. Beje, ji pasakė, kad tu nevykėlė.

– Marsė tau pasakojo apie mudu su Lopu? – įsitempusi paklausiau.

– Nori išgirsti patarimą? Nuoširdų vaikino patarimą merginai? Pamišk Lopą. Rask kitą vaikną, kuris domisi tais pačiais dalykais kaip ir tu. Mokslais, šachmatais, vabzdžių kolekcionavimu... Beje, rimtai pasvarstyk, ar nevertėtų nusidažyti plaukų.

– Ką pasakei?

Skotas nusikosėjo į kumštį šitaip mėgindamas nuslėpti šypseną.

– Būkime atviri. Raudonplaukės – tikras vargas.

– Mano plaukai ne rausvi, – prisimerkusi atšoviau.

Skotas išsiviepe iki ausų.

– Gali būti dar baisesnė. Pavyzdžiui, oranžiniai. Kaip raganos.

– Ar su visais elgiesi kaip mulkis? Nenuostabu, kad neturi draugų.

– Tiesiog esu šiurkštoka.

Nustūmiau saulės akinius ant pakaušio ir pažvelgiau Skotui tiesiai į akis.

– Jei nori žinoti, nežaidžiu šachmatais ir nekolekcionuoju vabzdžių.

– Tačiau mokaisi. *Pažįstu* tokias kaip tu. Tavo asmenybę galima apibūdinti dviem žodžiais: suraukta subinė. Esi standartinė nuobodybė.

Man atvipo lūpa.

– Sutinku, kad nemažai mokausi, bet nesu nuobodi – ne *tokia* nuobodi. – Bent jau aš pati taip maniau. – Matyt, manęs visai nepažįsti.

– Tiiiiikrai.

– Žinoma, – gyniausi. – Ar yra toks tavo dominantis dalykas, kuris man visiškai nepatiktų?

Nesijuok. Kalbu rimtai. Pasakyk bent vieną.

Skotas pasikasė ausį.

– Ar esi kada buvusi roko grupių mūšyje? Ten skamba garsi, nerepetuota muzika. Minia triukšminga ir nevaldoma. Tualetuose nevaržomai užsiimama seksu. Adrenalino dešimtkart daugiau nei „Z“ klube.

– Ne, – dvejodama atsakiau.

– Atvažiuosiu tavęs paimiti sekmadienį vakare. Pasirūpink suklastota tapatybės kortele.

Vaikinas kilstelėjo antakius ir erzinausiai nusišypsojo.

– Gerai, – atsakiau stengdamasi veidu neišsiduoti. Tiesą sakant, reikėjo atsiimti savo žodžius, jei ketinau vėl vykti linksmintis su Skotu, bet juk negalėjau leisti apšaukiama nuobodžia. Ir tikrai neketinau leisti jam vadinti mane raudonplauke. – Kaip turėčiau apsirengti?

– Kuo mažiau – tuo geriau.

Man užgniaučė gerklę.

– Nežinojau, kad taip domiesi roko grupėmis, – išspaudžiau atgavusi kvapą.

– Portlande grojau bosine gitara grupėje, kuri vadinosi „Tipelis“. Tikiuosi, kokia nors vietinė grupė mane priims. Todėl sekmadienį ketinu paieškoti talentų.

– Turėtų būti smagu, – pamelavau. – Priimk ir mane.

Vėliau galėsiu išsisukti. Pakaks nusiųsti trumpą žinutę. Šiuo metu man tik rūpėjo neleisti Skotui į akis vadinti mane suraukusia subinę išglebėlę.

Atsisveikinusi su Skotu grįžau į kepyklėlę. Vi laukė manęs prie stalelio. Pusė mano spurgos buvo suvalgyta.

– Tik nesakyk, kad tavęs neperspėjau, – pareiškė draugė pamačiusi, kad mano žvilgsnis nukrypo į spurgą. – Ko norėjo Skotas?

– Jis pakvietė mane į roko grupių mūšį.

– O vargė.

– Paskutinį kartą aiškinu: niekam neketinu keršyti.

– Sakyk ką nori.

– Nora Grei?

Pakėlusios akis išvydome prie mūsų stalelio stovinčią kepyklos darbuotoją. Ji vilkėjo levandų spalvos uniforminius marškinėlius ir segėjo kortelę, kurioje buvo parašyta: MADELINA.

– Atleiskite, ar jūs – Nora Grei? – antrą kartą paklausė darbuotoja.

– Taip, – atsakiau bandydama atspėti, iš kur ji sužinojo mano vardą.

Madelina laikė prispaudusi prie krūtinės vyniojamojo popieriaus voką. Padavė jį man.

– Čia jums.

– Kas tai? – paklausiau imdama voką.

Darbuotoja gūžtelėjo pečiais.

– Ką tik buvo užėjęs vaikinai, kuris paprašė perduoti voką jums.

– Koks vaikinai? – dairydamosi paklausė Vi.

– Jis jau išėjo. Pasakė, jog būtina įteikti šį voką Norai. Pamaniau, galbūt jis – jūsų vaikinai. Kartą vyrukas atnešė gėlių ir paprašė mūsų įteikti jo merginai. Ji sėdėjo prie ana to stalelio kampe. – Madelina šypsodamosi parodė stalelį. – Vis dar prisimenu.

Kilstelėjau voko kraštą ir pažvelgiau į vidų. Ten buvo popieriaus lapas ir didelis žiedas. Daugiau nieko.

Pažvelgiau į Madeliną, ji šluostėsi nuo skruosto miltus.

– Ar esate tikra, kad jis skirtas man?

– Vaikinai parodė į jus ir pasakė: „Paduokite Norai Grei.“ Jūs – Nora Grei, tiesa?

Norėjau gražinti voką, bet Vi mane sulaukė.

– Neįsikiškite, – kreipėsi Vi į Madeliną, – tačiau norėtume pabūti vienos.

– Kaip manai, nuo ko jis? – paklausiau draugės, kai kepyklėlės darbuotoja nutolo tiek, kad negalėjo mūsų girdėti.

– Nežinau, tačiau kai tau jį padavė, man pašiurpo oda.

Išgirdus šiuos žodžius, mano nugara taip pat perbėgo šaltis.

– Kaip manai, ar tai buvo Skotas?

– Nežinau. Kas viduje? – Vi susirangė į kėdę šalia manęs, kad geriau matytų.

Ištraukiau žiedą, ir mudvi tylėdamos jį apžiūrėjome. Vien tik žvilgtelėjusi supratau, kad jis nuslystų net nuo mano nykščio – žiedas tikrai vyriškas. Jis buvo plieninis, o akutę, kurioje paprastai įtaisomas brangakmenis, puošė raižinys, vaizduojantis sugniaužtą grėsmingą kumštį. Žiedo akutė buvo pajuodavusi – matyt, kažkas laikė ją virš ugnies.

– Kas... – pradėjo Vi, tačiau nutilo, kai ištraukiau popieriaus lapą.

Jame juodu rašikliu buvo parašyta:

ŠIS ŽIEDAS PRIKLAUSO JUODAJAI RANKAI.

JIS NUŽUDĖ TAVO TĖTĄ.

8 SKYRIUS

Pirmoji nuo kėdės pašoko Vi.

Puoliau jai iš paskos prie kepyklėlės durų, išbėgome į akinančią saulę. Prisidengusios akis ėmėme dairytis. Nubėgome netgi prie vandens. Paplūdimyje buvo žmonių, tačiau nė vieno pažįstamo veido.

Mano širdis daužėsi, tad paklausiau Vi:

- Kaip manai, gal čia tik pokštas?
- Man nejuokinga.
- Ar tai Skoto darbas?
- Galbūt. Juk jis čia buvo atėjęs.
- O gal Marsės?

Mano nuomone, vienintelė Marsė galėtų pasielgti taip beatodairiškai.

Vi skvarbiai pažvelgė į mane.

- Ji iškrėtė tokį pokštą? Galbūt.

Tačiau ar Marsė yra tokia žiauri? Be to, ar ji vargintusi mus sekti? Čia reikėjo kur kas daugiau pastangų, nei einant pro šalį pasakyti ką nors įžeidžiamo. Parašyti raštelį, rasti žiedą, įteikti. Reikia viską iš anksto apgalvoti. Regis, Marsei ir penkias minutes planuoti būtų nuobodu.

- Išsiaiškinkime iki galo, – pasiūlė Vi grįždama prie kepyklėlės durų.

Kai įėjome į vidų, ji susirado Madeliną.

- Reikia pasikalbėti. Kaip atrodė tas vaikinys? Nedidelio ūgio? Aukštas? Tamsiaplaukis?

Šviesiaplaukis?

– Jis buvo su kepurėle ir saulės akiniais, – atsakė Madelina vogčiomis dirščiodama į kitas kepyklėlės darbuotojas, kurios irgi susidomėjo pokalbiu. – Kodėl klausiate? Kas buvo tame voke?

– Noriu, kad apibūdintumėte išsamiau, – neatlyžo Vi. – Kuo jis vilkėjo? Kokios komandos emblema buvo ant kepurėlės? Ar jis buvo su barzda?

– Neprisimenu, – sumikčiojo Madelina. – Kepuraitė buvo juoda. O gal ruda. Manau, jis mūvėjo džinsais.

- *Manote?*

– Liaukis, – sutramdžiau Vi tįmptelėjusi už rankos. – Ji neprisimena. – Pažvelgiau į Madeliną. – Ačiū už pagalbą.

– *Pagalbą?* – pasipiktino Vi. – Ji visai mums nepadėjo. Negali būti, kad paimtų voką iš nepažįstamo vaikino ir neprisimintų, kaip jis atrodė!

- Ji pamanė, kad tai mano vaikinys, – bandžiau užtarti kepyklėlės darbuotoją.

Madelina ėmė energingai linkčioti galvą.

- Tikrai taip pamaniau. Atleiskite. Pagalvojau, kad tai dovana. Ar voke buvo kas nors bjauraus?

Gal iškviesti policiją?

– Verčiau prisiminkite, kaip atrodė tas psichopatas, – atšovė Vi.

– Juodus džinsus, – staiga išpyškino Madelina. – Atmenu, kad jis mūvėjo juodus džinsus. Esu beveik tikra.

– *Beveik* tikra? – sarkastiškai paklausė Vi.

Ištempiau ją į lauką. Nusiraminusi draugė tarė:

– Pupyte, apgailestauju dėl šio nesusipratimo. Man reikėjo pirmai pažiūrėti, kas voke. Žmonės kvaili. O tas, kuris tau perdavė voka, yra pats kvailiausias. Su džiaugsmu išvanočiau jam kailį kaip nindzė, jei tik pakliūtų man į nagus.

Žinojau, kad draugė stengiasi pakelti nuotaiką, tačiau mano mintys sklandė toli. Jau nebegalvojau apie tėčio mirtį. Nusitempiau Vi į siaurą tarpą tarp parduotuvių.

– Klausyk. Turiu tau ką pasakyti. Man pasirodė, kad vakar mačiau savo tėtį. Čia, ant molo.

Vi netardama nė žodžio spoksojo į mane.

– Tai buvo jis, Vi. *Jis*.

– Pupyte... – skeptiškai nutęsė Vi.

– Manau, jis vis dar gyvas. Tėtį laidojo uždarame karste. Galbūt įvyko klaida, nesusipratimas, ir tą vakarą žuvo ne mano tėtis. Galbūt jam amnezija, ir dėl to tėtis negali grįžti namo. Galbūt kokia nors kita priežastis jam trukdo. Arba kitas žmogus...

– Nežinau, kaip tai paaiškinti, – tarė Vi nužvelgdama mane nuo galvos iki kojų, – bet tavo tėtis negrįš.

– Tada kaip paaiškinsi tai, ką mačiau? – teisindamasi paklausiau. Įsižeidžiau, kad net geriausia draugė manimi netiki. Ašaros ėmė graužti akis, ir aš jas skubiai nusišluosčiau.

– Tai buvo kitas žmogus, panašus į tavo tėtį.

– Tavęs ten nebuvo. Aš jį mačiau! – nevalingai išpyškinau.

Neketinau klausytis Vi įtikinėjimų, kai tiek daug patyriau. Prieš du mėnesius nukritau nuo mokyklos sporto salės gegnių. *Žinojau*, kad užsimušiau. Puikiai prisiminiau, kas tą vakarą nutiko. Tačiau.

Tačiau šiandien aš gyva.

Labai gali būti, kad ir mano tėtis gyvas. Vakara jį mačiau. *Tikrai*. Galbūt jis norėjo man perduoti žinią. Pranešti, kad tebėra gyvas. Kad dar turiu viltį jį pamatyti.

Vi papurtė galvą.

– Liaukis.

– Neprarandu vilties jį pamatyti. Kol sužinosiu tiesą. Privalau išsiaiškinti, kas įvyko tą vakarą.

– Ne, – tvirtai pareiškė Vi. – Palik savo tėčio šmėklą ramybėje. Knaisiodamasi praeities nepakeisi – tik teks dar kartą ją išgyventi.

Palikti tėčio šmėklą ramybėje? O kaip aš? Kaip man nurimti, jei nežinau tiesos? Vi nesupranta. Jos tėvo nenužudė paslaptingas žmogus. Jos šeima nesugriauta. Draugė neprarado artimųjų.

Man liko tik viltis.

Sekmadienio popietę praleidau „Enzo“ užkandinėje studijuodama periodinę elementų lentelę. Visą

dėmesį sutelkiau į namų darbą mėgindama išguiti mintis apie tėtį ar gautą raštelį, kuriame buvo pranešta, kad už tėčio mirtį atsakingas Juodoji Ranka. Tai turėjo būti pokštas. Vokas, žiedas, raštelis – visa tai turėjo būti žiaurus pokštas. Gal Skoto, o gal Marsės. Tačiau, atvirai sakant, nemaniau, kad tai jų darbas. Reikšdamas užuojautą man ir mamai Skotas, regis, kalbėjo nuoširdžiai. O Marsės išdaigos visada būdavo nebrandžios ir spontaniškos.

Sėdėjau prie kompiuterio, todėl nusprendžiau internete paieškoti informacijos apie Juodąją Ranką. Norėjau sau pačiai įrodyti, kad raštelis beprasmis. Galbūt kas nors rado žiedą naudotų prekių parduotuvėje, sugalvojo Juodosios Rankos pseudonimą, pasekė mane lentų taku ir paprašė Madelinos, kad įteiktų voką. Kai pagalvoji, visai nesvarbu, kad Madelina nepajėgė prisiminti, kaip atrodė vaikinai, nes jis tikriausiai su šiuo pokštu neturėjo nieko bendro. Pokšto *autorius* tiesiog sustabdė atsitiktinį praeivį ir sumokėjo kelis dolerius, kad šis įteiktų voką. Taip būčiau pasielgusi aš pati. Jei būčiau buvusi iškrypėlė, kuriai patinka skaudinti žmones.

Ekране pasirodė nuorodų į Juodąją Ranką puslapis. Pirmoji buvo nuoroda į slaptą draugiją, kuri, kaip teigiama, 1914 metais nužudė Austrijos erchercogą Francą Ferdinandą ir sukėlė Pirmąjį pasaulinį karą. Kita – roko grupės nuoroda. Juodoji Ranka taip pat buvo vaidybinio žaidimo vampyrų grupės pavadinimas. Dvidešimto amžiaus pradžioje italų gauja, pasivadynusi Juodąja Ranka, užvaldė Niujorką. Niekur nebuvo minima Meino valstija. Nepamačiau nė vieno paveikslėlio, vaizduojančio plieninį žiedą su išraižytu kumščiu.

„Matai? – tariau sau. – Tai tik pokštas.“

Suvokusi, kad nuklydau į sritį, apie kurią nedera galvoti, įsmeigiau akis į namų darbo užduotį. Turėjau perprasti chemijos formules ir išmokti skaičiuoti atominę masę. Netrukus bus chemijos laboratorinis darbas, o turėdama tokią partnerę kaip Marsė ruošiausi papildomai, nes iš jos tikrai nesulauksiu pagalbos. Įvedžiau kelis skaičius į savo skaičiuoklę, rūpestingai įrašiau atsakymą į sąsiuvinį ir mintyse jį pakartočiau, kad nuginkčiau šalin mintis apie Juodąją Ranką.

Penktą valandą paskambinau mamai, kuri buvo Naujajame Hampšyre.

– Tiesiog noriu užsiregistruoti, – pasakiau. – Kaip sekasi?

– Kaip įprastai. O tau?

– Ruošiu namų darbus „Enzo“ užkandinėje, bet mane be paliovos gundo mangų pyragėliai.

– Sužadinai man apetitą.

– Ar pakankamai, kad grįžtum namo?

Mama atsiduso leisdama suprasti, kad tai ne nuo jos priklauso.

– Norėčiau. Šeštadienį vėlyviems pusryčiams išsikepsime vaflių ir pyragėlių.

Šeštą paskambino Vi ir įkalbėjo susitikti su ja sporto salėje. Pusę aštuonių draugė išleido mane prie kaimiško namo. Buvau ką tik išsimaudžiusi po dušu ir šaldytuve ieškojau troškinio, kurį vakar paliko mama, kai pasigirdo garsus beldimas į pagrindines duris.

Prisimerkusi pažvelgiau pro akutę. Už durų stovėjo Skotas, išskėtęs du pirštus kaip „V“ raidę, lyg taikos ženklą.

– Roko grupių mūšis! – garsiai ištariau delnu pliaukštelėdama sau į kaktą. Visiškai pamiršau pasakyti, kad nevažiuosiu. Pažvelgusi į pižamos kelnės sudejavau.

Nesėkmingai pabandžiusi pašiaušti plaukus, pasukau raktą ir atidariau duris.

Skotas pažvelgė į mano pižamą.

– Pamiršai.

– Juokauji? Visą dieną apie tai galvojau, tik dar nespėjau susiruošti. – Parodžiau į laiptus. – Einu apsirengsiu. Gal... pašildytum troškinį? Jis mėlyname indelyje, šaldytuve.

Peršokdama iškart per dvi pakopas nudūmiau į viršų, uždariau miegamojo duris ir paskambinau Vi.

– Turi *nedelsdama* pas mane atvažiuoti, – pasakiau. – Netrukus su Skotu išvyksiu į roko grupių mūšį.

– Ar skambini, kad sukeltum pavydą?

Priglaudžiau ausį prie durų. Regis, Skotas atidarinėjo virtuvės spinteles. Spėjau, kad vaikinai ieškojo receptinių vaistų arba alaus. Jam teks nusivilti, nebent tikėtusi apsvaigti nuo mano geležies tablečių.

– Neketinu sukelti pavydo. Tiesiog nenoriu važiuoti viena.

– Tada pasakyk jam, kad negali.

– Bėda ta... kad aš lyg ir noriu važiuoti.

Neįsivaizduoju, iš kur staiga atsirado šis troškimas. Bet nenorėjau vakaro praleisti viena. Visą dieną ruošiau namų darbus, paskui mankštinausi, todėl visiškai netroškau sėdėti namie ir tikrinti savaitgalio buities darbų sąrašą. Visą dieną elgiausi *gražiai*. Dėl to visas mano *gyvenimas* tapo gražesnis. Turiu teisę pasilinksinti. Skotas nėra tinkamiausias pasaulyje vaikinai eiti į pasimatymą, bet ir ne pats blogiausias.

– Tai važiuoji ar ne?

– Prisipažinsiu, roko grupių mūšis vilioja kur kas labiau nei galimybė visą vakarą savo kambaryje asmenuoti ispanų kalbos veiksmažodžius. Paskambinsiu Riksonui. Gal jis vyks kartu.

Padėjusi ragelį skubiai peržiūrėjau savo drabužius. Išsirinkau blyšką šilko palaidinę, trumpą sijonėlį, matines tampres ir plokščiapadžius batelius. Papurškiau į orą kvėpalų ir žengiau į debesį, kad susigertų švelnus greipfrutų aromatas. Kodėl gaištu laiką gražindamasi prieš Skotą? Jis man nieko nereikia, mudu neturime nieko bendro, o dauguma pokalbių – abipusiai užgauliojimai. Be to, Lopas man liepė jo šalintis. Kaip tik tai mane ir skatino. Tikriausiai Skotas mane traukė dėl to, kad troškau nepaklusti ir keršyti. Dėl visko kaltas Lopas.

Galėjau rinktis: sėdėti namie ir leisti, kad man vadovautų Lopas, arba atsikratyti gerai išauklėtos mergaitės principų ir truputį pasilinksinti. Nors nesirengiau to pripažinti, vyliausi, kad Lopas sužinos, jog su Skotu išvažiavau į roko grupių mūšį. Tikėjausi, kad pagalvojęs apie mane su kitu vaikinu, Lopas pasius.

Galutinai apsisprendusi, iškėliau galvą, padžiovinau plaukus tik tiek, kad lengvai garbanotųsi, ir įplaukiau į virtuvę.

– Esu pasirengusi, – pareiškiau.

Skotas antrąkart šį vakarą nužvelgė mane nuo galvos iki kojų, tačiau dabar drovėjausi mažiau.

– Puikiai atrodei, Grei, – pagyrė Skotas.

– Stengiuosi neatsilikti nuo tavęs, – nusišypsojau norėdama pasirodyti draugiška, tačiau iš tiesų nervinausi.

Absurdiška – juk kalbu su Skotu. Mes tik draugai. Net ne draugai. Pažįstami.

– Įėjimas – dešimt baksų.

Sustingau.

– Ak. Teisingai. Juk sakei. Ar galime pakeliui sustoti prie bankomato?

Sąskaitoje turėjau penkiasdešimt dolerių, gautų per gimtadienį. Juos buvau paskyrusi kabrioletui, tačiau, paėmusi dešimt, tikslo nesužlugdysiu. Taupydama tokiu greičiu, kabrioletą vis tiek pajėgsiu nusipirkti ne anksčiau kaip sulaukusi dvidešimt pirmojo gimtadienio.

Skotas numetė ant stalo Meino valstijos vairuotojo pažymėjimą, jame buvo nukopijuota mano nuotrauka iš klasės albumo.

– Ar pasirengusi, Marlена?

Marlena?

– Nejuokavau dėl suklastotos tapatybės kortelės. Tikiuosi, neketini trauktis?

Skotas išsiviepe, tarsi nujautų, kaip stipriai šoktelėjo mano kraujospūdis pagalvojus, kad teks naudotis suklastotu asmens dokumentu. Jis tikriausiai buvo pasirengęs kirsti lažybų iš visų savo pinigų, kad po penkių sekundžių aš pasiduosiu. *Keturi, trys, du...*

– Pasirengusi, – tariau griebdama nuo stalo vairuotojo pažymėjimą.

Skotas nuvairavo savo mustangą pro Koldvoterio centrą į priešingą miesto pusę ir vingiuodamas šalutinėmis gatvelėmis kirto geležinkelio bėgius. Jis sustojo prie keturių aukštų mūrinio sandėlio, paskendusio piktžolėse. Prie lauko durų stovėjo ilga eilė. Kaip supratau, langai iš vidaus buvo užklijuoti juodu popieriumi, tačiau per plyšius buvo matyti, kad viduje blyksi prožektoriai. Virš durų švietė mėlynas neoninis užrašas: VELNIO RANKINĖ.

Šioje miesto dalyje esu buvusi, kai mokiausi ketvirtoje klasėje. Tada tėvai mudvi su Vi per Heloviną buvo atvežę į vaiduoklių namą. „Velnio rankinėje“ būti neteko, tačiau buvau tikra, kad mano mama tikrai uždraustų čia eiti. Atmintyje iškilo Skoto žodžiai apie šį klubą. Garsi, nerepetuota muzika. Triukšminga, nevaldoma minia. Nevaržomas seksas tualetuose.

O Dieve!

– Išleisiu tave čia, – pasakė Skotas privairuodamas prie kelkraščio. – Pasistenk gauti geras vietas. Arti scenos, per vidurį.

Išlipau iš automobilio ir nužingsniavau į eilės galą. Pasakysiu atvirai; niekada neteko būti klube, kur reikia mokėti už įėjimą. Tiesiog neteko būti jokiame klube. Mano naktinis gyvenimas – kino teatras ir ledainė, ten eidavau drauge su Vi.

Suskambo mano mobilusis specialiai Vi nustatytu tonu.

– Girdžiu muziką, bet matau tik geležinkelio bėgius ir kelis apleistus vagonus.

– Esi už poros kvartalų. Ar vairuoji neoną, ar eini pėsčia?

– Vairuoju neoną.

– Ateisiu pas tave.

Išėjau iš eilės, kuri darėsi vis ilgesnė. Kvartalo gale pasukau už kampo ir patraukiau palei geležinkelio bėgius, kuriuos Skotas kirto atvažiuodamas čia. Daugelį metų neremontuotas šaligatvis buvo aptrupėjęs ir nelygus, gatvės šviestuvai stovėjo dideliais tarpais, tad turėjau eiti atsargiai, kad

nesuklupčiau. Kiti šio kvartalo sandėliai skendėjo tamsoje, jų langai bolavo tarsi tuščios akiduobės. Paskui išvydau daugiabučius išmargintomis grafičiais sienomis. Prieš šimtą metų čia galbūt buvo Koldvoterio centras. Tačiau ne dabar. Ant apmirusių pastatų mėnulis skleidė vaiduoklišką matinę šviesą.

Prispaudusi rankas prie šonų paspartinau žingsnį. Už dviejų kvartalų iš miglotos tamsos išniro žmogysta.

– Vi? – šūktelėjau.

Žmogysta, nuleidusi galvą ir susigrūdusi rankas į kišenes, artinosi prie manęs. Tai buvo ne Vi, o vyriškis, aukštas ir lieknas, plačiapetis. Jo eiseną man buvo kažkur matyta. Pasijutau nejaukiai sutikusi vyrą šiame kelio ruože, todėl įkišau ranką į kišenę ieškodama savo mobiliojo telefono. Ketinau paskambinti Vi ir pasitikslinti, kur ji yra, kai vyriškis atsidūrė gatvės žibinto šviesoje. Jis vilkėjo tėčio odinę piloto striukę.

Sustingau.

Visiškai nekreipdamas į mane dėmesio vyriškis ėmė kopti dešinėje esančiais laiptais ir dingo viename apleistų daugiabučių.

Man ant sprando pasišiaušė plaukeliai.

– Tėti?

Nejučia pasileidau bėgti. Nulėkiau į kitą gatvės pusę nesidairydama, nes žinojau, kad automobilių čia nėra. Prisiartinusi prie daugiabučio, į kurį, kaip buvau įsitikinusi, įėjo vyriškis, trūktelėjau aukštas dvivėrės duris. Užrakintos. Kračiau rankenas, klebenau duris, tačiau jos neatsivėrė. Prisidengusi delnais akis pažvelgiau pro šalia durų esantį langą. Šviesa nedegė, tačiau pamačiau audeklu uždengtus baldus. Širdis dunksėjo kaip patrakusi. Ar mano tėtis *gyvas*? Ir visą laiką gyvena *čia*?

– Tėti! – sušukau pro stiklą. – Tai aš, Nora!

Vyriškis tikriausiai užlipo laiptais ir išnyko koridoriuje.

– Tėti! – šaukiau daužydama stiklą. – Aš čia!

Pasitraukusi atbula užverčiau galvą ir pamačiau, kaip antrame aukšte praslenka šešėlis.

Galinės durys.

Iškart puoliau įgyvendinti šios minties. Nubėgau laiptais žemyn ir slydinėdama prasibroviau pro siaurą tarpą tarp namų. Galinės durys. Jei jos neužrakintos, pateksiu į vidų pas tėtį...

Sprandą nutvilkė ledinis šaltis, nukeliavo nugara žemyn ir mane sukaustė. Stovėjau tako gale įbedusi akis į galinį kiemą. Pučiant vėjeliui ramiai siūbavo krūmai. Praviri vartai girgždėjo ant vyrių. Lėtai pasitraukiau, nes ši ramybė nekėlė pasitikėjimo. Įtariau, kad esu ne viena. Šį jausmą pažinojau, jis visada reikšdavo pavojų.

Nora, mes ne vieni. Čia yra dar kažkas. Grįžk!

– Tėti? – sušnibždėjau. Galvoje šėlo mintys.

Rask Vi. Privalai išeiti. Aš tave vėl susirasiu. Paskubėk!

Nesvarbu, ką sakė tėtis, – trauktis neketinau. Kol nesužinosiu, kas čia vyksta. Kol jo nepamatysiu. Kodėl jis tikisi, kad pasitrauksiu? Juk jis čia. Palengvėjimas ir jaudulys nustelbė baimę.

– Tėti? Kur tu?

Tyla.

– Tėti? – kreipiausi dar kartą. – Aš nesitraukiau.

Šįkart išgirdau atsakymą.

Galinės durys neužrakintos.

Tėčio žodžiai aidėjo mano galvoje. Šįkart jo balsas buvo truputį kitoks, bet skirtumas buvo labai neryškus. Gal truputį šaltesnis? O gal įsakmesnis?

– Tėti? – vos girdimai sušnibždėjau.

Aš viduje.

Dabar tėčio balsas nuskambėjo garsiau. Jis pasigirdo ne tik mano galvoje, bet ir ausyse.

Atsigrėžiau į namą būdama tikra, kad tėtis kalba pro langą. Užlipau ant grindinio ir pridėjau delną prie lango rėmo. Labai norėjau, kad tai būtų tėtis, tačiau nuojauta įspėjo, kad čia gali būti pokštas, todėl pašiurpo visas kūnas. Galbūt tai spąstai.

– Tėti? – tariau drebančiu balsu. – Man baisu.

Kitapus stiklo prigludo delnas, jo pirštai tiksliai sutapo su manaisiais. Ant kairės rankos piršto pamačiau tėčio vestuvinį žiedą. Kraujas ėmė taip smarkiai pulsuoti gyslomis, kad net apsvaigau. Tai jis. Mano tėtis. Vos už kelių centimetrų. Gyvas.

Užeik. Nieko blogo tau nepadarysiu. Nagi, Nora.

Šis raginimas mane išgąsdino. Įsikibau į langą mėgindama apgraibomis rasti užšovą, nes desperatiškai troškau apkabinti tėtį ir neleisti jam vėl išnykti. Ašaros ėmė riedėti skruostais. Kilo mintis bėgti prie galinių durų, bet negalėjau prisiversti atsitraukti, net ir kelioms sekundėms. Negaliu jo vėl prarasti.

Tvirčiau prispaudžiau delną prie stiklo.

– Tėti, aš čia!

Šįkart nuo mano prisilietimo stiklas apšerkšnijo. Jame traškėdamos nusidriekė plonytės ledo sruogelės. Staiga pajutusi šaltį, mėginau atitraukti delną, bet oda buvo prilipusi prie stiklo. Prišalusi. Šaukdama bandžiau kita ranka atplėšti delną. Tuo metu tėčio ranka išlindo pro lango rėmą ir sugriebė manąją, kad negalėčiau pabėgti. Jis šiurkščiai trūktelėjo mane artyn. Drabužiai užkibo už rėmo, o ranka neįtikėtinu būdu išnyko lange. Stikle atsispindėjo mano siaubo iškreiptas veidas, riksmui pražiota burna. Pagaliau suvokiau, kad čia ne mano tėtis.

– Gelbėkite! – suklykiau. – Vi! Ar girdi mane? *Gelbėk!*

Visu kūnu mečiau į šoną mėgindama išsivaduoti. Sugriebtą ranką pervėrė aštrus skausmas, o galvoje šmėstelėjo toks ryškus peilio vaizdas, kad atrodė, jog galva skils pusiau. Ranką kažkas tarsiu nudegino – *jis nori ją perpjauti.*

– Liaukis! – surikau. – Man skauda!

Mintimis jaučiau vyriškį, jo atvaizdas viską užgožė. Aplink telkšojo kraujas. Tamsus ir klampus... mano kraujas. Gerklėje sukilo gumulas.

– *Lopai!* – surikau į naktį apimta siaubo ir nevilties.

Mane sugriebusi ranka išnyko, ir aš atbula parkritau ant žemės. Instinktyviai prispaudžiau sužeistą ranką prie palaidinės, kad nekraujuotų, tačiau, mano nuostabai, kraujo nebuvo. Ir jokios žaizdos.

Gaudydama orą spoksojau į langą. Stiklas buvo sveikas, jame atsispindėjo už nugaros augantis medis, kuris iš lėto siūbavo tamsoje. Pašokau ant kojų ir klupinėdama užlipau ant šaligatvio.

Pasileidau bėgti „Velnio rankinės“ link, vis atsigręždama per petį. Tikėjausi, kad pamatysiu savo tėtį, išeinantį iš kurio nors daugiabučio – ar jo šmėklą – su peiliu rankoje, bet šaligatvis buvo tuščias.

Apsidairiau norėdama pereiti gatvę ir vos kaktomuša nesusidūriau su kažkokia žmogysta.

– Štai kur tu, – tarė Vi ranka prilaikydama mane, kad nepargriūčiau, kol tramdžiau gerklėje kylantį riksmą. – Mes tikriausiai prasilenkėme. Atvažiavau iki „Velnio rankinės“ ir tavęs neradusi išėjau ieškoti. Kas nutiko? Rodos, tave pykina.

Nenorėjau ilgiau stovėti gatvės kampe. Galvodama apie nutikimą prie daugiabučio, nenoromis prisiminiau, kaip partrenkiau Čonsį. Po akimirkos ant automobilio neliko jokių susidūrimo žymių. Tačiau šįkart susidūriau su savo tėčiu. Liepsnojančiomis akimis ir drebančiomis lūpomis tariau:

– Manau... vėl mačiau savo tėtį.

Vi apkabino mane.

– Ak, pupyte...

– Žinau, ką nori pasakyti. To nebuvo. Nebuvo, – pakartojau mėgindama nusiraminti. Kelis kartus sumirksėjau, nes pro ašaras nieko nemačiau. *Tačiau aš jaučiau. Labai tikroviškai...*

– Ar nori apie tai pasikalbėti?

Apie ką? Man vaidenasi. Kažkas jaukia mano mintis. Žaidžia su manimi. Nusidėjęs angelas? Nefilimas? Tėčio šmėkla? O gal aš tiesiog kraustausi iš proto? Šį sykį viskas atrodė kitaip negu pirmą kartą. Maniau, kad tėtis nori man kažką pasakyti, bet galbūt tai tiesiog savisaugos mechanizmas. Gal mano protas verčia matyti tai, ko jau seniai nebėra? Gal jis užpildo tuštumą, nes neįstengiu susitaikyti su netektimi.

Kad ir kas ten buvo, buvo netikra. Ten buvo ne mano tėtis. Jis manęs nenuskriaustų. Tėtis mane mylėjo.

– Grįžkime į „Velnio rankinę“, – pasiūliau trūkčiojamai iškvėpdama. Norėjau kaip įmanoma greičiau dingti nuo daugiabučio. Vėl sau pakartojau, kad ten matytas pavidalas nebuvo mano tėtis.

Vis garsiau buvo girdėti būgnai ir gitaros. Baimė pamažu atslūgo, pajutau, kaip širdis rimsta. Norėjau kuo greičiau patekti į sausakimšą sandėlį. Nors ir kaip sukrėsta, namo grįžti neketinau, taip pat nenorėjau būti viena; troškau įsimaišyti į minią. Minioje iš *tiesų* jausiuosi saugiau.

Vi sustabdė mane čiupdama už riešo.

– Nejau ten ta, apie kurią galvoju?

Maždaug už pusės kvartalo nuo mūsų Marsė Milar lipo į automobilį. Jos kūnas buvo sukištas į tokią mažą skiautelę audeklo, kad buvo matyti juodi kojinių nėriniai ir keliaraiščio dirželis. Marsė avėjo juodus ilgaaulius batus ir buvo užsidėjusi juodą fetrinę skrybėlę. Tačiau mano dėmesį patraukė ne Marsės apranga, o automobilis. Blizgantis juodas visureigis komanderis. Pasigirdo variklio burzgimas, visureigis pasuko už kampo ir dingo iš akių.

9 SKYRIUS

– **O** Viešpatie, – sušnibždėjo Vi. – Nejau iš tiesų tai mačiau? Ar tikrai regėjau, kaip Marsė lipa į Lopo visureigį?

Prasižiojau norėdama atsakyti, tačiau gerklę užgniaužė tarsi replėmis.

– Ar man tik pasirodė, – klausinėjo Vi, – ar tu taip pat matei iš po jos suknelės kyšantį raudoną dirželį?

– Tai ne suknelė, – atšoviau atsiremddama į sieną.

– Norėjau pasakyti gražiai, tačiau tu teisi. Tai *ne* suknelė. Tai palaidinė, užtempta ant jos prakaulaus kūno. Nežinia kodėl ji nepakyla aukštyrų ir neapsiveja aplink liemenį.

– Tikriausiai apsivemsiau, – pasiguodžiau jausdama, kaip replės ima gniaužti paširdžius.

Vi spustelėjo man pečius ir pasodino ant šaligatvio.

– Giliai kvėpuok.

– Jis vaikšto į pasimatymus su Marse.

Žinia buvo per daug siaubinga, kad galėčiau patikėti.

– Marsė tiesiog nori pasirodyti, – pareiškė Vi. – Tai vienintelė priežastis. Marsė – kiaulė. Žiurkė.

– Lopas sakė, kad tarp jų nieko nėra.

– Lopas turi daug gerų savybių, bet sąžiningumu nepasižymi.

Sumirksėjau žiūrėdama į gatvę, kurioje dingo visureigis. Jaučiau nepaaiškinamą norą pulti paskui juos ir padaryti tai, dėl ko vėliau tektų gailėtis, pavyzdžiui, pasmaugti Marsę jos kvailu raudonu dirželiu.

– Čia ne tavo kaltė, – guodė Vi. – Lopas – pašlemėkas, jis tavimi pasinaudojo.

– Man reikia namo, – šiaip ne taip išspaudžiau.

Kaip tik tuo metu prie klubo durų sustojo policijos automobilis. Iš jo išsirangė aukštas, lieknas faras juodomis kelnėmis ir mėlynais marškiniais. Nors gatvė skendėjo tamsoje, aš jį kaipmat pažinau. Detektyvas Basas. Kartą jau esu patekusi į jo akiratį, tad visiškai netroškau to pakartoti. Juo labiau kad buvau įsitikinusi, jog detektyvo nuomonė apie mane ne per geriausia.

Detektyvas Basas prasibrovė į eilės priekį, parodė ženklelį durininkui ir nelėtindamas žingsnio įėjo į vidų.

– Oho, – aiktelėjo Vi. – Ar tai faras?

– Taip, bet jis per senas, tad nė nesvajok. Noriu namo. Kur pastatei automobilį?

– Jam tik truputį per trisdešimt. Nuo kada trisdešimtmetis – senas?

– Tai detektyvas Basas. Jis mane apklausė po nelaimingo atsitikimo mokykloje, kai žuvo Džulis. Man labai patiko vadinti tai nelaimingu atsitikimu, o juk iš tiesų Džulis mėgino mane nužudyti.

– Basas. Man patinka. Vardas trumpas ir seksualus, kaip ir manasis. Ar jis tave apieškojo?

Pašnairavau į draugę, tačiau ji vis dar spoksojo į duris, už kurių dingo policininkas.

– Ne. Jis mane tik apklausė.

– Visai neprieštaraučiau, jei jis uždėtų man antrankius. Tik nesakyk Riksonui.

– Eime. Jei atvyko policija, bus nemalonumų.

– Nemalonumas – mano antrasis vardas, – atšovė draugė įsikibdama man į parankę ir tempdama prie sandėlio durų.

– Vi...

– Ten turėtų būti ne mažiau kaip du šimtai žmonių. Tamsu. Minioje jis tavęs nepastebės, jei apskritai prisimena. Greičiausiai jis tave pamiršo. Be to, detektyvas tavęs nesuims – juk nenusižengei įstatymams. Na, jei nekreipsime dėmesio į suklastotą asmens dokumentą. Tačiau taip daro visi. O jei norėtų suimti visus, iškvieštų pastiprinimą. Vienas faras šios minios nesutramdys.

– Iš kur žinai apie suklastotą asmens dokumentą?

Draugė pažvelgė į mane be žodžių klausdama: „Nejau manai, kad aš tokia buka?“

– Juk atvažiavai čia, tiesa?

– Kaip tu ketini patekti į vidų?

– Taip pat, kaip ir tu.

– Turi suklastotą dokumentą? – negalėjau patikėti savo ausimis. – Nuo kada?

Vi pamerkė akį.

– Riksonas ne tik gerai bučiuojasi. Eime. Esi labai gera draugė, todėl tau net į galvą nešautų mintis siūlyti man dėl niekų sulaužyti namų arešto taisykles. Be to, paskambinau Riksonui, ir jis jau pakeliui.

Sudejavau, bet Vi dėl to nekalta. Tai aš sugalvojau šįvakar čia atsibelsti.

– Bet tik penkias minutes, ne ilgiau.

Eilė judėjo sparčiai, žmonės vienas po kito išnykdavo pastate, ir aš, nepaklususi sveikam protui, sumokėjau už įėjimą ir nusekiau paskui Vi į tamsų, tvankų sandėlį klausytis kurtinamos muzikos. Keista, bet supama tamsos ir triukšmo pasijutau geriau; muzika buvo tokia garsi, kad trukdė galvoti, vadinasi, net ir norėdama negalėčiau sutelkti minčių ir svarstyti, ką kaip tik šią akimirką daro Lopas su Marse.

Sandėlio gale buvo juodai dažytas baras su metalinėmis kėdėmis, nuo lubų karojo šviestuvai. Mudvi su Vi įsirangėme į dvi paskutines tuščias kėdes.

– Asmens dokumentą, – paprašė už baro stovintis vaikinai.

Vi papurtė galvą.

– Man tik dietinės kokakolos.

– O man vyšninės kolos, – pridūriau.

Vi bakstelėjo pirštu man į šoną ir palinko arčiau.

– Matei? Jis paprašė mūsų asmens dokumentų. Kaip nuostabu! Kertu lažybų, jis norėjo sužinoti mūsų vardus, bet pasidrovėjo klausti.

Barmenas pripylė dvi stiklines ir pastūmė per barą, jos sustojo tiesiai priešais mus.

– Puikus triukas! – sušuko Vi stengdamasi perrėkti muziką.

Vyrukas atkišo jai didįjį pirštą ir priėjo prie kito lankytojo.

– Jis man vis tiek per žemo ūgio, – guodėsi Vi.

– Ar matei Skotą? – paklausiau pasistiebdama ir akimis ieškodama minioje.

Jis turėjo pakankamai laiko pastatyti automobilį, tačiau vaikino niekur neišvydau. Gal jis nenorėjo pasinaudoti mokama stovėjimo aikšte ir nuvažiavo toliau, į nemokamą? Vis dėlto keista. Jei nepastatė automobilio už trijų kilometrų, o tai nelabai tikėtina, Skotas turėtų būti čia.

– Oho. Spėk, kas tik ką atėjo? – piktai susiraukusi Vi žvelgė man per petį. – Marsė Milar!

– Maniau, ji išvažiavo. – Staiga mane užplūdo pyktis. – Ar Lopas su ja?

– Ne.

Atsitiesiau ir pasistiebiau dar aukščiau.

– Esu visiškai rami. Pajėgsiu ištverti. Be to, ji tikriausiai mūsų nepamatys. O jei ir pamatys, neprieis pakalbėti. – Ir nors nė trupučio netikėjau tuo, ką sakau, pridūriau: – Turbūt galima kaip nors iškrypėliškaiai paaiškinti, kodėl ji įlipo į tą visureigį.

– Kaip ir iškrypėliškaiai paaiškinti, kodėl ji užsidėjo jo kepuraitę?

Atsirėmiau delnais į barą ir apsigrėžiau. Tikrai, Marsė alkūnėmis yrėsi per minią, jos braškių spalvos plaukų uodegėlė kyšojo iš po Lopo beisbolo kepuraitės. Jei tokio įrodymo, kad jie kartu, nepakanka, tada kokio reikia dar?

– Aš ją užmušiu, – pasakiau Vi atsigrėždama į barą. Skruostai iškaito, pačiupau vyšninės kolos stiklinę.

– Žinoma. Kaip tik ir proga atsirado. Ji šiauria prie tavęs.

Netrukus Marsė išprašė greta mūsų sėdintį vaikiną ir pati klestelėjo į kėdę. Nusiėmusi Lopo kepuraitę, ji papurtė plaukus ir prispaudė kepuraitę prie veido, tada pasimėgaudama giliai įkvėpė.

– Kaip *nuostabiai* kvepia!

– Klausyk, Nora, – kreipėsi į mane Vi, – ar Lopas praėjusią savaitę neturėjo utėlių?

– Koks čia kvapas? – nekreipdama dėmesio į Vi čiauškęjo Marsė. – Šviežiai nupjautos žolės? Egzotiškų prieskonių? O gal... mėtų?

Per smarkiai pastačiau savo stiklinę, ir gėrimas išsipylė ant baro.

– Tikrai elgiesi labai ekologiškai, – tyčiojosi Vi. – Vėl naudoji seną Noros šlamštą.

– Aistringas šlamštas geriau nei riebus, – atšovė Marsė.

– Čia tau už riebus šlamštą, – tarė Vi paimdama mano vyšninę kolą ir iš apačios šliūkstelėdama Marsei. Tačiau kažkas iš minios atsitrenkė Vi į nugarą, tad kliuvo ne tik Marsei, bet ir mudviem su Vi.

– Žiūrėk, ką padarei! – sušuko Marsė ir taip smarkiai pašoko nuo kėdės, kad ši apvirto. Ji ėmė nuo kelių šluostytis gėrimą. – Tai *Bebe* firmos suknelė! Ar žinai, kiek ji kainuoja? *Du šimtus dolerių*.

– Dabar ji tiek neverta, – atšovė Vi. – Ir ko čia dejuoji? Kertu lažybų, kad pavogei ją iš parduotuvės.

– Tikrai? Ką norėjai tuo pasakyti?

– Apie tokias kaip tu sakoma: „Gali kiaurai permatyti.“ Aš matau niekingą žmogystą. Kas gali būti niekingiau kaip vogti iš parduotuvių?

– O kas gali būti šlykščiau už dvigubą pasmakrę?

Vi prisimerkė.

– Aš tave užmušiu. Girdi? *Užmušiu*.

Marsė pažvelgė į mane.

– Beje, Nora, manau, kad turėtum tai žinoti. Lopas man pasakė, jog išsiskyrė su tavimi todėl, kad buvai prasta *kekšė*.

Vi rankine vožė Marsei per galvą.

– Už ką? – suspiegė Marsė susiimdama už galvos.

Vi trenkė dar kartą. Marsė susvirduliavo atatupsta, jos akyse suspindo nuostaba, bet netrukus įžūlėlė prisimerkė.

– Ak, tu...

– Liaukitės! – sušukau įsisprausdama į vidurį ir išskėsdama rankas.

Susirinkusieji atkreipė į mus dėmesį, žmonės ėmė slinkti arčiau tikėdamiesi išvysti kačių pjautynes. Man visai nerūpėjo, kas nutiks Marsei, tačiau Vi – visai kas kita. Jei ši įsivels į peštynes, detektyvas Basas nugabens draugę į nuovadą. Turint galvoje, kad Vi slapta paspruko iš namų, jos tėvams labai nepatiks dukrelės apsilankymas cypėje.

– Skirstykimės! Vi, eik į savo neoną. Susitiksime lauke.

– Ji išvadino mane storule. Už tai turi mirti. Pati taip sakei, – šnokuodama iš įsiūčio pareiškė Vi.

– Ir kaip ketini mane nužudyti? – tyčiojosi Marsė. – Atsisėsdama ant manęs?

Tada kilo tikra sumaištis. Vi pačiupo nuo baro savo kolą ir užsimojo sviesti ją į Marsę. Ši apsigrėžė bėgti, bet suklupo, užkliuvusi už baro kėdės, ir išsitiesė ant grindų. Atsigrėžiau į Vi tikėdamasi nutraukti peštynes, tačiau pajutau, kaip kažkas spyrė į kelį. Parklupau ir netrukus mane apžergė Marsė.

– Čia tau už tai, kad penktoje klasėje paveržei iš manęs Todą Berotą, – tarė ji ir trenkė kumščiu man į akį.

Surikusi užsidengiau veidą.

– Todą Berotą? – šaukiau. – Apie ką čia kalbi? Juk tai įvyko *penktoje klasėje*!

– O čia už tai, kad pernai į pirmą *eZine* puslapį įdėjai mano nuotrauką su milžinišku spuogu ant smakro!

– Tą padariau ne aš!

Na, gerai, gal ir patariau atrenkant nuotraukas, tačiau tai buvo ne mano vienos sumanymas. Nejau Marsė visus metus *to* nepamiršo? Ar ne per ilgai ji griežia dantį?

– O čia tau, kekše, už tai, kad... – rėkė Marsė.

– Išprotėjai! – surikau. Pačiupusi artimiausią baro kėdę, apverčiau ir užsidengiau nuo smūgio.

Marsė nustūmė kėdę. Nespėjus atsistoti, ji pagriebė pro šalį einančio lankytojo gėrimą ir apipylė mane.

– Akis už akį, – pareiškė ji. – Tu pažeminai mane, o dabar aš – tave.

Nusišluosčiau kolą. Skaudėjo sumuštą akį. Jaučiau, kaip oda tinsta, žinojau, kad netrukus atsiras bjauri mėlynė. Nuo plaukų varvėjo kola, mano geriausia palaidinė buvo suplėšyta, jaučiausi pažeminta, išniekinta... ir pamesta. Lopas pasirinko Marsę Milar, o šioji dabar tai užantspaudavo.

Pykčiu negalima pateisinti to, ką padariau, tačiau jis, be abejonės, paskatino tokį poelgį. Visiškai nemokėjau muštis, bet sugniaužiau kumščius ir trenkiau Marsei į žandą. Akimirka jos veide sustingo nuostaba. Marsė atsitraukė, susiėmė skruostą ir įsispoksojo į mane. Paskatinta mažos pergalės

puoliau Marsę, tačiau kažkas suėmė mane už pažastų ir nutempė į šalį.

– Dink iš čia, – paliepė į ausį Lopas vilkdamas mane prie durų.

– Aš ją užmušiu! – grasinau stengdamasi išsivaduoti iš vaikino gniaužtų.

Mus apsupo minia. Žmonės skatino: „Kaukis, kaukis, kaukis!“ Lopas išstumė žioplį ir nusitempė mane tolyn. Pro Lopo petį mačiau, kaip Marsė atsistoja ir rodo man didįjį pirštą. Išrietusi antakius ir pasipūtusi ji plačiai išsiviepė. Puikiai supratau, ką ji nori pasakyti – nagi, ateik.

Lopas atidavė mane Vi globai, tada grįžo ir paėmė Marsę už rankos. Nespėjus susigaudyti, kas ten vyksta, Vi nutempė mane prie artimiausio išėjimo. Atsidūrėme šoninėje gatvelėje.

– Kad ir kaip buvo smagu stebėti tavo peštnes su Marsę, nusprendžiau, kad jos tikriausiai nėra vertos tavo cypėje praleistos nakties, – paaiškino Vi.

– Aš jos *nekenčiu*! – surikau vis dar isterišku balsu.

– Kai Lopas tave atitraukė, detektyvas Basas pro minią brovėsi prie jūsų. Tada supratau, jog atėjo metas įsikišti man.

– Kur jis nusivežė Marsę? Mačiau, kaip Lopas paėmė ją už rankos.

– Tai visai nesvarbu. Tikiuosi, kad policija juos abu nugabens į areštinę.

Žvyruotu šaligatviu nubėgome prie Vi automobilio. Gatvelės gale išvydusios mėlynai ir geltonai mirksinčius policijos automobilio švyturėlius, mudvi su Vi prisispaudėme prie sandėlio sienos.

– Ką gi, buvo šaunu, – džiaugėsi Vi, kai užsirakinome neone.

– Taip, tikrai, – iškošiau pro dantis.

Vi lyžtelėjo man ranką.

– Kokia tu skani. Kvėpėdama vyšnine kola žadini troškulį.

– Tu dėl visko kalta, – purkštavau. – Tai tu apipylei Marsę kola. Jei ne tu, nebūčiau įsivėlusi į peštnes.

– Peštnes? Tu tik gulėjai ir leidaisi talžoma. Prieš išsiskirdama su Lopus galėjai iš jo pasimokyti muštis.

Suskambo mano mobilusis, ir aš išsitraukiau jį iš rankinės.

– Ko? – amtelėjau.

Neišgirdusi atsakymo supratau, jog iš susijaudinimo supainiojau žinutės signalą su skambučiu.

Ekrane išvydau iš nežinomo numerio atsiųstą pranešimą: ŠIĄNAKT NIEKUR NEIK IŠ NAMŲ.

– Man baisu, – pareiškė Vi. Palinkusi artyn ji perskaitė žinutę. – Kam davei savo telefono numerį?

– Tikriausiai kažkas surinko ne tą numerį. Žinutė, matyt, skirta ne man.

Be abejo, prisiminiau daugiabutį, savo tėtį ir regėjimą, kai tėtis ketino perpjauti man ranką.

Įmečiau telefoną į rankinę ir abiem rankomis susiėmiau galvą. Buvau išsigandusi, vieniša, sutrikusi ir jaučiau, kad tuoj pratrūksiu raudoti.

– Gal ją atsiuntė Lopas? – spėliojo Vi.

– Anksčiau matydavau jo numerį. Čia kažkoks pokštas. – O, kad tik galėčiau prisiversti pati tuo patikėti. – Gal važiuokime? Man reikia tailenolio.

– Manau, reikėtų paskambinti detektyvui Basui. Policijai labai patinka tokios istorijos apie persekiojimą.

– Nori paskambinti tik dėl to, kad galėtum pafliртуoti.

Vi įjungė pavarą.

– Siūliausi padėti.

– Geriau toks noras tau būtų kilęs prieš dešimt minučių, kai į Marsą sviedei stiklinę.

– Man bent jau užteko drąsos.

Pasisukusi įdėmiai pažvelgiau į draugę.

– Kaltini, kad nepasipriešinau Marsei?

– Ji nuviliojo tavo vaikiną, tiesa? Žinoma, jis mane velniškai gąsdina, bet jei Marsė būtų nuviliojusi mano vaikiną, brangiai sumokėtų.

Tylėdama pirštu parodžiau į gatvę.

– Važiuok.

– Žinai ką? Tau *tikrai* reikia naujo vaikino. Gerų senoviškų glamonių, kad atsipalaiduotum.

Kodėl visi galvoja, kad man reikia vaikino? Man jo nereikia. Turėjau jų užtektinai. Vaikiniai tik sužeidžia širdį.

10 SKYRIUS

Po valandos suvalgiau trupučių su užpurkštu skystu sūriu, sutvarkiau virtuvę ir pradėjau žiūrėti televizorių. Niekaip neapleido mintis apie žinutę, perspėjančią nekelti kojos iš namų. Kai saugiai sėdėjau Vi automobilyje, laikyti ją pokštu ar ne tuo numeriu atsiųsta žinute buvo lengviau, bet dabar, būdama viena, nesijaučiau tokia pasitikinti savimi. Gal pasiklausyti Šopeno, kad namie nebūtų taip tylu? Tačiau tada negirdėsiu pašalinių garsų. Tik to betrūko, jog kas nors prisėlintų man už nugaros... „Susitvardyk, – įsakiau sau, – niekas prie tavęs nesėlins.“

Per televiziją nieko įdomaus neberodė, tad užlipau laiptais į miegamąjį. Mano kambarys buvo sutvarkytas, todėl ėmiau drabužinėje rikiuoti savo apdarus pagal spalvas, kad turėčiau kuo užsiimti ir neužmigčiau. Snūduriuodama tapsiu lengvai pažeidžiama, nusprendžiau atsigulti į lovą kaip įmanoma vėliau. Nušluosčiau dulkes nuo komodos, pagal abėcėlę sudėlioju knygas. Tikinau save, kad nieko blogo neatsitiks. Tikriausiai rytoj pabudusi suprasiu, kad elgiausi kaip tikra paranoikė.

Tačiau žinutę galėjo atsiųsti tas, kuris nori man per miegus perrėžti gerklę. Tokią vaiduoklišką naktį galima patikėti bet kuo.

Atsigulusi užsnūdau, vėliau vėl prabudau. Nuo ventiliatoriaus bangavo naktinės užuolaidos. Kambaryje buvo karšta, mano aptempti marškinėliai ir berniukiškos kelnaitės prilipo prie kūno, tačiau buvau per daug įsibaiminusi, kad išdrįsčiau atverti langą. Apsidairiau ir markstydamasi pažvelgiau į laikrodį. Beveik trečia nakties.

Dešinė galvos pusė bjauriai tvinkėjo, akis buvo užtinusi. Uždegusi visas šviesas basa nutapsenau iki šaldiklio ir į plastikinį maišelį prisikroviau ledo. Išdrįsusi dirstelėti į vonios veidrodį sudejavau. Nuo antakio iki skruosto driekėsi didžiulė raudonai violetinė mėlynė.

– Kaip galėjai leisti šitaip nutikti? – paklausiau savo atvaizdo. – Kodėl leidaisi Marsės sumušama?

Iškračiau dvi paskutines tailenolio kapsules iš buteliuko, stovinčio spintelėje su veidrodinėmis durelėmis, prarijau ir vėl susirangiau lovoje. Nuo ledo gėlė odą po akimi ir krėtė šaltis. Laukdama, kol pradės veikti tailenolis, stengiausi nuvyti šalin įkyrų Marsės, lipančios į Lopo visureigį, vaizdą. Jis niekaip neišnyko. Varčiausi ir net užsidengiau pagalve veidą, mėgindama išguiti šį reginį, bet jis vis persekiojo mane.

Gal po valandos smegenys pavargo kurti planus, kaip nužudyti Marsę su Lopo, ir aš vėl nugrimzdau į miegą.

Pabudau išgirdusi trekštelint spyną.

Atsimerkiau, bet vaizdas buvo toks pat neryškus ir nespaltotas, kaip ir tada, kai sapnavau, jog atsidūriau Anglijoje prieš kelis šimtus metų. Sumirksėjau, kad galėčiau normaliai matyti, bet pasaulis

vis tiek liko padūmavusio ledo spalvos.

Apačioje dusliai sugirgždėjusios prasivėrė pagrindinės durys.

Mama turėjo grįžti ne anksčiau kaip šeštadienio rytą, vadinasi, apačioje buvo kažkas kitas. Tas, kuriam nederėtų būti viduje.

Apsidairiau ieškodama tinkamo ginklo. Ant naktinio stalelio stovėjo kelios mažos įrėmintos nuotraukos ir pigi, vaistinėje pirкта lempa.

Kietmedžio lentų prieškambario grindimis tyliai nuaidėjo žingsniai. Netrukus jie pasigirdo ant laiptų. Įsibrovėlis nestabtelėjo ir nesukluso. Jis tiksliai žinojo, kur eina. Nekeldama triukšmo išsiritau iš lovos ir pačiupau ant grindų numestas tampres. Ištempiau jas tarp rankų ir prisispaudžiau prie sienos netoli miegamojo durų. Kūną išpylė lipnus prakaitas. Buvo taip tylu, kad net girdėjau savo širdies dūžius.

Įsilaužėlis žengė į kambarį, apvijau kelnių klešnę aplink jo kaklą ir iš visų jėgų patraukiau. Grumtynės buvo trumpos, išvydau priešais save Lopą.

Vaikinas laikė rankoje tampres, kurias ką tik iš manęs atėmė.

– Gal teiktumeisi paaiškinti?

– Ką čia veiki? – šnokuodama paklausiau. Staiga man toptelėjo. – Ar tai tu atsiuntei žinutę? Įspėjai, kad niekur neičiau iš namų? Nuo kada turi neskelbiamą numerį?

– Teko įsigyti. Taip saugiau.

Nenorėjau nieko žinoti. Kam reikia visų šių paslapčių? Ko Lopas bijo? Kas slapta klausysis jo pokalbių? Arkangelai?

– Ar tau neatėjo į galvą, kad derėtų pasibelsti? – paklausiau vis dar smarkiai besidaužančia širdimi. – Pamaniau, kad čia kažkas kitas.

– Tikėjaisi kažko kito?

– Tiesą sakant, taip!

Psichopato, siunčiančio anonimines žinutes ir įsakančio būti namie.

– Jau po trijų, – pareiškė Lopas. – Matyt, tas, kurio laukei, negalėjo tavęs labai pradžiuginti – tu užmigai. – Jis nusišypsojo. – Ir dabar vis dar miegi.

Regis, jis mėgavosi savo žodžiais. Atrodė netgi nurimęs, tarsi tai, dėl ko jis suko galvą, išsisprendė savaime.

Sumirksėjau. Vis dar miegu? Ką jis čia kalba? Pala. Žinoma. Dabar aišku, kodėl išnyko spalvos ir aš matau nespaltotą vaizdą. Iš tiesų Lopo nėra mano miegamajame – aš jį matau *sapne*.

Tačiau ar aš jį sapnuoju, ar Lopas iš tiesų žino, kad yra čia? Ar mudu regime tą patį sapną?

– Jei nori žinoti, užmigau laukdama... Skoto.

Nežinau, kodėl tai pasakiau, tiesiog išsprūdo.

– Skoto, – pakartojo Lopas.

– Tik nereikia. Mačiau, kaip Marsė įsiropštė į tavo visureigį.

– Jai reikėjo, kad kas nors pavėžėtų.

Rankomis įsirėmiau į šonus.

– Kur?

– Ne ten, kur manai, – iš lėto tarė Lopas.

– Žinoma! Kokios spalvos jos keliaraiščio dirželis?

Tai buvo patikrinimas, ir aš nuoširdžiai vyliausi, kad Lopas susimaus.

Vaikinas neatsakė, bet užteko pažvelgti jam į akis, kad suprastum, jog jis nesusimovė.

Nužygiavau prie lovos, čiupau pagalvę ir sviedžiau į Lopą. Jis pasitraukė į šalį, ir pagalvę atsitrenkė į sieną.

– Tu man melavai, – pareiškiau. – Sakei, kad tarp judviejų su Marse nieko nevyksta, tačiau kai žmonių niekas nesieja, jie nesikeičia asmeniniais daiktais ir vėlai vakare nesiropščia į vienas kito automobilius vilkėdami drabužiais, kuriuos galima palaikyti apatiniais!

Staiga prisiminiau, kuo dabar vilkiu pati. Stovėjau per žingsnį nuo Lopo tik su aptempta palaidine ir berniukiškomis kelnaitėmis. Na, ne kažin ką dabar galiu pakeisti, tiesa?

– Keičiasi asmeniniais daiktais?

– Ji buvo užsidėjusi tavo kepuraitę!

– Jos plaukai buvo neklusnūs.

Man atvipo žandikaulis.

– Ji tau taip paaiškino? Ir tu patikėjai?

– Ji nėra tokia bloga, kaip tu įsivaizduoji.

Lopas *neatsitiktinai* ją gina.

Bakstelėjau į savo mėlynę.

– Ne tokia bloga? Matai? Tai ji mane šitaip išgražino! Ką čia veiki? – vėl paklausiau nesitverdama pykčiu.

Lopas atsirėmė į komodą ir sukryžiavo rankas ant krūtinės.

– Užsukau pažiūrėti, kaip tau sekasi.

– Pakartosiu: Marsė įtaisė man mėlynę. Ačiū, kad paklausei, – amtelėjau.

– Gal tau reikia ledo?

– Noriu, kad išnyktum iš mano sapno!

Pagriebiau nuo lovos antrą pagalvę ir iš visų jėgų sviedžiau į Lopą. Šįkart vaikinas ją pagavo.

– „Velnio rankinė“, pamušta akis. Viskas dera.

Lopas metė pagalvę į mane tarsi norėdamas pabrėžti savo žodžius.

– Ar tu *gini* Marsę?

Lopas papurtė galvą.

– Nėra reikalo. Ji gali pati apsiginti. Kita vertus, tu...

Parodžiau ranką į duris.

– Lauk!

Lopas stovėjo kaip įkastas. Tada priėjau arčiau ir trenkiau jam pagalvę.

– Dink iš mano sapno, melagi ir išdavike...

Vaikinas išplėšė pagalvę ir nustūmė mane prie sienos. Jo motociklininko batai beveik lietė mano kojų pirštus. Įkvėpiau, norėdama užbaigti sakinį ir išvadinti jį bjauriausiais žodžiais, bet Lopas truktelėjo mane už kelnaičių juosmens ir prisitraukė dar arčiau. Juodos jo akys spindėjo, vaikinas kvėpavo lėtai ir giliai. Buvau įsprausta tarp sienos ir Lopo. Kai pajutau vaikino kūno šilumą, vyrišką odinės striukės bei mėtų kvapą, širdis ėmė plakti smarkiau. Mano priešinimasis pradėjo silpti.

Netikėtai apimta geismo pirštais įsikibau į Lopo marškinius ir prisitraukiau jį. Buvo labai gera vėl jausti jį taip arti. Labai jo ilgėjausi, bet tik dabar supratau, koks stiprus buvo šis ilgesys.

– Neversk manęs gailėtis savo poelgio, – paprašiau gaudydama orą.

– Vieną kartą nesigailėjai.

Jis pradėjo mane bučiuoti, o aš atsakiau taip aistringai, kad pamaniau nusikramtysianti lūpas. Suleidau pirštus į jo plaukus ir prispaudžiau jo galvą prie savęs. Jis įnirtingai, tarsi išbadėjęs įsisiurbė man į lūpas. Visos dvejonės, kurios buvo užplūdusios išsiskyrus, išnyko, ir aš atsidaviau beprotiškam ir neįveikiamam poreikiui būti su Lopo.

Vaikinas pakišo rankas po mano palaidine ir patyrusiu judesiu prisitraukė mano klubus. Ėmiau drebančiomis rankomis atseginėti vaikino marškinius krumpliais braukdama per tvirtus raumenis.

Nusmaukiau Lopo marškinius nuo pečių nepaisydama, kad darau didelę klaidą. Nenorėjau klausyti proto balso bijodama to, ką galiu išgirsti. Žinojau, kad šitaip elgdamasi tik sukelsiu sau daugiau kančių, bet atsispirti Lopui nepajėgiau. Galvoje sukosi tik viena mintis: jei Lopą iš tiesų matau tik sapne, ši naktis bus mudviejų paslaptis. Arkangelai mūsų nemato. Čia negalioja jų taisyklės. Galime daryti ką tik panorėję, ir arkangelai apie tai niekada nesužinos. Niekas nesužinos.

Lopas išsinėrė iš rankovių ir nusviedė marškinius ant žemės. Braukdama delnais per jo tobulus raumenis jaučiausi tarsi nimfomanė. Žinojau, kad fiziškai jis nieko nejaučia, tačiau įtikinėjau save, kad dabar Lopą žadina meilė. Meilė man. Neleidau sau galvoti apie Lopo negebėjimą pajusti fizinį prisilietimą ar apie tai, kad šis suartėjimas jam nieko nereiškia. Tiesiog jo geidžiau. Dabar pat.

Lopas mane pakėlė, ir aš kojomis apsivijau jo liemenį. Mačiau, kaip vaikino žvilgsnis bėgioja nuo tualetinio stalelio prie lovos, ir mano širdis ėmė spurdėti iš geismo. Buvau pasiryžusi padaryti viską, kad sapnas nenutrūktų. Įvykiai klostėsi per greitai, tačiau žinojau, kas bus netrukus, ir šis žinojimas tarsi balzamas gydė mano širdį, kurioje pastarąją savaitę kunkuliavo siaubingas įtūžis.

Tik šią mintį spėjau įsidėmėti prieš perbraukdama pirštais Lopo nugarą toje vietoje, kur susijungia sparnai.

Akimirksniu atsidūriau vaikino praeityje.

Nors akys dar nespėjo apsiprasti su tamsa, užuodžiau odos kvapą ir šlaunimis pajutau glotnų, slidų paviršių, – supratau esanti Lopo visureigyje. Aš sėdėjau galinėje sėdynėje, Lopas prie vairo, o Marsė – keleivio sėdynėje. Ji vilkėjo tą pačią prigludusią suknelę, kurią mačiau mažiau nei prieš tris valandas, ir avėjo ilgaauliais batais.

Vadinasi, veiksmas vyksta šį vakarą. Lopo atmintyje grįžau atgal tik per kelias valandas.

– Ji sugadino mano suknelę, – aimanavo Marsė suimdama prie šlaunų prilipusį audeklą. – Dabar esu priversta šalti. Ir dvokiu vyšnine kola.

– Ar nori paimti mano striukę? – paklausė Lopas neatitraukdamas akių nuo kelio.

– Kur ji?

– Ant galinės sėdynės.

Marsė atsisėgė saugos diržą, įsirėmė keliu į prietaisų skydelį ir nuo galinės sėdynės pagriebė šalia manęs gulinčią odinę Lopo striukę. Vėl įsitaisiusi priekyje, ji per galvą nusimovė suknelę ir numetė ant grindų, liko tik su apatiniais.

Tyliai aiktelėjau.

Marsė įkišo rankas į Lopo striukę ir užsisegė užtrauktuką.

– Kitoje sankryžoje pasuk į kairę, – paliepė ji.

– Žinau, kaip nuvažiuoti į tavo namus, – atšovė Lopas niekur nesukdamas.

– Nenoriu namo. Už dviejų kvartalų pasuk į kairę.

Tačiau ir pravažiavęs du kvartalus Lopas niekur nepasuko.

– Su tavimi visai nelinksma, – pasiskundė Marsė ir pavargusi susiraukė. – Nejau tau nė kiek nesmalsu, kur norėjau nuvažiuoti?

– Jau vėlu.

– Ar tu mane atstumi? – koketiškai paklausė ji.

– Išleidęs tave, grįšiu namo.

– Kodėl aš negaliu važiuoti kartu?

– Gal kada nors, – atsakė Lopas.

„Štai kaip! – norėjau įgelti Lopui. – Man niekada to nežadėjai!“

– Nelabai konkretus atsakymas, – kvailai nusišypsojo Marsė užkeldama kojas ant prietaisų skydelio.

Lopas tylėjo.

– Vadinasi, susitiksime rytoj vakare, – tarė Marsė. Ji patylėjo, paskui prabilo švelniu balsu: – Juk niekur kitur neturi būti. Žinau, kad Nora su tavimi išsiskyrė.

Lopas tik stipriau įsikibo į vairą.

– Girdėjau, kad dabar ji su Skotu Parneliu. Žinai, tuo naujoku. Jis žavus, bet Nora iškeitė buvusį vaikina į prastesnį.

– Nenoriu kalbėti apie Norą.

– Dieve, aš taip pat. Noriu kalbėti apie mus.

– Maniau, kad turi vaikina.

– *Turėjau.*

Lopas pasuko į dešinę ir įvažiavo į Marsės namų prievažą. Jis neišjungė variklio.

– Labanakt, Marse.

Ji dar truputį pasėdėjo, tada nusijuokė.

– Nepalydėsi manęs iki durų?

– Esi stipri, pajėgi eiti pati.

– Jei tėtis žiūri pro langą, jam tai nepatiks, – pareiškė Marsė pataisydama Lopo apykaklę. Jos ranka ant vaikino kaklo užsibuvo ilgiau, nei reikėtų.

– Jis nežiūri.

– Iš kur žinai?

– Patikėk.

Marsė ėmė kalbėti tyliau, geidulingai ir švelniai:

– Tikrai žaviuosi tavo valia. Verti spėlioti, ir tai man patinka. Tačiau noriu, kad suprastum vieną dalyką. Neketinu su tavimi draugauti. Nemėgstu neaiškių, sudėtingų santykių. Nenoriu, kad atsirastų nuoskauda, keisti ženklai ar pavydas – trokštu tiesiog linksmintis. Puikiai leisti laiką. Pagalvok apie

tai.

Lopas pirmą kartą atsigrėžė į Marsę.

– Turėsiu galvoje, – pagaliau tarė jis.

Marsė nusišypsojo. Ji palinko per prietaisų skydelį ir lėtai, karštai pabučiavo Lopą. Vaikinas norėjo atsitraukti, bet susilaikė. Bet kurią akimirką jis galėjo nutraukti bučinį, bet to nepadarė.

– Iki rytojaus vakaro, – sušnibždėjo Marsė pagaliau atšlydama. – Pas tave.

– Tavo suknelė, – priminė Lopas rodydamas į drėgną krūvelę ant grindų.

– Išskalbk ir atiduosi ją man rytoj vakare.

Ji iššoko iš visureigio, nubėgo prie pagrindinių durų ir įslinko į vidų.

Suglebusiomis rankomis apkabinau Lopo kaklą. Matytas vaizdas buvo tarsi skaudus antausis, tad nepajėgiau ištarti nė žodžio. Viskas atrodė vaiduoklišškai nerealų, beveik neįmanomą, tačiau tikriausiai buvo tiesa. Jei Lopo čia nebūtų, jei jis tyliai ir vogčiomis nebūtų įsiskverbęs į mano sapną, nebūčiau palietusi jo randų ir įsibrovusi į vaikino praeitį.

Tačiau aš įsibroviau. Prisiminimai buvo gyvi, apčiuopiami ir per daug tikroviški.

Iš mano reakcijos Lopas suprato, jog pamačiau kažką negerą. Jis apkabino mane per pečius ir atlošė galvą į lubas.

– Ką matei? – tyliai paklausė jis.

– Tu bučiavaisi su Marse, – atsakiau taip stipriai įsikąsdama lūpą, kad net apsiašarojau.

Jis delnais persibraukė veidą, paskui suspaudė tarpuakį.

– Pasakyk, kad tai tik vaizduotės padarinys, pokštas. Pasakyk, kad ji tave kažkaip valdo, ir būdamas su ja kitaip pasielgti negali.

– Tai sudėtinga paaiškinti.

– Ne, – užginčijau energingai purtydama galvą. – Nesakyk, kad tai sudėtinga. Dabar nėra nieko sudėtingo – kai mudu tiek iškentėjome. Ko tu tikiesi su ja bendraudamas?

Lopas pažvelgė man tiesiai į akis.

– Tik ne meilės.

Širdyje pajutau tuštumą. Viskas susidėliojo į savo vietas, ir staiga man toptelėjo. Lopui Marsė reiškia pigų pasitenkinimą. Savęs patenkinimą. Jis iš tiesų laiko merginas užkariavimo objektais. Lopas yra žaidėjas. Kiekviena mergina – naujas iššūkis, trumpalaikis kontaktas, praplečiantis akiratį. Jis puikiai įvaldė gundymo meną. Jam visai neįdomus istorijos vidurys ar pabaiga – Lopą domina tik pradžia. Kaip ir kitos merginos, aš padariau didelę klaidą jį įsimylėdama. Kai tik jį įsimylėjau, Lopas pabėgo. Ką gi, jam nereikės nerimauti, kad Marsė gali kada nors prisipažinti meilę. Ji myli tik save.

– Man nuo tavęs bloga, – pareiškiau drebančiu balsu.

Lopas pritūpė, alkūnėmis įsirėmė į kelius ir delnais užsidengė veidą.

– Atėjau ne dėl to, kad tave įskaudinčiau.

– O ko atėjai? Kad pakvailiotum arkangelams nematant? Kad įskaudintum mane dar labiau?

Atsakymo nelaukiau. Nusitraukiau nuo kaklo sidabrinę grandinėlą, kurią neseniai buvo dovanojęs Lopas. Ji taip smarkiai sugnybo sprandą, kad net krūptelėjau, bet aš ir taip per daug kentėjau, kad

kreipčiau dėmesį į šį skausmą. Turėjau gražinti grandinėle tą dieną, kai pasakiau, kad tarp mūsų viskas baigta, bet truputį per vėlai supratau, kad iki pat šios akimirkos nebuvo praradusi vilties. Vis dar tikėjau mūsų santykiais. Laikiausi įsikibusi minties, kad vis dar galima susitarti su žvaigždėmis ir susigražinti Lopą. Kokios tuščios viltys!

Sviedžiau grandinėle Lopui.

– Gražink mano žiedą.

Lopas ilgai žiūrėjo į mane, tada pasilenkė ir pakėlė savo marškinius.

– Ne.

– Ką reiškia „ne“? Atiduok!

– Tu jį man davei, – tyliai, tačiau ne švelniai atkirto Lopas.

– O dabar apsigalvojau!

Iš įsiūčio mano veidas paraudo, visas kūnas iškaito. Lopas neatiduoda žiedo, nes žino, kad jis man labai svarbus. Nors Lopas buvo pakeltas į angelus sargus, jo siela liko tokia pat juoda kaip ir tą dieną, kai jį sutikau, todėl ir negrąžina žiedo. O didžiausia mano klaida buvo ta, kad per kvailumą patikėjau, jog jis iš tiesų pasikeitė.

– Daviau tau žiedą, kai buvau visiškai kvaiša ir tikėjau tave mylinti! – Ištiesiau ranką. – Gražink. Tuojau pat.

Negalėjau sau atleisti, kad Lopui atidaviau tėčio žiedą. Lopas jo nevertas. Jis nevertas vienintelio apčiuopiamo tikros meilės priminimo, kurį man paliko tėtis.

Nekreipdamas dėmesio į mano prašymą Lopas išėjo iš kambario.

Atsimerkiau.

Ijungiau lempą. Vėl mačiau visas spalvas. Atsisėdau jausdama, kaip adrenalino antplūdis kaitina odą. Paliečiau kaklą ieškodama Lopo grandinėlės, bet jos neužčiuopiau. Perbraukiau ranka susiraukšlėjusią paklodę tikėdamasi, kad miegant grandinėle nutrūko.

Tačiau grandinėlės nebuvo.

Sapnas tikras.

Lopas rado būdą aplankyti mane miegančią.

11 SKYRIUS

Po pamokų Vi išleido mane prie bibliotekos. Prieš įeidama į vidų paskambinau mamai ir išklojau, ką veiksiu. Kaip paprastai mama pasakė turinti begalę reikalų, o aš jai paaiškinau, kad gavau mokykloje daug užduočių.

Įėjusi vidun liftu pakilau į periodikos skaityklą trečiame aukšte, patikrinau elektroninį paštą, panaršiau *Facebook* tinkle ir nusiskenavau Paris Hilton nuotrauką. Kad save pakankinčiau, *Google* tinkle vėl ėmiau ieškoti informacijos apie Juodąją Ranką. Ekране pasirodė tos pačios nuorodos. Tačiau aš juk nieko naujo ir nesitikėjau, tiesa? Neišmanydama, kaip toliau vilkinti laiką, atsiverčiau chemijos vadovėlį ir pradėjau mokytis.

Kai nusprendžiau, kad pakaks, ir nusileidau į apačią ieškoti prekybos automato, buvo jau vėlu. Pro vakarinius bibliotekos langus pamačiau, kad saulė slepiasi už horizonto ir netrukus sutems. Aplenkiau liftą nusprendusi lipti laiptais, nes reikėjo truputį prasimankštinti. Sėdėjau taip ilgai, kad net ėmė dilgčioti kojas.

Vestibiulyje radau prekybos automatą, įkišau kelis dolerius ir į trečią aukštą nusinešiau druska apibarstytų riestainiukų bei spanguolių sulčių. Grįžusi į periodikos skaityklą, radau Vi sėdinčią prie mano stalo ir ant mano kėdės užkėlusią lakinius geltonais aukštakulniais apautas kojas. Draugė atrodė pasipūtusi, patenkinta ir tuo pat metu suirzusi. Ji dviem pirštais laikė iškėlusi mažą juodą voką.

– Čia tau, – tarė Vi mesdama voką ant stalo. – Taip pat ir šitai. – Ji laikė kepyklos maišelį atlenkais kraštais. – Pamaniau, kad būsi išalkusi.

Iš niekinamos Vi išraiškos supratau, kad atvirukas nieko gero nežada, todėl pirmiau pažvelgiau į maišelį.

– Keksiukai!

Vi išsišiepė.

– Moteris kepykloje aiškino, kad jie ekologiški. Nežinau, kaip kepami ekologiški keksiukai ir kodėl jie kainuoja brangiau, tačiau vaišinkis.

– Šaunuolė.

– Kiek dar ketini čia užtrukti?

– Ne ilgiau kaip pusvalandį.

Draugė padėjo neono raktelius prie mano kuprinės.

– Mudu kartu su Riksonu užkąsime, tad šįvakar tau teks namo parvairuoti pačiai. Neoną pastačiau požeminiame garaže. B eilėje. Kuro tik ketvirtadalis bako, tad nekvailiok.

Paėmiau raktelius stengdamasi nekreipti dėmesio į dilgtelėjimą širdyje, – tikrų tikriausią pavydą. Pavydėjau Vi draugystės su Riksonu. Ir to, kad vakarieniaus su vaikinu. Pavydėjau, kad Vi dabar dažniau mato Lopą negu aš. Vi niekada apie tai neužsiminė, tačiau buvau tikra, kad pramogaudama su

Riksonu ji susitinka ir su Lopo. Kiek žinau, jų trijulė vakarais žiūrėdavo filmus. Visi trys kėpsodavo ant Riksono sofos, o aš sėdėdavau viena kaimiškame name. Siaubingai norėjau paklausti Vi apie Lopą, tačiau, pasakysiu atvirai, neištengiau. Aš su juo išsiskyriau. Pati taip nusprendžiau, tad dabar privalau su tuo susitaikyti.

Kita vertus, nepakenks, jei šio to pasiteiraisiu.

– Klausyk, Vi!

Draugė sustojo prie durų ir atsigrėžė.

– Ką?

Vos prasižiojusi prisiminiau išdidumą. Vi – geriausia mano draugė, bet ji nemoka laikyti liežuvio už dantų. Jei paklausiu apie Lopą, jis gali išgirsti šią naujieną iš Riksono lūpų. Tada supras, kad man labai sunku išverti išsiskyrimą.

Prisiversdama nusišypsojau.

– Ačiū už keksiukus.

– Nėra už ką, pupyte.

Kai Vi išėjo, išvyniojau keksiuką ir suvalgiau gaubiamą tylaus mechaninio skaityklos gaudesio.

Dar pusvalandį ruošiau namų darbus, suvalgiau du keksiukus ir tik tada paėmiau į rankas juodą voką, į kurį žvilgčiojau akies krašteliu. Žinojau, kad neiškęsiu visą naktį jo neatplėšusi.

Sulaužiusi antspaudą išsiėmiau mažą juodą atviruką su viduryje įspausta širdele. Ant viršaus buvo parašyta: *Atleisk*. Atvirukas buvo iškvepintas karčiais salsvais kvepalais. Pakėliau jį prie nosies ir giliai įkvėpiau, mėgindama atpažinti keistą, svaigų kvapą. Net gerklėje pajutau degintų vaisių ir kažkokių prieskonių aromatą. Atskleidžiau atviruką.

Vakar pasielgiau kaip mulkis. Ar atleisi?

Instinktyviai patraukiau atviruką toliau nuo savęs. *Lopas*. Nežinojau, kaip reaguoti į šį atsiprašymą, bet manęs jis nesužavėjo. Taip, vaikiną pasielgė kaip mulkis. Nejau mano, kad pigus atvirukas numaldys mano pyktį? Jei taip, vadinasi, nesupranta, ką pridirbo. Jis bučiavo Marsę. *Bučiavo!* Be to, įsibrovė į mano sapną. Nežinau, kaip jam tai pavyko, bet rytą atsikėlusi supratau, kad jis buvo pas mane. Tai kėlė didelį nerimą. Jei Lopas geba įsibrauti į mano sapnus, ką dar jis pajėgus padaryti?

– Po dešimties minučių užsidarome, – sušnibždėjo tarpduryje bibliotekininkė.

Nusiunčiau trijų puslapių rašinį apie aminorūgštis į spausdintuvą, susirinkau knygas ir sugrūdau į kuprinę. Paėmiau Lopo atviruką, truputį padvejojau, tada suplėšiau į skutelius ir išmečiau į šiukšlių dėžę. Jei Lopas norėjo atsiprašyti, galėjo pats tą padaryti. Ne per Vi ir ne mano sapnuose.

Eidama pasiimti atspausdinto rašinio turėjau atsiremti į artimiausią stalą. Dešinė kūno pusė atrodė sunkesnė nei kairė, ir aš praradau pusiausvyrą. Kai žengiau dar vieną žingsnį, dešinė koja sulinko, tarsi būtų popierinė. Įsikibau į stalą ir suspaudžiau alkūnėmis galvą, kad į smegenis vėl tekėtų kraujas. Gyslomis pasklido migdanti šiluma.

Svirduliuodama atsistoju, tačiau pamačiau, kad kažkas atsitiko sienoms. Jos tapo nenormaliai ilgos ir žemos, tarsi žvelgčiau į jas kreivų veidrodžių karalystėje. Kelis kartus sumirksėjau, kad vėl

pradėčiau aiškiai regėti.

Negalėjau pajudėti, nes kūnas neklausė, vokai patys užsimerkė, o akyse sušvito liuminescencinės šviesos. Apimta panikos įsakiau vokams atsimerkti, bet nepajėgiau to padaryti. Smegenis apglėbė šilti pirštai, išsigandau, kad netrukus užmigsiu.

„Kaltas iškvepintas Lopo atvirukas“, – tarsi per miglą galvoje šmėstelėjo mintis.

Parkritau keturpėsčia. Mane supo keisti besisukantys stačiakampiai. Durys. Patalpoje mačiau daugybę pravertų durų. Tačiau juo sparčiau ropojau jų link, juo greičiau durys atšokdavo. Iš tolo atsklido tikslėjimas. Rėpliojau tolyn nuo šio garso, pajėgusi prisiminti, kad laikrodys yra patalpos gale, priešingoje pusėje nei durys.

Netrukus suvokiau, kad mano rankos ir kojos nejuda, kad man tik rodėsi, jog ropoju. Skruostu pajutau šiurkšnią kiliminę dangą. Dar kartą nesėkmingai pamėginau atsistoti, tada užsimerkiau, ir akyse aptemo.

Pabudau tamsoje.

Dirbtinai atvėsintas oras gnaibė odą, buvo girdėti tylus įrengimų ūžesys. Pakišau po savimi delnus, bet kai pamėginau atsistoti, akyse suraibuliavo violetiniai ir juodi taškučiai. Nurijau gerklėje įstrigusį gumulą ir apsiverčiau ant nugaros.

Tada suvokiau, kad vis dar esu bibliotekoje. Bent jau taip maniau. Neprisimenu, kad būčiau iš jos išėjusi. Tačiau ką aš veikiu ant grindų? Kaip ant jų atsidūriau?

Lopo atvirukas. Aš įkvėpiau karčiai salsvų kvėpalų aromato. Netrukus susmukau ant grindų.

Ar apsvaigau nuo *narkotikų*?

Ar juos man pakišo *Lopas*?

Gulėjau smarkiai spurdančia širdimi ir taip tankiai mirksėjau, kad akys nespėdavo iki galo užsimerkti. Vėl pamėginau atsikelti, tačiau regėjosi, kad krūtinę slegia plieninis batas. Sukaupusi visą ryžtą vargais negalais atsisėdau. Įsikibusi į stalą pajėgiau atsistoti. Nors svaigo galva, vis tiek pamačiau neryškų žalią užrašą „Išėjimas“ virš kompiuterių klasės durų. Nusvirduliavau prie jo.

Pasukau rankeną. Durys, truputį prasivėrusios, užstrigo. Ketinau tįmptelėti smarkiau, bet tuo metu pro langelį duryse pamačiau kažką neįprasta. Susiraukiau. *Keista*. Kažkas vieną virvės galą pririšo prie išorinės durų rankenos, o kitą – prie tolesnio kambario durų.

Paplekšnojau delnu į stiklą.

– Ei, – silpnu balsu šūktelėjau, – ar kas nors mane girdite?

Pamėginau vėl trūktelėti duris iš visų jėgų. Tiesa, jaučiausi labai silpna, raumenys ištežo tarsi sviestas, vos tik pamėginau juos panaudoti. Virvė buvo taip stipriai įtempta tarp dviejų rankenų, kad man pavyko tik per dešimt centimetrų praverti kompiuterių klasės duris. Tokio plyšio nepakako, kad pro jį prasisprausčiau.

– Ar čia kas nors yra? – sušukau. – Aš įstrigau trečiame aukšte!

Bibliotekoje nebuvo girdėti nė gyvos dvasios.

Akys apsirato su tamsa, ir aš pamačiau ant sienos kabantį laikrodį. *Vienuolika*? Nejaugi? Ar tikrai miegojau ilgiau nei dvi valandas?

Išsitraukiau mobilųjį, bet jis neveikė. Pamėginau prisijungti prie interneto, tačiau kompiuteris man be paliovos kartojo, kad prie jokio tinklo prisijungti neįmanoma.

Karštligiškai dairiausi kompiuterių klasėje, atidžiai apžiūrinėjau kiekvieną daiktą tikėdamasi rasti, kas galėtų padėti ištrūkti. Kompiuteriai, sukamosios kėdės, spintos... nieko tinkamo. Priklaupiau prie vėdinimo angos grindyse ir sušukau:

– Ar kas nors mane girdite?

Laukiau tikėdamasi, jog kas nors atsilieps. Man liko vienintelė viltis, jog kur nors dar yra bibliotekininkė, kuri, prieš išeidama, tvarko paskutinius reikalus. Tačiau iki vidurnakčio buvo likusi vos viena valanda, tad supratau, kad mano šansai menki.

Pagrindinėje bibliotekos salėje sužvangėjo mechanizmai, ir jos gale iš pirmo aukšto ėmė kilti liftas. Staigiai pasukau galvą garso link.

Kartą, kai buvau ketverių, tėtis nusivežė mane į parką pamokyti važiuoti dviračiu be papildomų ratukų. Popietei baigiantis jau galėjau pati viena apvažiuoti visą beveik pusės kilometro ratą. Tėtis mane stipriai apkabino ir pasakė, kad dabar metas važiuoti namo parodyti mamai, ko išmokau. Maldavau leisti apvažiuoti dar du ratus, ir mes galiausiai susitarėme dėl vieno. Nuvažiavusi pusę rato, praradau pusiausvyrą ir parkritau. Keldama dviratį netoliese pamačiau didelį rudą, į mane spoksantį šunį. Tą akimirką, kai įsistebeilijome vienas į kitą, išgirdau šnibždesį: „Nejudėk.“ Įkvėpiau oro ir sulaikiau jį plaučiuose, nors troškau kiek įkabindama lėkti pas tėtį, kur būčiau saugi.

Šuo pastatė ausis ir ėmė artintis prie manęs. Sudrebėjau iš baimės, tačiau stovėjau kaip įkasta. Šuo artinosi ir man labai norėjosi bėgti, tačiau žinojau, kad vos tik pajudėsiu, prabils šuns instinktas vytis. Nubėgęs pusę kelio šuo prarado susidomėjimą mano nejudriu tarsi statula kūnu, ir gyvūnas nuskuodė kita kryptimi. Paklausiau tėčio, ar jis taip pat girdėjo balsą, liepiantį man nejudėti. Tėtis paaiškino, kad tai instinktas. Jei jam paklusi, devynis kartus iš dešimties pasielgsiu teisingai.

Dabar vėl prabilo instinktas. *Bėk.*

Nuo artimiausio stalo čiupau monitorių ir sviedžiau į langą. Stiklas sudužo, ir lango viduryje atsirado didžiulė skylė. Nuo darbatalio pagriebiau skylmušą ir juo išmušiau stiklo šukes. Tada prisitraukiau kėdę, užlipau, atsistoja ant lango rėmo ir nušokau į pagrindinę salę.

Šnypšdamas ir drebėdamas liftas praslinko antrą aukštą.

Tekina nuskuodžiau per pagrindinę salę, nes prie lifto esančią laiptų aikštelę turėjau pasiekti anksčiau, nei liftas pakils, ir tas, kuris juo keliausi, pamatys mane. Trūktelėjau laiptinės duris ir sugaišau kelias brangias sekundes, kad tyliai jas uždaryčiau. Liftas sustojo priešingoje laiptinės pusėje. Tarškėdamos atsivėrė lifto durys, ir kažkas išlipo. Kad būtų greičiau, bėgau įsikibusi į turėklus ir stengiausi batais nedunksėti į laiptus. Buvau nusileidusi per pusę antro laiptatakio, kai virš manęs atsivėrė laiptinės durys. Kaipmat sustingau, baimindamasi, kad žmogus viršuje nesužinotų, kur esu.

Nora?

Mano ranka nuslydo turėklui. Tėčio balsas.

Nora? Ar tu čia?

Nurijau seilę ir norėjau jam atsakyti, tačiau prisiminiau daugiabutį namą.

Nesislapstyk. Gali manimi pasikliauti. Aš noriu tau padėti. Pasirodyk, kad aš tave matyčiau.

Tėčio balso tonas buvo keistai įsakmus. Daugiabučiame, kai tėtis pirmą kartą kreipėsi į mane, balsas skambėjo tyliai ir švelniai. Tas balsas perspėjo, kad mudu esame ne vieni ir man reikia pasišalinti. Kai tėtis vėl prabilo, jo balsas buvo pasikeitęs. Jis skambėjo kietai ir apgaulingai. Gal tada tėtis norėjo su manimi susisiekti? Galbūt jį kažkas nuvijo, ir antru, svetimu, balsu kalbėjo tas, kuris norėjo apsimesti tėčiu? Staiga man toptelėjo, jog kas nors galėtų apsimesti tėčiu norėdamas mane prisivilioti.

Pasigirdę sunkūs laiptais bėgančio žmogaus žingsniai pažadino mane iš apmąstymų. Šis žmogus mane vejasi.

Nudardėjau žemyn nesistengdama elgtis tyliai.

„Greičiau, – raginau save, – bėk greičiau!“

Persekiotojas vis artėjo, mus skyrė vos vienas laiptatakis. Pasiekusi pirmą aukštą, nėriau pro laiptinės duris, kirtau vestibulį ir pro pagrindines duris išsiveržiau į naktį.

Oras buvo šiltas ir ramus. Ketinau bėgti cementinių laiptų, vedančių į gatvę, link, tačiau akimirksniu nusprendžiau pasielgti kitaip. Užlipau ant turėklų durų kairėje ir iš maždaug trijų metrų aukščio nušokau į žolę apžėlusį kiemelį. Virš manęs atsivėrė pagrindinės bibliotekos durys. Prisispaudžiau prie cementinės sienos, apmirusi stovėjau tarp šiukšlių bei piktžolių.

Kai tik išgirdau batų tapsenimą cementiniais laiptais, nukūriau gatve tolyn. Biblioteka neturi automobilių stovėjimo aikštelės; jos lankytojai naudojami teismui priklausančiu požeminiu garažu. Nubėgau garažo prievažą, pralindau pro užkardą ir ėmiau dairytis neono. Kur Vi jį pastatė?

B eilė...

Perlėkusi tarpu tarp automobilių, išvydau neoną. Įgrūdau raktelį į dureles, klestelėjau prie vairo ir įjungiau variklį. Vos išvairavau neoną į išvažiavimo rampą, išvydau iš už kampo išnyrantį ir visu greičiu į mane lekiantį tamsų visureigį.

Skubiai įjungiau antrą pavarą, nuspaudžiau greičio pedalą iki galo ir prasmukau pro visureigį šiam nespėjus užtvirti išvažiavimo.

Mintys pynėsi, nepajėgiau suplanuoti, kur važiuoju. Visu greičiu nurūkau du kvartalus, nesustodama pralėkiau „Stop“ ženklą ir pasukau į Riešutų gatvę. Visureigis riaumodamas įsuko į tą pačią gatvę ir pradėjo mane persekioti. Šiame gatvės ruože leistinas greitis septyniasdešimt kilometrų per valandą, be to, yra ne viena, o dvi eismo juostos. Pakaitomis dairydamosi į kelią ir galinio vaizdo veidrodėlį, pasileidau aštuoniasdešimties kilometrų per valandą greičiu.

Nerodydama posūkio staigiai pasukau vairą ir nėriau į šoninę gatvelę. Visureigis užkliudė šaligatvį, bet vis tiek lėkė paskui. Dar du kartus pasukau į dešinę, ratu apvažiavau kvartalą ir vėl atsidūriau Riešutų gatvėje. Staigiai iššokau prieš baltą dvidurį dengtą automobilį, kuris atitvėrė nuo manęs visureigį. Priekyje užsidegė geltonas šviesoforo signalas, aš visu greičiu nudūmiau į sankryžą ir kirtau ją degant raudonai šviesai. Veidrodėlyje mačiau, kaip sustoja baltas automobilis, už jo – visureigis, net padangos sucypė.

Kelis kartus giliai įkvėpiau. Buvau taip tvirtai įsikibusi į vairą, kad jaučiau tvinksint kraujagysles.

Riešutų gatve pakilau į kalvą, bet vos tik pradėjau nuo jos leisti, atsidūriau priešpriešinio eismo juostoje, todėl pasukau į kairę. Kirtau geležinkelio bėgius ir nuriedėjau vingiuotomis tamsiomis kvartalo gatvelėmis. Jame stūksojo apleisti vienaukščiai namai. Žinojau, kur patekau: į Slotervilį².

Kvartalas gavo šį pavadinimą maždaug prieš dešimt metų, kai trys paaugliai žaidimų aikštelėje nušovė vienas kitą.

Dėmesį patraukė atokiau nuo gatvės stovintis namas, ir aš sumažinau greitį. Šviesos nedegė. Sklypo gale buvo matyti tuščias garažas. Atbula įvairavau į prievą ir įvažiavau į garažą. Tris kartus patikrinusi, ar neonų durelės užrakintos, išjungiau priekinius žibintus. Neramiai laukiau, kada gatvėje sušmėžuos visureigio šviesos.

Pasiraususi rankinėje išsitraukiau mobilųjį telefoną.

– Sveika, – atsiliepė Vi.

– Kas dar lietė Lopo atviruką? – išpyškinau greitakalbe.

– Ką?

– Ar Lopas pats tau davė atviruką? O gal Riksonas? Kas dar jį lietė?

– Gal paaiškintum, kas nutiko?

– Manau, buvau apsvaiginta narkotikais.

Tyla.

– Manai, atvirukas buvo prisodrintas narkotikų? – pagaliau nepatikliai paklausė draugė.

– Jis buvo iškvėptas, – nekantriai paaiškinau. – Kas jį tau davė? Tiksliai papasakok, kaip jį gavai.

– Važiuojant pas tave į biblioteką atiduoti keksiukų, paskambino Riksonas norėdamas sužinoti, kaip man sekasi, – iš lėto pradėjo aiškinti draugė. – Susitikome prie bibliotekos, Lopas Riksono automobilyje buvo palikęs šautuvą. Lopas padavė man atviruką ir paklausė, ar galėčiau jį įteikti tau. Nunešiau tau atviruką, keksiukus ir neonų raktelius, tada grįžau pas Riksoną.

– Ar daugiau niekas nelietė atviruko?

– Ne.

– Pauosčiusi atviruką, maždaug po pusvalandžio susmukau ant bibliotekos grindų. Miegojau dvi valandas.

Vi atsakė ne iš karto. Įsivaizdavau, kaip draugė mąsto stengdamasi suvirškinti naujieną. Galiausiai ji paklausė:

– Ar esi tikra, kad taip atsitiko ne dėl nuovargio? Bibliotekoje ilgai užtrukai. Aš nepajėgčiau ruošti namų darbų taip ilgai ir nenusūsti.

– Kai pabudau, – dėčiau toliau, – kažkas buvo bibliotekoje kartu su manimi. Manau, tai tas pats žmogus, kuris apsvaigino narkotikais. Jis vaikėsi mane po biblioteką. Pavyko pabėgti, bet tas žmogus persekiojo mane ir Riešutų gatvėje.

Draugė ir vėl sutrikusi tylėjo.

– Nors Lopas man labai nepatinka, bet negaliu patikėti, kad jis tave apsvaigino narkotikais. Jis netikėlis, bet neperžengia ribų.

– Tada kas? – šaižokai paklausiau.

– Nežinau. Kur dabar esi?

– Slotervilyje.

– Ką? Dink iš ten, kol tavęs neužpuolė. Atvažiuok pas mane. Pernakvosi. Ką nors sugalvosime. Išsiaiškinsime, kas nutiko.

Tačiau draugės žodžiai neguodė. Ji nebuvo tokia suglumusi kaip aš.

Dar kokias dvidešimt minučių kiūtojai pasislėpusi garaže, tik tada išdrįsau išvažiuoti į gatvę. Buvau apimta nerimo, mintys pynėsi. Nusprendžiau nevažiuoti Riešutų gatve baimindamasi, kad ten manęs gali tykoti visureigis. Laikiausi šoninių gatvelių ir nepaisydama greitį ribojančių ženklų beatodairiškai lėkiau pas Vi.

Buvau netoli draugės namų, kai galinio vaizdo veidrodėlyje pamačiau mėlynai ir raudonai žybsintį švyturėlį.

Sustabdžiau neoną šalikelėje ir padėjau galvą ant vairo. Žinojau, kad viršijau greitį, bet vis tiek susierzinau. Ir atsitik tu man taip, kad kaip tik *ši* naktį mane sustabdė policija.

Netrukus išgirdau barbenant į langą. Paspaudusi mygtuką jį nuleidau.

– Nagi, nagi, – tarė detektyvas Basas, – seniai nesimatėme.

„O, kad čia būtų kitas faras, – pagalvojau, – bet kuris kitas.“

Jis pamojavo baudų kvitą knygele.

– Vairuotojo pažymėjimą ir automobilio registravimo dokumentus. Juk žinai tvarką.

Žinojau, kad baudos išvengti nepavyks, su detektyvu Basu nepasiderėsi, bet nemačiau prasmės apsimetinėti atgailaujanti.

– Nežinojau, kad detektyvai išrašinėja ir baudas.

Basas vyptelėjo.

– Kur taip skubi?

– Gal galiu gauti baudos kvitą ir važiuoti namo?

– O gal automobilyje yra alkoholio?

– Ieškokite, – atsakiau skėstelėdama rankomis.

Jis atidarė priekines dureles.

– Išlipk.

– Kodėl?

– Išlipk, – pakartojo dar kartą ir parodė į skiriamąją kelio liniją. – Paeik šia linija.

– Manote, kad esu girta?

– Manau, kad esi išprotėjusi, tačiau jei jau tave pričiupau, taip pat noriu patikrinti, ar esi blaivi. Išsiropščiau iš automobilio ir užtrenkiau dureles.

– Kaip toli eiti?

– Kol liepsiu sustoti.

Sukaupiau visą dėmesį stengdamasi pėdas statyti ant linijos, bet kaskart pažvelgus žemyn vaizdas akyse susiliedavo. Narkotikai vis dar veikė,ėjau netvirtai ir juo labiau stengiausi išsilaikyti ant linijos, juo smarkiau nuo jos nukrypdavau.

– Kodėl neišrašote baudos, nepliaukštelite man per riešą ir neišsiunčiate namo?

Bandžiau maištauti, bet širdį gniaužė baimė. Jei nepajėgsiu pereiti liniją, detektyvas Basas gali įgrūsti mane į cypę. Jau ir taip buvau sukrėsta, todėl abejoju, ar ištvėrčiau naktį už grotų. Kas bus, jei mane vėl ims persekioti vyras iš bibliotekos?

– Žinoma, daugelis mažo miestelio farų tave paleistų. Kai kurie net paimtų kyšį. Aš – ne toks.

– Ar turi reikšmės, kad buvau apsvaiginta narkotikais?

Detektyvas niūriai nusijuokė:

– Apsvaiginta narkotikais, kurgi ne...

– Šįvakar buvęs vaikinys įteikė man iškvėpintą atviruką. Vos tik jį išskleidusi netekau sąmonės.

Detektyvas Basas manęs nepertraukė, todėl aiškinau toliau:

– Miegojau daugiau nei dvi valandas. Kai pabudau, biblioteka buvo uždaryta. Buvau užrakinta

kompiuterių klasėje. Kažkas pririšo durų rankeną... – užsičiaupiau nebaigusi sakinio.

Policininkas mostu paragino pasakoti toliau.

– Nenutrauk pačioje įdomiausioje vietoje.

Per vėlai supratau, kad ką tik pati save apkaltinau. Prisipažinau, kad šiąnakt buvau bibliotekoje, kompiuterių klasėje. Kai rytoj biblioteka bus atidaryta, policijai bus pranešta apie išdaužtą langą. Nė kiek neabejojau, kokio žmogaus pirmiausia ims ieškoti detektyvas Basas.

– Buvai kompiuterių klasėje, – pakartojo detektyvas. – Kas nutiko paskui?

Trauktis jau per vėlu. Turėjau baigti pasakojimą ir tikėtis paties geriausio. Galbūt mano žodžiai įtikins detektyvą, kad esu nekalta – galima pateisinti viską, ką padariau.

– Kažkas pririšo kompiuterių klasės durų rankeną prie kitų durų, kad negalėčiau išeiti.

Monitoriumi išdaužiau langą ir pro jį išlipau.

Detektyvas nusijuokė atlošęs galvą.

– Tokias merginas kaip tu, Nora Grei, vadina beprotėmis. Esi tarsi įkyri musė, kurios niekaip neįmanoma nubaidyti. – Jis priėjo prie budinčio automobilio, paėmė radijo stotelę ir pranešė: – Prašau kolegų užsukti į biblioteką ir patikrinti kompiuterių klasę. Praneškite, ką radote.

Atsišliejęs į automobilį, detektyvas pažvelgė į laikrodį.

– Kaip manai, kiek laiko prireiks tavo žodžiams patvirtinti? Turiu tavo prisipažinimą, Nora. Galėčiau sulaikyti už įsibrovimą į svetimą valdą ir vandalizmą.

– Įsibrovimas į svetimą valdą reikštų, kad nebuvau prieš savo norą *uždaryta* bibliotekoje, – nervingai pareiškiau.

– Jei kažkas tave apsvaigino narkotikais ir įkalino kompiuterių klasėje, ką dabar veiki čia, kodėl lėkei Karijų gatve devyniasdešimties kilometrų per valandą greičiu?

– Neturėjau ištrūkti. Pabėgau iš kompiuterių klasės, kai jis pas mane kėlėsi liftu.

– Jis? Vadinasi, jį matei? Apibūdink.

– Nemačiau jo, tačiau tai buvo vaikinys. Kai vijosi laiptais, žingsniai buvo sunkūs. Per sunkūs, kad tai būtų mergina.

– Tu mikčioji. Turbūt meluoji.

– Nemeluoju. Buvau uždaryta kompiuterių klasėje, ir kažkas liftu kėlėsi pas mane.

– Tikrai?

– Kas dar taip vėlai galėjo būti pastate? – atšoviau.

– Valytojas, – kaipmat atsakė detektyvas.

– Jis vilkėjo ne valytojo aprangą. Laiptų aikštelėje pažvelgusi aukštyn mačiau tamsias kėlnes ir tamsius teniso batelius.

– Gal ketini teisėjui paaiškinti esanti valytojų drabužių ekspertė?

– Vyrukas persekiojo mane. Kai aš pabėgau iš bibliotekos, vijosi mane automobiliu. Valytojas taip nesielgtų.

Sutraškėjo radijo stotelė, ir detektyvas Basas atsiliepė.

– Apėjau visą biblioteką, – per traškesį pasigirdo vyriškas balsas. – Nieko įtartino nepastebėjau. Detektyvas šaltai ir įitariai nužvelgė mane.

– Nieko? Ar tikrai?

– Kartoju: nieko.

Nieko? Pajutau ne palengvėjimą, o paniką. Išdaužiau kompiuterių klasės langą. *Esu tikra.* Tai ne mano vaizduotės padarinys. Tikrai ne.

„Nurimk“, – įsakiau sau. Taip jau yra nutikę anksčiau. Man tai ne naujiena. Anksčiau irgi regėdavau tai, ko kiti nematydavo. Kažkas manipuliudavo mano smegenimis. Nejau visa tai kartojasi? Tačiau... *kodėl?* Reikia viską apgalvoti. Papurčiau galvą kvailai tikėdamasi iškratyti atsakymą.

Detektyvas Basas išplėšė viršutinį baudų knygelės lapą ir tēškė man į delną.

Dirstelėjau į sumą.

– Du šimtai dvidešimt devyni doleriai?!

– Greitį viršijai daugiau nei penkiasdešimt kilometrų per valandą ir vairavai tau nepriklausantį automobilį. Mokėk baudą, kitaip susitiksime teisme.

– Aš... aš neturiu tiek pinigų.

– Susirask darbą. Galbūt tada nekelsi rūpesčių.

– Prašau manęs nebausti, – maldavau.

Detektyvas Basas įdėmiai nužvelgė mane.

– Prieš du mėnesius vaikiną be asmens dokumentų ir neturintis jokių giminių bei praeities, kurią būtų galima atsekti, buvo rastas negyvas mokyklos sporto salėje.

– Oficialiai paskelbta, kad Džulis nusižudė, – negalvodama atsakiau, tačiau sprandą išpylė prakaitas. Ką tai turi bendra su bauda?

– Tą patį vakarą, kai vaikiną žuvo, mokyklos psichologė padegė jūsų namą, o paskui ir ji dingo. Šiuos du keistus nelaimingus atsitikimus sieja vienas žmogus. – Detektyvas įsmeigė į mane tamsiai rudas akis. – Tu.

– Ką norite pasakyti?

– Papasakok, kas iš tiesų įvyko tą vakarą, ir aš tavęs nebausiu.

– Nežinau, kas įvyko, – pamelavau neturėdama kitos išeities.

Jei pasakysiu tiesą, bus tik blogiau. Blogiau, nei gauti baudą. Negalėjau iškloti detektyvui Basui apie nusidėjusius angelus ir nefilimą. Jis nė už ką nepatikėtų, jei pareikščiau, kad Dabrija buvo mirties angelas. Ar kad Džulis – nusidėjusio angelo palikuonis.

– Spręsk pati, – tarė detektyvas Basas, padavė savo vizitinę kortelę ir įlipo į automobilį. – Jei apsigalvosi, gali su manimi susisiekti.

Kai automobilis nuvažiavo, pažvelgiau į kortelę. DETEKTYVAS EKANUSAS BASAS. 207-555-3333.

Baudos kvitas delne atrodė sunkus. Sunkus ir karštas. Iš kur gauti du šimtus dolerių? Iš mamos

skolintis negalėjau – jai vos pakako pinigų maistui. Lopas turi pinigų, bet su juo išsiskyriau
pareiškusi, kad pati galiu savimi pasirūpinti. Liepiau dingti iš mano gyvenimo. Negi ištikus bėdai
iškart bėgsiu pas jį? Taip pripažinsiu, kad Lopas buvo teusus.
Lopo man labai trūko.

[2](#) Slaughter (*angl.*) – skersti.

12 SKYRIUS

Kai antradienį po pamokų ėjau susitikti su Vi – ji praleido pamoką norėdama pabūti su Riksonu, bet vidurdienį žadėjo privažiuoti prie mokyklos parvežti manęs namo – supypsėjo mobilusis. Vos spėjau atidaryti žinutę, kai iš gatvės pašaukė Vi:

– Ei, pupyte! Aš čia!

Priėjau prie draugės automobilio, kurį ji buvo pastačiusi prie šaligatvio, ir atsirėmiau į praverto langelio rėmą.

– Na? Ar vertėjo?

– Praleisti pamoką? Taip, po velnių! Visą rytą su Riksonu jo namuose kompiuteriu žaidėme „Antrąją aureolę“.

Draugė atrakino dureles keleivio pusėje.

– Labai romantiška, – pasakiau lipdama į vidų.

– Nepeik, kol pati nepamėginai. Smurtas vaikinams tikrai pakelia nuotaiką.

– Nuotaiką? Ar gali papasakoti ką nors įdomaus?

Vi plačiai išsiviepė.

– Mudu bučiavomės. O, kaip buvo šaunu! Iš pradžių lėtai, švelniai, paskui Riksonas įsijautė...

– Pakaks, – pertraukiau draugę.

Ar aš irgi buvau tokia pat jausminga, kai draugavau su Lopu, o Vi neturėjo vaikino? Vyliausi, kad ne.

– Kur važiuosim?

Draugė įsiliejo į transporto srautą.

– Atsibodo mokytis. Turiu pajvairinti gyvenimą linksmybėmis, o įbedusi nosį į knygą, jų nerasiu.

– Ką turi galvoje?

– Senojo sodo paplūdimį. Maga pasikaitinti saulėje ir pasivartyti smėlyje. Be to, reikia sutvirtinti įdegį.

Draugės mintis man patiko. Paplūdimyje buvo ilgas molas, einantis į vandenyną, pakrantėje veikė atrakcionų parkas, o sutemus buvo laidomi fejerverkai ir vykdavo šokiai. Deja, paplūdimys palauks.

Atverčiau mobiliojo dangtelį.

– Šįvakar jau esame užimtos.

Vi pasilenkė, perskaitė žinutę ir susiraukė.

– Priminimas apie Marsės vakarėlį? Ar tikrai ketini dalyvauti? Nežinojau, kad judvi dabar dalijatės tuo pačiu vaikinu.

– Man buvo paaiškinta, kad, jei praleisiu Marsės vakarėlį, nuskurdinsiu savo gyvenimą.

– Ji tikra kekšė. Praleisdama Marsės vakarėlį tik praturtinsiu savo gyvenimą.

– Gal apsigalvosi, nes aš važiuoju... o tu važiuoji drauge.

Vi atsilošė sėdynėje ir tvirtai įsikibo į vairą.

– Ką ji sumanė? Kodėl nusprendė tave pakviesti?

– Mudvi kartu sėdime per chemijos pamoką.

– Regis, nusprendei siaubingai greitai jai atleisti už mėlynę paakyje.

– Privalau bent valandą pabūti jos vakarėlyje. Kaip partnerė per chemijos pamokas, – pridūriau.

– Vadinasi, vienintelė priežastis, dėl kurios mudvi šįvakar trenksimės į Marsės vakarėlį, yra ta,

kad tu kasryt sėdi greta jos per chemiją? – paklausė Vi niekinamai nužvelgdama.

Žinojau, kad pasiaiškinimas nevykęs, bet tiesa dar labiau sumauta. Man būtinai reikėjo įsitikinti, ar Lopas galutinai susidėjo su Marse. Kai prieš dvi dienas palietusi randus nukeliavau į vaikino atmintį, pasirodė, kad Lopas santūriai bendrauja su Marse. Iki bučinio jis net buvo jai atžarus. Man vis dar neaišku, ką Lopas jaučia Marsei. Jei jis pažengė toliau, man bus kur kas lengviau pasielgti taip pat. Jei pasitvirtins, kad Lopas draugauja su Marse, man bus lengviau jo nekęsti. O aš noriu jo nekęsti. Mudviejų labui.

– Užuodžiu melą, gėda pelėda, – erzino mane Vi. – Marsė čia niekuo dėta. Važiuoji dėl Lopo.

Smalsu, kas tarp jų vyksta.

Skėstelėjau rankomis.

– Na, ir kas! Argi tai blogai?

– Varge, – palingavo galvą draugė. – Esi nepasotinama kerštautoja.

– Pamaniau, mudvi galėtume apžiūrėti jos miegamąjį. Gal rastume įrodymų, kad jie kartu leidžia laiką.

– Pavyzdžiui, naudotų prezervatyvų?

Staiga pajutau, kaip kyla suvalgyti pusryčiai. Apie tai nepagalvojau. Ar jie kartu miega? Ne.

Negaliu patikėti, kad Lopas būtų man iškrėtęs tokią kiaulystę. Tik ne su Marse.

– Sugalvojau! – sušuko Vi. – Galėtume pavogti jos dienoraštį!

– Tą, kurį ji rašo nuo pirmos gimnazijos klasės?

– Tą, palyginti su kuriuo, kaip tvirtina Marsė, bulvarinis laikraštis *National Enquirer* atrodytų nuobodus, – piktdžiugiškai pareiškė draugė. – Jei tarp jos ir Lopo kas nors vyksta, tai būtinai bus aprašyta dienoraštyje.

– Nežinau.

– Liaukis. Perskaičiusios grąžinsime. Niekio blogo neatsitiks.

– Kaip? Numesim ant priebučio ir pabėgsim? Jei sužinos, kad nugvelbėme dienoraštį, Marsė mus užmuš.

– Žinoma. Numesim ant priebučio arba paimsime per vakarėlį, kur nors perskaitysim ir padėsime atgal.

– Nelabai gerai.

– Niekam nepasakosim, ką perskaitėm. Tai bus mudviejų paslaptis. Juk niekas nenukentės.

Vi manęs neįtikino, bet mačiau, kad neketina atsisakyti šio sumanymo. Svarbiausia, kad ji sutiktų kartu važiuoti į vakarėlį. Vargu ar užteks drąsos pasirodyti ten vienai. Tame vakarėlyje draugų nesutiksiu, todėl tariau:

- Vadinas, šįvakar atvažiuosi manęs paimti?
 - Tikriausiai. Klausyk, o gal prieš išvykdamos padegtume jos miegamąjį?
 - Ne. Marsė neturi sužinoti, kad mes šniukštinėjome.
 - Taip, bet aš nemoku elgtis mandagiai.
- Kilstelėjusi antakius pažvelgiau į draugę.
- Rimtai?

Kelios minutės po devynių mudvi su Vi kilome į kalvą, į Marsės gyvenamąjį kvartalą. Koldvoterio socialinį ekonominį žemėlapią nesunku patikrinti: mesk akmenuką bet kurioje miesto gatvėje. Jei nuriedės žemyn, priklausai aukštesnei klasei. Jei akmenukas liko ten pat, esi vidutiniokas. O jei paskęsta rūke nespėjus pamatyti, kur nuriedėjo... gyveni mano rajone. Užkampyje.

Vi neonas ropojo į kalvą. Marsė gyvena sename rajone, gatvėse auga aukšti medžiai, visiškai užstojantys mėnesieną. Sklypai prie namų prižiūrimi sodininkų, o prievažos yra pusapskritimio formos. Namai kolonijinio karaliaus Jurgio stiliaus; balti su juodomis rėmjuostėmis. Vi buvo nuleidusi neono langus, ir mes iš tolo išgirdome triukšmingus hiphopo ritmus.

– Koks jos adresas? – paklausė Vi prisimerkusi žvelgdama pro priekinį stiklą. – Šie namai taip toli nuo kelio, kad neperskaitau numerių virš garažų.

– Brenčlio gatvė, numeris 1220.

Privažiavusi sankryžą, Vi įsuko į Brenčlio gatvę. Muzika skambėjo vis garsiau, ir aš nutariau, kad nepasiklydome. Abiejose gatvės pusėse vienas prie kito stovėjo automobiliai. Kai pravažiavome meistriškai restauruotą karietinę, muzika tapo kurtinama, net ėmė vibruoti mūsų automobilis. Per veją į namą traukė minios žmonių. Marsės namą. Užteko tik dirstelėti, kad imčiau stebėtis, kodėl Marsė vagia iš parduotuvių. Nori patirti jaudulį? Ar sugriauti tėvų kruopščiai kuriamą tobulos mergaitės įvaizdį?

Aštrus dilgtelėjimas paširdžiuose nutraukė mano apmąstymus. Prievažoje stovėjo Lopo juodas visureigis komanderis. Matyt, jis atvyko vienas pirmųjų. Tikriausiai su Marse buvo vienas ištisas valandas, kol prasidėjo vakarėlis. Ir darė tai, ko aš nenorėjau žinoti. Giliai įkvėpia ir tarčiau sau, kad pajėgsiu tai išverti. Ar ne šių įrodymų ieškoti atvažiavau?

– Apie ką galvoji? – paklausė Vi, irgi įbedusi akis į komanderį.

– Kad noriu vemti.

– Būtų šaunu, jei apvemtum visą Marsės vestibulį. Tačiau dabar rimtai. Ar ištersi pamačiusi čia Lopą?

Sukandau dantis ir kilstelėjau smakrą.

– Šįvakar mane pakvietė Marsė. Turiu tokią pat teisę kaip ir Lopas būti čia. Jis man nenurodinės, kur vykti ir ką veikti.

Juokinga, nes *kaip tik* tai ir darau.

Marsės namų pagrindinės durys buvo plačiai atvertos, pro jas buvo matyti tamsaus marmuro vestibulis, prigužėjęs žmonių. Jie šoko pagal grupės „Jay-Z“ muziką. Už vestibulio išvydau didžiulę svetainę aukštomis lubomis ir tamsiais karalienės Viktorijos laikų stiliaus baldais. Ant jų ir ant kavos stalelio sėdėjo svečiai. Vi stabtelėjo tarpduryje.

– Turiu pasirengti psichologiškai, – paaiškino stengdamasi perrėkti muziką. – Supranti, čia visur pilna Marsės užkrato. Jos portretų, baldų, kvapų. Jei jau prabilom apie portretus, paieškokim senų šeimos nuotraukų. Norėčiau pamatyti, kaip Marsės tėtis atrodė prieš dešimt metų. Kai per televiziją rodoma jo prekybos atstovybės reklama, sunku suprasti, ar jis taip jaunai atrodo dėl plastinių operacijų, ar dėl gausaus grimo.

Sugriebiau draugę už alkūnės ir prisitraukiau.

– Nepalik manęs.

Suraukusi kaktą Vi dirstelėjo į vidų.

– Gerai, bet perspėju: jei pamatysiu bent vieną porą kelnaičių, dingstu. Tas pat taikytina ir naudotiems prezervatyvams.

Norėjau ką nors pasakyti, bet tuojau pat užsičiaupiau. Tikimybė išvysti ir viena, ir kita gana didelė, tad man nenaudinga sutikti su draugės sąlygomis.

Koketiškai išplaukusi iš tamsos Marsė su punšo vaza rankose išgelbėjo nuo tolesnių ginčų. Ji priekabiai nužvelgė mus abi.

– Tave kviečiau, – tarė man, – bet jos – ne.

– Ir man malonu tave matyti, – atsakė Vi.

Marsė iš lėto ir įdėmiai nužvelgė Vi nuo galvos iki kojų.

– Ar ne tu laikeisi kvailos spalvų dietos? Regis, metei net nepradėjusi. – Tada ji atsigrėžė į mane.
– Graži mėlynė paakyje.

– Ar girdėjai, Nora? – paklausė Vi. – Rodos, aš kažką išgirdau.

– Tikrai, – pritariau.

– Ar tik... *ne šuo paperdė*? – paklausė manęs Vi.

Linktelėjau.

– Ir aš taip manau.

Marsė prisimerkusi nusijuokė.

– Štai ir vėl, – šaipėsi Vi. – Regis, šio šuns pirdalai bjauriai dvokia. Gal reikėtų jam duoti tablečių?

Marsė atkišo mums punšo vazą.

– Aukokite. Antraip nebūsite įleistos.

– Ką? – sutartinai paklausėme abi su Vi.

– Au-ko-kite. Nejau manote, kad pakviečiau jus šiaip sau? Man reikia pinigų. Tiesiai šviesiai.

Pažvelgėme į pilną dolerių dubenį.

– Kam skirti šie pinigai? – smalsavau.

– Naujoms sporto komandos palaikymo grupės narių uniformoms. Merginos nori apnuoginančių pilvą uniformų, bet mokykla šykšti pinigų, todėl aš renku aukas.

– Kaip įdomu, – erzino Marsę Vi. – Pavadinimas „kekšių grupė“ įgis naujų atspalvių.

– Pakaks! – nutraukė ją ryškiai išraudusi Marsė. – Ar norite patekti į vidų? Jei turite dvidešimtinę, jums pasisėkė, o jei dar skalambysite, įėjimo mokestį pakelsiu iki keturiasdešimties.

Vi bakstelėjo man ranka.

– Aš nepasirašau. Mokėk tu.

– O jei sumokėtume po dešimt dolerių kiekviena? – pasiūliau.

– Nė už ką. Tavo sumanymas, tu ir mokėk.

Pažvelgiau į Marsę ir prisiversdama nusišypsojau.

– Dvidešimt dolerių – dideli pinigai, – įrodinėjau.

– Taip, bet pagalvok, kaip aš žaviai atrodysiu su ta uniforma, – atšovė Marsė. – Kas vakarą turiu padaryti penkis šimtus atsilenkimų, kad iki mokslo metų pradžios juosmens apimtį nuo 63,5 centimetro sumažinčiau iki 61. Jei noriu vilkėti atidengiančią pilvą uniformą, teks sudeginti 2,5 centimetro riebalų sluoksnį.

Nedrįsau teršti galvos vaizdiniais apie Marsę su kekšiška palaikymo grupės uniforma, todėl pasiūliau:

– O kaip dėl penkiolikos?

Marsė įsisprendė ranka į šoną ir ketino užtrenkti duris mums priešais nosį.

– Gerai, nurimk, mes sumokėsime, – įsiterpė Vi kišdama ranką į užpakalinę kelnių kišenę. Draugė įgrūdo pinigus į vazą, bet buvo tamsu, todėl negalėjau pasakyti kiek. – Lieki labai skolinga, – mestelėjo man Vi.

– Leiskit pirma suskaičiuoti pinigus, – pareiškė Marsė naršydama vazoje ir mėgindama sužvejoti Vi auką.

– Maniau, nesugebėsi suskaičiuoti iki dvidešimties, – tyčiojosi Vi, – atleisk.

Marsė vėl prisimerkė, tada apsigrėžė ant kulno ir nusinešė vazą.

– Kiek jai davei? – paklausiau Vi.

– Nė kiek. Įmečiau prezervatyvą.

Kilstelėjau antakius.

– Kada ėmei nešiotis prezervatyvus?

– Pakėliau nuo vejų, kai ėjome čia. Kas žino, gal Marsė jį panaudos. Tada būsiu atlikusi savo pareigą – apsaugojusi genomą nuo Marsės genetinės medžiagos.

Įėjome vidun ir atsirėmėme į sieną. Svetainėje ant aksominės sofų išvydome kelias susipynusias tarsi siūlų gijos poreles. Kambario viduryje stailėsi šokėjai. Iš svetainės pro arką buvo galima patekti į virtuvę, ten svečiai juokdamiesi gėrė. Niekas nekreipė dėmesio nei į Vi, nei į mane, tad guodžiausi, kad patekti į Marsės miegamąjį nebus taip sunku, kaip tikėjausi. Bėda ta, kad ėmiau galvoti, jog šįvakar atvykau ne šniukštinėti Marsės miegamojo ir ieškoti įrodymų, kad ji draugauja su Lopa. Tiesą sakant, beveik prisipažinau sau, kad žinojau čia rasianti Lopą. Ir norėjau jį pamatyti.

Ko gero, netrukus man pavyks. Virtuvės tarpduryje išdygo Lopa, apsivilkęs juodais marškinėliais trumpomis rankovėmis ir tamsiais džinsais. Nebuvau įpratusi apžiūrinėti jo iš toli. Jo akys buvo nakties spalvos, o krintantys ant ausų plaukai jau šešias savaites prašėsi apkerpami. Lopo kūnas akimirksniu traukė priešingą lytį, tačiau pavyza bylojo: „Neketinu leisti į šnekas.“ Lopa vis dar buvo be kepuraitės, vadinas, greičiausiai ją turi Marsė. Nieko baisaus, priminiau sau. Man tai neturi rūpėti. Lopa gali duoti savo beisbolo kepuraitę kam tik panorėjęs. Jaučiausi užgauta tik todėl, kad niekada nėra jos davęs man.

Dženė Martin, su kuria pirmoje gimnazijos klasėje kartu mokiausi matematikos, kalbėjosi su Lopa, bet jis, regis, nelabai klausėsi. Jis akylai dairėsi po svetainę tarsi nepasikliaudamas nė vienu svečiu.

Buvo atsipalaidavęs, bet budrus, lyg tikėjosi, jog bet kurią akimirką gali kas nors atsitikti.

Kol mūsų žvilgsniai nespėjo susitikti, nusukau akis į šalį. Verčiau Lopui nematyti, kaip spoksau į jį atgailaudama ir ilgėdamasi.

Iš kito kambario galo man pamojo ranka ir nusišypsojo Entonis Amovicas. Aš jam irgi vyptelėjau. Šiomet kartu lankėme fizinio lavinimo pamokas, ir nors aš jam per visus mokslo metus buvau ištarusi ne daugiau kaip dešimt žodžių, buvo malonu, kad nors *vienas* žmogus nudžiugo išvydęs mudvi su drauge.

– Kodėl Entonis Amovicas tau šypsosi tarsi sąvadautojas? – paklausė Vi.

Išpūčiau akis.

– Vadini jį sąvadautoju tik todėl, kad jis yra čia, pas Marsę.

– Taip, na, ir kas?

– Jis tiesiog stengiasi būti malonus, – bakstelėjau alkūne draugei. – Nusišypsok ir tu.

– Malonus? Jis tiesiog lytiškai susijaudinęs.

Entonis kilstelėjo į mane plastikinę stiklinę ir kažką sušuko, bet muzika užtrenkė jo žodžius.

– Ką? – riktelėjau jam.

– Šauniai atrodai, – pagyrė jis mane kvailai išsišiepdamas.

– O varge, – sudejavo Vi. – Jis ne šiaip sau sąvadautojas, o apdujęs sąvadautojas.

– Na, gal jis truputį įkaušęs.

– Įkaušęs ir svajoja tave užspeisti antro aukšto miegamajame.

Ak.

Prabėgus penkioms minutėms mudvi vis dar trynėmės prie pagrindinių durų. Kažkas netyčia šliūkstelėjo ant mano batelių pusę skardinės alaus, laimė, neapvėmė. Ketinau siūlyti Vi pasitraukti nuo pravirų durų – regis, visi bėgo į tą pusę ir po kelių akimirkų ištuštindavo skrandžio turinį, – kai prie manęs priėjo Brena Diubua ir padavė raudoną plastikinę stiklinę.

– Čia tau. Siunčia vaikinai iš kito kambario galo.

– Aš tau sakiau, – sušnibždėjo Vi.

Dirstelėjau į Entonį, jis man pamerkė akį.

– Hmm, ačiū, bet manęs tai nedomina, – tariau Brenai. Nesu labai patyrusi vakarėlių dalyvė, bet žinau, kad nereikia priimti neaiškių gėrimų. Šis man pasirodė privarytas dažiklis. – Perduok Entoniui, kad geriu tik iš neatidarytų skardinių.

Tai bent. Pasakiau kvailiau, nei jaučiausi.

– Entoniui? – sutrikusi paklausė Brena.

– Taip, Entoniui Sąvadautojui, – įsiterpė Vi. – Vyrukui, kuris tave verčia vaidinti padavėją.

– Tai tu pamanei, kad stiklinę perdavė Entonis? – Brena papurtė galvą. – Pažvelk į vaikiną *kitoje* kambario pusėje. – Ji atsigręžė ten, kur ką tik stovėjo Lopas. – Na, jis buvo štai ten. Turbūt išėjo. Jis kietas ir vilki juodus marškinėlius, jei tai tau padės suprasti, kas jis toks.

– O varge, – vėl tarė Vi, šįkart pašnibždomis.

– Ačiū, – padėkojau Brenai neturėdama kitos išeities.

Ji įsimaišė į minią, o aš pastačiau vyšnine kola kvepiančią stiklinę ant stalelio. Ar Lopas mėgino duoti ženklą? Priminti kvailas peštynes „Velnio rankinėje“, kai Marsė mane apipylė vyšnine kola?

Vi įgrūdo man į ranką kažkokį daiktą.

– Kas tai?

– Nešiojamoji radijo stotelė. Pasiskolinau iš brolio. Aš sėdėsiu ant laiptų ir stebėsiu. Jei kas nors ateis, pranešiu.

– Nori, kad aš *dabar* šniukštinėčiau Marsės miegamąjį?

– Noriu, kad pavogtum jos dienoraštį.

– Taip, dienoraštį. Aš lyg ir apsigalvojau.

– Juokauji? – pasipiktino Vi. – Per vėlu sprukti į krūmus. Tik pagalvok, kas parašyta tame dienoraštyje. Tau atsirado puiki galimybė sužinoti, kas vyksta tarp Marsės ir Lopo. Negali jos praleisti.

– Tačiau taip elgtis negerai.

– Jei pavogsi greitai ir kaltė nespės tavęs sugrauzti, bus gerai.

Pervėriau draugę piktu žvilgsniu.

– Be to, svarbu savitaiga, – pridūrė Vi. – Kelis kartus pasakyk sau, kad nieko čia blogo, ir netrukus patikėsi.

– Neketinu vogti dienoraščio. Tik noriu... apsidairyti. Ir nudžiauti Lopo kepuraitę.

– Jei per trisdešimt minučių man įteiksi tą dienoraštį, sumokėsiu tau visą metinį *eZine* laikraščio biudžetą. – Vi balse pasigirdo neviltis.

– Tad štai *kodėl* tau reikalingas dienoraštis! Nori jį paskelbti *eZine*?

– Tik pagalvok apie tai. Galėčiau padaryti karjerą.

– Ne, – tvirtai pareiškiau. – Maža to, Vi, tai nedora.

Draugė atsiduso.

– Vis tiek buvo verta pamėginti.

Pažvelgiau į nešiojamąją radijo stotelę.

– Ar nebūtų paprasčiau tiesiog atsiųsti žinutę?

– Šnipai nesiuntinėja žinučių.

– Iš kur žinai?

– O iš kur tu žinai, kad *siuntinėja*?

Nusprendusi, kad neverta ginčytis, įgrūdau stotelę už džinsų juosmens.

– Ar Marsės miegamasis tikrai antrame aukšte?

– Per ispanų kalbos pamokas su manimi sėdi vienas jos buvusių vaikinų. Jis man papasakojo, kad Marsė kiekvieną vakarą, lygiai dešimtą valandą, nusirengia neišjungusi šviesos. Kartais, kai jam su draugais pasidaro nuobodu, atvažiuoja pasižiūrėti spektaklio. Jis sakė, kad Marsė niekada neskuba, ir todėl jam nuo ilgo spoksojimo į viršų nutirpsta kaklas. Taip pat jis pasakė, jog kartą...

Užsidengiau delnais ausis.

– Liaukis!

– Ei, jei mano smegenys užterštos, reikėtų prišiukšlinti ir tavąsias. Visą šią vimdančią informaciją surinkau stengdamasi tau padėti.

Dirstelėjau į laiptus. Mano skrandis per kelias minutes dvigubai pasunkėjo. Dar nieko nepadariau, o jau ėmė slėgti kaltė. Kada spėjau taip žemai pulti, kad ketinu šniukštinėti Marsės miegamajame?

Kodėl leidausi, kad Lopas šitaip sujauktų man smegenis?

– Einu į viršų, – netvirtai tariau. – Ar mane pasaugosi?

– Neabejok.

Užlipau laiptais. Viršuje radau tualetą plytelėmis išklotomis grindimis ir gipso lipdinių lubomis. Pasukusi koridoriumi į kairę praėjau svečių miegamąjį ir atsidūriau prie mankštos kambario, jame stovėjo bėgtakis ir elipsinis treniruoklis. Grįžau atgal ir pasukau į dešinę. Pirmosios durys buvo pravertos, tad dirstelėjau vidun. Visas kambarys buvo rožinis – rožinės sienos, užuolaidos, pūkinė antklodė ir pagalvės. Drabužiai iš spintos buvo išmėtyti ant lovos, grindų ir baldų. Sienos nukabinėtos išdidintomis iki plakato nuotraukomis, iš jų visų gundomai žvelgė Marsė, apsilvilkusi „Razorbills“ komandos palaikymo grupės uniformą. Mane lengvai supykino, bet kaip tik tuo metu ant tualetinio staliuko pamačiau Lopo kepuraitę. Uždariusi duris susukau kepuraitę į siaurą kūgį ir įsigrūdau į užpakalinę kelnių kišenę. Po kepuraitę gulėjo automobilio raktelis. Atsarginis, tačiau prikabinintas prie laikiklio su visureigio emblema. Lopas davė Marsei savo visureigio atsarginį raktelį!

Įsikišau jį į kitą užpakalinę kišenę. Staiga į galvą šovė mintis paieškoti ir kitų Lopo daiktų.

Atidariau kelis tualetinio staliuko stalčius. Žvilgtelėjau po lova, komodoje ir viršutinėje drabužių spintos lentynoje. Galiausiai pakišau ranką po čiužiniu ir ištraukiau dienoraštį. Mažą mėlyną Marsės dienoraštį, kuriame, kaip sklando gandai, aprašyta daugiau skandalų nei bulvariniame laikraštyje. Pajutau nenumaldomą pagundą jį atversti. Ką Marsė parašė apie Lopą? Kokios paslaptys glūdi šiuose puslapiuose?

Sutraškėjo radijo stotelė.

– Velnias, – pasigirdo Vi balsas.

Išsitraukusi stotelę paspaudžiau pokalbio mygtuką.

– Kas atsitiko?

– Šuo. Didelis. Jis tik ką įdrimblino į svetainę ar kaip ten vadina šią milžinišką patalpą. Spokso į mane. Tiesiai į mane.

– Kokios veislės?

– Neišmanau šunų veislių, bet tikriausiai dobermanas pinčėris. Siauri, iššiepti nasrai. Šiek tiek panašus į Marsę, jei tau tai padės nustatyti veislę. Oi! Jis tik ką pastatė ausis. Artinasi prie manęs. Tikriausiai čia vienas tų aiškiaregių šunų. Jis supranta, kad sėdžiu čia ne šiaip sau.

– Nurimk...

– Eik šalin, šunie. Sakiau: „Eik šalin!“

Iš garsiakalbio atsklido urzgimas.

– Nora? Turime bėdų, – netrukus perspėjo Vi.

– Šuo nesitraukia?

– Blogiau. Jis ką tik nuliuksėjo į viršų.

Kaip tik tą akimirką prie durų pasigirdo lojimas. Jis nesiliovė – virs garsėjo ir susiliejo su urzgesiu.

– Vi! – sušvokščiau į mikrofoną. – Nuvyk šunį!

Draugė kažką man atsakė, bet neišgirdau. Delnu užsidengiau ausį.

– Ką?

– Ateina Marsė! Nešdinkis!

Buvau bekišanti dienoraštį po čiužiniu, bet netyčia išmečiau iš rankų. Iškrito pluoštelis nuotraukų ir raštelių. Apimta panikos sušlaviau raštelių ir nuotraukas į krūvelę ir sumečiau į dienoraštį. Tada įgrūdau dienoraštį – gana mažą, turint galvoje, kiek jame slypi paslapčių, – ir nešiojamąją radijo stotelę už kelių juosmens ir išjungiau šviesą. Vėliau padėsiu dienoraštį į vietą. Dabar reikia sprukti iš Marsės miegamojo.

Pakėliau langą rengdamasi nuimti vielinį tinklėlį, bet jis jau buvo nuimtas. Tikriausiai tai padarė Marsė, kad būtų lengviau vogčiomis pasprukti iš namų. Ši mintis suteikė mažą viltį. Jei Marsė yra išlipusi iš savo miegamojo, aš irgi pajėgsiu. Nėra pavojaus krintant užsimušti. Žinoma, Marsė yra palaikymo grupės narė, todėl už mane lankstesnė, jos judesiai labiau koordinuoti.

Iškišusi galvą pro langą pažvelgiau žemyn. Tiesiai apačioje, po keturiomis kolonomis paremtu prieangiu, buvo pagrindinės durys. Iškišau vieną koją ir atsispyriau į čerpes. Įsitikinusi, kad nenuslysiu nuožulnuma, iškišau ir antrą. Svirduliuodama nuleidau langą. Vos spėjau susigūžti, kambaryje įsižiebė šviesa. Į stiklą caktelėjo šuns nagai, ir gyvūnas kelis kartus piktai sulėjo. Parkritusi ant pilvo prisišliejau kaip įmanoma arčiau namo sienos ir mintyse meldžiau Dievo, kad Marsė nesugalvotų atverti lango ir pasižiūrėti žemyn.

– Kas yra? – pasigirdo stiklo slopinamas Marsės balsas. – Ko loji, Bumeri?

Mano nugara sudrėko. Netrukus Marsė pažvelgs žemyn ir pamatys mane. Užsimerkusi mėginau pamiršti, kad Marsės namuose prigužėję svečių, o man kartu su ja teks dar dvejus metus lankyti mokyklą. Kaip paaiškinsiu, kodėl šniukštinėjau jos miegamajame? Ir kad pavogiau dienoraštį? Kaip pajėgčiau ištvirti tokį pažeminimą?

– Nutilk, Bumeri! – sudraudė Marsė. – Ar galite kas nors palaikyti mano šunį, kol atversiu langą? Jis toks kvailas, kad iššoks, jei niekas nesulaikys. Ei, tu, koridoriuje. Taip, tu. Čiupk šunį už antkaklio ir nepaleisk. Daryk, kaip liepta.

Vildamasi, kad pro šuns lojimą nebus girdėti triukšmo, apsiverčiau ant nugaros. Nurijau gerklėje įstrigusį gumulą. Šiek tiek bijau aukščio ir pagalvojusi, kad teks šokti žemyn, apsipyliau prakaitu.

Kulnais įsiremusi į stogą pasitraukiau kaip įmanoma toliau nuo prieangio krašto ir rangydamasi išsitraukiau iš kelių radijo stotelę.

– Vi? – sušnibždėjau.

– Kur tu? – paklausė draugė pro garsiai riaumojančią muziką.

– Ar galėtum pašalinti šunį?

– Kaip?

– Pasitelk kūrybiškumą.

– Sušerti jam nuodų?

Atžagaria ranka nubraukiau nuo kaktos prakaitą.

– Gal būtų geriau uždaryti spintoje?

– Siūlai man jį liesti?

– Vi!

– Gerai gerai, ką nors sugalvosiu.

Po trisdešimties ilgų sekundžių pro Marsės miegamojo langą atsklido Vi balsas:

- Ei, Marse! – sušuko ji stengdamasi perrėkti šuns lojimą. – Nenoriu tavęs trukdyti, bet prie pagrindinių durų stovi policininkai. Sako, atvyko gavę skundą dėl triukšmo. Ar kviesti juos į vidų?
 - *Kq?* – tiesiai virš manęs suspiegė Marsė. – Nematau nė vieno policijos automobilio.
 - Jie tikriausiai pastatė automobilius už poros kvartalų. Kad ir kaip ten būtų, keli svečiai įkaušę.
 - Na, ir kas? – atšovė Marsė. – Juk čia vakarėlis.
 - Alkoholio jaunesniems nei dvidešimt vienerių vartoti neleidžiama.
 - Nuostabu! – sušuko Marsė. – Ir ką man daryti? – Patylėjusi ji drėbė: – Tai *tu* juos iškvietei!
 - Kas, aš? – nustebo Vi. – Kad netekčiau progos nemokamai prisikirsti? Nė už ką!
- Netrukus įnirtingas Bumerio lojimas nutolo, ir miegamojo šviesos užgeso.

Dar kiek pagulėjau nekrutėdama, įtempusi ausis. Kai įsitikinau, kad Marsės miegamasis tuščias, apsiverčiau ant pilvo ir prišliaužiau prie lango. Nėra nei šuns, nei Marsės, jei tik man pavyktų...

Delnais spustelėjau langą, kad pakelčiau aukštyn, bet jis nepasidavė. Įsiremusi trūktelėjau iš visų jėgų. Nieko.

„Gera, – raminausi, – nieko baisaus.“ Marsė tikriausiai uždarė langą. Man reikia tik palaukti dar penkias valandas, kol baigsis vakarėlis, ir paprašyti Vi atnešti kopėčias.

Apačioje išgirdau kažką einant ir ištiesiau kaklą vildamasi, kad Vi atskuba manęs gelbėti. Apėmė siaubas išvydus Lopo, žingsniuojančio prie savo visureigio, nugarą. Vaikinas mobiliuotu telefonu surinko numerį ir priglaudė telefoną prie ausies. Netrukus kišenėje suskambo mano mobilusis. Nespėjus nusviesti telefono į apačioje augančius krūmus, Lopus sustojo.

Jis pažvelgė per petį, paskui dirstelėjo aukštyn. Kai mane pamatė, dingtelėjo, kad verčiau Bumeris būtų gyvą sudraskęs į skutelius.

– Štai kur smalsuolė įsitaísė!

Ir nežiūrėdama supratau, kad vaikinas šypsosi.

– Nesityčiok, – tariau iš pažeminimo nukaitusiais skruostais. – Nukelk mane.

– Šok.

– *Kq?*

– Aš tave sugausiu.

– Gal išprotėjai? Eik į vidų ir atverk langą. Arba rask kopėčias.

– Man nereikia kopėčių. Šok. Nebijok, sugausiu.

– Žinoma! Taip ir patikėsiu!

– Tai nori, kad padėčiau, ar ne?

– Tu tai vadini pagalba? – sušvokščiau. – Nieko sau!

Lopas pasuko raktelį ant piršto ir ėmė žingsniuoti tolyn.

– Koks *pašlemėkas*! Grįžk!

– Pašlemėkas? – pakartojo vaikinas. – Tai tu šnipinėjai pro langus.

– Aš nešnipinėjau. Aš... aš...

Sugalvok ką nors.

Lopas kilstelėjo akis į langą. Pamačiau, kad viską suprato. Jis atlošė galvą ir nusijuokė.

– Šniukštinėjai Marsės miegamajame.

– Ne. – Užverčiau akis, tarsi tai būtų absurdiškiausias spėjimas.

– Ko ten ieškojai?

– Nieko. – Iš užpakalinės kišenės išsitraukiau Lopo kepuraitę ir sviedžiau žemyn. – Beje, pasiimk savo kvailą kepurę!

– Tai tu įsmukai į miegamąjį jos paimti?

– Regis, tuščiai stengiausi!

Lopas užsidėjo kepuraitę.

– Ar šoksi pagaliau?

Nedrąsiai pažvelgiau per prieangio kraštą. Žemė nutolo dar šešiais metrais. Išsisukinėdama paklausiau:

– Ko skambinai?

– Pamečiau tave iš akių. Norėjau įsitikinti, ar nieko nenutiko.

Lopas kalbėjo lyg ir nuoširdžiai, tačiau jis moka puikiai meluoti.

– O vyšninė kola?

– Taikos ženklas. Tai šoksi ar ne?

Nematydama kitos išeities atsargiai prislinkau prie krašto. Skrandį suspaudė spazmai.

– Jei nepagausi... – perspėjau Lopą.

Vaikinas iškėlė rankas. Stipriai užsimerkiau ir nuslydau nuo atbrailos. Kūnu pajutau šniokščiantį orą ir netrukus atsidūriau tvirtame Lopo glėbyje. Kiek pastovėjau nė nekrustelėdama. Širdis daužėsi ir nuo krintant užplūdusio adrenalino, ir nuo Lopo artumo. Jo kūnas buvo šiltas ir pažįstamas, stiprus ir saugus. Norėjau įsikibti į vaikino marškinius, įsikniaubti veidu jam į kaklą ir niekada nepaleisti.

Lopas užkišo garbaną man už ausies.

– Ar nori grįžti į vakarėlį? – pašnibždomis paklausė.

Papurčiau galvą.

– Parvešiu tave namo.

Jis smakru mostelėjo į visureigį, nes vis dar laikė mane apkabinęs.

– Atvažiavau su Vi, – paaiškinau. – Turėčiau su ja ir grįžti.

– Vi pakeliui į namus nenupirks tau kiniško maisto išsinešti.

Kiniškas maistas išsinešti. Vadinasi, Lopas užeis į namus pavalgyti. Mamos nėra, taigi mudu būtume vieni...

Nusprendžiau elgtis drąsiai. Tikriausiai mudviem nieko neatsitiks. Gal arkangelų arti nėra? Lopas nusiteikęs nerūpestingai, tad neverta nerimauti ir man. Kaip tik metas vakarieniauti. Mokykloje praleidau ilgą ir nemalonią dieną, o valandą pasimankštinusi sporto salėje išbadėjau. Pavakarieniauti su Lopu nusipirkus maisto išsinešti – puiki mintis. Kas čia blogo, jei kartu pavalgysim? Žmonės nuolat drauge vakarieniauja, bet jų santykiai toliau nenukrypsta.

– Tik pavakarieniausime, – pasakiau, labiau norėdama įtikinti save nei Lopą.

Jis atidavė skauto pagarbą, bet šypsena nežadėjo nieko gero. Tai buvo blogo berniuko šypsena. Nuodėminga, žavi šypsena vaikino, prieš dvi dienas bučiavusio Marse... ir dabar siūlančio man kartu pavakarieniauti, matyt, turinčio vilčių po vakarienės sulaukti tęsinio. Jis tikisi, kad vienos širdį tirpdančios šypsenos pakaks užgydyti mano nuoskaudai. Kad pamiršiu, jog jis bučiavo Marsę.

Grįžusi į dabartį, atsipeikėjau. Spėlionės išstūmė staiga atsiradęs stiprus nesmagumas, neturintis nieko bendro nei su Lopus, nei su sekmadienio vakaru. Pajutau, kaip pašiorpo oda, ir ėmiau apžiūrinėti pievelėje virpančius šešėlius.

– Hmm? – klausiamai numykė Lopas pamatęs, kad sunerimau, ir tvirčiau apkabino.

Tada ir vėl tai pajutau. Staigų oro pokytį. Mane apgaubė nematoma migla, keistai šilta, nusileidusi prie žemės, spaudžianti iš visų pusių ir besiraitanti tarsi šimtas nematomų gyvačių. Taip sutrikau, kad negalėjau patikėti, jog Lopas nieko nepastebi, net jei tiesiogiai ir neįjunta.

– Kas atsitiko, angele? – tyliai paklausė Lopas.

– Ar mes saugūs?

– Ar tai svarbu?

Apsidairiau po kiemą. Nežinau kodėl, bet galvoje be paliovos kirbėjo mintis: „Arkangelai. Jie čia.“

– Na... arkangelai, – tariau taip tyliai, kad pati vos išgirdau savo balsą. – Ar jie mus stebi?

– Taip.

Bandžiau pasitraukti, bet Lopas manęs nepaleido.

– Man nerūpi, ką jie mato. Pavargau nuo šio galvosūkio.

Lopas liovėsi glaustytis man prie kaklo, ir aš jo akyse pamačiau nevilties iššūkį.

Smarkiai pasimuisčiau stengdamasi išsivaduoti iš Lopo glėbio.

– Paleisk.

– Nenori manęs? – tarsi lapinas nusišypsojo vaikinas.

– Ne tai turėjau galvoje. Nenoriu atsakyti už tai, kas tau gali nutikti. Paleisk.

Kaip galėjau būti tokia neatsargi? Arkangelai tik ir ieško progos atsikratyti Lopus. Jie neturi matyti mudviejų apsikabinusių.

Lopas paglostė mano rankas, o kai pamėginau ištrūkti, sugriebė už delnų. Į mano mintis prasiskverbė vaikino balsas:

Galiu sukelti maištą. Pasitraukti dabar ir liautis žaides pagal arkangelų taisykles.

Žodžiai nuskambėjo taip ryžtingai ir lengvai, kad supratau, jog Lopas yra ne kartą apie tai galvojęs. Šį planą jis slapta yra svarstęs daugybę kartų.

Širdis daužėsi kaip patrakusi. Pasitraukti? Liautis žaidus pagal taisykles?

– Apie ką kalbi?

Galėčiau gyventi kaip bėglys, nuolat slapstytis ir tikėtis, kad arkangelai manęs neras.

– O jei ras?

Būsiu teisiamas. Mane pripažins kaltu, bet kol arkangelai spręs, mudu kelias savaites praleistume kartu.

Pajutau prislėgtą Lopo žvilgsnį.

– O tada?

Išgrūs mane į pragarą. – Lopas nutilo, tada dar ryžtingiau pridūrė: – Pragaro nebijau.

Nusipelnau to, kas manęs laukia. Aš melavau, apgaudinėjau, sukčiavau. Skaudinau nekaltus žmones. Padariau tiek klaidų, kad net nepajėgiu prisiminti. Šiaip ar taip, už jas mokėjau, kol egzistavau. Pragarė blogiau nebus. – Vaikino lūpose šmėstelėjo kreivas šypsnyš. – Tačiau esu

tikras, kad arkangelai kažką slepia. – Šypsnyš išblėso, ir Lopas labai nuoširdžiai pažvelgė į mane. – Niekada nesijaučiau nusikaltęs, kad buvau su tavimi. Tai vienintelis mano teisingas poelgis. Arkangelai man nerūpi. Tik tark žodį. Padarysiu viską, ko nori. Galėtume jau dabar iškeliauti.

Ne iš karto suvokiau Lopo žodžius. Pažvelgiau į visureigį. Ledo siena tarp mudviejų sutirpo. Ji buvo iškilusi tik dėl arkangelų kaltės. Jei ne jie, visi mudviejų su Lopu kivirčiai būtų nereikšmingi. Jie dėl visko kalti. Magėjo palikti arkangelus bei visa kita ir išdumti su Lopu. Norėjau elgtis nutrūktgalviškai ir galvoti tik apie tai, kas teisinga čia ir dabar. Galėtume vienas kitam padėti pamiršti nuoskaudas. Rytoj pasijuoktume iš taisyklių, ribų ir kitko. Būtume tik mudu su Lopu, ir niekas daugiau nerūpėtų.

Nerūpėtų niekas, tik persekiotų baimė, kas atsitiks po kelių savaičių.

Galėjau rinktis, tačiau atsakymas buvo aiškus. Lopą galiu išsaugoti tik jo išsižadėdama. Su juo nebendraudama.

Nejučia pravirkau, ir Lopas nykščiais nušluostė man akis.

– Ššš, – sušnibždėjo jis. – Viskas bus gerai. Aš tavęs noriu. Daugiau negaliu tik gyvalioti.

– Tačiau arkangelai išgrūs tave į pragarą, – sumikčiojau drebančiomis lūpomis.

– Pakako laiko apsiprasti su šia mintimi.

Buvau pasiryžusi neišsiduoti Lopui, kaip man sunku, bet paspringau ašaromis. Akys paraudo ir užtino, gėlė krūtinę. Dėl visko kalta aš. Jei ne aš, Lopas nebūtų tapęs angelu sargu. Jei ne aš, arkangelai nebūtų ryžęsi jo sunaikinti. Dėl mano kaltės vaikinai pakliuvo į bėdą.

– Padaryk man vieną paslaugą, – galiausiai paprašiau tyliu balsu, kuris nuskambėjo kaip svetimas.

– Pasakyk Vi, kad namo išėjau pėsčiomis. Man reikia pabūti vienai.

– Angele? – norėjo paimti mane už rankos Lopas, bet aš ją ištraukiau.

Pajutau, kaip koja už kojos einu šalin. Vis labiau tolstu nuo Lopo, tarsi protas būtų sustingęs ir visą veiklą perdavęs kūnui.

13 SKYRIUS

Kitą dieną, po pietų, Vi išleido mane prie pagrindinių „Enzo“ užkandinės durų. Vilkėjau geltoną, raštais išmargintą vasarinę suknelę, ji buvo ir koketiška, ir dalykiška, ir tikrai kontrastavo su prasta mano nuotaika. Sustojau prie vitrinės lango pasitaisyti po bemiegės nakties susigarbiniavusių plaukų, tačiau rankos buvo neklusnios, tarsi medinės. Prisiverčiau nusišypsoti. Šią šypseną repetavau visą rytą. Lūpų krašteliuose įtemptą, o šiaip trapią. Vitrinės lange atrodžiau netikra ir tuščia. Tačiau ko norėti po bemiegės nakties?

Vakare parėjusi iš Marsės susirangiau lovoje, bet neužmigau. Visą naktį mane kankino pražūtingos mintys. Kuo ilgiau nesumerkiau akių, tuo labiau svaigiai toliau nuo tikrovės. Sugalvojau paskelbti pareiškimą ir buvau per daug įskaudinta, kad suprasčiau, koks jis drastiškas. Tada į galvą šovė netikėta mintis. Jei pasitraukčiau iš gyvenimo, arkangelai tai pamatytų. Norėjau, kad jie pajustų sąžinės graužimą, suabejotų savo pasenusiais įstatymais. Norėjau, kad jie pajustų atsakomybę sugriovę mano gyvenimą, o paskui atėmę ir gyvybę.

Tokios mintys siautė galvoje kiaurą naktį. Širdį draskė netektis, maištas, pyktis. Net ėmiau gailėtis nepabėgusi su Lopu. Kad ir labai trumpa laimė geriau nei ilga, rusenanti kančia – atsibusti kas rytą žinant, kad niekada negalėsiu jo turėti.

Tačiau su pirmaisiais saulės spinduliais radau sprendimą. *Turiu* veikti. Kitaip nugrimsiu į depresiją. Prisiverčiau išsimaudyti duše, apsirengti ir išvažiavau į mokyklą tvirtai pasiryžusi niekam neparodyti, kas dedasi sieloje. Kūną badė adatėlės, bet nusprendžiau savęs nesigailėti. Neleisiu arkangelams nugalėti. Atsistosis ant kojų, gausiu darbą, sumokėsiu baudą už greičio viršijimą, geriausiais pažymiais baigsiu vasaros mokyklą, nuolat būsiu užsiėmusi ir tik naktį, likusi viena su savo mintimis, galvosiu apie Lopą.

„Enzo“ užkandinėje man iš kairės ir iš dešinės driekėsi du pusapvaliai balkonai, iš jų laiptai vedė į pagrindinę salę ir barą. Balkonai man priminė virš parterio įrengtas madų demonstravimo pakylas. Staliukai balkone buvo užimti, pagrindinėje salėje tik keli vėlyvi lankytojai gėrė kavą ir skaitė rytinius laikraščius.

Giliai įkvėpusi nulipau laiptais prie baro.

– Atleiskite, girdėjau, kad priimate dirbti padavėjas, – kreipiausi į moterį, stovinčią prie kasos. Balsas skambėjo dusliai, tačiau neturėjau jėgų kalbėti žvaliau. Pusamžė raudonplaukė, seginti ženklelį su vardu ROBERTA, pakėlė akis. – Norėčiau užpildyti prašymo formą. – Išsunkiau nelabai įtikinamą šypseną.

Roberta nusišluostė strazdanotas rankas ir išėjo iš už baro.

– Padavėjas? Ne, jau nebereikia.

Spoksojau į ją užgniaužusi kvapą ir jutau, kaip blėsta visos viltys. Kitų sumanymų neturėjau.

Nepagalvojau, ką darysiu, jei iškils nors menkiausia kliūtis. Man *būtinai* reikia gauti šį darbą. Man reikia gyvenimo, kurio kiekviena minutė būtų suplanuota, o jausmai kietai pažaboti.

– Tačiau man vis dar reikia patikimos baro darbuotojos, tik vakarinei pamainai, nuo šeštos iki dešimtos, – pridūrė Roberta.

Sumirksėjau, iš nuostabos lūpos virptelėjo.

– Ak, – tariau, – ...gerai.

– Vakaraš mes pritemdome šviesas, iškviečiame padavėjas, paleidžiame džiazą įrašus ir stengiamės sukurti rafinuotesnę atmosferą. Po penktos valandos čia būdavo kaip išmirę, tačiau tikimės prisivilioti lankytojų. Sunki ekonominė padėtis, – paaiškino Roberta. – Tau reikės pasitikti lankytojus, priimti užsakymus ir perduoti juos į virtuvę. Kai maistas bus paruoštas, nunešti prie staliukų.

Mėginau entuziastingai linktelėti kupina ryžto, parodyti, kad labai noriu šio darbo, ir pajutau, kaip nusišypsojus įplyšo lūpos.

– Puiku, – sušvokščiau.

– Ar turi darbo patirties?

Neturėjau. Tačiau su Vi į „Enzo“ užkandinę ateidavome ne rečiau kaip tris kartus per savaitę.

– Meniu moku atmintinai, – pareiškiau.

Darbas. Nuo jo viskas priklauso. Susikursiu naują gyvenimą.

– Džiaugiuosi tai girdėdama, – pagyrė Roberta. – Kada gali pradėti?

– Šįvakar?

Vos įstengiau patikėti, kad Roberta siūlo man darbą. Nepajėgiau net nuoširdžiai nusišypuoti, tačiau Roberta nekreipė į tai dėmesio. Ji man suteikė galimybę. Atkišau ranką norėdama paspausti Robertos dešinę, bet per vėlai pamačiau, kad manoji dreba.

Roberta nužvelgė mane pakreipusi galvą, ir nuo to žvilgsnio pasijutau dar pažeidžiamesnė ir drovesnė.

– Ar sutarėme?

Įkvėpusi oro atsakiau:

– Taip.

Roberta linktelėjo.

– Ateik be penkiolikos šeštą, aš tau prieš pamainą duosiu uniformą.

– Labai ačiū... – išlemenau apstulbusi, bet Roberta jau skuodė prie baro.

Išėjusi į akinančią saulę mintyse ėmiau skaičiuoti. Jei gausiu minimalų atlyginimą ir dvi savaites dirbsiu kas vakarą, užsidirbsiu užtektinai sumokėti baudai už greičio viršijimą. O jei du mėnesius dirbsiu kas vakarą, tai šešiasdešimt vakarų būsiu per daug užsiėmusi, kad galvočiau apie Lopą. Šešiomis dešimtimis dienų priartėsiu prie vasaros atostogų pabaigos, tada vėl galėsiu kibti į mokslus. Nusprendžiau rinktis sudėtingus dalykus. Galiu nesunkiai įveikti bet kokį namų darbą, tačiau plyšusi širdis – visai kas kita.

– Na? – paklausė Vi neonu važiuodama greta manęs. – Kaip sekėsi?

Atsisėdau į keleivio sėdynę.

– Gavau darbą.

– Šaunu. Kaiėjai į vidų, atrodei tikrai susinervinusi, tarsi ketintum jo negauti, bet dabar nėra dėl ko krimstis. Dabar esi sunkiai dirbanti visuomenės narė. Kada pradėdi?

Pažvelgiau į laikrodį prietaisų skydelyje.

– Po keturių valandų.

– Šįvakar užsuksiu ir paprašysiu, kad mane pasodintų prie tavo aptarnaujamo stalelio.

– Verčiau palik arbatpinigių, – mėginau juokauti, bet vos nepravirkau.

– Esu tavo vairuotoja. Tai kur kas daugiau nei arbatpinigiai.

Po šešių su puse valandos „Enzo“ užkandinė buvo sausakimša. Vilkėjau darbinę uniformą: baltus marškinius, pilkas tvido kelnės ir prie jų derančią liemenę bei kepuraitę. Kepuraitė nesilaikė man ant galvos, iš po jos vis išlįsdavo plaukai. Jaučiau, kaip garbanos prilipo prie suprakaitavusių skruostų. Pasinėrus iki kaklo į darbą, keistai palengvėjo. Nebuvo kada galvoti apie Lopą.

– Naujoke! – šūktelėjo vienas virėjų – Fernandas. Jis stovėjo už trumpos pertvaros, skiriančios krosnis nuo kitos virtuvės dalies, ir plekšnojo mentele. – Tavo užsakymas paruoštas!

Čiupau tris sumuštinį lėkštes, atsargiai sukroviau ant rankos ir nugara atidariau ant vyrių kabančias duris. Eidama per pagrindinę salę sugavau vienos administratorių žvilgsnį. Mergina smakru parodė į stalelį balkone, prie kurio atsisėdo nauji lankytojai. Atsakydama skubiai kinktelėjau galva. *Netrukus prieisiu.*

– Vienas sumuštinis su krūtinine, vienas su saliamiu ir vienas su kepta kalakutiena, – tariau dėliodama lėkštes prieš tris kostiumuotus verslininkus. – Skanaus.

Užbėgau laiptais į balkoną ir iš užpakalinės kišenės išsitraukiau užsakymų bloknotą. Nubėgusi pusę kelio, sustingau. Nosies tiesumu prie mano stalelio, sėdėjo Marsė Milar. Šalia jos Edisonas Heilsas, Ouklis Viljamsas ir Etanas Taileris. Visi iš mano mokyklos. Ketinau apsigręžti ir pasakyti administratoriui, kad mano stalelį atiduotų kuriai nors kitai – bet kam – kai Marsė pakėlė akis, ir supratau patekusi į spąstus.

Jos veidas nušvito šalta šypsena.

Man ėmė trūkti kvapo. Ar Marsė galėjo kaip nors sužinoti, kad paėmiau jos dienoraštį? Tik parėjusi namo ir įsiropštusi į lovą prisiminiau vis dar jį turinti. Būčiau iš karto padėjusi į vietą, tačiau tuo metu ne tai buvo galvoj. Draskomai širdperšos dienoraštis atrodė tokia smulkmena. Jis ir dabar guli neskaitytas mano miegamajame ant grindų, šalia vakar numestų drabužių.

– Kokia šauni tavo apranga, – pareiškė Marsė perrėkdama džiazą. – Etanai, ar pernai per išleistuves nevilkJai lygiai tokios pat liemenės? Gal Nora nusiaubė tavo drabužių spintą?

Kol visi juokėsi, laukiau įbedusi į užsakymų bloknotą rašiklį.

– Ar galiu atnešti gėrimų? Ypatingasis šįvakar – kokoso riešutų ir žaliųjų citrinų kokteilis.

Ar visi išgirdo kaltės gaidelę mano balse? Nurijau seilę vildamasi, kad vėl prabilus balsas neskambės taip nervingai.

– Paskutinį kartą čia buvau per mamos gimtadienį, – tarė Marsė. – Padavėja jai padainavo „Su gimimo diena“.

Man prireikė net trijų sekundžių suprasti užuominai.

– Ak. Ne. Tai yra... ne. Aš ne padavėja. Aš baro darbuotoja.

– Man visai nesvarbu, kas tu. Noriu, kad man padainuotum „Su gimimo diena“.

Stovėjau tarsi ištikta stabo, karštligiškai svarstydamas, kaip išsisukti. Kodėl Marsė nori mane taip pažeminti? Pala. *Žinoma*, ji nori, kad nusižeminčiau. Pastaruosius vienuolika metų pildžiau slaptą mūsų vaidų rezultatų lentelę, o dabar buvau tikra, kad tokią turi ir Marsė. Jos gyvenimo tikslas – pirmauti prieš mane bent vienu tašku. Maža to, Marsė puikiai žino, kad jos rezultatas dvigubai geresnis už mano, ir taškai vis kaupiasi. Dėl to ji yra ne tik nesąžininga žaidėja, bet ir pagyrūnė.

– Parodyk asmens dokumentą. – Ištiesiau ranką.

Marsė abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Aš jį pamiršau.

Abi puikiai žinojome, kad Marsė nepamiršo vairuotojo pažymėjimo ir kad jos gimtadienis ne šiandien.

– Šįvakar labai daug lankytojų, – apsimestinau pasiteisinau. – Mano viršininkė bus nepatenkinta, jei neskirsiu laiko kitiems klientams.

– Tavo viršininkė nori, kad klientai būtų patenkinti. *Dainuok*.

– Ir kol aptarinėjate sveikinimą, – įsiterpė Etanas, – atnešk nemokamą šokoladinį tortą, kuris tokia proga priklauso.

– Mums leidžiama duoti tik vieną gabalėlį, o ne visą tortą, – atšoviau.

– Mums leidžiama duoti tik vieną gabalėlį, – pamėgdžiojo mane Edisonas, ir visas stalelis prapliupo kvatoti.

Marsė išsitraukė iš rankinės vaizdo kamerą. Sumirksėjo raudona lemputė, rodanti, kad kamera įjungta, ir Marsė nukreipė objektyvą į mane.

– Nekantrauju, kada visai mokyklai galėsiu parodyti šį siužetą. Kaip gerai, kad galiu visiems pasiųsti elektroninius laiškus. Ir kas galėjo pamanyti, kad būti pagalbine darbuotoja raštinėje taip apsimoka?

Marsė žino apie dienoraštį. Turi žinoti. Ir tai yra jos kerštas. Penkiasdešimt taškų už tai, kad pavogiau jos dienoraštį. Dar dvigubai tiek už tai, kad ji visai Koldvoterio gimnazijai išsiuntinės vaizdo įrašą, kuriame aš dainuoju „Su gimimo diena, Marse“.

Per petį parodžiau į virtuvę ir iš lėto pasitraukiau.

– Klausykit, susikaupė mano užsakymų...

– Etanai, eik pasakyk tai žaviai administratorei, kad norime pakalbėti su viršininke. Pasakyk jai, kad mūsų *baro darbuotoja* aikštinga, – pareiškė Marsė.

Negalėjau patikėti savo ausimis. Neišdirbau nė trijų valandų, o per Marsę būsiu išvyta. Kaip sumokėsiu baudą už greičio viršijimą? Ir sudie folksvagenui kabrioletui. Svarbiausia, darbas man reikalingas atitraukti dėmesį nuo beprasmių pastangų nesitaikstyti su skaudžia tiesa: Lopo nebėra mano gyvenime. Ir nebebus.

– Nėra laiko, – ragino Marsė. – Etanai, paprašyk pakviesti viršininę.

– Palauk, – sulaukiau ją. – Padainuosiu.

Marsė sužviogė ir suplojo rankomis.

– Gerai, kad įkroviau bateriją.

Nevalingai nusmaukiau žemyn kepuraitę, kad užsidengčiau veidą, ir užtraukiau:

– Su gimimo diena...

– Garsiau! – sušuko visi kartu.

– Su gimimo diena, – uždainavau garsiau. Buvau per daug susierzinusi, kad suprasčiau, ar bjauriai nedetonuoju. – Su gimimo diena, brangi Marse. Su gimimo diena.

Niekas nepratarė nė žodžio. Marsė vėl įgrūdo vaizdo kamerą į rankinę.

– Skambėjo nuobodžiai, – atsiduso ji.

– Na... visai normaliai, – ginčijosi Etanas.

Mano veidas išblyško. Sutrikusi, tačiau triumfuodama nusišypsojau. Penki šimtai taškų. Bent jau tiek vertas mano solo. Marsei nepavyko manęs sumalti į miltus. Dabar pirmauju mūsų dvikovoje.

– Ar pageidaujate ko nors išgerti? – paklausiau stulbinamai linksmi.

Užsirašiusi užsakymą, apsigrėžiau eiti į virtuvę, bet kaip tik tuo metu Marsė šūktelėjo:

– Beje, Nora!

Sustingau vietoje. Giliai įkvėpiau spėliodama, kokius dar spąstus ji man paspendė. Ak, ne.

Nebent... ji ketina pašalinti mane iš kovos. Dabar. Visų šių žmonių akivaizdoje. Ji visam pasauliui praneš, jog pavogiau jos dienoraštį, kad visi žinotų, kokia esu niekinga ir nepakenčiama.

– Gal gali pagreitinti mūsų užsakymą? – paprašė Marsė. – Skubame į vakarėlį.

– Pagreitinti užsakymą? – kvailai pakartojau.

Vadinasi, Marsė nieko nežino apie dienoraštį?

– Delfų paplūdimyje turime susitikti su Lopu, ir aš nenoriu pavėluoti. – Tai ištarusi Marsė iškart užsidengė burną. – Atleisk. Leptelėjau nepagalvojusi. Nereikėjo minėti Lopo. Tikriausiai tau skaudu, kad Lopus draugauja su kita.

Šypsena akimirksniu dingo iš mano veido. Pajutau, kaip nukaito kaklas. Širdis plakė taip smarkiai, kad net apsvaigo galva. Sienos pasviro į mane, ir viską užgožė besityčiojančios Marsės žudikiška šypsena. Taigi, viskas stojo į savo vietas. Lopus grįžo pas Marsę. Vakar vakare jį palikau, ir vaikiną nusprendė susitaikyti su likimu. Jei negali turėti manęs, pasitenkins Marse. Kodėl *jiems* leidžiama draugauti? Kodėl arkangelai nedraudžia Lopui būti su Marse? Ir *bučiuotis*? Ar arkangelai į tai užmerkia akis todėl, kad žino, jog šis bučinys nė vienam jų nieko nereiškia? Dėl tokios neteisybės norėjosi klykti. Marsei leidžiama būti su Lopu, nes ji jo nemylė, o man ne, nes aš jį myliu, ir arkangelai tai žino. Kas čia *bloga*, jei mudu mylime vienas kitą? Ar arkangelai tikrai taip smarkiai skiriasi nuo žmonių?

– Nieko tokio, aš pati to norėjau, – stengiausi išlikti šaltai mandagi.

– Tai gerai, – mestelėjo Marsė gundančiai kramtydama šiaudelį, nors aiškiai mačiau, kad manimi netiki.

Grįžusi į virtuvę, perdaviau virėjams Marsės stalelio užsakymą. „Ypatingų nurodymų“ skiltį palikau tuščią. Marsė skuba susitikti su Lopu Delfų paplūdimyje? Labai blogai.

Paėmiau paruoštą užsakymą ir nešina padėklų išėjau iš virtuvės. Nustebau prie pagrindinių durų išvydusi Skotą, šnekučiuojantį su administratorėmis. Jis mūvėjo patogius laisvus *Levi's* džinsus ir vilkėjo aptemptus medvilninius marškinėlius, tad koketuojančios administratorės puikiai matė lankstų vaikiną kūną. Pajutęs mano žvilgsnį, Skotas sveikindamasis mostelėjo. Padėjusi penkiolikto stalelio užsakymą nubėgau laiptais žemyn.

– Labas, – pasisveikinau su Skotu vėduodamasi kepurėle.

– Vi sakė, kad tave čia rasiu.

– Tu skambinai Vi?

– Kai tu neatsakei į mano žinutes.

Ranka perbraukiau kaktą sugrūdama po kepurėle kelias neklusnias plaukų sruogas.

– Mano mobilusis drabužinėje. Dirbdama netikrinu pranešimų. Ko tau reikia?

– Kelintą baigi?

– Dešimtą. Kodėl klausi?

– Delfų paplūdimyje vyksta vakarėlis. Ieškau kokios nors nevykėlės į jį nusitempti.

– Kai tik mudu kur nuvažiuojam, kas nors nutinka. – Iš akių pamačiau, kad Skotas nieko nesupranta. – Peštynės „Z“ klube, – priminiau, – ir „Velnio rankinėje“. Abu kartus turėjau maldauti parvežama namo.

– Trečias kartas nemeluoja, – atkirto Skotas šypsodamasis.

Pirmą kartą pamačiau, kad vaikinio šypsena labai miela. Net berniukiška. Šypsodamasis Skotas atrodė kur kas švelnesnis, net ėmiau spėlioti, gal per mažai jį pažįstu.

Ko gero, ir Marsė rengiasi į tą patį vakarėlį. Vakarėlį, kuriame turėtų būti Lopas. Tame pačiame paplūdimyje, kuriame prieš pusantros savaitės buvau kartu su Lopu ir per anksti pareiškiau, kad mano gyvenimas puikus. Tada man nė netoptelėjo, jog netrukus viskas apsivers aukštyn kojomis.

Skubiai perkratinėjau savo jausmus, bet tam reikėjo daugiau nei keliolikos sekundžių. Norėjau pamatyti Lopą – visada norėsiu – tačiau esmė ne čia. Turiu nuspręsti, ar esu pasirengusi tokiam susitikimui. Ar ištersiu išvydusi jį su Marse? Ypač po vakarykščio pasakojimo.

– Pagalvosiu, – pažadėjau Skotui suvokusi, jog per ilgai delsiu atsakyti.

– Gal man dešimtą atvažiuoti tavęs paimti?

– Ne. Jei nuspręsiu dalyvauti, mane pavėžės Vi. – Mostelėjau virtuvės durų link. – Klausyk, turiu dirbti.

– Tikiuosi pasimatyti, – tarė Skotas ir prieš išeidamas plačiai nusišypsojo.

Baigusi darbą automobilių stovėjimo aikštelėje radau laukiančią Vi.

– Ačiū, kad atvažiavai, – padėkojau klestelėdama ant sėdynės.

Nusilaksčius gėlė kojas, o ausyse skambėjo užkandinės lankytojų šnekos ir juokas – ką jau kalbėti apie piktas virėjų ir padavėjų pastabas. Mažiausiai du kartus supainiojau užsakymus ir ne sykį įėjau į virtuvę pro kitas duris vos nepargriaudama apsikrovusios lėkštėmis padavėjos. Tačiau džiaugiausi, kad kišenėje čeža trisdešimt dolerių arbatpinigių. Kai sumokėsiu baudą už greičio viršijimą, arbatpinigius kaupsiu kabrioletui. Nekantraudama laukiau dienos, kai, užsinorėjusi kur nors nuvažiuoti, nebepriklausysiu nuo Vi.

Ne taip nekantraudama laukiau dienos, kai visai pamiršiu Lopą.

Vi plačiai nusišypsojo.

– Nemanyk, kad vežioju nemokamai. Esi už tai skolinga, ir ši skola tau vaidensis.

– Vi, kalbu rimtai. Esi geriausia draugė pasaulyje. Pati, pati geriausia.

– Gal tada pažymėkime tokį įvertinimą ir užsukim į „Skipio“ užkandinę? Būtų ne pro šalį suvalgyti ledų. Tiesą sakant, nepakenktų ir natrio gliutamatas. Niekas manęs taip nepradžiugina, kaip šviežiai

paruoštas greitas maistas su gausybe puikaus, senovinio natrio gliutamato.

– O jei mes ten nuvažiuotume kitą kartą? – paklausiau. – Šįvakar esu pakviesta į Delfų paplūdimį. Tave, žinoma, irgi kviečiu važiuoti drauge, – skubiai pridūriau.

Nebuvau tikra, ar važiuodama į vakarėlį elgiuosi teisingai. Kodėl noriu kankintis žiūrėdama į Lopą? Kodėl noriu matyti jį iš arti, nors tokio artumo negana. Kiekviena tvirtesnė ir drąsesnė mergina būtų nutraukusi visus ryšius. Lopas dingo iš mano gyvenimo. Turiu susitaikyti su šia mintimi, bet žinoti yra viena, o padaryti – kita.

– Kas ten bus? – paklausė Vi.

– Skotas ir keli pažįstami iš mūsų mokyklos.

Nėra reikalo minėti Marsės ir iš karto sulaukti nepritarimo. Vi parama šįvakar man pravers.

– Verčiau susitiksiu su Riksonu ir pažiūrėsiu filmą. Paklausiu, ar jis turi draugų, su kuriais galėtu tave supažindinti. Surengtume dvigubą pasimatymą. Valgytume spragintus kukurūzus, juokautume, glamonėtumės.

– Nesivargink.

Jokių kitų vaikinių. Man reikia Lopo.

Kai Vi įriedėjo į Delfų paplūdimio automobilių stovėjimo aikštelę, dangus buvo juodas lyg degutas. Galingi prožektoriai, panašūs į CHS futbolo stadiono, švietė virš išbaltintų medinių statinių, kuriuose buvo įsikūrusi karuselė, arkada ir mini golfas, keldami švytėjimo efektą. Paplūdimys ir jį supantys laukai nebuvo apšviesti. Tokiu vėlyvu metu nesitikėjau pamatyti ką nors perkant mėsainius ar žaidžiant pneumatinį ritulį, tad paprašiau Vi sustoti prie geležinkelio pabėgių, besidriekiančių iki pat vandens.

Išsiropščiau iš automobilio ir tik lūpomis ištariau draugei: „Sudie.“ Vi man pamojo ranka, nes priglaudusi prie ausies mobilųjį tarėsi su Riksonu, kur susitikti.

Oras vis dar buvo įkaitęs, iš Delfų jūrų uosto pramogų parko sklido tolimi muzikos garsai, šniokštė į smėlį dūžtančios bangos. Perlipau per jūržoles, tarsi gyvatvorė augančias palei krantą, tekina nubėgau nuo šlaito ir nudrožiau siaura sauso smėlio juosta, dar neapsemta per potvynį pakilusio vandens.

Būreliai žmonių vis dar žaidė jūroje, šokinėjo per bangas ir svaidė į krantą atplukdytas šakas, nors gelbėtojų jau nebuvo. Akimis ieškojau Lopo, Skoto, Marsės ar kito pažįstamo veido. Tolėliau vingiuodamos kilo aukštytės oranžinės laužo liepsnos. Išsitraukiau mobilųjį ir surinkau Skoto numerį.

– Klausau.

– Atvažiavau, – pasakiau. – Kur tu?

– Šiek tiek piečiau nuo laužo. O tu?

– Šiek tiek šiauriau.

– Aš tave susirasiu.

Netrukus Skotas atsidrėbė greta manęs.

– Ar visą vakarą taip ir trinsiesi nuošaly? – paklausė jis. Iš vaikino burnos sklido alkoholio kvapas.

– Nejaučiu didelio troškimo bendrauti su žmonėmis, susirinkusiais į šį vakarėlį.

Skotas supratingai linktelėjo ir atkišo plieninį termosą.

– Neturiu mikrobu, skauto garbės žodis. Gurkštelėk, jei nori.

Pauosčiau, kas yra termose. Kaipmat atsitraukiau, nes garai nudegino gerklę.

– Kas tai? – springdama paklausiau. – Mašininė alyva?

– Mano slaptas receptas. Jei pasakyčiau, tektų tave nužudyti.

– Nereikia. Jei išgerčiau, rezultatas būtų toks pat. Neabejoju.

Skotas alkūnėmis įsirėmė į smėlį. Dabar jis vilkėjo medvilninius marškinėlius su grupės

„Metallica“ nuotrauka ir nuplėstomis rankovėmis, mūvėjo rusvai žalsvus šortus ir avėjo sandalus. Aš vilkėjau darbinę uniformą, tik be kepuraitės, liemenės ir marškinų. Laimė, prieš išsiruošdama į darbą įsimečiau palaidinę, bet neturėjau kitų kelnų.

– Pasakyk man, Grei, ką čia veiki? Prisipažįstu, maniau, atstumsi mane ir kibsi į kitos savaitės namų darbą.

Atsilošiau šalia Skoto ir paskersakiavau į jį.

– Tyčiotis nebemadinga. Esu netikša. Na, ir kas?

Skotas išsiviepė.

– Man patinka netikšos. Netikša turėtų man padėti mokytis priešpaskutinėje klasėje. Ypač anglų kalbos.

O varge.

– Jei klausei, tai atsakau ne. Neketinu už tave rašyti rašinių.

– Tai tu taip manai. Aš dar neparodžiau savo žavesio.

Aš prunkštelėjau, ir Skotas išsišiepė dar plačiau.

– Ką? Netiki?

– Netikiu, kad tu ir žodis „žavesys“ suderinami.

– Nė viena mergina neatsispiria mano žavesiui. Patikėk, jos dėl to *kraustosi iš proto*, nes būnu girtas dvidešimt keturias valandas per parą, septynias dienas per savaitę, nepajėgiu išsilaikyti jokiam darbe, susikirsčiau per matematikos pagrindų egzaminą, o laiką leidžiu žaisdamas vaizdo žaidimus ir gulėdamas be sąmonės.

Atlošiau galvą ir nusijuokiau, pajutau, kaip dreba pečiai. Girtas Skotas man ėmė patikti labiau nei blaivus. Kas galėjo pagalvoti, kad vaikinai savikritiškas.

– Nustok žavėtis, – perspėjo Skotas žaislingai kilstelėdamas mano smakrą. – Skaitau tavo mintis. Atlaidžiai nusišypsojau.

– Tu vairuoji mustangą. Tai turėtų pridėti bent dešimt taškų.

– Nuostabu. Dešimt taškų. Man trūksta dar ne mažiau kaip dviejų šimtų, kad išeičiau iš pavojingos zonos.

– Tai gal mesk gerti, – pasiūliau.

– Mesti? Juokauji? Mano gyvenimas suknistas, nors tik pusiau jį suvoki. Jei mesčiau gerti ir pamatyčiau, koks jis iš tiesų, tikriausiai nušokčiau nuo tilto.

Abu kurį laiką tylėjome.

– Apgirtęs beveik pamirštu, kas esu, – pridūrė Skotas, ir šypsena jo veide palengva išnyko. – Žinau, kad gyvenu, tačiau suvoki tai lyg per miglą. Taip geriau.

Jis užsivertė termosą ir įsmeigė žvilgsnį į tamsią jūrą.

– Na, mano gyvenimas irgi ne rožėmis klotas.

– Dėl tėčio? – pamėgino spėti Skotas atžagaria ranka šluostydamasis viršutinę lūpą. – Tu dėl to nekalta.

– Tai tik dar blogiau.

– Kodėl?

– Jei būčiau kalta, žinočiau, kad pati viską sugadinau. Ilgai graužčiausi, bet galiausiai pajėgčiau gyventi kaip ir anksčiau. Dabar esu įstrigusi aklavietėje ir nerandu atsakymo į tą patį klausimą: kodėl *mano* tėtis buvo nužudytas?

– Teisybė, – sutiko Skotas.

Ėmė kapnoti šilti, dideli vasaros lietaus lašai.

– Kas čia, po velnių, vyksta? – Išgirdau netoli laužo šaukiant Marse.

Atidžiai apžiūrinėjau kylančius žmones. Lopo tarp jų nebuvo.

– Visi važiuojam pas mane! – sušuko Skotas mikliai pašokdamas. Jis svirduliavo ir vos laikėsi ant kojų. – Diakono kelias septyniasdešimt du, trisdešimt antras butas. Durys neužrakintos. Šaldytuve yra daug alaus. Beje, ar sakiau, kad mama visą naktį loš kazino?

Pasigirdo džiaugsmingi šūksniai, visi suskato rinkti batus bei kitus išmėtytus drabužius ir per smėlį nužingsniavo į automobilių stovėjimo aikštelę.

Skotas bakstelėjo sandalu man į šlaunį.

– Ar reikia tave pavėžėti? Jei nori, net leisiu vairuoti savo mustangą.

– Ačiū už siūlymą, bet man pakaks.

Lopo čia nėra. Tik dėl jo atvažiavau, ir dabar staiga pasijutau ne tik nusivylusi, bet ir tuščiai praleidusi vakarą. Užuoť pasiguodusi, kad neišvydau Lopo kartu su Marse, jaučiausi vieniša ir kamuojama gailėsčio sau. Ir išsekusi. Galvoje sukosi tik viena mintis – įsiropšti į lovą ir kuo greičiau užbaigti šią dieną.

– Draugai neleidžia draugams vairuoti girtiems, – spaudė Skotas.

– Ar apeliuoji į mano sąžinę?

Vaikinas pažvangino automobilio rakteliais.

– Kaip gali atsisakyti pavairuoti mustangą? Tokia proga pasitaiko tik kartą gyvenime.

Pakilau ir nusibraukiau nuo kelnių smėlį.

– O gal parduotum man savo mustangą už trisdešimt dolerių? Galėčiau sumokėti grynaisiais.

Skotas nusijuokė ir apkabino mane per pečius.

– Esu girtas, bet ne *toks*, kaip manai, Grei.

14

SKYRIUS

Pasiekusi Koldvoterį, kirtau miestą ir Paplūdimio keliu nuvažiavau į Diakono kelią. Lietus ir toliau krapnojo. Kelias buvo siauras ir vingiuotas, prie pat šaligatvio apsodintas visžaliais medžiais. Kai įveikėme dar vieną posūkį, Skotas mostelėjo daugiabučių namų su mažais balkonais ir pilkų čerpių stogais, kokius galima pamatyti Kodo kyšulyje, komplekso pusėn. Jo pradžioje buvo matyti aptriušęs teniso kortas ir nedidelė pievelė. Visas kompleksas prašėsi naujai nudažomas.

Pastačiau mustangą prie Skoto namo.

– Ačiū, kad pavežei, – padėkojo Skotas uždėdamas ranką ant mano sėdynės atlošo. Vaikino akys buvo stiklinės, lūpose tingiai suspindo kreivas šypsnyš.

– Ar pajėgsi įeiti į vidų? – paklausiau.

– Nenoriu eiti į vidų, – neaiškiai veldamas žodžius pareiškė jis. – Kiliminė danga dvokia šunų šlapimu, o vonios lubos apipelijusios. Noriu likti čia, su tavimi.

Nes esi girtas.

– Turiu grįžti namo. Jau vėlu, o aš dar nepaskambinau mamai. Jei nepasiskubinsiu, ji išprotės.

Pasilenkusi per Skotą atidariau dureles keleivio pusėje.

Skotas apuko mano plaukų sruogą sau aplink pirštą.

– Gražuole.

Atvyniojau plaukus.

– Neišdegs. Tu girtas.

– Tik truputėlį, – išsiviepi Skotas.

– Rytoj nieko neprisiminsi.

– Maniau, kad paplūdimyje pajutome ryšį.

– Taip ir buvo. Tačiau tuo mūsų ryšys ir baigsis. Kalbu rimtai. Išspirsiu tave lauk. Eik į vidų.

– O automobilis?

– Šįvakar juo parvažiuosiu namo, o rytoj po pietų grąžinsiu.

Skotas patenkintas iškvėpė orą ir giliau susmuko sėdynėje.

– Noriu eiti į vidų ir atvėsti vienas klausydamasis Džimio Hendrikso. Gal pasakytum visiems, kad vakarėlis baigtas?

Išverčiau akis.

– Tu pasikvieteit šešiasdešimt žmonių. Nė nemanau jiems aiškinti, kad vakarėlis atšaukiamas.

Skotas pasilenkė pro dureles ir apsivėmė.

Ak.

Sučiupau vaikiną už marškinių, įtraukiau į automobilį ir pavažiavau pusmetrį į priekį. Tada įjungiau rankinį stabdį ir išlipau. Priėjau prie Skoto, išvilkau jį už rankų iš automobilio stengdamasi

neįlipti į vėmalus. Skotas apkabino mane per pečius, ir aš turėjau laikytis iš paskutiniųjų, kad nesuklupčiau nuo jo svorio.

– Kuris butas? – paklausiau.

– Trisdešimt antras. Viršuje dešinėje.

Viršutinis aukštas. Žinoma. Kodėl vyliausi dabar galėsianti atsipūsti?

Sunkiai šnupuodama užtempiau Skotą laiptais, ir mudu svirduliuodami įžengėme į jo butą, kuriame buvo prigužėję žmonių, šokančių pagal repo muziką, paleistą taip garsiai, kad, rodės, tuoj plyš ausų būgneliai.

– Miegamasis koridoriaus gale, – sumurmėjo man į ausį Skotas.

Nustūmiau jį pro minią, atidariau duris koridoriaus gale ir numečiau vaikiną ant apatinio dviaukštės lovos kambario kampe čiužinio. Kitame kampe stovėjo mažas rašomasis stalas, skalbinių pintinė, gitaros stovas ir keli svarmenys. Sienos buvo senokai dažytos baltai ir papuoštos tik filmo „Krikstatėvis. Trečioji dalis“ plakatu bei „Naujosios Anglijos patriotų“ futbolo komandos gairele.

– Tai mano kambarys, – paaiškino Skotas. Pastebėjęs mano žvilgsnį patapšnojo čiužinį greta savęs. – Įsitaisyk patogiai.

– Labanakt, Skotai.

Ketinau uždaryti duris, kai Skotas netikėtai paprašė:

– Gal gali atnešti atsigerti? Vandens. Noriu išsiskalauti burną.

Nekantravau kuo greičiau iš čia dingti, bet pajutau erzinančią užuojautą Skotui. Jei dabar išeisiu, rytoj jis tikriausiai pabus apsvėmęs. Reikėtų išvalyti jam skrandį ir duoti ibuprofeno.

U raidės formos virtuvė buvo sujungta su svetaine, dabar virtusia šokių aikštele. Prasispraudusi pro užstojusius įėjimą į virtuvę šokėjus, ėmiau atidarinėti spinteles ieškodama stiklinės. Virš plautuvės radau baltų plastikinių stiklinių, atsukau čiaupą ir prileidau vandens. Kai apsigrėžiau eiti, pajutau, kaip suspurda širdis. Ne toliau kaip per žingsnį, atsišliejęs į spintą priešais šaldytuvą, stovėjo Lopas. Jis atsiskyrė nuo minios ir buvo užsismaukęs kepuraitę ant akių šitaip leisdamas suprasti neketinąs pradėti pokalbio. Regis, vaikinai nekantravo, nes dirstelėjo į laikrodį.

Matydama, kad niekaip jo neišvengsiu, nebent per stalą perlipčiau tiesiai į svetainę, ir jausdama pareigą elgtis civilizuotai – be to, juk mudu ganėtina suaugę, kad elgtumės brandžiai? – apsilaižiau lūpas, nes jos staiga išdžiūvo tarsi pintis, ir priėjau.

– Linksmiesi?

Rūsčiame Lopo veide sušvito šypsena.

– Turiu galvoje bent vieną dalyką, kuriuo dabar mieliau užsiimčiau.

Jei čia užuomina, nekreipsiu dėmesio. Atsisėdau ant virtuvinio stalo ir ėmiau mataruoti kojomis.

– Liksi čia visą naktį?

– Privalau, todėl jau dabar gali mane nušauti.

Skėstelėjau rankomis.

– Atleisk, neturiu pistoleto.

Lopas nusišypsojo kaip visiškai sugedęs vaikinai.

– Tave tik tai sulaiko?

– Vis tiek tavęs nenužudysiu, – paaiškinau. – Tai viena nemirtingumo blogybių.

Lopas linktelėjo ir nuožmiai nusišypsojo.

– Tačiau nužudytum, jei galėtum?

Atsakiau ne iš karto.

– Nejaučiu tau neapykantos, Lopai. Kol kas.

– Gal neapykantos nepakanka? – spėliojo jis. – Gal reikia kokio nors stipresnio jausmo?

Nusišypsojau, bet ne plačiai, nerodydama dantų.

Abu jautėme, kad šis pokalbis nieko gero neatneš, ypač ne čia, tad Lopas išgelbėjo mudu abu loštelėdamas galvą į besilinksminančiuosius.

– O tu? Ar ilgai čia būsi?

Nušokau nuo stalo.

– Ne. Duosiu Skotui vandens ir skysčio burnai skalauti, jei rasiu, ir dingsiu.

Lopas nutvėrė mane už alkūnės.

– Mane galėtum nušauti, bet slaugysi pagiringą Skotą?

– Skotas nesudaužė man širdies.

Stojo nejauki tylą, tada Lopas tyliai tarė:

– Eime.

Iš vaikino žvilgsnio labai aiškiai supratau, ką jis nori pasakyti. Jis norėjo, kad pabėgčiau kartu. Nepaklusčiau arkangelams. Nekreipčiau dėmesio, kad galiausiai jis bus surastas.

Pagalvojus apie tai, ką arkangelai padarytų Lopui, sustingdė ledinis siaubas. Lopas man niekada nepasakojo, kas jo lauktų. Tačiau žinojo. Ir dėl to, kad nepasakojo, labai gyvai įsivaizdavau šią niūrią perspektyvą.

Įsmeigiau akis į minią.

– Pažadėjau Skotui atnešti vandens.

– Daug laiko skiri vaikinui, kurį laikau blogu. Turint galvoje mano pažiūras, tokį epitetą nelengva užsitarnauti.

– Kad pažintum blogą prinčą, reikia jį pamatyti.

– Džiaugiuosi, kad neprarandi humoro jausmo, bet kalbu rimtai. Būk atsargi.

Linktelėjau.

– Ačiū, kad rūpiniesi, tačiau pati žinau, ką daryti.

Šonu praėjau pro Lopą ir prasispraudžiau pro besisukančius svetainėje šokėjus. Turėjau pabėgti. Nepajėgiau stovėti taip arti Lopo skiriama storos ir nepermušamos ledo sienos. Žinodama, kad abu norime to, kas neįmanoma, nors ir pasiekiamo ranka.

Prasibroviau į pačią besilinksminančiųjų tirštumą, kai kažkas iš užpakalio sugriebė mano palaidinės petnešėlę. Atsigrėžiau tikėdamasi pamatyti Lopą, pasirengusį toliau mane įtikinėti, o gal dar labiau išgąsdinti, nutarusį spjauti į atsargumą ir pabučiuoti, tačiau išvydau tingiai vypsantį Skotą. Jis nubraukė man nuo veido plaukus ir pasilenkęs įsisiurbė į lūpas. Iš vaikino burnos sklido mėtinio gerklės skalavimo skysčio ir ką tik išvalytų dantų kvapas. Ketinau atsitraukti, bet tada dingtelėjo: na, ir kas, jei Lopas pamatys? Nedariau nieko tokio, ko Lopas dar nebūtų padaręs. Turėjau tokią pat kaip ir jis teisę elgtis kaip tinkama. Jis naudojosį Marse užpildyti tuštumai širdyje, dabar atėjo mano eilė atsilyginti.

Nuslinkau delnais Skoto krūtine ir sunėriau juos vaikinui ant kaklo. Supratęs užuominą, Skotas prisitraukė mane arčiau ir ėmė rankomis glamonėti nugarą. Tad štai ką jauti, kai bučiuojiesi su kuo kitu! Lopas neskubėdavo, o Skotas buvo žaismingai nekantrus ir sentimentalkas. Šis bučinys buvo visiškai kitoks, naujas... ir visai neblogas.

– Į mano kambarį, – sušnibždėjo man į ausį Skotas supindamas mudviejų pirštus ir tempdamas mane į koridorių.

Dirstelėjau ton pusėn, kur paskutinį kartą mačiau Lopą. Mudviejų žvilgsniai susitiko. Vaikino ranka įsitempė, tarsi būtų paskendęs mintyse ir staiga sustingęs, kai išvydo bučiuojantis su Skotu.

„Štai koks būna jausmas“, – tariu jam mintyse.

Tačiau taip pagalvojus nepalengvėjo. Jaučiausi liūdna, prislėgta ir nepatenkinta. Nesu iš tų, kurios žaidžia žaidimus ar krečia bjaurius pokštus norėdamos nusiraminti arba paglostyti savimeilę. Tačiau man širdį vis dar aitrino neužgijusi žaizda, todėl leidausi Skoto vedama tolyn.

Skotas kojos spyriu atidarė miegamojo duris. Užgesino šviesas, ir mudu paskendome švelniuose šešėliuose. Pažvelgiau į mažą storą čiužinį ant apatinio dviaukštės lovos gulto, paskui dirstelėjau į langą. Šis buvo praviras. Apimta panikos įsivaizdavau, kaip išlendu pro langą ir išnykstu naktį. Tikriausiai tai buvo ženklas, jog ketinu padaryti didelę klaidą. Ar tikrai noriu visa tai iškentėti ir ką nors įrodyti? Ar šitaip noriu pademonstruoti Lopui, kaip ant jo pykstu ir esu įskaudinta? Ar nenusivilsiu?

Skotas suėmė mane už pečių ir ėmė bučiuoti aistringiau. Mintyse perkračiau savo galimybes. Galėčiau pasakyti Skotui, kad mane pykina. Kad apsigalvojau. Tiesiog pasakyti jam ne...

Skotas išsinėrė iš marškinėlių ir juos nusviedė.

– Eee, – sumekenau.

Vėl apsidairiau ieškodama, kur pabėgti, ir pastebėjau, kad miegamojo durys, matyt, liko praviros, nes kažkoks šešėlis užstojo iš koridoriaus sklindančią šviesą. Šešėlis įžengė į vidų ir uždarė duris. Man atvipo žandikaulis.

Lopas sviedė Skotui marškinėlius tiesiai į veidą.

– Kurių galų... – paklausė Skotas užsitraukdamas ir tempdamas žemyn marškinėlius, kad pridengtų apnuogintą liemenį.

– Tavo užtrauktukas atsisegęs, – tarė Lopas.

Skotas truktelėjo užtrauktuką.

– Ką čia veiki? Niekas tavęs nekvieta. Esu užsiėmęs. Tai mano kambarys!

– Ar išprotėjai? – paklausiau Lopo jausdama, kaip kaista skruostai.

Lopas prismerkęs pažvelgė į mane.

– Tau čia nedera būti. Tik ne su juo.

– Ne tau spręsti!

Skotas prasibrovė pro mane.

– Leisk, aš su juo susitvarkysiu.

Vos Skotas spėjo žengti žingsnį, gavo kumščiu į smakrą. Bjauriai trakstelėjo.

– *Ką darai?* – sušukau Lopui. – Sulaužei jam žandikaulį?

– Aaa! – sudejavo Skotas laikydamasis už žando.

– Žandikaulio nesulaužiau, bet jei jis tave palies, pirmiausia sulaužysiu žandikaulį, o paskui ir kitus kaulus, – pagrasino Lopas.

– *Lauk!* – Pirštu parodžiau Lopui į duris.

– Aš tave užmušiu! – sumaurojo Skotas. Jis žiopčiojo tikrindamas, ar žandikaulis sveikas.

Tačiau Lopas nepasišalino, o priėjo prie Skoto ir apgrėžė veidu į sieną. Skotas mėgino priešintis, bet Lopas trenkė jį į sieną dar labiau apsvaigindamas.

– Tik pamėgink ją paliesti, – tyliai ir grėsmingai sušvokštė Skotui į ausį Lopas, – ir padarysi didžiausią klaidą, kurios gailėsiesi visą gyvenimą.

Prieš išeidamas Lopas dar kartą pažvelgė į mane.

– Jis tavęs nevertas. – Kiek patylėjęs, pridūrė: – Aš irgi.

Norėjau ginčytis, bet neradau argumentų. Čia atsidūriau ne iš meilės. Atėjau į miegamąjį, kad paerzinčiau Lopą, ir mudu abu tai žinojome.

Skotas atsigrėžė ir atsirėmė į sieną.

– Būčiau jį nugalėjęs, jei nebūčiau girtas, – pareiškė trindamasis smakrą. – Kas jis, po velnių, tariasi esąs? Aš jo net nepažįstu. Ar tu pažįsti?

Skotas turbūt neprisiminė matęs Lopą „Z“ klube, bet tą vakarą ten buvo daug žmonių. Vargu ar Skotas įsidėmėjo jų visų veidus.

– Apgailestauju dėl to, kas įvyko, – pasakiau mostelėdama į duris, pro kurias ką tik išėjo Lopas. – Kaip tu?

Skotas vangiai nusišypsojo.

– Jaučiuosi geriau nei bet kada.

Žinoma, ypač kai visą skruostą bjauroja mėlynė.

– Jis prarado savitvardą.

– Tai geriausia būseną, – nerišliai sumurmėjo Skotas atžagaria ranka šluostydamasis kraują nuo lūpos.

– Man jau metas, – pasakiau. – Rytoj po pamokų grąžinsiu mustangą.

Įdomu, kaip pavyks praeiti pro Lopą neprarandant orumo? O gal prisipažinti, kad jis buvo teisybės: sekiau paskui Skotą į miegamąjį tik norėdama įskaudinti Lopą.

Skotas sulaikė mane pirštu užkabinęs palaidinės petnešėlę.

– Neišeik, Nora. Dar ne.

Nustūmiau jo pirštą.

– Skotai...

– Įspėsi, jei nužengsiu per toli, – prašė Skotas antrą kartą nusitraukdamas marškinėlius. Jo blyški oda švytėjo tamsoje. Vaikinas, be abejonės, daug laiko kiloja svarmenis – rankų raumenys pūpso įspūdingai.

– Tu nužengei per toli, – pasakiau.

– Tavo žodžiai skamba neįtikinamai, – neatlyžo Skotas nubraukdamas plaukus man nuo kaklo ir įsikniaubdamas veidu.

– Šitaip tu manęs nedomini, – pareiškiau įsiremdama jam į krūtinę delnais.

Buvau pavargusi ir taip skaudėjo galvą, kad net spengė ausyse. Jaučiau gėdą, norėjau kuo greičiau

parsirasti namo ir miegoti, kol pamiršiu šį vakarą.

– Iš kur žinai? Šitaip su manimi niekada nesi bandžiusi.

Spragtelėjau jungiklį, ir kambarį užliejo šviesa. Skotas užsidengė akis ir svirduliuodamas žengė atatupstas.

– Išeinu... – nutilau, nes pamačiau dėmę Skotui ant krūtinės, tarp spenelio ir raktikaulio.

Oda buvo randuota ir blizgi. Atmintis pakuždėjo, kad tai žymė, išdeginta Skotui prisiekus ištikimybę Nefilimų kraujo draugijai, tačiau ši mintis buvo miglota ir neryški, palyginti su tuo, kas iš tiesų prikaustė mano dėmesį. Įdagas buvo sugniaužto kumščio formos. Visiškai tokios formos ir didumo kaip ir iškilus atspaudas ant žiedo, kurį gavau voke.

Vis dar užsidengęs akis Skotas sudejavo ir įsikibo į lovos koją, kad nepargriūtų.

– Kas per ženklas tau ant krūtinės? – paklausiau džiūstančia burna.

Skotas apstulbo ir kaipmat delnu užsidengė žymę.

– Vieną vakarą kvailiojau su draugais. Čia nieko rimto. Tik randas.

Kaip jis gali taip įžūliai meluoti?

– Vadinasi, voką man davei tu. – Neišgirdusi atsakymo pridūriau pikčiau: – Lentomis nuklotas takas. Kepyklėlė. Vokas su plieniniu žiedu.

Staiga kambarys tarsi vaiduoklis atsiskyrė nuo žemų muzikos garsų svetainėje. Pasijutau nesaugi įstrigusi čia su Skotu.

Vaikinas prisimerkęs pažvelgė į mane. Ryški šviesa, matyt, jį vis dar akino.

– Apie ką kalbi?

Jo balso tonas buvo nepatiklus, priešiškas ir sutrikęs.

– Manai, ši vaidyba *juokinga*? Žinau, kad tu man davei žiedą.

– Žiedą..?

– Žiedą, kuriuo tau ant krūtinės išdeginta žymė!

Skotas krestelėjo galvą tarsi norėdamas atsikratyti stingulio. Paskui staiga stvėrė mane ir prispaudė prie sienos.

– Iš kur žinai apie žiedą?

– Man skauda, – įtūžusi sušvokščiau, tačiau iš baimės ėmiau drebėti.

Supratau, kad Skotas neapsimeta. Jis tikrai nieko nenutuokia apie voką, nebent būtų geresnis aktorius, nei manau. Tačiau žino apie žiedą.

– Kaip jis atrodė? – paklausė Skotas griebdamas mane už palaidinės ir purtydamas. – Kaip atrodė vaikas, kuris tau davė žiedą?

– Patrauk rankas! – paliečiau stumdama jį. Tačiau Skotas buvo kur kas sunkesnis už mane, jis tvirtai įsispyrė kojomis ir laikė mane prispaudęs prie sienos. – Aš jo nemačiau. Jis perdavė žiedą per kitą žmogų.

– Ar jis žino, kad aš Koldvoteryje?

– Jis? – piktai paklausiau. – Kas tas *jis*? Kas čia vyksta?

– Kodėl jis tau davė žiedą?

– Nežinau! Aš nieko apie jį nežinau! Gal *tu* galėtum papasakoti?

Skotas stipriai pasipurtė. Regis, jį apėmė panika.

– *Ką tu žinai?*

Nenuleidau akių nuo Skoto, bet gumulas taip smarkiai užgniaužė gerklę, kad vos pajėgiau kvėpuoti.

– Žiedas buvo voke su raštelio, jame sakoma, kad mano tėtį nužudė Juodoji Ranka ir šis žiedas priklauso jam. – Apsilaužiau lūpas. – Ar Juodoji Ranka – tai tu?

Skotas vis dar nepasitikėjo manim, jo tamsios akys lakstė į šalį. Vaikinas aiškiai dvejojo.

– Pamiršk šį pokalbį savo pačios labui.

Pamėginau ištraukti ranką, bet Skotas nepaleido.

– Dink iš čia, – paliepė, – ir laikykis nuo manęs atokiau.

Šįkart jis atleido gniaužtus ir stumtelėjo durų link.

Tarpduryje stabtelėjau ir nusišluosčiau į kelnes suprakaitavusius delnus.

– Neišeisiu, kol nepapasakosi apie Juodąją Ranką.

Maniau, Skotas su dar didesniu įsiūčiu trenks mane į sieną, bet tik pervėrė tokiu žvilgsniu, kuris skiriamas pritūpusiam ant pievelės šuniui. Vaikinas pakėlė marškinėlius ir, regis, ketino užsitempti ant raumeningo kūno, bet tada jo lūpas iškreipė grėsmingas šypsny. Skotas nusviedė drabužį ant lovos, atleido diržą, atsegė užtrauktuką, išsinėrė iš šortų ir liko stovėti tik su aptemptomis medvilninėmis trumpikėmis. Jis aiškiai norėjo mane išgąsdinti, priversti išeiti. Jam gana nebloggerai pavyko, tačiau nutariau neleisti taip lengvai manimi atsikratyti.

– Tau ant krūtinės išdeginta Juodosios Rankos žymė. Tik neįtikinėk, jog nieko apie ją nežinai. Ir apie tai, kaip ši žymė atsirado ant tavo kūno.

Skotas nieko neatsakė.

– Kai tik iš čia išeisiu, paskambinsiu policijai. Jei nenori kalbėti su manimi, galbūt viską išklasi jiems. Policija galbūt jau yra mačiusi tokį įdagą. Užtenka tik į ją pažiūrėti, kad suprastum, jog jis nieko gero nelemia.

Dėščiau ramiai, bet mano pažastys sudrėko. Kaip kvailai ir pavojingai pasakiau. O jei Skotas neleis man išeiti? Matyt, apie Juodąją Ranką žinau užtektinai, kad priversčiau Skotą sunerimti. Ar jam atrodo, kad žinau per daug? O jei jis mane nužudys, o lavoną įmes į šiukšlių konteinerį? Mama nenutuokia, kur esu, o visi mačiusieji, kaip įėjau į Skoto butą, girti. Ar rytoj kuris nors jų prisimins mane matęs?

Apimta panikos net nepastebėjau, kaip Skotas atsisėdo ant lovos. Veidą užsidengė rankomis. Vaikino nugara virpėjo, ir aš supratau, kad jis verkia tyliai ir trūkšmingai kūkčiodamas. Iš pradžių pagalvojau, kad Skotas apsimetinėja, kad čia kokie spąstai, bet iš jo krūtinės sklindantys prislopinti garsai buvo nuoširdūs. Vaikinas girtas, sutrikęs, todėl negalėjau spręsti, ar jo psichinė būseną stabili. Stovėjau nė nekrustelėdama, kad net menkiausias mano judesys jo nepalaužtų.

– Portlande įklimpau į dideles lošimo skolas, – ėmė pasakoti Skotas šiurkščiu iš nevilties ir išsekimo balsu. – Biliardinės šeimininkas lipo man ant sprando reikalaudamas pinigų, ir aš kaskart išėjęs iš namų turėjau saugotis. Gyvenau baimėje, kad vieną kartą jis vis tiek mane ras ir man labai pasiseks, jei atsipirksiu sulaužytomis kelių girnelėmis. Kartą vakare, grįžtant iš darbo, buvau užpultas iš nugaros, nutemptas į sandėlį ir pririštas prie sudedamojo stalo. Tamsoje neįžiūrėjau vyruko veido, bet supratau, kad jį pasiuntė biliardinės šeimininkas. Pažadėjau viską sumokėti, jei tik vyrukas mane

paleis, bet jis nusijuokė ir pareiškė iš manęs norįs ne pinigų – tiesą sakant, jis jau sumokėjo mano skolas. Nespėjau susigaudyti, ar jis šitaip juokauja, kai vyrukas pareiškė esąs Juodoji Ranka ir pinigų jam iš manęs visai nereikia.

Jis turėjo žiebtuvėlį, kuriuo kaitino žiedą ant kairės rankos piršto. Mane išpylė prakaitas. Prižadėjau padaryti viską, ko tik jis nori, jei atriš. Vyrukas praplėšė mano marškinius ir prispaudė žiedą prie krūtinės. Oda ėmė svilti, rėkiausi iš visų plaučių. Sugriebęs vyrukas sulaužė man pirštą ir pagrasino, kad sulaužys ir kitus devynis, jei nenuilsiu. Tada paaiškino paženklinęs mane savo žyme. – Skoto balsas tapo gargždus. – Prišlapinau į kelnes. Tiesiai ant stalo. Tas vyrukas velniškai mane išgąsdino. Padarysiu viską, kad tik daugiau jo nematyčiau. Štai kodėl grįžau į Koldvoterį. Mečiau mokyklą ir ištisas dienas slapstydavausi sporto salėje augindamas raumenis, jei tas vyrukas vėl imtų manęs ieškoti. Jei jis mane ras, šįkart būsiu pasirengęs.

Baigęs išpažintį, Skotas nusišluostė nosį atžagaria ranka.

Abejojau, ar galiu juo tikėti. Lopas labai aiškiai pasakė, kad netikėčiau, bet dabar Skotas drebėjo. Jo veidas buvo nesveikai išblyškęs, išprakaitavęs, vaikiną suleido pirštus į plaukus ir pratisai, drebdamas atsiduso. Ar jis galėjo visa tai prasimanyti? Visos smulkmenos sutapo su tuo, ką apie Skotą žinojau. Jį kankino lošimo priklausomybė. Vaikinas vakarais dirbo Portlande iki išnaktų veikiančioje parduotuvėlėje. Persikėlė į Koldvoterį bėgdamas nuo savo praeities. *Kažkas* išdegino žymę jam ant krūtinės. Ar jis pajėgtų sėdėti visai šalia ir meluoti apie tai, ką teko iškentėti?

– Kaip jis atrodė? – paklausiau. – Juodoji Ranka.

Skotas papurtė galvą.

– Buvo tamsu. Tik atmenu, kad aukšto ūgio.

Stengiausi užčiuopti ryšį tarp Skoto ir savo tėčio – jie abu susiję su Juodąja Ranka. Juodoji Ranka, sumokėjęs vaikiną skolas, jį susekė. Mainais Juodoji Ranka Skotą pažymėjo. Ar mano tėtis iškentėjo tą patį? Ar jis, kaip spėjo policija, buvo nužudytas neatsitiktinai? Gal Juodoji Ranka sumokėjo mano tėčio skolas, o paskui nužudė, kai tėtis nesileido įdaguojamas? Ne, negalėjau tuo patikėti. Mano tėtis nemėgo azartinių žaidimų ir nebuvo įklimpęs į skolas. Jis buvo buhalteris. Tėtis suprato pinigų vertę. Šiuo požiūriu jis ne toks kaip Skotas. Turėjo būti dar šis tas.

– Ar Juodoji Ranka tau dar ką nors pasakė? – neatlyžau.

– Stengiuosi neprisiminti tos nakties įvykių.

Iš po čiūžinio Skotas ištraukė plastikinę peleninę ir pakelį cigarečių. Užsidegė ir užsimerkęs ėmė lėtai pūsti dūmus.

Galvoje vis kirbėjo tie patys trys klausimai. Ar iš tiesų mano tėtį nužudė Juodoji Ranka? Kas jis? Kur galėčiau jį rasti?

Ir staiga iškilo naujas klausimas. Ar Juodoji Ranka yra Nefilimų kraujo draugijos vadas? Jei kaip tik jis degina įdagus nefilimams, tai būtų logiška. Tik vadas arba jo įgaliotinis gali būti atsakingas už naujų narių verbavimą kovai prieš nusidėjusius angelus.

– Ar jis tau paaiškino, kodėl išdegino šią žymę? – paklausiau.

Žinojau, kad šis įdagas ženklina kraujo draugijos narius, bet gal jis reiškia ką nors daugiau. Ką žino tik nefilimų draugijos nariai.

Skotas pakratė galvą ir vėl užsitraukė dūmą.

- Jis tau nieko nepaaiškino?
- Ne, – trumpai atkirto Skotas.
- Ar po tos nakties tavęs kas nors ieškojo?
- Ne.

Iš paklaikusių vaikinų akių supratau, kad jis yra taip įbaugintas, jog niekada neprisipažintų.

Mintimis grįžau į „Z“ klubą. Ar raudonmarškinis nefilimas irgi turėjo tokį įdagą kaip Skotas?

Buvau beveik tikra, kad turėjo. Turbūt visi draugijos nariai turi tokią pat žymę. Vadinasi, yra daugiau tokių kaip Skotas ir nefilimas iš „Z“ klubo. Jie verbuojami jėga, bet neturi tikros galios ar tikslo, nes nieko nenutuokia. Ko laukia Juodoji Ranka? Kodėl neskuba suvienyti savo narių? Kad nusidėję angelai neatskleistų jo kėslių?

Ar mano tėtis buvo nužudytas dėl to? Ar jo mirtis susijusi su kraujo draugija?

– Gal teko matyti Juodosios Rankos įdagą ant kurio nors kito žmogaus kūno?

Per daug kamantinėdama lindau į pavojų, bet privalėjau išsiaiškinti, ką žino Skotas.

Skotas neatsakė. Jis be sąmonės gulėjo susirangęs ant lovos. Iš pražiotos burnos sklido stiprus alkoholio ir tabako tvaikas.

Švelniai jį papurčiau.

– Skotai? Ką man gali papasakoti apie draugiją? – Paplekšnojau per skruostus. – Skotai, pabusk.

Ar Juodoji Ranka tau pasakė, kad esi nefilimas? Ar paaiškino, ką tai reiškia?

Tačiau vaikinai buvo nugrimzdę į gilų girtą miegą.

Sumaigiau jo cigaretę, užtraukiau antklodę ant pečių ir išėjau.

15 SKYRIUS

Iš gilaus miego mane pažadino šaižus telefono skambutis. Pagrabaliojusi ranka po naktinį stalėlį užčiuopiau mobilųjį.

– Alio, – atsiliepiu nusišluostydama seiles nuo burnos kraštelio.

– Ar jau žiūrėjai orų kanalą? – paklausė Vi.

– Ką? – sumurmėjau. Sumirksėjau mėgindama atsimerkti, tačiau akys nenorėjo trauktis iš sapno. – Kiek dabar valandų?

– Giedras dangus, spirginantis karštis ir jokio vėjo. Po pamokų ruošiamės į Senojo sodo paplūdimį. Kaip tik dabar į neoną kraunu banglentes. – Draugė sudainavo pirmą dainos „Vasaros vakarai“ iš filmo „Briolinas“ posmą. Susigūžusi atitraukiau telefoną nuo ausies.

Pasitrynusi akis pamėginau įžvelgti žadintuvo skaičius. Pirmasis negali būti šeši... o gal gali?

– Ar rinktis seksualią rausvą siaurą liemenėlę, ar metališkai geltoną bikinį? Jei išsirinkčiau bikinį, tikriausiai vertėtų prieš tai įdegti. Auksinė spalva tik dar labiau paryškins mano odos blyškumą. Gal rinksiuosi rausvą kostiumėlį, įdegsiu, o tada...

– Kodėl mano laikrodys rodo dvidešimt penkias po šešių? – paklausiau stengdamasi išsivaduoti iš snaudulio ir kalbėti truputį garsiau.

– Ar čia koks pokštas?

– Vi!

– Taaaip! Ar labai pyksti?

Nutrenkiau telefoną ir palindau giliau po antklode. Apačioje, virtuvėje, suskambo namų telefonas. Užsispaudžiau galvą pagalve. Įsijungė atsakiklis, tačiau atsikratyti Vi nėra taip paprasta. Ji vėl įkyriai skambino.

Paspaudžiau draugės numerio greitojo rinkimo mygtuką.

– *Ko nori?*

– Aukso spalvos ar rausvą? Neklausčiau, jei nebūtų svarbu. Supranti... ten bus Riksonas, ir jis pirmą kartą mane matys vilkinčią maudymosi kostiumėlį.

– Palauk. Tu manai, kad mes ten būsime *trise*? Neketinu trenktis iki Senojo sodo paplūdimio, kad pabūčiau trečiu ratu.

– O aš neleisiu tau visą popietę sėdėti namie surūgusiu veidu.

– Mano veidas nebūna surūgęs.

– Būna. Dabar jis kaip tik toks.

– Jis dabar suirzęs. Tu mane prižadinau šeštą ryto!

Virš galvos, kur tik pažvelgsi, spindėjo vasariškai žydras dangus. Neono langai buvo nuleisti, karštas

vėjas draikė Vi ir mano plaukus, ore tvyrojo sūraus jūros vandens kvapas. Draugė išsuko iš greitkelio ir riedėjo Senojo sodo gatve akylai ieškodama vietos automobiliui pastatyti. Abiejose gatvės juostose gerokai mažesniu, nei leistinas minimalus, greičiu slinko automobiliai, kurių vairuotojai tikėjosi aptikti laisvą stovėjimo vietą anksčiau, nei ją pravažiuos.

– Visur sausakimša, – aimanavo Vi. – Kur man kišti automobilį? – Ji pasuko į šoninę gatvelę ir sulėtino greitį prie knygyno. – Puiku. Čia daug vietos automobiliams.

– Užrašas skelbia, kad ši aikštelė tik darbuotojams.

– O kas pasakys, kad mes ne darbuotojos? Neonas čia puikiai dera. Visi šie automobiliai byloja, kad jų savininkai – žemesniosios klasės atstovai.

– Be to, čia parašyta, kad pažeidėjų automobiliai bus nuvilkti.

– Taip rašoma tik norint išgąsdinti tokias kaip aš ir tu. Tuščias grasinimas. Nėra ko jaudintis.

Draugė įspraudė neoną tarp automobilių ir įjungė rankinį stabdį. Iš bagažinės pagriebusios skėtį, krepšį su vandeniu, užkandžiais, įdegio kremu bei rankšluosčiais nužingsniavome Senojo sodo gatve iki paplūdimio. Smėlyje buvo prismaigstyta spalvingų skėčių, purslotos bangos tiško į molo rąstus. Tiesiai priešais mus išvydau būrelį būsimųjų mūsų mokyklos abiturientų, svaigančių plastikines lėkštes.

– Pasiūlyčiau verbuoti tuos vaikus, – pareiškė Vi, – tačiau Riksonas yra toks seksualus, kad net nekyla pagunda.

– Beje, kada jis čia pasirodys?

– Ei. Tavo klausimas nuskambėjo ne itin linksmai. Tiesą sakant, jis buvo gana ciniškas.

Užsidengusi akis nuo saulės ėmiau dairytis, kur geriausia įsmeigti skėtį.

– Aš tau jau sakiau: nekenčiu būti trečiu ratu.

Tikrai nenorėjau visą popietę svilti saulėje ir žiūrėti, kaip Vi glamonėjasi su Riksonu.

– Riksonas turi sutvarkyti kelis reikalus, tačiau pažadėjo čia būti apie trečią.

– Kokius reikalus?

– Kas žino? Gal Lopas privertė padaryti jam paslaugą. Lopui nuolat prireikia, kad Riksonas kur nors nulėktų ir ką nors sutvarkytų. Tarsi pats negalėtų to padaryti. Arba bent jau sumokėtų Riksonui, tada šis nebūtų išnaudojamas. Kaip manai, ar reikėtų pasitepti įdegio kremu? Tikrai išprotėsiu, jei tiek privargusi neįdegsiu.

– Riksonas nesileis kitų išnaudojamas.

– Kitų? Ne. Lopo? Taip. Riksonas jį dievina. Kaip apmaudu. Visai nenoriu, kad mano vaikiną trokštų tapti tokiu kaip Lopas.

– Jie labai seniai bendrauja.

– Ir aš tai girdėjau. Tauškalai. Tikriausiai Lopas prekiauja narkotikais. Ne. Jis greičiausiai prekiauja ginklais, o Riksonas – klusnus vergas, nemokamai rizikuojantis savo kailiu.

Išverčiau saulės akinių slepiamas akis.

– Ar tau Riksono draugystė su Lopu nemaloni?

– Ne, – susierzinusi atšovė Vi.

– Tai ir palikime juos ramybėje.

Tačiau Vi nebuvo nusiteikusi palikti vaikinų ramybėje.

– Jei Lopas neprekiauja ginklais, tai iš kur ima pinigų?

– Pati žinai iš kur.

– Pasakyk man, – primygtinai reikalavo draugė susikryžiausi rankas ant krūtinės. – *Garsiai*

pasakyk, iš kur jis gauna pinigų.

– Iš ten pat, kur ir Riksonas.

– Aha. Taip ir maniau. Tau gėda pasakyti.

Piktai pažvelgiau į draugę.

– Nepradėk. Leptelėjai didžiausią kvailystę.

– Tikrai? – Vi priėjo prie moters, netoliese su dviem mažais vaikais statančios smėlio pilį. –

Atleiskite, ponio. Atsiprašau, kad trukdau smagiai leisti laiką paplūdimyje su mažyliais, bet mano draugė norėtų jums pasakyti, ką jos buvęs vaikinys veikia, kad užsidirbtų pragyvenimui.

Sugriebiau Vi už rankos ir nutempiau.

– Matai? – erzino mane Vi. – Tu gėdiniesi. Negali ištarti garsiai, nes pasijustum supuvusi iš vidaus.

– Lošia pokerį. *Biliardą*. Štai. Pasakiau ir nenumiriau. Patenkinta? Nesuprantu, ko purkštauji.

Riksonas prasimano pinigų tokiu pat būdu.

Vi papurtė galvą.

– Labai klysti, mergaite. Už lažinantis laimėtus pinigus „Bo arkadoje“ neišgalėtum nusipirkti tokių drabužių, kokius dėvi Lopas.

– Ką tu kalbi? Lopas mūvi džinsais ir vilki marškinėlius.

Vi įsisprendė į šonus.

– Ar žinai, kiek tokie džinsai kainuoja?

– Ne, – sutrikau.

– Pirmiausia pasakysiu, kad tokių džinsų Koldvoteryje nenusipirksi. Lopas tikriausiai juos parsisiunčia iš Niujorko. Po keturis šimtus dolerių.

– Meluoji.

– Galiu persižegnoti. Praėjusią savaitę jis vilkėjo koncertinius „Rolling Stones“ grupės marškinėlius su Miko Džagerio autografu. Riksonas sakė, kad jie tikri. Iš savo kreditinės kortelės *Master Card* Lopas moka ne pokerio žetonais. Ar prieš išsiskirdama su Lopus kada nors paklausei, kur jis iš *tiesų* gauna pinigų? Arba kaip įsigijo tą brangų tviskantį visureigį?

– Lopas laimėjo visureigį lošdamas pokerį, – ginčijausi. – Jei jau užteko automobiliui, tai, esu tikra, pakanka nusipirkti ir keturis šimtus dolerių kainuojančius džinsus. Galbūt jam tiesiog gerai sekasi lošti.

– Tai Lopas tau priskiedė, kad laimėjo visureigį. Riksonas sako ką kita.

Nubraukiau plaukus nuo pečių apsimesdama, kad man visiškai nerūpi šis pokalbis, nes netikiu draugės argumentais.

– Tikrai? Tai iš kur jis gavo pinigų?

– Nežinau. Riksonas neišduoda. Jis tik pasakė: „Lopas nori, kad Nora manytų, jog jis visureigį išlošė. Tačiau įsigydamas šį automobilį jis susitėpė rankas.“

– Galbūt blogai išgirdai.

– Taip, galbūt, – erzindama pakartojo Vi. – O gal Lopas yra prakeiktas beprotis, užsiimantis nelegaliu verslu.

Skubomis atkišau draugei įdegio kremo tūbelę.

– Išsitepk nugarą ir visą kūną.

– Deginsiuosi pasitepusi aliejumi, – atšovė Vi trindama kremu man nugarą. – Verčiau truputį perkaisiu, nei visą dieną praleidusi paplūdimyje liksiu tokia pat balta, kokia atėjau.

Žvilgtelėjau per petį, bet nepamačiau, ar draugė stropiai mane įtrynė.

– Žiūrėk, kad kremo patektų ir po petnešėlėmis.

– Kaip manai, ar mane suimtų, jei nusišegčiau liemenėlę? Negaliu pakęsti baltų dryžių.

Išskleidžiau rankšluostį po skėčiu, susirangiau pavėsyje ir dar kartą pasitikrinau, ar kojos nekyšo saulėje. Vi rankšluostį patiesė už kokio metro ir išsitepė kojas kūdikių aliejumi. Mano galvoje šmėstelėjo vėžio pažeistos odos paveikslėliai, kuriuos buvau mačiusi gydytojo kabinete.

– Beje, – kamantinėjo draugė, – kokios paskutinės naujienos apie Lopą? Ar jis vis dar su Marse?

– Girdėjau, taip, – atsakiau įsitempusi, dingtelėjo, jog Vi smalsauja tik todėl, kad nori dar labiau įsiutinti.

– Na, tu mano nuomonę žinai.

Draugės nuomonę žinojau, bet teks ją vėl išklausyti, noriu aš to ar ne.

– Jie abu verti vienas kito, – pareiškė Vi purkšdama ant plaukų apsauginį laką ir paskleisdama ore sintetinį citrinų aromatą. – Nemanau, kad toji draugystė tvers ilgai. Lopui atsibos ir jis susiras kitą. Kaip pasielgė su...

– Gal galime pakalbėti apie ką nors kita? – pertraukiau draugę ir užsimerkusi įnikau masažuoti sprando raumenis.

– Ar tikrai nenori apie tai kalbėti? Regis, tavo galvoje kirba daugybė spėlionių.

Atsidusau. Kad ir kokia Vi koki, ji – mano geriausia draugė ir nusipelno žinoti tiesą, kai galiu ją atskleisti.

– Vieną naktį jis mane pabučiavo. Po apsilankymo „Velnio rankinėje“.

– *Kq?*

Delnais užsidengiau akis.

– Mano miegamajame.

Neketinau Vi paaiškinti, jog Lopas mane bučiavo sapne. Svarbiausia, kad bučiavo. Kur – nesvarbu. Nenorėjau net pagalvoti, kad Lopas dabar gali įsibrauti į mano sapnus.

– Tu jį *įsileidai*?

– Ne visai, bet jis vis tiek įėjo.

– Gerai, – tarė draugė. Jai, matyt, sunkiai sekėsi rasti padorų atsakymą į mano kvailą paaiškinimą. – Padarysime štai ką. Prisieksime viena kitai krauju. Nežiūrėk taip į mane. Kalbu rimtai. Jei prisieksime krauju, turėsime laikytis priesaikos, kitaip atsitiks kas nors blogo – pavyzdžiui, miegant žiurkės nugrauš kojų pirštus. Atsibudusi pamatysi, kad liko tik kraujuojantys strampai. Ar turi kišeninį peiliuką? Rasime kišeninį peiliuką, abi įsipjausime delnus ir suglausime. Tu man prisieksi daugiau nepasilikti viena su Lopu. Jei kils pagunda, turėsi į ką atsispirti.

Ar verta sakyti Vi, kad ne visada nuo manęs priklauso, ar būsiu su Lopu viena? Jis kaip garai. Jei

panorės pabūti su manimi viena, ir pabus. Ir nors nenorėjau prisipažinti, kartais tam nesipriešinau.

– Man reikia veiksmingesnės priemonės nei kraujo priesaika, – atsakiau.

– Pupyte, suprask, kur lenkiu. Tikiuosi, esi tikinti, kaip ir aš. Eisiu paieškoti peiliuko. – Vi pakilo. Nutempiau ją ant rankšluosčio.

– Turiu Marsės dienoraštį.

– *K-kq?! –* taškydamasi seilėmis paklausė draugė.

– Aš jį paėmiau, bet neskaičiau.

– Kodėl tik dabar man sakai? Ir kodėl taip ilgai jo neatsivertei? Pamirškime Riksoną – iškart važiuojam namo skaityti! Juk žinai, kad Marsė rašo apie Lopą.

– Žinau.

– Tai ko delsiame? Ar bijai to, ką ten gali rasti? Aš galiu perskaityti pirmoji, atmesti visa, kas bloga, ir tau tik pateikti atsakymus, nemeluojau.

– Jei jį perskaitysiu, galbūt daugiau niekada nepajėgsiu kalbėti su Lopus.

– Na, ir puiku!

Pašnairavau į draugę.

– Nežinau, ar to noriu.

– Ak, pupyte. Nesikankink. Tai mane žudo. Perskaityk tą kvailą dienoraštį ir viską baik. *Yra* ir kitų vaikinių. Vaikinių niekada netrūks.

– Žinau, – atsakiau, bet mano atsakymas nuskambėjo kaip pigus melas. Iki Lopo neturėjau jokio vaikino. Iš kur man žinoti, ar rasiu kitą? – Neskaitysiu to dienoraščio. Grąžinsiu jį Marsei. Mudvi daugelį metų kvilai pešamės, ir šis kivirčas ima atsibosti. Tiesiog noriu viską baigti.

Vi žandikaulis atvipo, lūpų kampučiu nubėgo seilė.

– Gal pirma perskaityk dienoraštį, o tada viską baik? Ar bent jau leisk man dirstelėti? Prašau tik penkių minučių.

– Man rūpi svarbesni dalykai.

Vi atsiduso.

– Ir neketini nusileisti?

– Ne.

Ant mūsų rankšluosčių nusidriekė šešėlis.

– Žaviosios damos, ar neprieštarausite, jei prisidėsiu prie jūsų?

Pakėlusios akis išvydome Riksoną su maudymosi kelnaitėmis, aptemptais marškinėliais ir ant peties užmestu rankšluosčiu. Vaikinas buvo gangsteriškai sudėtas, jo kūnas atrodė stulbinamai stiprus ir stangrus, nosis vanagiška, ant kaktos krito juodi gaurai. Ant kairio peties buvo ištatuiruota pora juodų angelo sparnų, tad skendėdamas sunkiame penktos valandos šešėlyje jis atrodė kaip kokios nors gaujos narys. Žavus, žaismingas ir nepatikimas.

– Vis dėlto atvykai! – Vi išsišiepė iki ausų.

Riksonas susmuko ant smėlio priešais mus, įbedė alkūnes ir kumščiu pasirėmė skruostą.

– Ar praleidau ką įdomaus?

– Vi nori, kad prisiekčiau krauju, – paaiškinau.

Vaikinas kilstelėjo antakį.

– Tai rimta.

– Ji mano, kad tai padės pašalinti Lopą iš mano gyvenimo.

Riksonas atlošė galvą ir nusijuokė.

– Linkiu sėkmės.

– Ei, – pyktelėjo Vi, – kraujo priesaika – rimta.

Riksonas meiliai nusišypsojo uždėdamas ranką Vi ant šlaunies, o aš pajutau, kaip iš pavydo nugelia krūtinę. Prieš kelias savaites mane taip liesdavo Lopas. Ironiška, kad prieš kelias savaites Vi tikriausiai jautėsi taip pat kaip aš dabar, kai būdavo priversta būti mudviejų su Lopu draugijoje. Todėl turėčiau tramdyti pavydą, justai palengvėjimą, bet skausmas per giliai įsisukverbė į širdį. Atsakydama į vaikinų glamonę Vi palinko ir pabučiavo Riksoną. Nusukau akis, bet mano pavydas neatlėjo, buvo įstrigęs tarsi ašaka gerklėje.

Riksonas atsikrenkštė.

– Gal nupirkti jums kolos? – paklausė pastebėjęs, kad jaučiuosi nesmagiai.

– Leisk man, – pareiškė stodamasi ir purtydama nuo užpakalio smėlį Vi. – Riksonai, Nora pageidauja su tavimi pasikalbėti. – Tardama žodį „pasikalbėti“ draugė pirštais parodė kabutes. – Likčiau čia, bet ne itin mėgstu tokius pokalbius.

– Hmm... – nenučiuokiau, ką Vi turėjo omenyje, bet puikiai suvokiau, kad pokalbis man nepatiks.

Riksonas nusišypsojo ragindamas prabilti.

– Apie Lopą, – paaiškino Vi, ir atmosfera tapo dar slogesnė. Tai išpyškinusi nužingsniavo sau.

Riksonas pasikasė smakrą.

– Nori pakalbėti apie Lopą?

– Ne visai. Tačiau juk pažįsti Vi. Ji nepatogią padėtį padaro dešimt kartų blogesnę, – sumurmėjau po nosimi.

Riksonas nusijuokė.

– Gerai, kad nesu įžeidus.

– O, kad ir aš galėčiau tą patį pasakyti.

– Kaip sekasi? – paklausė vaikinai mėgindamas užmegzti pokalbį.

– Su Lopu ar apskritai?

– Ir su juo, ir apskritai.

– Einasi vis geriau. – Labai tikėtina, kad Riksonas viską persakys Lopui, todėl skubiai pridūriau:

– Gyvenu puikiai. Ar galiu užduoti asmenišką klausimą? Apie Lopą. Jei tau bus nesmagu atsakyti, neįsižeisiu.

– Rėžk.

– Ar jis vis dar mano angelas sargas? Neseniai susikivirčijusi išrėžiau, jog nenoriu, kad jis būtų mano angelas sargas. Todėl nežinau, kokie dabar mūsų santykiai. Ar jis jau ne mano angelas sargas tik todėl, jog pareiškiau to norinti?

– Jis vis dar priskirtas tau.

– Tai kodėl jo nematau?

Riksonas žybtelėjo akimis.

– Nepamiršk, tu jį pametei, o ne jis tave. Daugumai vaikinų nepatinka sukinėtis apie buvusią

merginą ilgiau nei būtina. Lopas tau papasakojo, kad arkangelai lipa jam ant sprando. Jis iš visų jėgų stengiasi elgtis griežtai ir profesionaliai.

– Vadinasi, jis vis dar mane saugo?

– Žinoma. Tik nesiviešindamas.

– Kas jį suporavo su manimi?

Riksonas gūžtelėjo pečiais.

– Arkangelai.

– Ar galima jiems kaip nors pranešti, kad noriu kito angelo sargo? Dabar viskas klostosi ne itin gerai. Bent jau mudviem išsiskyrus.

Klostosi ne itin gerai? Esu *draskoma* iš vidaus. O tai, kad jį matau, bet negaliu turėti, tiesiog varo į neviltį.

Riksonas perbraukė nykščiu lūpą.

– Galiu pasakyti, ką žinau, bet mano žinios senstelėjusios. Jau kurį laiką nebendravau su arkangelais. Nors tai skamba ironiškai – ar esi tam pasirengusi? – teks prisiekti krauju.

– Juokauji?

– Įsipjausi delną ir kelis kraujo lašus nukratysi į žemę. Ne ant kilimo ar betono – į žemę. Tada ištarsi priesaiką, kuria paliudysi, jog nebijai pralieti kraują. Iš dulkės atsiradai, dulke pavirsi. Ištarusi šią priesaiką, atsisakysi teisės į angelą sargą ir pareikši, kad sutinki su savo likimu – be dangaus pagalbos. Turėk galvoje – aš tau to nesiūlau. Tau angelas sargas paskirtas dėl svarios priežasties. Viršuje manoma, kad tau gresia pavojus. Mano vidinis balsas sako tą patį ir manau, jog tai ne paranojiškas nuogastavimas.

Nenustebau – ir pati jaučiau, kad tamsa kėsinausi uždengti mano pasaulį. Aiškiausias įspėjimas – nuolat pasirodanti tėčio šmėkla. Staiga į galvą šovė netikėta mintis.

– O jei mano persekiotojas ir angelas sargas – tas pats asmuo? – lėtai ištariau.

Riksonas nusijuokė.

– *Lopas?*

Iš vaikino tono supratau, kad nusipaisčiau. Nėra ko stebėtis. Riksonas su Lopu perėjo ugnį ir vandenį. Net jei Lopas būtų kaltas, Riksonas jį užstotų. Akla ištikimybė svarbesnė už tiesą.

– Ar kas nors apie tai sužinotų, jei Lopas mėgintų mane nuskriausti? – paklausiau. – Arkangelai? Mirties angelai? Dabriba žinojo, kada prie žmonių artinasi mirtis. Ar kitas mirties angelas pajėgtų laiku sustabdyti Lopą?

– Be reikalo abejoji Lopu. – Riksonas prakalbo šalčiau. – Pažįstu jį geriau nei tu. Lopas rimtai atlieka angelo sargo pareigas.

Tačiau *jeigu* Lopas nori mane nužudyti, rezga tobulą žmogžudystę? Jis – mano angelas sargas. Atsakingas už mano saugumą. Niekas neįtartų, kad jis...

Tačiau Lopas jau turėjo galimybę mane nužudyti. Ir nepasinaudojo. Jis paaukojo tai, ko labiausiai trūkšo – žmogaus kūną – kad išgelbėtų man gyvybę. Jei būtų norėjęs mano mirties, nebūtų to padaręs.

Ar tikrai?

Nuvijau šalin įtarimus. Riksonas teisus. Įtarinėti Lopą absurdiška.

– Ar jis laimingas su Marse? – netikėtai paklausiau ir kaipmat užsičiaupiau. Visai neketinau

smalsauti. Man tiesiog išsprūdo. Pajutau, kaip iškaito skruostai.

Riksonas žiūrėjo į mane. Matyt, svarstė, ką atsakyti.

– Lopas man artimas kaip šeimos narys ir aš jį myliu kaip brolių, tačiau tas vaikinai tau netinka. Aš tą žinau, jis tą žino, ir, manau, giliai širdyje tu irgi tai žinai. Gal tau nepatiks, bet jiedu su Marse panašūs. Sukirpti iš to paties audinio. Lopas turi teisę šiek tiek pasilinksinti. Ir jis gali tai daryti – Marsė jo nemylė. Marsės jausmai Lopui nesukels arkangelų įtarimo.

Sėdėjome tylėdami, ir aš stengiausi susitvarkyti. Kitaip tariant, aš sukėliau arkangelų įtarimą. Mudu atsidūrėme pavojuje dėl mano jausmų Lopui. Ne dėl to, ką Lopas padarė ar pasakė. Dėl visko kalta tik aš. Jei tikėčiau Riksono žodžiais, Lopas niekada manęs nemylėjo ir niekada neatsiliepė į mano meilę. O aš nenorėjau su tuo sutikti. Norėjau, kad Lopas mylėtų mane taip pat, kaip aš myliu jį. Nenorėjau pripažinti, kad Lopui esu tik pasilinksminimo objektas, būdas praleisti laiką.

Baisia knietėjo užduoti Riksonui dar vieną klausimą. Jei mudviejų santykiai su Lopo būtų geri, paklausčiau jo, tačiau dabar tai padaryti būtų sunku. Be to, Riksonas yra toks pat patyręs kaip ir Lopas. Jis žino kitiems žmonėms nepasiekiamų dalykų – ypač apie nusidėjusius angelus ir nefilimus – o ko nežino, gali sužinoti. Šiuo metu Riksonas yra mano vienintelė viltis rasti Juodąją Ranką.

Apsilaižiau lūpas ir pasiryžau.

– Ar esi kada girdėjęs apie Juodąją Ranką?

Riksonas krūptelėjo. Jis kurį laiką įdėmiai apžiūrinėjo mane, paskui vaikino veidas pralinksmedžio.

– Ar čia koks pokštas? Ilgai negirdėjau minint šio vardo. Maniau, Lopui nepatinka, kai jį taip vadina. Vadinasi, jis tau pats papasakojo?

Pajutau, kaip iš lėto stingsta širdis. Vos neprasitariau Riksonui apie voką su plieniniu žiedu ir raštelio, kuriame buvo tvirtinama, kad tėtį nužudė Juodoji Ranka, tad dabar teko karštligiškai išsisukinėti.

– Juodoji Ranka – tai Lopo pravardė?

– Jau daugelį metų jis šitaip nesivadina. Nuo tada, kai aš ėmiau jį vadinti Lopo. Jis nemėgo šios pravardės. – Riksonas pasikasė skruostą. – Tai buvo dar tais laikais, kai mudu tarnavome Prancūzijos karaliaus samdiniais. Tamsios aštuonioliktojo amžiaus operacijos. Smagi tarnyba. Dosnus atlygis.

Pasijutau tarsi gavusi antausį. Viskas tapo trapu, pasaulis pasviro. Riksono žodžiai virto neaiškiu murmėjimu, tarsi vaikinai kalbėtų sunkiai suprantama užsienio kalba. Mane kaipmat apniko abejonės. Tik ne Lopas. Ne jis nužudė tėtį. Kas tik nori, bet ne jis.

Palengva abejonės ėmė sklaidytis, galvą užplūdo kitos mintys. Ėmiau dėlioti faktus, analizuoti įrodymus. Prisiminiau vakarą, kai Lopui daviau savo žiedą: kai tik pasakiau, kad man jį davė tėtis, Lopas beveik iškart užsispyręs ėmė tvirtinti negalįs jo priimti. Ir Juodosios Rankos pravardė. Ji labai tinka Lopui, gal net per daug. Prisiversdama neskubėti ir rūpestingai tvardydamosi atidžiai rinkau žodžius.

– Žinai, ko man labiausiai gaila? – paklausiau kaip įmanydama atsainiau. – Tai labai kvaila, ir tu tikriausiai juoksies. – Kad mano istorija atrodytų įtikinamesnė, naiviai sukikenu, net pati nustebau, kad pajėgiu. – Jo namuose palikau mėgstamą medvilninį nertinį. Jis iš Oksfordo – mano svajonių universiteto, – paaiškinau. – Tėtis jį parvežė iš Anglijos, tad nertinis man labai brangus.

– Tu buvai Lopo namuose? – nuoširdžiai nustebė Riksonas.

– Tik vieną kartą. Mamos nebuvo namie, tad mudu nuvažiavome pas jį pažiūrėti filmo. Nertinį palikau ant sofos. – Žinojau rizikuojanti – kuo daugiau smulkmenų išklosiu apie Lopo namus, tuo didesnė tikimybė, kad jos neatitiks tikrovės, ir mano pretekstas žlugs. Tačiau jei kalbėsiu per daug miglotai, Riksonas gali suprasti, kad meluoju.

– Padarei man įspūdį. Paprastai Lopas neafišuoja savo adreso.

Įdomu kodėl? Ką jis slepia? Kodėl tik Riksonui leidžiama patekti į Lopo šventovę? Kokias paslaptis jis patiki tik Riksonui ir niekam kitam? Ar jis manęs niekada neįsileido į savo namus todėl, kad žinojo, jog ten atskleisiu tiesą, – kad dėl tėčio nužudymo kaltas Lopas?

– Man labai svarbu susigražinti nertinį, – neatstojau.

Jaučiausi atitolusi, tarsi per atstumą stebėčiau, kaip šnekučiuoju su Riksonu. kažkas stipresnis, išmintingesnis ir santūresnis tarė žodžius, išplaukiančius iš mano lūpų. Tik ne aš. Buvau mergina, byranti į smulkias kruopelytes, smulkesnes nei smiltys po kojomis.

– Keliauk pas jį iš ryto. Lopas iš namų išeina anksti, bet jei pasirodysi iki pusės septynių, turėtum rasti.

– Nenoriu su juo susitikti.

– Nori, kad aš paimčiau nertinį, kai kitą kartą lankysiuosi pas Lopą? Tikrai būsiu ten rytoj vakare. Vėliausiai savaitgalį.

– Norėčiau turėti nertinį kaip įmanoma greičiau. Mama vis apie jį klausinėja. Lopas man davė raktą, ir jei jis dar nepakeitė spynos, galėčiau patekti į vidų. Bėda ta, kad kai atvažiavome, buvo tamsu, ir aš neprisimenu kelio. Nekreipiau į tai dėmesio, – nemaniau, kad išsiskyrus teks vėl važiuoti pas jį nertinio.

– Jis gyvena Svazmore, netoli pramoninio rajono.

Iš karto ėmiau rikiuoti mintis.

Jei ši vieta netoli pramoninio rajono, Lopas greičiausiai gyvena viename tų plytinių daugiabučių Koldvoterio senamiesčio pakraštyje. Daugiau nelabai yra iš ko rinktis, nebent būtų nusprendęs įsikurti viename apleistų fabrikų ar kokioje palei upę stūksančioje valkatų lūšnoje, kas mažai tikėtina.

Nusišypsojau stengdamasi atrodyti nerūpestinga.

– Žinojau, kad jis gyvena kažkur prie upės. Viršutiniame aukšte, tiesa? – paklausiau aklai spėdama. Man atrodė, kad Lopas nepakęstų, jei kaimynai trepsėtų jam virš galvos.

– Taip, – patvirtino Riksonas, – trisdešimt ketvirtas butas.

– Kaip manai, ar Lopas šįvakar grįš namo? Nenorėčiau su juo susidurti. Ypač jei jis bus su Marse. Ketinu tik pasiimti nertinį ir dingti.

Riksonas atsikosėjo į kumštį.

– Hmm, ne, tau niekas neturėtų trukdyti. – Vaikinas pasikasė skruostą ir nervingai, beveik atgailaudamas pažvelgė į mane. – Tiesą sakant, mudu su Vi šįvakar susitinkame su Lopus ir Marse pažiūrėti filmo.

Pajutau, kaip įsitempia nugara. Ėmė trūkti oro... ir tada, kai atrodė, kad nepajėgsiu suvaldyti taip rūpestingai tramdomų jausmų, vėl prabilau ramiai. Turėjau taip kalbėti.

– Ar Vi tai žino?

– Vis dar svarstau, kaip jai pranešti šią žinią.

– Kokią žinią?

Mudu su Riksonu atsigręžėme išgirdę, kaip Vi klesteli greta mūsų su kartonine kokakolos skardinių dėže.

– E... staigmena, – išsisuko Riksonas. – Šiam vakarui šį tą sumaniau.

Vi išsiviepė.

– Ką, ką?! Praašau.

Mudu su Riksonu susižvelgėme, bet aš nusukau akis. Nenorėjau prisidėti prie šio sumanymo. Be to, mano mintys jau klaidžiojo kitur. Tarsi robotas dėliojau išgirstas naujienas: šįvakar. Lopas su Marse. Pasimatymas. Lopo butas bus tuščias.

Privalau į jį patekti.

16 SKYRIUS

Po trijų valandų Vi šlaunys iš priekio buvo nusvilusios raudonai, čiurnos pūslėtos, o veidas ištinęs nuo karščio. Riksonas mus paliko prieš valandą, tad mudvi su Vi tempėme skėtį ir paplūdimio krepšį šonine gatvele, atsišakojančia iš Senojo sodo gatvės.

– Jaučiuosi keistai, – guodėsi draugė. – Regis, tuoj apalpsiu. Gal reikėjo mažiau tepti to kūdikių aliejaus?

Man irgi svaigo galva ir jaučiausi nesmagiai sukaitusi, bet tai neturėjo nieko bendra su oru. Taip skaudėjo galvą, kad, regėjosi, ji tuoj plyš pusiau. Stengiausi nuryti nemalonų skonį burnoje, bet kuo labiau stengiausi, tuo darėsi šleikščiau. Mintyse be paliovos šmėsčiojo Juodosios Rankos pravardė, tarsi erzindama, kad jai skirčiau visą dėmesį, ir stiprindama galvos skausmą, vos tik pamėgindavau ją pamiršti. Dabar, būdama kartu su Vi, negalėjau apie ją galvoti, nes nujaučiau, kad suskysiu, kai tik taip pasielgsiu. Turėjau dar kurį laiką grumtis su skausmu, vyti šalin kaskart, kai šis kėsindavosi mane palaužti. Gniuždantis sąstingis kėlė savotišką saugumo pojūtį, tad kaip įmanydama ilgesniam laikui atidėliočiau tai, kas neišvengiama. *Lopas. Juodoji Ranka. Negali būti.*

Vi sustojo kaip įbesta.

– Kas *tai*?

Stovėjome automobilių aikštelėje už knygyno, per žingsnį nuo neono, ir spoksojome į didžiulį metalo gabalą, pritvirtintą prie kairiosios užpakalinės padangos.

– Tai užrakintas ratas, – atsakiau.

– Ir pati matau. Kodėl užrakintas *mano* automobilio ratas?

– Tikriausiai skelbime, kad pažeidėjų automobiliai bus nuvilkti, kalbama rimtai.

– Nevaidink gudruolės. Ką dabar darysime?

– Gal paskambinti Riksonui? – pasiūliau.

– Jis nebus labai patenkintas, kad reikia grįžti atgal. O kaip tavo mama? Ar ji grįžo?

– Dar ne. O tavo tėvai?

Vi atsisėdo ant kelkraščio ir užsidengė veidą delnais.

– Tikriausiai nuimti rato užraktą kainuoja beprotiškus pinigus. Tai bus paskutinis lašas. Mama išgrūs mane į vienuolyną.

Atsisėdau greta draugės ir abi ėmėm svarstyti, kaip išsisukti.

– Nejau mudvi neturime kitų draugų? – paklausė Vi. – Kuriems galėtume paskambinti, paprašyti, kad parvežtų, ir nesijaustume kaltos? Nesijausčiau kalta, jei pavyktų priversti Marsę atsitrenkti visą kelią iki čia, bet esu tikra, ji nevažiuos. Tik ne dėl mūsų. Ypač ne dėl mūsų. Tu draugauji su Skotu. Kaip manai, gal jis atvažiuotų mūsų paimti? Palauk... ar čia ne Lopo visureigis?

Pasekiau Vi žvilgsnį, nukreiptą į gatvelės galą. Ji įsilieja į Imperijos gatvę. Tikrai, šios gatvės

tolumoje stovėjo juodas blizgantis komanderis. Nuo tamsintų automobilio stiklų atspindėjo saulė.

Mano širdis ėmė plakti smarkiau. Negalėjau susidurti su Lopu. Tik ne čia. Tik ne dabar, kai nepratrūkstu raudoti tik todėl, kad rūpestingai pastačiau užtvanką, kurios pagrindas kas akimirką vis labiau trūkinėja.

– Jis tikriausiai kur nors netoli, – svarstė Vi. – Nusiųsk jam žinutę ir pranešk, kad įstrigome. Lopas galbūt man ir nepatinka, bet juo pasinaudosiu, jei padės parvažiuoti namo.

– Aš verčiau nusiųščiau žinutę Marsei nei Lopui.

Vyliausi, kad Vi mano balse neišgirdo keistos, niūrios kančios ir neapykantos gaidelės. *Juodoji Ranka... Juodoji Ranka... tik ne Lopas... maldauju, tik ne Lopas... tai klaida, ją galima paaiškinti...* Galvos skausmas deginte degino, tarsi visas mano kūnas būtų norėjęs perspėti, kad savo pačios labai liaučiausi apie tai galvoti.

– Kam dar galėtume paskambinti? – paklausė Vi.

Abi žinojome kam. Visiškai niekam. Esame netikšos, neturinčios draugų. Niekas nėra mums įsipareigojęs. Vienintelis žmogus, kuris viską metęs pultų mane gelbėti, sėdi greta. Vi padėtis lygiai tokia pat.

Vėl pažvelgiau į visureigį. Nežinia kodėl atsistojau.

– Namo grįšime visureigiu.

Nežinau, ką šiuo poelgiu norėjau pasakyti Lopui. Akis už akį? Jei tu mane skriausi, aš tave taip pat? O gal: *jei esi kaip nors susijęs su tėčio mirtimi, tada čia tik pradžia...*

– Ar Lopas neįsius supratęs, kad jo visureigį pavogei tu? – sunerimo Vi.

– Man nuspjaut. Neketinu čia sėdėti iki nakties.

– Kamuoja bloga nuojauta, – perspėjo draugė. – Man ir paprastą dieną Lopas nepatinka, o ką kalbėti apie tai, kai jis įsiutęs?

– Kur dingio tavo nuotykių dvasia?

Mane apėmė niršus troškimas, norėjau tik vieno: paimti visureigį ir šitaip pasiųsti Lopui žinią. Įsivaizdavau, kaip automobiliu atsitrenkiu į medį. Ne taip stipriai, kad išsiskleistų oro pagalvės, tačiau užtektinai, kad būtų įdaužtas. Tai bus mano mažas suvenyras. Įspėjimas.

– Mano nuotykių dvasia išnyksta, kai misija yra kamikadžiškai savižudiška, – atšovė Vi. – Kai Lopas supras, kad čia tavo darbas, mums atsirūgs.

Proto balsas būtų pataręs truputį palūkėti, tačiau loginis mąstymas mane apleido. Jei Lopas nuskriaudė mano šeimą, ją sunaikino, man melavo...

– Ar bent žinai, kaip pagrobti automobilį? – paklausė draugė.

– Lopas man parodė.

Regis, mano žodžiai Vi neįtikino.

– Nori pasakyti, kad matei, kaip Lopas pavagia automobilį, ir dabar manai galinti pamėginti pati?

Nužingsniavau iki Imperijos gatvės, Vi turseno iš paskos. Apsidairiau, ar niekas nevažiuoja pro šalį, tada prisiartinau prie visureigio ir truktelėjau dureles. Užrakintos.

– Niekas nėra, – pareiškė Vi ir prisidengusi delnais akis pažvelgė į vidų. – Verčiau eikim šalin. Ei, Nora. Traukis nuo automobilio.

– Man reikia parvažiuoti. Mudvi įstrigome.

– Mudvi dar turime po dvi kojas – kairę ir dešinę. Maniškės nusiteikusios prasimankštinti. Joms patiks puikus ilgas pasivaikščiojimas. *Gal išprotėjai?* – suspiegė draugė.

Stovėjau nusitaikiusi skėčio galu į stiklą keleivio pusėje.

– Ko šauki? – atšoviau. – Mudvi turime patekti į vidų.

– Padėk skėtį! Jei išdauši stiklą, atkreipsi visų dėmesį. Kas tave apsėdo? – paklausė Vi išpūtusi akis.

Netikėtai mintyse šmėstelėjo vaizdas. Išvydau Lopą, stovintį su pistoletu rankoje prie pargriuvusio tėčio. Tylą sudrumsčia šūvis.

Įsiremiau delnais į kelius ir pasilenkiau jausdama, kaip ašaros graužia akis. Žemė ėmė svaiginamai suktis. Skruostais tekėjo prakaito upeliai. Ėmiau dusti, tarsi staiga iš oro būtų dingęs visas deguonis. Juo labiau stengiausi įkvėpti, juo labiau buvo paralyžiuojami plaučiai. Vi man kažką šaukė, bet jos balsas sklido iš toli, tarsi povandeninis garsas.

Staiga žemė liovėsi suktis. Tris kartus giliai įkvėpia. Vi liepė sėstis kažką aiškindama apie išsekimą nuo karščio. Išsilaisvinau iš draugės gniaužtų.

– Viskas gerai, – užtikrinau atstumdama draugės ranką. – Viskas gerai.

Norėdama parodyti Vi, kad man nieko neatsitiko, pasilenkiau paimti sportinio krepšio, kurį tikriausiai buvau paleidusi iš rankų, ir tada jo dugne pamačiau spindint atsarginį visureigio raktelį. Tą patį, kurį pavogiau iš Marsės miegamojo per vakarėlį.

– Turiu visureigio raktelį, – tariu ir pati stebėdamasi.

Vi suraukė kaktą.

– Ar Lopas neprašė jo grąžinti?

– Jis man raktelio nedavė. Radau jį Marsės kambaryje antradienio vakarą.

– Oho.

Įkišau raktą į durelių spyną, įlipau į vidų, atsisėdau vairuotojo sėdynėn, įjungiau variklį ir abiem rankomis įsikibau į vairą. Ir karštyje mano rankos buvo šaltos ir drebėjo.

– Tikiuosi, neketini pridaryti Lopui daugiau žalos, tik parvažiuoti šiuo daiktu namo? – paklausė Vi prisisegdama saugos diržą. – Tavo smilkinio kraujagyslė tvinkčioja. Kai taip buvo paskutinį kartą, tu „Velnio rankinėje“ trenkei Marsei per skruostą.

Apsilaižiau lūpas, jos atrodė ir smėlėtos ir tarsi guminės.

– Jis davė Marsei atsarginį visureigio raktelį – turėčiau šį daiktą pastatyti vandenyne, septyni metrai po vandeniu.

– Gal jis turėjo tikrai svarią priežastį, – nervingai mėgino teisinti Lopą Vi.

Nusijuokiau.

– Nieko šiam automobiliui nedarysiu, kol išleisiu tave prie namų.

Pasukau vairą į kairę ir išriedėjau į gatvę.

– Prisiek, kad Lopui pakartosiu šiuos žodžius, kai mėginsi paaiškinti, kodėl pavogei jo visureigį.

– Aš jo nevagiu. Mes įstrigome. Tai vadinama pasiskolinimu.

– Tai vadinama beprotybe.

Jaučiau, kad draugė yra sutrikusi dėl mano pykčio. Jos akyse galėjau perskaityti: „Elgiesi neprotingai.“ Galbūt. Gal ir perlenkiau lazda. „Du žmonės gali turėti tą pačią pravardę“, – tariu

mintyse mėgindama save įtikinti. Galėtų. *Galėtų, galėtų, galėtų*. Tikėjau, kad kuo dažniau tai kartosiu, tuo greičiau patikėsiu, bet širdies kertelė, skirta pasitikėjimui, buvo tuščia.

– Dinkim iš čia, – pasiūlė Vi. Tokiu nepatikliu ir išgąsdintu balsu draugė su manimi dar nėra kalbėjusi. – Namie yra limonado. Atsigėrusios galėtume pažiūrėti televizorių. Galbūt nusnausti. Ar tau šįvakar nereikia dirbti?

Ketinau pasakyti Vi, kad Roberta šį vakarą manęs nepaskyrė į pamainą, bet staiga spustelėjau stabdžio pedalą.

– Kas tai?

Vi pasekė mano žvilgsnį. Palinkusi į priekį ji nuo prietaisų skydelio nukėlė rausvo audeklo skiautę. Draugė pamojavo bikinio liemenėlę.

Mudvi susižvelgėme ir abi pagalvojome tą patį.

Marsė.

Be jokios abejonės, ji yra čia su Lopu. Dabar. Paplūdimyje. Guli ant smėlio. Ir daro nežinia ką.

Mane užplūdo aistringas, klastingas pyktis. Nekenčiu Lopo. Ir nekenčiu savęs už tai, kad patekau į sąrašą merginų, kurias jis sugundė, o vėliau išdavė. Mane pagavo nenumaldomas troškimas ištaisyti savo klaidą. Neketinu būti tokia kaip kitos. Lopui nepavyks manęs sunaikinti. Jei Juodoji Ranka – jis, aš sužinosiu. Ir jei jis nors *kažkaip* prikišęs nagus prie tėčio mirties, už tai sumokės.

– Jis ras būdą parvažiuoti namo, – tariau kalendama dantimis. Paspaudžiau greičio pedalą ir žvygindama padangas nudūmiau gatve.

Po kelių valandų stovėjau prie praviro šaldytuvo ieškodama ko nors vakarienei. Akis už nieko neužkliuvo, tad apžiūrėjau siaurą skyrelį kampe. Išsirinkau dėžutę juostinių makaronų ir stiklainį spagečių su dešra padažo.

Išgirdusi viryklės laikrodžio pyptelėjimą, nukošiau makaronus, sukroviau į dubenį ir įstačiau padažą į mikrobanginę. Parmezanas buvo pasibaigęs, tad sutarkavau čederio ir nusprendžiau, kad bus gerai. Skimbtelėjus mikrobangų krosnelei, ant makaronų šaukštu uždėjau sluoksnį padažo ir sūrio. Kai apsigrėžiau neštis valgi prie stalo, išvydau į jį atsirėmusį Lopą. Dubuo su makaronais vos neiškrito man iš rankų.

– Kaip įėjai? – paklausiau.

– Patarčiau rakinti duris. Ypač kai namie būni viena.

Vaikinas stovėjo atsipalaidavęs, bet jo žvilgsnis buvo neramus. Juodo marmuro spalvos akys vėrė mane kiaurai. Neabejojau, kad Lopas apkaltins mane pavogus visureigį. Lengva susiprasti, nes automobilis stovi prievažoje. Tai vienintelė vieta paslėpti automobilį prie namo, kurį iš vienos pusės supa atviri laukai, iš kitos – neįžengiamas miškas. Statydama visureigį nė nemaniau slėpti; mane kamavo pykinimą keliantis pasibjaurėjimas ir šokas. Švelnūs Lopo žodžiai, juodos, spindinčios akys, jo turtinga patirtis meluoti ir vilioti moteris staiga labai aiškiai iškilo prieš mane. Įsimylėjau velnią.

– Paėmei mano visureigį, – tarė Lopas. Jis buvo ramus, bet nepatenkintas.

– Vi pastatė savo automobilį draudžiamoje vietoje, ir jo ratus policija surakino. Turėjome kažkaip parsigauti namo, ir kaip tik tuo metu kitame gatvės gale pamačiau tavo visureigį.

Mano delnai suprakaitavo, bet nedrįsau nusišluostyti. Tik ne Lopui matant. Šįvakar vaikinas

atrodė kitoks. Rūstesnis, griežtesnis. Blyškioje virtuvės šviesoje bolavo jo skruostikauliai, po dienos paplūdimyje susivėlę juodi plaukai krito ant kaktos beveik liesdami nepadoriai ilgas blakstienas. Burna, kurią visada laikiau gašlia, buvo ciniškai perkreipta. Lopas šypsojosi šaltai.

– Ar negalėjai man paskambinti ir perspėti? – paklausė.

– Nebuvau pasiėmusi telefono.

– O Vi?

– Ji neturi įsirašiusi tavo numerio. O aš neprisiminiau, nes tu jį pakeitei. Negalėjome su tavimi susisiekti.

– Tu neturi visureigio raktelio. Kaip patekai į vidų?

Iš visų jėgų valdžiausi, kad neišsiduočiau.

– Pasinaudojau atsarginiu.

Lopas svarstė, kur lenkiu. Abu žinojome, kad jis nėra man davęs atsarginio raktelio. Atidžiai apžiūrinėjau Lopą norėdama atspėti, ar jis suprato, jog kalbu apie Marsės raktelį, tačiau vaikino akys nieko neišdavė. Lopas buvo santūrus, neprieinamas, neįžvelgiamas.

– Kokiu? – paklausė.

Dėl to dar labiau supykau, nes tikėjausi, Lopas žinos, apie kokį raktelį kalbu. Kiek atsarginių raktelių jis turi? Kiek merginų savo rankinėse laiko jo visureigio atsarginius raktelius?

– Tavo draugės, – atsakiau. – Negi dar neaišku?

– Ar teisingai supratau: tu pavogei visureigį iš keršto, kad atsarginį raktelį daviau Marsei?

– Pavogiau visureigį, nes jo reikėjo mudviem su Vi, – šaltai atrėžiau. – Kadaisė atsirasdavai šalia, vos tik prireikus. Pamaniau, kad tai vis dar galioja. Tačiau, matyt, klydau.

Lopas įsispitrėjo man į akis.

– Gal pasakysi tikrąją priežastį? – Neišgirdęs atsakymo vaikiną išsitraukė iš po stalo taburetę. Atsisėdo, sukryžiuo rankas ant krūtinės ir tingiai ištiesė kojas. – Turiu laiko.

Juodoji Ranka. Štai kokia tikroji priežastis. Tačiau bijojau paklausti. Bijojau tiesos ir Lopo reakcijos į šią pravardę. Buvau įsitikinusi, kad Lopas net nenutuokia, kiek daug žinau. Apkaltinau jį esant Juodąja Ranka ir trauktis nėra kur. Teks susitaikyti su mintimi, kad Lopas pajėgia sunaikinti net mano sielą.

Jis kilstelėjo antakius.

– Taip ir tylėsi?

– Tikroji priežastis – tiesa, – paaiškinau. – Tu jos man niekada nesakei.

Jei Lopas nužudė tėtį, kaip galėjo žiūrėti man į akis sakydamas, kad labai apgailestauja? Kaip galėjo mane bučiuoti, glamonėti, laikyti savo glėbyje ir nejausti sąžinės priekaištų?

– Niekada nesakiau tiesos? Nuo pirmos mūsų pažinties dienos nė karto nesu tau pamelavęs. Tau ne visada patikdavo mano žodžiai, bet aš buvau atviras.

– Įtikinai, kad myli mane. Melagis!

– Apgailestauju, jei tai palaikei melu.

Jis nė kiek neapgailestavo. Vaikino akyse spindėjo juodas įsiūtis. Jis nekenčia manęs, kad mečiau iššūkį. Lopas norėtų, kad būčiau kaip kitos merginos ir nė necyptelėjusi išnykčiau.

– Jei būtum mane mylėjęs, nebūtum susidėjęs su Marse per rekordiškai trumpą laiką.

– O tu su Skotu susidėjai ne per rekordiškai trumpą laiką? Iškeitei mane į pusžmogį.

– Pusžmogį? Skotas – asmenybė.

– Jis – nefilimas. – Lopas atsainiai mostelėjo pagrindinių durų link. – Net visureigis už jį

vertingesnis.

– Galbūt jis tą patį mano apie angelus.

Lopas tingiai ir arogantiškai gūžtelėjo pečiais.

– Abejoju. Jei ne mes, Skoto rasė išvis neegzistuos.

– Frankenšteino pabaisa jo nemylėjo.

– Ir kas toliau?

– Nefilimų rasė jau dabar nori atkeršyti angelams. Galbūt tai tik pradžia.

Lopas nusiėmė beisbolo kepuraitę ir persibraukė plaukus. Iš jo veido supratau, kad reikalai kur kas pavojingesni, nei maniau iš pradžių. Ar greitai nefilimų rasė įveiks angelus? Tik ne per šį chešvano mėnesį. Lopas tikrai netiki, kad greičiau nei po penkių mėnesių įsiverš pulkai nusidėjusių angelų, kurie galiausiai išžudys dešimtis tūkstančių žmonių. Tačiau vaikino laikysena ir net jo akių žvilgsnis bylojo, kad kaip tik dėl to jis ir nerimauja.

– Ką ketini daryti? – paklausiau apimta siaubo.

Jis paėmė nuo stalo stiklinę vandens, kurio buvau įsipylusi sau, ir atsigėrė.

– Man buvo liepta nesikišti.

– Tau liepė arkangelai?

– Nefilimų rasė – tai piktžaidė. Jie neturėjo apsigyventi Žemėje. Nefilimai egzistuoja tik dėl nusidėjusių angelų išpuikimo. Arkangelai čia niekuo dėti. Jie nesikiš į nefilimų reikalus.

– O kaip žmonės, kurie žus?

– Arkangelai turi savų ketinimų. Kartais turi atsitikti blogų dalykų, kad paskui galėtų atsirasti gerų.

– Ketinimų? Kokių? Žiūrėti, kaip žūva nekalti žmonės?

– Nefilimai netrukus paklius į pačių paspėstus spąstus. Jei nefilimų rasei išnaikinti prireiks žmonių aukų, arkangelai pasiryžę rizikuoti.

Man pasišiausė plaukai.

– Ir tu su jais sutikai?

– Dabar aš – angelas sargas. Turiu būti ištikimas arkangelams.

Vaikino akyse suspindo pražūtinga neapykanta, ir akimirka man pasirodė, kad ji nukreipta į mane. Tarsi Lopas kaltintų mane dėl to, kuo tapo. Mane irgi užliejo pyktis. Ar Lopas pamiršo viską, kas įvyko tą naktį? Paaukojau jam savo gyvybę, bet Lopas atsisakė. Jei jis nori ieškoti kaltininko, kodėl atsidūrė tokioje padėtyje, tai turi žiūrėti ne į mane!

– Ar nefilimų galia didelė? – paklausiau.

– Ganėtinai. – Vaikino žodžiai nuskambėjo pavojingai atsainiai.

– Ar jie galėtų jau šį chešvano mėnesį įveikti nusidėjusius angelus?

Lopas linktelėjo.

Aplėbiau save gindamasi nuo staiga nukračiusio šalčio, bet jis buvo labiau dvasinis nei fizinis.

– Reikia ko nors imtis.

Lopas užsimerkė.

– Jei nusidėję angelai nesugebės užvaldyti nefilimų kūnų, jie puls žmones, – tariau mėgindama įveikti jo abejingumą ir prabilti į sąžinę. – Pats taip sakei. Dešimtis tūkstančių žmonių. Galbūt Vi. Mano mamą. Galbūt mane.

Lopas vis dar nepratarė nė žodžio.

– Ar tau visai nerūpi?

Lopas dirstelėjo į laikrodį ir pakilo nuo stalo.

– Nesmagu, kad reikia skubėti, tačiau turiu nebaigtų reikalų. – Atsarginis raktelis gulėjo lėkštelėje ant sieninės spintutės, ir Lopas įsidėjo jį į kišenę. – Ačiū už raktelį. Pasiskolintą visureigį įrašysiu į tavo sąskaitą.

Įsispraudžiau tarp jo ir durų.

– Mano sąskaitą?

– Parvežiau tave namo iš „Z“ klubo, nukėliau nuo Marsės stogo, o dabar leidau pasinaudoti visureigiu. Neteikiu paslaugų dykai.

Turbūt vaikinai nejuokauja. Tiesą sakant, neabejoju, kad kalba labai rimtai.

– Galime susitarti, kad atsilyginsi už kiekvieną paslaugą, bet nutariau, jog paprasčiau bus vesti sąskaitą.

Lopas vos pastebimai nusišypsojo. Pirmarūšio pašlemėko pasipūtimas.

– Dabar džiūgauji, tiesa? – prisimerkusi paklausiau.

– Kada nors ateisiu atsiimti atpildo už paslaugas, tada tikrai džiūgausiu.

– Visureigio tu man neskolinai, – ginčijausi. – Aš jį pavogiau. Tai buvo ne paslauga – automobilį aš pasisavinau.

Lopas vėl dirstelėjo į laikrodį.

– Išsiaiškinsime vėliau. Turiu bėgti.

– Tikrai, – piktai tarstelėjau. – Su Marse žiūrėsit filmą. Eik ir linksminkis, kol mano pasaulis nesubyrėjo.

Įtikinėjau save norinti, jog Lopas išeitų. Jis nusipelno Marsės. Man tai visai nerūpi. Kilo pagunda sviesti ką nors jam pavymui ar bent jau užtrenkti iš paskos duris. Tačiau neketinau išleisti Lopo neuždavusi klausimo, kuris mane deginte degino. Prikandau skruostą, kad balsas neišduotų jaudulio.

– Ar žinai, kas nužudė mano tėtį?

Mano balsas buvo šaltas, ramus, tarsi svetimas. Kaltinantis balsas žmogaus, pritvinkusio neapykantos ir sugniuždyto.

Lopas stabtelėjo atgręžęs man nugarą.

– Kas įvyko tą vakarą? – paklausiau nė nesivargindama nuslėpti nevilties.

Kiek patylėjęs Lopas atsakė:

– Klausiu manęs taip, lyg žinočiau.

– Žinau, kad esi Juodoji Ranka.

Užsimerkiau jausdama, kaip, kilus pykinimo bangai, netenku pusiausvyros.

Lopas pažvelgė per petį.

– Kas tau pasakė?

– Vadinasi, tai tiesa? – Nevalingai sugniaužiau kumščius ir ėmiau drebėti. – Tu – Juodoji Ranka. –

Įdėmiai žiūrėjau Lopui į veidą vildamasi, kad jis tai paneigs.

Nuaidėjo senovinio laikrodžio dūžiai.

– Lauk, – paliepiu.

Nepravirksiu jam matant. Nepalūšiu. Nesuteiksiu jam šio malonumo.

Lopas nejudėjo iš vietos, jo veidas buvo šaltas, apniukęs, beveik šėtoniškas.

Laikrodis tyloje skaičiavo minutes. *Viena, dvi, trys.*

– Priversiu tave už tai sumokėti, – pagrasinau keistai svetimu balsu.

Keturios, penkios.

– Rasiu būdą. Nusipelnei keliauti į pragarą. Gailėsiuosi tik vieno – jei arkangelai tave ten išgrūs anksčiau nei aš.

Juodulys šmėstelėjo Lopo akyse.

– Ne veltui tiek iškentėjai, – išpyškinau. – Bučiuodamas mane, laikydamas savo glėbyje, žinojai, ką padarei mano tėčiui... – Užspringusi nusigrėžiau. Negalėjau sau leisti sugniužti jo akivaizdoje.

Šešios.

– Išeik, – paliepiu tyliai, bet netvirtai.

Pakėliau žaižaruojančias akis ketindama priversti Lopą išeiti matant mano neapykantą ir pasibjaurėjimą, tačiau koridoriuje stovėjau viena. Apsidairiau tikėdamasi, kad Lopas pasitraukė į šalį, bet jo nebuvo. Stojų keista tylą, ir tada supratau, kad senovinis laikrodis nustojo mušti valandas.

Jo rodyklės sustojo ant šešių ir dvylikos įamžindamos akimirką, kai Lopas išėjo visam laikui.

17 SKYRIUS

Lopui išvažiavus, išsinėriau iš paplūdimio kostiumėlio, įlindau į tamsius džinsus, užsitempiau medvilninius marškinėlius ir užsisagsčiau juodą vėjastriukę, kurią pernai vilkėjau per laikraščio *eZine* Kalėdų vakarėlį. Nors vien pagalvojus stingo kraujas, turėjau apieškoti Lopo butą ir padaryti tai šįvakar – kol dar nevėlu.

Pasielgiau kvailai išsidavusi, jog žinau, kad jis – Juodoji Ranka. Tai išsprūdo, kai pajutau jam priešišumą ir tapau neapdairi. Dabar praradau pranašumą. Abejojau, ar Lopas mane laiko pavojinga – tikriausiai mano grasinimas išsiųsti į pragarą vaikiną tik pralinksmino – tačiau aš žinojau nemažai Lopo paslapčių. Turint galvoje, ką girdėjau apie visažinius ir amžinai budrius arkangelus, Lopui nebuvo lengva nuo jų nuslėpti, kad yra prikišęs nagus prie mano tėčio nužudymo. Aš negaliu išgrūsti Lopo į pragarą, o arkangelai gali. Jei rasčiau būdą su jais susisiekti, paaiškėtų Lopo rūpestingai saugoma paslaptis. Arkangelai tik ir ieško priežasties ištremti Lopą į pragarą. Ką gi, aš ją turiu.

Apsiašarojusi tankiai sumirksėjau. Kadaisė nė už ką nebūčiau patikėjusi, kad Lopas gali nužudyti mano tėtį. Tokia mintis būtų atrodžiusi juokinga, absurdiška, užgauli. Tačiau tai tik patvirtina, kad Lopas sumaniai ir klastingai mane apgavo.

Buvau įsitikinusi, kad kaip tik bute Svazmore Lopas saugo savo paslaptis. Butas – jo Achilo kulnas. Niekam, be Riksono, neleidžiama į jį užėti. Kai šiandien Riksonui užsiminiau ten buvusi, vaikiną nuoširdžiai nustebo. „Paprastai Lopas neafišuoja savo adreso“, – sakė Riksonas. Ar Lopui pavyko jį nuslėpti ir nuo arkangelų? Labai abejotina, beveik neįmanoma, tačiau Lopas įrodė puikiai gebas apeiti kelyje iškilusias kliūtis. Jei kam nors netrūksta išmonės ir proto pergudrauti angelus, tai tik Lopui. Netikėtai pasipurčiau ir ėmiau spėlioti, ką vaikiną laiko savo bute. Nugara perbėgęs šiurpas perspėjo ten nevykti, tačiau turėjau atiduoti teisingumui savo tėčio žudiką.

Po lova radau žibintuvėlį ir įsidėjau į priekinę vėjastriukės kišenę. Stodamasi pamačiau Marsės dienoraštį. Jis gulėjo knygų lentynoje. Pajutusi sąžinės graužimą susimąsčiau. Atsidususi įgrūdau dienoraštį kartu su žibintuvėliu, užrakinau pagrindines duris ir iškeliauvau pėsčiomis.

Nuėjau beveik du kilometrus iki Paplūdimio kelio, tada sėdau į autobusą, vežantį į Silkių gatvę. Perėjau tris kvartalus iki Kitso gatvės, išokau į kitą autobusą ir nuvažiavau iki Klementinos gatvės. Ten vėl kopiau pėsčiomis vingiuota gatvele į vaizdingą kalvą, ant kurios driekėsi Marsės gyvenamasis rajonas, vienas prašmatniausių Koldvoteryje. Vakaro oras kvepėjo ką tik nupjauta žole ir hortenzijomis, joks eismas netrukdė ramybės. Automobiliai buvo tvarkingai pastatyti garažuose, todėl gatvės atrodė platesnės ir švaresnės. Baltų kolonijinio stiliaus namų languose atsispindėjo iš lėto besileidžiančios saulės spinduliai, ir aš mintyse išvydau šeimas, anapus užvertų langinių susėdusias vėlyvos vakarienės. Apimta nenumaldomo gailesčio prikandau lūpą. Mano šeima niekada nesės kartu valgyti. Triskart per savaitę aš vakarieniaudavau viena arba pas Vi. Kitus keturis, kai

mama būdavo namie, mudvi paprastai valgėdavome iš padėklų priešais televizorių.

Dėl Lopo kaltės.

Pasukusi į Brenčlio gatvę ėmiau skaičiuoti namus iki Marsės. Jos raudona keturiais ratais varoma tojota stovėjo prievažoje, tačiau žinojau, kad Marsės nėra namie. Tikriausiai į kiną savo visureigiu ją nuvežė Lopas. Kaip tikėjau per pievelę ketindama palikti dienoraštį priemenėje, kai atsidarė pagrindinės durys.

Jose išdygo Marsė, persimetusi rankinę per petį, rankoje laikydama tojotos raktelius. Ji buvo kažkur susiruošusi. Išvydusi mane sustingo tarpduryje.

– Ką čia veiki? – paklausė.

Praėjo ištisos trys sekundės, kol išsunkiau:

– Aš... aš nemaniau, kad būsi namie.

– Kaip matai, esu, – prisimerkusi atšovė Marsė.

– Maniau, tu... ir Lopas... – nesurezgiau sakinio. Dienoraštį laikiau rankose. Netrukus Marsė ją pamatys.

– Jis atšaukė pasimatymą, – piktai paaiškino Marsė, tarsi kiščiausi ne į savo reikalus.

Beveik negirdėjau, ką ji sako. Marsė netrukus pamatys dienoraštį. Kaip niekad norėjau grįžti atgal laiku. Man reikėjo viską kruopščiai apgalvoti prieš ateinant pas Marsę. Turėjau įvertinti galimybę, kad ją rasiu. Nervingai pažvelgiau į gatvę sau už nugaros, tarsi ten galėčiau sulaukti pagalbos.

Marsė aiktelėjo košdama orą pro dantis.

– Kodėl laikai mano dienoraštį?

Atsigrėžiau jausdama, kaip liepsnoja skruostai.

Marsė perėjo priebutį, išplėšė dienoraštį man iš rankų ir nevalingai prispaudė prie krūtinės.

– Tu... tu ją *paėmei*?

Man bejėgiškai nukaro rankos.

– Per tavo vakarėlį. – Papurčiau galvą. – Pasielgiau kvailai. Atleisk...

– Ar ją skaitei? – paklausė Marsė.

– Ne.

– Melagė, – tyčiojosi Marsė. – Žinoma, skaitei. Kas išvertų neskaitei? Nekenčiu tavęs! Ar tavo gyvenimas toks nuobodus, kad ėmei šniukštinėti aplink mane? Ar perskaitei viską, ar tik tas vietas, kur rašoma apie tave?

Ketinau karštai įrodinėti, kad net nebuvau atsivertusi dienoraščio, tačiau Marsės žodžiai privertė apsigalvoti.

– Apie *mane*? Ką parašei apie *mane*?

Ji numetė dienoraštį ant priebučio ir atsitiesė.

– Kodėl turėčiau jaudintis? – pareiškė Marsė susikryžiuodama rankas ir perverdama mane žvilgsniu. – Dabar žinai tiesą. Ar smagu sužinotus, kad tavo mama dulkinasi su kitais vyrais?

Netikėdama jos tauškalais nusijuokiau, tačiau tas juokas buvo gerokai atmieštas pykčiu.

– *Ką pasakei*?

– Nejau tikrai manai, kad mama visais tais vakarais išvyksta iš miesto? Cha!

Atsistojau tokia pat kaip Marsė poza.

– Taip, manau.

Ką Marsė nori įteigti?

– Tada kaip paaiškinsi, kad kartą per savaitę jos automobilis naktį stovi mūsų gatvėje?

– Tu ką nors supainiojai, – atsakiau imdama niršti.

Pamažu supratau, ką Marsė nori pasakyti. Kaip ji *drįsta* kaltinti mano mamą turint romaną? Ir dar su jos tėčiu. Iš visų planetos vyrų jis būtų paskutinis, su kuriuo galėtų būti nutverta mano mama. Nekenčiu Marsės, ir mama tai žino. Ji nemiega su Marsės tėvu. Mama niekad taip nepasielgtų su manim. Ir su tėčiu. *Niekada*.

– Smėlio spalvos fordas taurus, registracijos numeris X₄I₂₄? – lediniu balsu pasitiksino Marsė.

– Vadinasi, žinai jos automobilio registracijos numerį, – ne iš karto atkirtau stengdamasi nekreipti dėmesio į sunkumą krūtinėje. – Tai nieko neįrodo.

– Pabusk, Nora. Mūsų tėvai pažįstami nuo mokyklos laikų. Tavo mama ir mano tėtis. Jie draugavo. Papurčiau galvą.

– Melas. Mama nėra užsiminusi apie tavo tėtį.

– Nes ji nenori, kad sužinotum. – Marsės akys suliepsnojo. – Ir dabar ji su juo. Tai tavo mamos šlykšti paslaptis.

Dar smarkiai papurčiau galvą tarsi sulaužyta lėlė.

– Gal mano mama mokykloje ir pažinojo tavo tėtį, bet tai buvo seniai, iki jai susipažįstant su mano tėčiu. Tu suklydai. Gatvėje matei stovint ne mano mamos automobilį. Jei mama ne namie, ji būna išvykusi darbo reikalais.

– Aš *mačiau* juos kartu, Nora. Tai buvo tavo mama, tad net nemėgink jos teisinti. Tą dieną nuvažiavau į mokyklą ir ant tavo spintelės dažais išpurškiau nešvankų žodį turėdama galvoje tavo mamą. Nejau nesupranti? – Marsė maištingai sušnypštė. – Jie miega kartu. Jau daug metų. Vadinasi, mano tėtis gali būti ir tavo. O tu galbūt esi mano... *sesuo*.

Marsės žodžiai mane nutvilkė.

Aplėbiau save rankomis ir nusigrėžiau – supyko širdis. Ašaros susitvenkė gerklėje ir ėmė graužti nosį. Netardama nė žodžio nužingsniavau takeliu palei Marsės namą. Tikėjausi, ji pavymui sušuks ką nors dar bjauresnio, tačiau labiau manęs tikrai neįskaudins.

Pas Lopą nenuėjau.

Tikriausiai nudrožiau iki pat Klementinos gatvės aplenkdamą autobusų stotelę ir miesto baseiną, nes prisimenu tik kaip atsisėdau ant suolo priešais viešąją biblioteką. Ant manęs krito degančio gatvės žibinto šviesos kūgis. Naktis buvo šilta, bet aš prispaudžiau kelius prie krūtinės, o visą kūną tapė traukuliai. Galvoje pynėsi vaiduokliškos mintys.

Spoksojau į tamsą. Gatvėje sušvisdavo automobilių žibintai, priartėdavo ir dingdavo. Pro atvirą namo langą iš kitos gatvės pusės sklido buitinių situacijų komedijos įrašyti juoko pliūpsniai. Dusau nuo svaigaus vakarėjant sudrėkusios žolės kvapo.

Gulėjau ant suolo aukštiełninka ir užsimerkusi, kad nematyčiau žvaigždėmis nusėto dangaus. Sunėriau drebančių rankų pirštus – jie buvo tarsi apledėjusios šakelės – ir užsidėjau ant pilvo. Kodėl gyvenimas kartais toks sumautas ir kodėl mylimiausi žmonės labiausiai nuvilia? Ko labiausiai

nekenčiu – Marsės, jos tėčio ar savo mamos?

Širdies gilumoje vis dar vyliausi Marsę klystant. Tikėjausi galėsianti tēkšti jai šiuos žodžius į veidą. Tačiau vis stiprėjanti nuojauta kuždėjo, kad teks skaudžiai nusivilti.

Tiksliai neprisimenu, bet tai įvyko per pastaruosius metus. Galbūt prieš pat tėčio žūtį... ne po jos. Buvo šilta pavasario diena. Tėtis buvo palaidotas, mano gedulas baigėsi, ir aš vėl lankiau mokyklą. Vi prikalbino mane pabėgti iš pamokų, o tomis dienomis aš niekam per daug nesipriešinau. Plaukiau pasroviui. Manydamos, kad mama darbe, mudvi nuėjome į mano namus. Tikriausiai sugaišome visą septintą pamoką, kol juos pasiekėme.

Kai akiratyje išdygo kaimiškas namas, Vi nutempė mane nuo kelio.

– Jūsų prievažoje stovi automobilis, – perspėjo ji.

– Kieno jis galėtų būti? Panašus į land kruizerį.

– Tavo mama tokiais nevažinėja.

– Gal jis detektyvo?

Vargu ar detektyvas vairuotų šešiasdešimt tūkstančių dolerių kainuojantį visureigį, tačiau aš buvau įpratusi, kad pas mus užsuka detektyvai, todėl tokia mintis pirmiausia šovė į galvą.

– Prieikim arčiau.

Beveik pasiekus prievažą, atsivėrė pagrindinės durys, išgirdome balsus. Mano mamos... ir sodresnį. Vyro.

Vi nutempė mane į šalį, kad pasislėptume.

Abi stebėjome, kaip Henkas Milaras įlipa į land kruizerį ir nuvažiuoja.

– Nieko sau, – stebėjosi Vi. – Šiaip jau įtarčiau ką nors negera, bet tavo mama labai griežtos moralės. Tikriausiai jis norėjo parduoti automobilį.

– Ir dėl to atsitrenkė net iki mūsų?

– O kodėl ne, pupyte? Automobilių pardavėjai ribų nežino.

– Mama turi automobilį.

– Fordą. O tai yra didžiausias tojotos priešas. Marsės tėvas nenurims, kol visas miestas nevažinės tojotomis...

Iš prisiminimų grįžau į dabartį. O jei Marsės tėvas buvo atvykęs ne parduoti automobilio? O jei tarp jų – nevalingai nuričiau seilę – meilės romanas?

Kur man dabar keliauti? Namo? Kaimiškas namas jau neatrodė namai. Nebuvo saugi užuoglauda. Jis dabar panėšėjo į melagių irštą. Tėvai mane liūliavo pasakėlėmis apie meilę, vienybę ir šeimą. Tačiau jei Marsė sako tiesą – labai nuogastavau, kad taip ir yra, – tai mano šeima – tik pasityčiojimas. Apgaulė, kurios aš tiesiog nepastebėjau. Kodėl nepastebėjau perspėjančių ženklų? Juk seniai įtarinėčiau, bet nusprendžiau viską neigti, užuot pažvelgusi skaudžiai tiesai į akis? Tai bausmė, kad pasikliauju kitais žmonėmis ir ieškau juose gėrio. Nors dabar labai neapkenčiau Lopo, pavydėjau jam šalto abejingumo, išskiriančio jį iš visų kitų. Lopas tikisi paties blogiausio, todėl kad ir kaip žemai žmogus puola, tai būna numatęs iš anksto. Jis yra šiurkštus ir mėgaujasi žemiškais malonumais, bet žmonės už tai Lopą gerbia.

Žmonės jį gerbia, o man meluoja.

Atsisėdusi mobiliuoju surinkau mamos numerį. Nežinojau, ką pasakysiu, kai atsilieps; tegul man

pataria išduotosios pyktis ir nuoskauda. Aidint telefono signalui, skruostais ritosi karštos ašaros. Nusibraukiau jas. Mano smakras drebėjo, kūnas buvo įsitempęs. Į galvą lindo pikti, pagiežingi žodžiai. Įsivaizdavau, kaip tęškiu juos mamai pertraukdama kaskart, kai mėgina gintis toliau meluodama. O jei mama pravirks... nepasigailėsiu. Ji nusipelnė bausmės už tai, ką padarė. Įsijungė mamos telefono balso paštas, ir aš vos nenusviedžiau mobiliojo į tamsą.

Tada surinkau Vi numerį.

– Ei, pupyte. Ar nori pasakyti ką svarbaus? Esu su Riksonu...

– Išeinu iš namų, – pareiškiau nekreipdama dėmesio, kad nuo ašarų užkimau. – Ar galėčiau kurį laiką pagyventi pas tave? Kol nuspręsiu, ką darysiu.

Išgirdau sunkų Vi šnopavimą.

– Ką?

– Mano mama grįžta šeštadienį. Tuo metu nenoriu būti namie. Ar galėčiau pagyventi pas tave visą savaitę?

– Hmm, ar galiu paklausti...

– Ne.

– Gerai, žinoma, – sutiko Vi stengdamasi neparodyti, kad yra priblokšta. – Galėsi pagyventi. Jokių bėdų. Kai būsi pasirengusi, išklosi, kas atsitiko.

Pajutau tvenkiantis ašaras. Šiuo metu vienintele Vi galiu pasikliauti. Galbūt ji bjauri, įkyri ir tinginė, bet niekada nėra man pamelavusi.

Į kaimišką namą parsiradau apie devintą ir iškart apsivilkau medvilninę pižamą. Naktis buvo vėsi, oras drėgnas, regėjosi, šalta drėgmė skverbiasi pro odą iki kaulų smegenų. Užsivirinusį puodelį pieno kritau į lovą. Miegoti buvo dar anksti, bet vis tiek nebūčiau užmigusi; mintys lakstė kaip pašėlusios. Spoksojau į lubas mėgindama ištrinti paskutiniuosius šešiolika metų ir viską pradėti iš pradžių. Kad ir kaip stengiausi, nepajėgiau įsivaizduoti Henką Milarą esant mano tėvą.

Išsiritusi iš lovos koridoriumi nužingsniavau į mamos miegamąjį. Atidariusi jos kraičio skrynią ėmiau ieškoti mokyklinio klasės albumo. Net nežinojau, ar mama jį turi, tačiau jei turi, vyliausi, jog kraičio skrynia yra kaip tik ta vieta, kurioje reikia ieškoti. Jei mama lankė mokyklą kartu su Henku Milaru, turėtų būti jų nuotraukų. Jei jie buvo įsimylėję vienas kitą, Henkas bus kaip nors ypatingai pasirašęs albume patvirtindamas savo meilę. Per penkias minutes nuodugnai apieškojau visą skrynią, bet nieko neradau.

Nutapnojaui į virtuvę paieškoti ko nors užkasti, bet staiga dingo apetitas. Negalėjau valgyti, kai paaiškėjo, kad mano šeima – tai didžiulė apgaulė. Akimis nuklydau į pagrindines duris, bet kur eiti? Buvau pasiklydusi savo namuose, nerimavau norėdama išeiti, bet neturėjau kur. Kiek pastovėjusi koridoriuje vėl užlipau į miegamąjį. Gulėdama lovoje iki smakro užsitraukusi antklodę užsimerkiau ir mačiau galvoje bėgančius vaizdus. Mačiau Marse, Henką Milarą, kurio beveik nepažinojau, todėl jo veidą sunkiai įsivaizdavau, savo tėvus. Vaizdai lėkė vis greičiau, kol susiliejo į beprotišką koliažą.

Paskui ėmė plaukti laiku atgal. Dingo visos spalvos, liko tik blankūs nespaltoti paveikslai. Tik tada supratau, jog atsidūriau kitoje tikrovėje.

Aš sapnavau.

Stovėjau priekiniame kieme. Šėlstantis vėjas per prievažą bloškė sausus lapus prie mano kojų. Danguje raitėsi keistas piltuvo formos debesis, tačiau neketino nusileisti į žemę, tarsi neskubėtų smogti. Lopas sėdėjo ant priebučio turėklo palenkęs galvą ir rankomis apsikabinęs kelius.

– Dink iš mano sapno! – sušukau stengdamasi perrėkti vėją.

Vaikinas papurtė galvą.

– Tik tada, kai papasakosiu tau, kas čia vyksta.

Tvirčiau susisupau į pižamą.

– Nenoriu tavęs klausyti.

– Arkangelai mūsų čia negirdi.

Priekaištingai nusijuokiau.

– Tau negana, kad naudojaisi manimi realiame gyvenime – tą patį darai ir sapne?

Lopas pakėlė galvą.

– Naudojaisi? Stengiuosi tau paaiškinti, kas vyksta.

– Tu brauniesi į mano sapnus, – aiškstijausi. – Taip pasielgei, kai grįžome iš „Velnio rankinės“, dabar ir vėl.

Staiga tarp mūsų plūstelėjo vėjo gūsis, ir aš turėjau atsitraukti. Šakos sutraškėjo ir suaimanavo. Nusibraukiau plaukus nuo veido.

– Kai važiavome visureigiu iš „Z“ klubo, pasakei, kad sapnavai Marsės tėtį. Tą naktį, kai tu sapnavai tą sapną, aš galvojau apie Marsės tėtį. Stengiausi tiksliai prisiminti, ką tu sapnavai, ir svarsčiau, kaip tau pasakyti tiesą. Nežinojau, kad tuo pat metu bendrauju su tavim.

– Tu privertei mane susapnuoti tą sapną?

– Ne susapnuoti, prisiminti.

Stengiausi suvirškinti, ką išgirdau. Jei sapnas buvo tikras, vadinasi, Henkas Milaras prieš kelis šimtmečius gyveno Anglijoje. Mintimis grįžau į tą sapną. „Pasakyk smuklininkui, kad atsiųstų pagalbą, – prašė sapne Henkas. – Paaiškink jam, kad tai ne vyras, o vienas velnio angelų, atvykęs užvaldyti mano kūno ir pražudyti mano sielos.“

Ar Henkas Milaras – *nefilimas*?

– Nežinau, kaip įsiskverbčiau į tavo sapnus, – aiškino Lopas, – tačiau nuo to karto bandžiau su tavimi šitaip bendrauti. Pavyko prasiskverbti tą naktį, kai tave pabučiavau po apsilankymo „Velnio rankinėje“, tačiau pastaruoju metu kaskart atsitrenkiu į sieną. Džiaugiuosi, kad dabar pavyko atsidurti tavo sapne. Manau, tu kalta. Tu manęs neįsileidi.

– Nes nenoriu, kad būtum mano galvoje!

Lopas nučiuožė nuo turėklo ir atėjo pas mane į kiemą.

– Turi mane įsileisti.

Nusigrėžiau.

– Mane dabar paskyrė Marsės angelu sargu, – pranešė Lopas.

Praėjo net penkios sekundės, kol viskas susidėliojo į vietas. Pykinantis karštis, sukilęs skrandyje išėjus iš Marsės namų, išplito į rankas ir kojas.

– Tu – Marsės angelas sargas?

– Tai nebuvo maloni žinia.

– Ar tai padarė arkangelai?

– Skirdami mane tavo angelu sargu, aiškiai pasakė, jog turiu elgtis taip, kad tau būtų geriau. Tau nėra geriau, kad mudu suartėjome. Pats tai žinojau, bet man nepatiko, jog arkangelai kišasi į mano gyvenimą. Jie mus stebėjo tą vakarą, kai man davei žiedą.

Visureigyje. Kai išsiskyrėme. Aš tą gerai prisimenu.

– Kai tik supratau, kad arkangelai mus stebi, pasišalinau. Tačiau žala jau buvo padaryta. Jie įspėjo, kad būsiu pašalintas, kai tik ras kuo mane pakeisti. Tada mane paskyrė Marsės angelu sargu. Tą vakarą nuvykau į jos namus, kad suprasčiau, ką padariau.

– Kodėl Marsės? – karčiai paklausiau. – Kad nubaustų mane?

Lopas užsidengė delnu burną.

– Marsės tėtis yra pirmos kartos nefilimas. Grynakraujis. Dabar, kai Marsei sukako šešiolika, jai iškilo pavojus būti paaukotai. Prieš du mėnesius, kai bandžiau paaukoti tave, kad gaučiau žmogaus kūną, bet išgelbėjau tau gyvybę, nedaug nusidėjusių angelų tikėjo galį pakeisti savo lemtį. Dabar esu angelas sargas. Nusidėję angelai tai žino, jie taip pat supranta, kad tokiu tapau todėl, jog išgelbėjau tave nuo mirties. Dabar kur kas daugiau jų tiki galį apgauti savo likimą. Arba išgelbėdami žmogų ir šitaip susigražindami sparnus, – Lopas iškvėpė orą, – arba nužudydami savo vasalą nefilimą ir savo kūną iš nusidėjusio angelo paversdami žmogaus kūnu.

Mintyse perkračiau viską, ką žinojau apie nusidėjusius angelus ir nefilimus. Enocho knygoje pasakojama apie nusidėjusį angelą, kuris tapo žmogumi, kai nužudė savo vasalą nefilimą – paaukodamas vieną vasalo moteriškų palikuonių. Prieš du mėnesius Lopas mėgino padaryti lygiai tą patį – ketino pasinaudoti manimi, kad nužudytų Čonsį. Jei nusidėjęs angelas, privertęs Henką Milarą prisiekti jam ištikimybę, panorą tapti žmogumi, jis turės...

Paaukoti Marsę.

– Nori pasakyti privalas neleisti, kad nusidėjęs angelas, privertęs Henką Milarą prisiekti jam ištikimybę, paaukotų Marsę norėdamas įsigyti žmogaus kūną?

Įsitikinęs, kad užtektinai mane pažįsta ir gali atspėti kitą klausimą, Lopas paaiškino:

– Marsė to nežino. Ji visiškai nieko nenutuokia.

Nenorėjau apie tai kalbėti ir nepageidavau, kad Lopas būtų čia. Jis nužudė mano tėtį. Visam laikui atplėšė nuo manęs žmogų, kurį mylėjau. Lopas – pabaisa. Jokie jo žodžiai neprivers manęs apsigalvoti.

– Nefilimų kraujo draugiją įkūrė Čonsis, – paaiškino Lopas.

Suklusau.

– Ką? Iš kur žinai?

Vaikinas atsakė nenoriai:

– Buvau įsiskverbęs į kitų žmonių prisiminimus.

– Kitų žmonių prisiminimus? – apstulbau, nors neturėjau.

Kaip jis gali pateisinti savo siaubingą elgesį? Kaip drįsta atsirasti čia ir man pasakoti, jog slapta tyrinėjo žmonių slapčiausias, intymiausias mintis, ir tikėtis, kad aš juo žavėsiuosi? Ar bent jau tikėtis, kad jo klausysiuos?

– Kai Čonsis išnyko, jo veiklą pratęsė įpėdinis. Kol kas dar nežinau jo vardo, bet sklendo gandai,

kad įpėdinis nepatenkintas dėl Čonsio žūties, nors tai ir nelogiška. Dabar jis už viską atsako – vien to turėtų pakakti, kad nesigraužtų dėl Čonsio mirties. Todėl imu galvoti, kad įpėdinis galbūt yra artimas Čonsio draugas arba giminaitis.

Papurčiau galvą.

– Nenoriu nieko apie tai girdėti.

– Įpėdinis paskelbė atlyginsiąs tam, kas ras Čonsio žudiką. – Visi mano priekaištai dinga dar nespėjus jų suformuluoti. Mudu su Lopus susižvelgėme. – Jis nori nubausti žudiką.

– Kitaip tariant, įpėdinis nori nubausti mane, – vos girdimai sušnibždėjau.

– Niekas nežino, jog Čonsį nužudei tu. Čonsis tik mirdamas sužinojo, kad esi jo palikuonė, tad tikimybė, jog dar kas nors tai žino, labai menka. Įpėdinis gali ieškoti Čonsio palikuonių – linkiu sėkmės. Aš ilgai užtrukau, kol tave radau. – Lopas žengė arčiau, bet aš pasitraukiau atatupsta. – Man reikia, kad pabudusi pasakytum, jog nori vėl mane turėti savo angelu sargu. Pasakyk taip, tarsi iš tiesų norėtum, kad arkangelai tai išgirstų, tada jie galbūt patenkins tavo pageidavimą. Darau viską, ką galiu, kad tave apsaugočiau, bet mano laisvė varžoma. Turiu įsiskverbti į tave supančius žmones, tavo jausmus, visą tavo gyvenimą.

Ką jis čia kalba? Kad arkangelai pagaliau rado man kitą angelą sargą? Ar dėl to Lopas šiandakt jėga įsibrovė į mano sapną? Nes dabar yra atskirtas ir negali manęs veikti taip, kaip norėtų?

Pajutau, kaip Lopas apkabina mane per klubus ir globėjiškai prisitraukia.

– Neleisiu, kad tau kas nors atsitiktų.

Įsitempia ir pasipurčiusi išsivadavau iš jo glėbio. Galvoje šėlo tikra audra. *Įpėdinis nori nubausti žudiką.* Sustingau nuo minties, kad kažkas ketina mane nužudyti. Nenorėjau nieko apie tai žinoti. Troškau vėl būti saugi.

Supratusi, kad Lopas neketina trauktis iš mano sapno, nusprendžiau veikti pati. Stengdamasi pabusti mėginau įveikti nematomas sapno kliūtis. „Atmerk akis, – įsakinėjau sau, – atsimerk!“

Lopas sugriebė mane už alkūnės.

– Ką darai?

Pajutau sąmonės prošvaistę, šiltas paklodes ir minkštą pagalvę po skruostu, pažįstami kambario kvapai skleidė ramybę.

– Nepabusk, angele! – Lopas delnais suėmė mano galvą versdamas žiūrėti jam į akis. – Dar kai ką privalai sužinoti. Šiuos prisiminimus turi pamatyti dėl labai svarbios priežasties. Noriu tau pasakyti tai, ko kitais būdais negaliu. Pasistenk suprasti, ką mėginu pranešti. Neužsisklęsk nuo manęs.

Nusigrėžiau nuo jo. Mano kojos, regis, pakilo ir ėmė skristi sukuriuojančio piltuvo formos debesies link. Tyliai keikdamasis Lopas mėgino mane sugriebti, bet jo prisilietimas buvo tarsi plunksnos brūkštelėjimas.

„Pabusk, – įsakiau sau, – pabusk.“

Leidasi debesies praryjama.

18 SKYRIUS

Pabudusi giliai įkvėpiau. Kambarys skendėjo šešėliuose, lango kamputyje tarsi krištolo rutulys spindėjo mėnulis. Susivijusios aplink kojas paklodės buvo karštos ir drėgnos. Laikrodis rodė pusę dešimtos.

Išsiritau iš lovos ir nuėjusi į vonią prisipyliau stiklinę šalto vandens. Godžiai išgėriau ir atsišliejau į sieną. Negalima vėl užmigti. Kad ir ką daryčiau, negaliu įsileisti Lopo į savo sapną. Nužingsniavau į viršų karštligiškai stengdamasi neužmigti, bet buvau tokia susijaudinusi, kad abejoju, ar pajėgčiau užmigti net ir panorėjusi.

Netrukus pulsas nurimo, bet mintys vis dar šėlo. Mane persekiojo du žodžiai: Juodoji Ranka. Jie sukosi, grasino, erzino. Nedrįsau jų ištarti. Baiminausi, kad ir taip netvirtas mano pasaulis subyrės į šipulėlius. Žinojau, jog vengiu pranešti arkangelams, kad Lopas Juodoji Ranka yra mano tėčio žudikas, siekdama apsisaugoti nuo gėdingos tiesos: aš jį išimylėjau. Leisiuosi jo bučiuojama, apgaudinėjama, išduodama. Lopui prisilietus sapne visa mano stiprybė išgaravo, vėl įsipainiojau į tą patį tinklą. Vaikinas vis dar buvo užvaldęs mano širdį, ir tai – pati didžiausia išdavystė. Kas aš per dukra, jei nepajėgiu tėčio žudiko atiduoti į teisingumo rankas?

Lopas pasakė, kad, jei noriu jį vėl turėti angelu sargu, turiu tiesiog garsiai tai pareikšti arkangelams. Tad būtų logiška, kad, sušukusi: „Lopas nužudė mano tėtį!“, paskelbčiau arkangelams tiesą. Teisingumas būtų įvykdytas. Lopas išgrūstas į pragarą, o aš palengva atsigaučiau. Tačiau negalėjau ištarti šių žodžių, tarsi mano lūpos būtų buvusios surakintos.

Per daug prieštaravimų. Kodėl Lopas, būdamas angelu, bendrauja su Nefilimų kraujo draugija? Jei jis – Juodoji Ranka, kodėl degina įdagus užverbuotiems nefilimams? Ir apskritai, kodėl jis juos verbuoja? Tai ne tik keista, bet ir nepaaiškinama protu. Nefilimų rasė nekenčia angelų, o angelai – nefilimų. O jei Juodoji Ranka yra Čonsio įpėdinis ir naujasis draugijos vadas... šis asmuo negali būti Lopas.

Suspaudžiau tarpuakį jausdama, kad galva netrukus plyš nuo įkyraus, neduodančio ramybės klausimo. Kodėl Juodąją Ranką supa tarsi begalinis labirintas su daugybe spąstų?

Šiuo metu vienintelė mano patikima sąsaja su Juodąja Ranka yra Skotas. Buvau įsitikinusi, kad vaikinas žino daugiau, nei pasako, tačiau jis labai bijo prasižioti. Pasakojant apie Juodąją Ranką, jo balse buvo girdėti tikras išgastis. Man reikėjo prakalbinti Skotą, bet jis bėgo nuo savo praeities, ir jokie mano įtikinėjimai neprivers į ją atsigręžti. Suspaudžiau kaktą delnais ir pamėginau blaiviai mąstyti.

Paskambinau Vi.

– Turiu gerą žinią, – pareiškė Vi man net nespėjus prabilti. – Prikalbinau tėtį nuvežti mane į paplūdimį ir sumokėti baudą, kad mano automobilio ratas būtų atblokuotas. Vėl galiu veikti.

– Gerai, nes man reikia tavo pagalbos.

– Pagalba – mano antras vardas.

Jei neklystu, Vi jau yra sakiusi, kad jos antras vardas – Nemalonumas, bet nutylėjau.

– Reikia pagalbininko apieškoti Skoto miegamąjį.

Gal Skoto miegamajame ir nerasiu jokių įrodymų apie jo sąsajas su Nefilimų kraujo draugija, tačiau ką dar galėjau rinktis? Jis ir anksčiau puikiai išsisukinėdavo nuo tiesių atsakymų, o po paskutinio susitikimo ėmė manęs vengti. Norint išsiaiškinti, ką Skotas žino, teks pamankštinti kojas.

– Lopas atšaukė mūsų pasimatymą poromis, todėl esu visiškai laisva, – šiek tiek perdėtai gyvai paaiškino Vi. Tikėjau, draugė smalsaus, ko ieškosime Skoto miegamajame.

– Tikrinti Skoto miegamąjį nebus nei pavojinga, nei įdomu, – perspėjau Vi, kad abi suprastume, kas mūsų laukia. – Tau reikės tik sėdėti neone prie Skoto buto ir paskambinti man, jei pamatysi jį ateinant. Į vidų eisiu aš.

– Kad aš nešnipinėsiu, dar nereikia, jog nebus įdomu. Jausiuos tarsi žiūrėdama filmą. Tik filmuose geručiai beveik visada išsisuka. Tačiau dabar viskas vyks tikrovėje, todėl labai tikėtina, kad įkliūsi. Supranti, ką noriu pasakyti? Įdomybių bus per akis.

Man pasirodė, jog Vi truputį per daug nerimauja, kad būsiu nutverta.

– Tu mane perspėsi, jei Skotas grįš, tiesa? – pasitikrinau.

– Žinoma, pupyte. Aš tave sergėsiu.

Tada paskambinau Skotui į namus. Atsiliepė ponja Parnel.

– Nora, kaip miela girdėti tavo balsą! Skotas man sakė, kad jūsų santykiai šiltėja, – sąmokslininkės tonu pridūrė ji.

– Na, hmm...

– Visada maniau, kad būtų puiku, jei Skotas vestų vietinę merginą. Nelabai norėčiau, kad jis susigiminiuotų su nepažįstamais. O jei paaiškėtų, kad jo žmonos giminės – pakvaišę? Mudvi su tavo mama esame labai artimos draugės. Ar įsivaizduoji, su koku džiaugsmu mudvi kartu planuotume vestuves? Na, aš per daug skubu! Kaip sakoma, viskam savas laikas.

O varge.

– Ponja Parnel, ar Skotas namie? Turiu jam naujieną.

Išgirdau, kaip ponja Parnel, delnu uždengusi telefono ragelį, šaukia:

– Skotai! Pakelk ragelį! Čia Nora!

Netrukus atsiliepė Skotas.

– Jau gali padėti ragelį, mama.

Vaikino balse išgirdau atsargumo gaidelę.

– Tik noriu įsitikinti, kad paėmei jį, mielas.

– Taip, paėmiau.

– Nora turi tau įdomią žinią, – neatlyžo Skoto motina.

– Tai padėk ragelį, kad Nora galėtų ją man pasakyti.

Pasigirdo nusivylimo atodūsis ir spragtelėjimas.

– Regis, liepia tau laikytis nuo manęs atokiau, – išrėžė Skotas.

– Ar jau sukūrei savo grupę? – paklausiau vildamasi vadovauti pokalbiui ir sužadinti Skoto

smalsumą anksčiau, nei jis numes ragelį.

– Ne, – vis taip pat atsargiai atsakė vaikinai.

– Vienam draugui užsiminiau, kad groji gitara...

– Aš groju bosine gitara.

– ...jis pasikalbėjo su vienu kitu žmogum ir rado grupę, norinčią paklausti, kaip tu groji. Šįvakar.

– Koks grupės pavadinimas?

Šio klausimo nesitikėjau.

– Na... „Kiaulininkai“.

– Skamba tarsi septinto dešimtmečio grupė.

– Tai ar nori, kad jie paklaustų, kaip groji, ar ne?

– Kelintą valandą?

– Dešimtą. „Velnio rankinėje“.

Jei būčiau žinojusi dar atkampesnę sandėlį, būčiau nurodžiusi. Dabar gausiu tenkintis dvidešimčia minučių, – tiek Skotui prireiks nuvažiuoti iki „Velnio rankinės“ ir grįžti.

– Duok vardą žmogaus, su kuriuo galiu susisiekti, ir jo telefono numerį.

Šito tikrai *nesitikėjau*.

– Pasakiau draugui, kad perduosiu tau informaciją, bet man net nedingtelėjo paklausti grupės narių vardų ir telefonų.

– Neketinu gadinti vakaro ir vykti į perklausą neišsiaiškinęs, kas tie vyrukai, kokio stiliaus muziką groja ir kur yra koncertavę. Ar jie groja pankroką, indėnų popą ar metalą?

– O ką groji tu?

– Pankroką.

– Sužinosiu jų telefono numerius ir netrukus tau perskambinsiu.

Baigusi kalbėti su Skotu nedelsdama paskambinau Vi.

– Pripaisčiau Skotui, kad susitariau dėl jo perklausos šįvakar, tačiau Skotas nori sužinoti, kokią muziką grupė groja ir kur yra koncertavusi. Ar apsimesi esanti vieno grupės narių mergina, jei jam duosiu tavo numerį? Tiesiog pasakyk, kad tu visada atsiliepi telefonu, kai tavo vaikinai repetuoja. Daugiau nieko neaiškink. Kalbėk tik faktais: grupė groja pankroką, netrukus turi išgarsėti, ir Skotas bus kvailys, jei neatvyks į perklausą.

– Ši šnipinėjimo užduotis tikrai puiki, – džiūgavo Vi. – Kai kasdienis gyvenimas taps nuobodus, man tereikės prisigretinti prie tavęs.

Kai Vi atvažiavo, laukiau jos priekiniame priebutyje prisitraukusi kelius prie krūtinės.

– Manau, prieš šį žygį turėtume sustoti „Skipio“ užkandinėje ir sukirsti dešrainių, – pareiškė Vi, kai įsirangiau į automobilį. – Nežinau kodėl, tačiau dešrainiai mane veikia kaip drąsinančių vaistų injekcija. Suvalgiusi dešrainį galiu padaryti viską.

– Dėl to, kad apsvaigsti nuo toksinų, kurių pridedama į dešreles.

– Todėl ir siūlau užsukti į „Skipio“ užkandinę.

– Aš jau valgiau makaronų.

– Makaronai nėra labai sotu.

– Makaronai *labai* sotu.

– Sutinku, tačiau ne taip sotu, kaip garstyčios ir pagardai, – ginčijosi Vi.

Po penkiolikos minučių mudvi išvažiavome iš „Skipio“ užkandinės, pro langelį užsisakiusios dvi keptos dešreles, didelę kartoninę dėžutę keptų bulvių bei du pieno ir braškių kokteilius.

– Nekenčiu tokio maisto, – piktingai jausdama, kaip riebalai pro vaškinį popierių, į kurį buvo suvyniota dešrelė, teka ant delno. – Jis nesveikas.

– Santykiai su Lopus irgi buvo nesveiki, bet tai tavęs neatbaidė.

Nieko jai neatsakiau.

Likus pusei kilometro iki komplekso, kuriame gyvena Skotas, Vi pasuko į šalikelę. Daugiausia sunkumų mums kėlė vietovė. Diakono kelias baigėsi aklavieta tuojau pat už komplekso. Mudvi su Vi stovėjome atviroje vietoje, ir Skotas, vos pravažiavęs pro Vi, sėdinčią prie neono vairo, suuos kažką negera. Nesibaiminau, kad Skotas atpažins Vi balsą telefonu, bet nuogąstavau, jog bus įsiminęs jos veidą. Jis ne kartą matė mus abi drauge, o sykį net sekėme jį neonu. Todėl ir Vi bus kalta kaip mano bendrininkė.

– Teks nuvažiuoti nuo kelio ir automobilį pastatyti už tų krūmų, – tariu draugei.

Ji palinko į priekį ir atidžiai žvelgė į tamsą.

– Ar tarp manęs ir krūmų nėra griovio?

– Jis nelabai gilus. Patikėk, nesunkiai išsiropšime.

– Man jis atrodo gilus. Juk sėdim neone, o ne hameryje.

– Neonas nėra labai sunkus. Jei įklimpsime, aš išlipsiu ir pastumsiu.

Vi įjungė pavarą ir peršoko šalikelę. Peraugusios žolės bruožė automobilio apačią.

– Spausk greičio pedalą, – raginau barškėdama dantimis į taktą su šokčiojančiu akmeningu šlaitu automobiliu, šis pasviro į priekį ir įlėkė į griovį. Priekiniais ratais pasiekęs dugną, neonas sustojo.

– Kažin ar pavyks išsiropšti, – abejojo Vi dar smarkiau spausdama greičio pedalą. Ratai sukosi, bet nesukibo su gruntu. – Reikia pamėginti kampu. – Draugė smarkiai susuko vairą į kairę ir vėl paspaudė greičio pedalą. – Dabar geriau, – nusprendė Vi, kai neonas įsirėžė į gruntą ir trūktelėjo pirmyn.

– Atsargiai, akmuo... – per vėlai įspėjau draugę.

Vi įvairavo neoną tiesiai į didelį iš žemės kyšantį akmenį. Ji staigiai paspaudė stabdžius ir išjungė variklį. Išlipusios abi spoksojome į priekinį ratą.

– Kažkas nutiko ratui, – svarstė Vi. – Ar padanga turi taip atrodyti?

Trenkiau galvą į artimiausio medžio kamieną.

– Ką gi, nuleido padangą, – pareiškė Vi. – Ką dabar darysime?

– Privalome laikytis plano. Aš apieškosiu Skoto kambarį, o tu stebėsi. Grįžusi paskambinsi Riksonui.

– Ir ką jam pasakysiu?

– Pamatėme elnią, tu staigiai pasukai į šalį, kad nesusidurtum. Tada įlėkei į griovį ir atsitrenkei į akmenį.

– Man patinka ši versija, – pritarė Vi. – Atrodau tarsi žvėrelių globėja. Riksonui irgi turėtų patikti.

– Ar dar turi klausimų?

– Ne. Viską supratau. Paskambinsiu tau, kai tik Skotas išeis iš namų. – Vi dirstelėjo į mano apavą.
– Ar ketini kopti siena ir įlipti pro langą? Verčiau būtum apsiavusi teniso batelius. Tavo bekulniai dailūs, bet nepraktiški.

– Įeisiu pro pagrindines duris.

– Ir ką pasakysi Skoto mamai?

– Nesvarbu. Aš jai patinku. Ji mane įleis. – Padaviau draugei atvėrusį dešrainį. – Nori?

– Niekų gyvu. Tau jo prireiks. Jei kas nors atsitiktų, tiesiog atsikąsk. Po dešimties sekundžių skrandyje pajusi šilumą ir pasitenkinimą.

Iki Skoto namų skuodžiau nerdama į medžių šešėlį, vos išvydusi apšviestuose jo buto languose judant žmogaus siluetą. Turbūt ponია Parnel triūsė virtuvėje, nes šmėžavo tarp šaldytuvo ir plautuvės. Tikriausiai ji kepė pyragą arba ruošė užkandį. Skoto miegamajame degė šviesa, bet naktinės užuolaidos buvo užtrauktos. Paskui šviesa sumirksėjusi užgeso, Skotas netrukus išdygo virtuvėje ir pakstelėjo mamai į skruostą.

Penkias minutes tūnojau nejudėdama ir traiškydama uodus. Skotas galiausiai išėjo pro duris nešinas daiktu, panašiu į gitaros dėklą. Įdėjo jį į mustango bagažinę ir atbulas išvažiavo iš stovėjimo vietos.

Netrukus mano kišenėje suskambo Vi mobilusis.

– Erelis išskrido iš lizdo, – pranešė ji.

– Žinau, – atsakiau. – Lik, kur esi. Aš einu į vidų.

Prie pagrindinių durų paspaudžiau skambutį. Durys atsivėrė, ir ponია Parnel, vos tik mane išvydusi, plačiai nusišypsojo.

– Nora! – sušuko ji geraširdiškai suimdama mane už pečių. – Ką tik prasilenkei su Skotu. Jis išvažiavo į roko grupės perklausą. Nerandu žodžių apsaityti, kaip jam svarbu, kad tu tiek vargai. Jis apstulbins kitus grupės narius. Tik palauk. – Skoto mama meiliai įgnybo man į skruostą.

– Tiesą sakant, atvažiavau Skoto paprašyta. Jis paliko natas ir prašė jam atvežti. Skotas būtų grįžęs pats, bet nenorėjo pavėluoti į perklausą ir padaryti blogą įspūdį.

– Ak! Taip, žinoma! Užeik. Ar Skotas pasakė, kurių natų nori?

– Jis man žinute atsiuntė kelis pavadinimus.

Ponია Parnel plačiai atvėrė duris.

– Nuvesiu į jo kambarį. Skotas nusimins, jei perklausa vyks ne taip, kaip jis nori. Paprastai jis labai atidžiai renkasi natas, bet šįkart viskas vyko labai greitai. Esu tikra, kad vargšelis kraustosi iš proto.

– Iš balso supratau, kad jis tikrai nusiminęs, – patvirtinau. – Pasistengsiu nuvežti jam natas kaip įmanoma greičiau.

Ponია Parnel nusivedė mane koridoriumi. Peržengusi Skoto miegamojo slenkstį pamačiau, kad viskas čia pasikeitę. Pirmiausia krito į akį juodai dažytos sienos. Kai lankiausi čia aną kartą, sienos buvo baltos. „Krikštatėvio“ plakatas ir „Naujosios Anglijos patriotų“ komandos gairelė buvo nuplėšta. Ore tvyrojo sunkus dažų ir tirpiklio kvapas.

– Nekreipk dėmesio į sienas, – teisinosi ponია Parnel. – Skotas šiek tiek sutrikęs. Kartais persikelti gyventi į kitą miestą sunku. Jis turėtų dažniau prasiblaškyti. – Ji reikšmingai pažvelgė į

mane. Apsimečiau nesupratusi užuominos.

– Ar čia jo natos? – paklausiau rodydama į šūsnį popierių ant grindų.

Ponia Parnel nusišluostė rankas į prijuostę.

– Gal nori, kad padėčiau rasti reikalingus kūrinius?

– Ačiū, susidorosiu pati. Nenoriu jūsų trukdyti. Apsisukiu per akimirką.

Kai tik Skoto mama išėjo, uždariau duris. Mobilųjį ir „Skipio“ dešrainį padėjau ant rašomojo stalo priešais lovą ir patraukiau prie drabužių spintos.

Iš džinsų ir medvilninių marškinėlių krūvos, sumestos ant spintos grindų, kyšojo pora baltų krepšinio batelių. Ant pakabų kabojo tik treji flaneliniai marškiniai. Tikriausiai juos nupirko ponja Parnel, nes vargiai įsivaizdavau Skotą su flaneliniais marškiniais.

Po lova radau aliuminio vėzdą, beisbolo pirštinę ir kažkokį vazoninį augalą. Paskambinau Vi.

– Kaip atrodo marihuana?

– Su penkiais lapeliais, – paaiškino draugė.

– Skotas čia augina marihuaną. Po savo lova.

– Tave tai stebina?

Tai nestebino, bet paaiškino, kodėl kambarys pradvisęs tirpikliu. Sunku buvo patikėti, kad Skotas rūko „žolę“, bet gal pardavinėja. Skotui trūks plyš reikia pinigų.

– Jei dar ką nors rasiu, paskambinsiu, – pažadėjau.

Numečiau mobilųjį ant Skoto lovos ir apėjau kambarį ratu. Slėptuvių čia buvo nedaug. Už rašomojo stalo tuščia. Šildymo angos tuščios. Į antklodę nieko neįsiūta. Jau ketinau baigti paieškas, kai akys užkliuvo už sudarkytos sienos virš drabužių spintos.

Prisitraukiau kėdę ir užsilipau. Sienoje iškirsta vidutinio dydžio kvadratinė skylė buvo vėl užtinkuota, kad nesimatytų. Metaliniu pakabu išdaužiau tinką. Man pasirodė, kad ten įgrūsta oranžinė „Nike“ sportinių batelių dėžė. Bakstelėjau ją pakabu, tačiau tik pastūmiau dar toliau.

Išgirdusi tyliai zvimbiant supratau, kad vibruoja mano mobilusis, jo garsą slopina Skoto antklodė.

Nušokau nuo kėdės.

– Vi? – atsiliepieiau.

– Kuo greičiau dink! – sušvokštė persigandusi draugė. – Skotas vėl paskambino ir paklausė, kaip nuvažiuoti į sandėlį, bet aš nežinau, kurį tu jam nurodei. Pasistengiau jam užkalbėti dantį aiškindama, kad esu tik muzikanto mergina ir nenutuokiu, kur grupė rengia perklausas. Tada Skotas pasiteiravo, kuriame sandėlyje grupė repetuoja, bet to aš irgi nežinojau. Galiausiai jis nutraukė pokalbį, tad man nereikėjo daugiau meluoti. Taigi Skotas važiuoja namo. Dabar.

– Kiek dar turiu laiko?

– Jis jau pralėkė pro čia maždaug šimto šešiasdešimtys kilometrų per valandą greičiu, todėl kokia minutė. O gal mažiau.

– Vi!

– Nekaltink manęs – pati neatsiliepei!

– Pasivyk įj ir pasistenk laimėti laiko. Man reikia dar dviejų minučių.

– Pasivyti? Kaip? Neono padanga nuleista.

– Savo *kojomis*!

– Siūlai pasimankštinti?

Prispaudusi telefoną smakru, rankinėje susiradau popieriaus skiautelę ir ant Skoto stalo ėmiau ieškoti rašiklio.

– Tai tik keturi šimtai metrų. *Vienas* stadiono ratas. Bėk!

– Ką jam pasakyti, kai pasivysiu?

– Pasijusk tikra šnipe – improvizuok. Ką nors sugalvosi. Turiu bėgti. – Atsisveikinau.

Kur visi rašikliai? Koks rašomasis stalas be rašiklių ir pieštukų? Galiausiai radau jį savo rankinėje ir skubiai brūkštelėjau kelis žodžius popieriaus skiautėje, ją pakišau po dešrainiu.

Pro langą išgirdau, kaip mustangas riaumodamas įrieda į stovėjimo aikštelę.

Priėjau prie drabužių spintos ir vėl užlipau ant kėdės. Pasistiepusi ant pirštų galų pakabu baksnojau batų dėžutę.

Trinktelėjo pagrindinės durys.

– Skotai? – iš virtuvės pasigirdo ponios Parnel balsas. – Kodėl taip greitai grįžai?

Pakabo kabliu užkabinau dėžutės dangtį ir ištraukiau iš slėptuvės. Pusiau išlindusi dėžutė nuo svorio nukrito tiesiai man į rankas. Vos spėjau įgrūsti ją į rankinę ir viena ranka pristumti kėdę prie rašomojo stalo, kai durys atsilapojo.

Skotas akimirksniu pamatė mane.

– Ką čia veiki? – paklausė jis.

– Nesitikėjau, kad taip greitai grįši, – sumikčiojau.

– Tu išgalvojai perklausą, tiesa?

– Aš...

– Norėjai, kad manęs nebūtų namie. – Skotas dviem žingsniais priėjo prie manęs ir šiurkščiai papurtė. – Padarei didelę klaidą čia ateidama.

Tarpduryje išdygo ponia Parnel.

– Kas atsitiko, Skotai? Dėl Dievo meilės, paleisk ją! Nora atvažiavo paimti natų, kurias tu pamiršai.

– Ji meluoja. Nepamiršau jokių natų.

Ponia Parnel pažvelgė į mane.

– Ar tikrai?

– Aš pamelavau, – netvirtai prisipažinau. Nurijau seilę stengdamasi kalbėti ramiau. – Iš tikrųjų norėjau pakviesti Skotą į vasaros saulėgrįžos vakarėlį Delfų parke, tačiau neišdrįsau. Man labai dėl to nesmagu.

Priėjau prie rašomojo stalo, pasiūliau Skotui dešrainį ir padaviau savo prikeverzotą raštelį.

„Nebūk pimpaliukas, – perskaitė Skotas. – Važiuokim kartu į vasaros saulėgrįžos šventę.“

– Na? Ką manai? – šyptelėjau puse lūpų. – Būsi pimpaliukas ar ne?

Skotas pažvelgė į raštelį, paskui į dešrainį ir galiausiai į mane.

– Ką?

– Kaip šauniai sugalvota, – pragydo ponia Parnel. – Juk nebūsi dešrele, Skotai, tiesa?

– Mama, palik mus vienus.

– Ar vasaros saulėgrįžos vakarėliui reikia pasipuošti? – klausinėjo Skoto motina. – Kaip į šokių

vakarą? Galėčiau pas Todą išnuomoti smokingą...

– Mama!

– Ak. Gerai. Būsiu virtuvėje. Nora, turiu prisipažinti, kad man nė netoptelėjo, jog čia atvykai palikti kvietimo į vakarėlį. Tikrai pamaniau, kad atvažiavai paimti natų. Labai gudriai sugalvojai.

Ponia Parnel mirktelėjo, ataturpsta išėjo iš miegamojo ir uždare duris.

Likus vienai su Skotu palengvėjimas kaipmat išgaravo.

– Ką iš tiesų čia veiki? – kur kas niūresniu balsu pakartojo Skotas.

– Juk sakiau...

– Netikiu. – Jis ėmė dairytis po kambarį. – Ką palietei?

– Užsukau palikti tau dešrainio, prisiekiu. Rašomajame stale ieškojau rašiklio, daugiau nieko.

Skotas nužingsniavo prie rašomojo stalo, paeiliui ištraukė visus stalčius apžiūrinėdamas jų turinį.

– Žinau, kad meluoji.

Pasitraukiau prie durų.

– Žinai ką? Pasilaikyk dešrainį, bet vasaros saulėgrįžos vakarėlį pamiršk. Norėjau būti tau gera, atitaisyti aną vakarą padarytą skriaudą, nes jaučiausi atsakinga už tai, kad tau išgražino veidą. Dabar gali viską pamiršti.

Skotas tylėdamas apžiūrinėjo mane. Nežinia, ar vaikinai patikėjo mano vaidyba, tačiau man tai ir nerūpėjo. Galvoje sukosi tik viena mintis – kaip iš čia išnykti.

– Aš nuo tavęs nenuleisiu akių, – galiausiai stulbinamai grėsmingu tonu perspėjo Skotas. Dar nebuvo mačiusi jo tokio šalto ir priešiško. – Įsikalk į smegeninę. Kai tik manysi likusi viena, prisimink mano perspėjimą. Aš tave seku. Jei dar kartą nutversiu savo kambaryje, užmušiu. Ar aišku?

– Visiškai, – atsakiau nugurkdamą seilę.

Praėjau pro poniją Parnel, ji prie židinio gėrė arbatą su ledukais. Moteris gurgstelėjo gėrimo, pastatė stiklinę ant židinio atbrailos ir pamojo prieti.

– Skotas labai savotiškas vaikinai, ar ne?

– Galima ir taip pasakyti.

– Neabejoju, kad iš anksto kvieti jį į tą vakarėlį todėl, jog kitos merginos rungtyniaudamos stos į eilę, jei tu nesuskubsi.

Vasaros saulėgrįžos vakarėlis bus rytoj, ir visi susiruošę jame dalyvauti jau turi poras. Negalėjau to pasakyti poniai Parnel, todėl tik šypstelėjau. Ji mano šypseną galės aiškintis kaip tinkama.

– Gal man reikėtų pasirūpinti fraku Skotui? – paklausė poniai Parnel.

– Tiesą sakant, vakarėliui tikrai nereikia oficialiai puošti. Pakaks džinsų ir marškinėlių.

Tegul Skotas jai praneša, kad mudu daugiau niekur kartu neisime.

Ponios Parnel veidas ištiso.

– Na, frakas reikalingas ir mokyklos išleistuvėms. Tikriausiai neketini Skoto į jas kviesti?

– Apie tai dar negalvojau. Be to, Skotas gali nenorėti eiti su manim.

– Nekvailiok! Judu su Skotu jau labai seniai draugaujate. Jis dėl tavęs eina iš proto.

Arba yra išprotėjęs.

– Man metas, poniai Parnel. Šaunu buvo vėl su jumis pasimatyti.

– Vairuok atsargiai! – perspėjo ji mane pagrūmodama pirštu.

Vi radau automobilių stovėjimo aikštelėje. Draugė susikūprinusi, kumščiais įsiremusi į kelius žiopčiodama gaudė orą. Marškinių nugara buvo sudrėkusi nuo prakaito.

– Puikiai įviliojai Skotą į spąstus, – paerzinau.

Vi pakėlė įraudusį kaip kalėdinis kumpis veidą.

– Ar esi kada mėginusi pasivyti automobilį? – šnupuodama paklausė.

– Vienas nulis mano naudai. Daviau Skotui savo dešrainį ir paklausiau, ar jis važiuos kartu su manimi į vasaros saulėgrįžos vakarėlį.

– Kuo čia dėtas dešrainis?

– Pasakiau Skotui, kad bus pimpaliukas, jei neis.

Vi sužviogė iš juoko.

– Jei būčiau žinojusi, kad pavadinsi jį pimpaliuku, būčiau bėgusi greičiau.

Po keturiasdešimt penkių minučių Vi tėtis, paskambinęs į Amerikos automobilių asociaciją ir pasirūpinęs, kad neonas būtų ištemptas į kelią, išleido mane prie kaimiško namo. Negaišdama laiko nuvaliau virtuvės stalą ir iš rankinės iškračiau Skoto batų dėžutę. Ji buvo daug kartų, beveik pusės centimetro storio sluoksniu, apvyniota lipnia juosta. Matyt, Skotas labai stropiai stengėsi kažką paslėpti nuo pašalinių akių.

Didkepsnių peiliu perpjoviau lipnią juostą. Išlaisvinau dangtį, nuėmusi padėjau į šalį ir pažvelgiau vidun. Ant dugno gulėjo paprasta balta siekianti blauzdas kojinė.

Nusivylusi spoksojau. Paskui suraukiau kaktą. Pažvelgusi į kojinės vidų pajutau silpnumą keliuose.

Ten buvo žiedas. Vienas Juodosios Rankos žiedų.

19 SKYRIUS

Tuščiomis akimis spoksojau į žiedą vos pajėgdama surikiuoti mintis. *Du žiedai?* Nežinojau, ką tai reiškia. Matyt, Juodoji Ranka turi daugiau nei vieną žiedą, bet kodėl jis atsidūrė pas Skotą? Ir kodėl Skotas taip stropiai jį saugo sienoje iškirtoje slaptavietėje?

Jei, kaip pats tvirtina, taip gėdijasi krūtinėje išdegintos žymės, kodėl saugo žiedą, kuriuo šis įdagas tikriausiai buvo padarytas?

Nuėjusi į savo miegamąjį iš drabužių spintos išsitraukiau violončelę ir paslėpiau Skoto žiedą užtrauktuku užsegamoje natų kišenėje kartu su jo dvyniu, žiedu, praėjusią savaitę gautu voke. Neišmaniau, ką galvoti. Nuvažiavau pas Skotą ieškoti atsakymų, o dabar esu dar labiau sutrikusi nei anksčiau. Gal būčiau ilgiau svarsčiusi apie tuos žiedus ir sugalvojusi vieną kitą paaiškinimą, bet buvau visiškai suglumusi.

Senovinis laikrodis išmušė vidurnaktį. Dar sykį patikrinau, ar visos durys užrakintos, ir susirangiau lovoje. Susikrovusi pagalves atsisėdau stačiai ir nusilakavau rankų nagus vidurnakčio mėlio spalva. Tada ėmiausi kojų nagų. Įsijungiau *iPodą*. Perskaičiau kelis chemijos vadovėlio skyrius. Anksčiau ar vėliau miegas vis tiek mane įveiks, bet buvau pasiryžusi spirtis, kiek įstengsiu. Bijojau sapne sutikti Lopą.

Nepajutau, kaip užmigau; prabudau išgirdusi krebždesį. Sustingau lovoje ir ištempiau ausis tikėdamasi atpažinti garsą. Naktinės užuolaidos buvo užtrauktos, kambarys skendėjo prieblandoje. Išsluogiau iš lovos ir išdrįsau žvilgtelėti pro užuolaidas. Galiniame kieme buvo ramu. Nė gyvos dvasios. Apgaulingai ramu.

Apačioje pasigirdo tylus girgždesys. Pačiupusi nuo naktinio stalelio mobilųjį telefoną pravėriau miegamojo duris tik tiek, kad galėčiau pažvelgti pro plyšį. Koridorius buvo tuščias, ir aš, taip smarkiai plakančia širdimi, kad, regėjos, lūš šonkauliai, pasukau į jį. Priėjusi prie laiptų aikštelės, iš vos girdimo traškesio supratau, kad sukama pagrindinių durų rankena.

Durys prasivėrė, ir į tamsų vestibulį atsargiai įsėlino kažkokia žmogysta. Tai buvo Skotas, jis stovėjo laiptų apačioje, vos už penkių metrų nuo manęs. Tvirčiau suspaudžiau mobilųjį telefoną, nuo prakaito jis tapo slidus.

– Ką čia veiki? – sušukau Skotui.

Išgąsdintas vaikiną staiga atlošė galvą ir iškėlė rankas rodydamas neturįs jokie ginklo.

– Reikia pasikalbėti.

– Durys buvo užrakintos. Kaip patekai į vidų? – paklausiau šaižiu, drebančiu balsu.

Skotas neatsakė, tačiau ir neprivalėjo. Juk jis – nefilimas, vadinasi, beprotiškai stiprus. Beveik neabejojau, kad, apžiūrėjusi duris, rasčiau sulaužytą skląstį.

– Įsilaužti į namus – nusikaltimas, – perspėjau.

– Vogti taip pat. Nugvelbei man priklausantį daiktą.

Apsilaižiau lūpas.

– Tu turi Juodosios Rankos žiedą.

– Jis ne mano. Aš... aš jį pavogiau. – Supratau, kad Skotas meluoja, nes kiek sudvejojo. – Gražink jį, Nora.

– Tik tada, kai viską papasakosi.

– Jei nori, galiu atsiimti ir kitaip, – pagrasino vaikiną kopdamas ant pirmo laiptelio.

– Nejudėk! – sudraudžiau mėgindama mobiliuoju surinkti 911. – Jei žengsi dar žingsnį, iškviesiu policiją.

– Policininkai čia atsiras ne anksčiau kaip po dvidešimties minučių.

– Netiesa.

Tačiau abu žinojome, kad tai tiesa.

Skotas palypėjo ant antro laiptelio.

– Sustok! – paliepiu. – Kitaip skambinsiu. Prisiekiu.

– Ir ką pasakysi? Kad įsilaužei į mano kambarį? Kad pavogei vertingą brangenybę?

– Mane įleido tavo mama, – nervingai atšoviau.

– Ji nebūtų tavęs įleidusi, jei būtų žinojusi, jog ketini mane apvogti.

Skotas palypėjo dar aukščiau. Nuo jo svorio laiptai sugirgždėjo.

Karštligiškai svarsčiau, kaip jam sutrukdyti. Drauge norėjau paskatinti Skotą iškloti tiesą.

– Tu man pamelavai apie Juodąją Ranką. Tą vakarą savo miegamajame surengei puikų spektaklį.

Ašaros buvo beveik tikros.

Mačiau, kaip Skoto galvoje kirba mintys, nes jis mėgina atspėti, kiek aš žinau.

– Taip, pamelavau, – galiausiai prisipažino. – Stengiausi tavęs į tai nepainioti. Tau su Juodąja Ranka verčiau neturėti nieko bendra.

– Per vėlu. Jis nužudė mano tėtį.

– Tavo tėtis nebuvo vienintelis, kurio mirties troško Juodoji Ranka. Jis nori ir mano žūties.

Atiduok žiedą.

Netikėtai Skotas atsidūrė ant penkto laiptelio.

Žūties? Juodoji Ranka negali nužudyti Skoto. Jis nemirtingas. Nejau Skotas mano, kad aš nežinau?

Ir kodėl jis taip primygtinai nori susigražinti žiedą? Turbūt neapkenčia įdago. Staiga į galvą šovė netikėta mintis.

– Juodoji Ranka ne prievarta tau išdegino šią žymę, tiesa? – pareiškiu. – Tu pats jos prašei. Troškai įstoti į draugiją. Prisiekti ištikimybę. Štai kodėl saugai žiedą. Tau jis – relikvija, tiesa? Ar Juodoji Ranka davė tau žiedą išdeginęs žymę?

Skotas įsikibo į turėklą.

– Ne, aš buvau priverstas.

– Netikiu.

Vaikiną prisimerkė.

– Nejau manai, kad leisčiau kažkokiam psichopatui įspausti įkaitintą žiedą man į krūtinę? Jei jau taip didžiuojusi šiuo įdagu, kodėl nuolat dangstau?

– Todėl, kad draugija yra *slapta*. Tu tikrai įdagą laikei nedidele auka už tuos pivalumus, kuriuos teikia priklausymas tokiai įtakingai draugijai.

– *Privalumas*? Manai, Juodoji Ranka kuo nors man atsilygino? – piktai pertraukė mane Skotas. – Jis – giltinė. Negaliu nuo jo pabėgti, tačiau, patikėk, mėginau ne kartą. Net pamiršau skaičių.

Klausydama Skoto aiškinimo supratau, kad jis anksčiau man melavo.

– Jis grįžo, – garsiai dėščiau mintis. – Po to, kai išdegino įdagą. Melavai, kad daugiau niekada jo nematei.

– Žinoma, melavau! – niršiai patvirtino Skotas. – Užsimaukšlinęs slidininko kaukę jis pasirodydavo vėlai vakare arba prisėlindavo, kai iš darbo grįždavau namo. Jis be perstojo mane persekiojo.

– Ko jis norėjo?

Skotas įdėmiai nužvelgė mane.

– Ar atiduosi žiedą, jei pasakysiu?

– Jei nuspręsiu, kad sakai tiesą.

Vaikinas įnirtingai krumpliais pasikasė galvą.

– Pirmą kartą jį pamačiau per savo keturiolikąjį gimtadienį. Juodoji Ranka paaiškino, kad nesu žmogus, kad aš – nefilimas, toks pat kaip jis. Sakė, kad turiu įstoti į tą pačią draugiją, kuriai priklauso ir jis. Tvirtino, kad nefilimai privalo laikytis išvien. Aiškino, kad kitaip nepajėgsime išsivaduoti iš nusidėjusių angelų. – Skotas įžūliai žvelgė į mane nuo laiptų apačios, bet jo žvilgsnis buvo ir atsargus, tarsi vaikinas nuogąstautų būti palaikytas bepročiu. – Pamaniau, kad jis pamišėlis, klieidi. Visaip jo vengiau, bet Juodoji Ranka vis sugrįždavo. Vėliau ėmė man grasinti. Gąsdino, kad kai sulauksiu šešiolikos, nusidėję angelai mane nutvers. Jis nuolat sekiojo iš paskos – ir po pamokų, ir po darbo. Aiškino, kad mane saugo ir už tai aš turėčiau būti dėkingas. Tada Juodoji Ranka sužinojo apie mano lošimų skolas. Sumokėjo jas tikėdamasis, kad palaikysiu tai geradariyste ir įstosiu į jo draugiją. Juodoji Ranka niekaip negalėjo suprasti, kad aš tik noriu jo atsikratyti. Kai pagrasinau pasiskųsias tėčiui, Juodoji Ranka nusitempė mane į sandėlį, surišo ir išdegino įdagą, paskui pareiškė, jog tai vienintelis būdas mane apsaugoti. Tikino, jog kada nors tai suprasiu ir padėkosiu.

Iš Skoto balso supratau, kad tokia diena neišauš.

– Regis, jis tave apsėdo.

Skotas papurtė galvą.

– Juodoji Ranka mano, kad jį išdaviau. Kad pabėgtume nuo jo, su mama persikėlėme gyventi čia. Ji nieko nežino nei apie nefilimus, nei apie įdagą, tiesiog mano, kad Juodoji Ranka mane persekioja. Mes persikėlėme, bet Juodoji Ranka neduos man ramybės, be to, nenorės rizikuoti, jog kada nors prasižiosiu ir išplepėsiu apie jo slaptą draugiją.

– Ar jis žino, kad esi Koldvoteryje?

– Nenučiuokiu. Todėl man ir reikia žiedo. Išdeginęs įdagą, Juodoji Ranka davė man šį žiedą ir liepė nepamesti. Pagrasino, kad man bus blogai, jei pamesiu. – Skoto balsas virptelėjo. – Jis beprotis, Nora. Jis gali padaryti bet ką.

– Turi padėti man jį rasti.

Skotas palypėjo dar kelis laiptelius.

– Nė nesvajok. Neketinu jo ieškoti. – Jis atkišo ranką. – Duok žiedą. Neapsimetinėk. Žinau, kad jį turi.

Instinktyviai apsigrėžiau ir leidausi bėgti. Užtrenkiau vonios duris ir paspaudžiau užraktą.

– Man ima atsibosti, – siuto Skotas. – Atidaryk. – Jis luktelėjo. – Nejau manai, kad šios durys mane sulaikys?

Nemaniau, bet nežinojau, ką dar galiu padaryti. Prisispaudusi prie galinės vonios sienos pamačiau ant spintelės skutimo peilį. Juo atidarinėju kosmetikos pakuotes ir nupjaunu etiketes nuo drabužių. Atlenkiau peilio geležtę.

Įsiremęs visu kūnu Skotas išvertė duris, šios garsiai atsitrenkė į sieną.

Stovėjome vienas priešais kitą, aš – atstačiusi peilį.

Prisiartinęs Skotas išplėšė peilį ir nukreipė į mane.

– Kieno dabar viršus? – nusišaipė.

Koridorius už Skoto nugaros skendėjo tamsoje, bet iš vonios sklindanti šviesa apšvietė išblukusius tapetus, šešėlis jais šmėstelėjo taip greitai, kad vos spėjau pamatyti. Skotui už nugaros išdygo Riksonas su lempos, kurią mama laiko ant stalelio prie durų, stovu rankoje. Riksonas taip smarkiai vožė lempa Skotui per galvą, kad net trakstelėjo.

– Ai! – suriko Skotas ir svirduliuodamas ėmė dairytis užpuoliko. Jis atkišo peilį ir ėmė juo švaistytis kur papuola.

Peilis nieko nekliudė, Riksonas trenkė lempa Skotui per ranką, šis išmetė peilį ir šonu plojosi į sieną. Riksonas paspyrė peilį, kad Skotas jo nepasiektų, tada trenkė kumščiu jam į veidą. Sieną apsitaškė krauju. Riksonas smogė dar kartą, ir Skotas, nugara braukdamas sieną, susmuko ant grindų. Sugriebęs už apykaklės, Riksonas pakėlė Skotą ir smogė trečią kartą. Šiam išsprogo akys.

– Riksonai! – Mane išgąsdino isteriškas įtūžusios Vi riksmas. Draugė skuodė laiptais aukštyn įsikibusi į turėklus. – Liaukis, Riksonai! Tu jį užmuši!

Riksonas paleido Skotą ir pasitraukė.

– Jei aš neužmušiu Skoto, Lopas užmuš mane. – Tada pažvelgė į mane. – Kaip tu?

Skoto veidas buvo kruvinas, ir nuo šio vaizdo man sutraukė skrandį.

– Viskas gerai, – nustėrusi atsakiau.

– Tikrai? Gal duoti vandens? O gal antklodę? Ar norėtum atsigulti?

Mano žvilgsnis lakstė nuo Riksono prie Vi.

– Ką dabar darysim?

– Paskambinsiu Lopui, – atsakė Riksonas atlenkdamas ir prisidėdamas prie ausies mobilųjį. – Jis norės pats viską pamatyti.

Buvau per daug priblokšta, kad pajėgčiau ginčytis.

– Reikėtų paskambinti farams, – įsiterpė Vi. Ji dirstelėjo į be sąmonės gulintį sumuštą Skotą. – Gal reikėtų jį surišti? Kas, jei jis atsipeikės ir mėgins pabėgti?

– Pasikalbėjęs su Lopu pririšiu jį prie savo sunkvežimiuko, – pažadėjo Riksonas.

– Eikš pas mane, – pakvietė Vi išskėtusi rankas. Apkabinusi per petį, nusivedė mane žemyn. – Kaip tu?

– Viskas gerai, – greitai atsakiau, nes vis dar buvau apsvaigusi. – Kaip jūs čia atsiradot?

– Pas mane atvažiavo Riksonas, miegamajame man kilo keistas noras patikrinti, kaip tu. Atvykę prievažoje pamatėme Skoto mustangą. Supratau, kad jo buvimas čia nieko gero nežada, ypač po to, kai mudvi šniukštinėjome jo miegamajame. Pasakiau Riksonui, jog kažkas ne taip, ir jis liepė man laukti automobilyje, o pats įėjo į namą. Džiaugiuosi, kad spėjome laiku. Po galais, kaip jis drįso grasinti tau peiliu?

Nespėjus Vi paaiškinti, kad pirmoji peilį atstačiau aš, į vestibulį laiptais atliuoksėjo Riksonas.

– Palikau Lopui žinutę, – tarė jis. – Jis turėtų netrukus pasirodyti. Paskambinau ir farams.

Po dvidešimties minučių inspektorius Baso automobilis blykčiojančiu ant stogo švyturėliu įsuko į mūsų prievą, tarsi filme apie Kodžaką. Palengva atgaunantis sąmonę Skotas dejavo ir muistėsi Riksono sunkvežimiuko kėbule. Vaikino veidas buvo sutinęs ir kruvinas, rankos virve pririštos prie šonų. Detektyvas Basas išvilko Skotą iš kėbulo, atrišo virvę ir užsegė antrankius.

– Aš nieko nepadariau, – piktinosi Skotas. Vaikino lūpos buvo bjauriai sumuštos.

– Įsilaužti į svetimus namus – tai nieko? – nusišaipė detektyvas Basas. – Įstatymas numato kitaip.

– Ji mane apvogė, – pasiskundė Skotas smakru rodydamas mano pusėn. – Paklauskite jos. Šįvakar ji rausėsi mano miegamajame.

– Ką ji pavogė?

– Aš... negaliu pasakyti.

Detektyvas Basas pažvelgė į mane laukdamas patvirtinant.

– Ji visą vakarą buvo su mumis, – skubiai įsiterpė Vi. – Tiesa, Riksonai?

– Žinoma.

Skotas pervėrė mane žvilgsniu kaip išdavikę.

– Mėginate išsukti draugelę?

Detektyvas Basas nekreipė dėmesio į Skoto pastabą.

– Pakalbėkime apie peilį, kuriuo grasinai.

– Ji grasino pirmoji!

– Tu įsilaužei į mano namus, – atšoviau. – Tai buvo savigyna.

– Reikalauju advokato, – pareiškė Skotas.

Detektyvas Basas nusišypsojo, tačiau buvo matyti, kad jo kantrybė senka.

– Advokato? Kalbi tarsi būtum kaltas, Skotai. Kodėl norėjai ją papjauti?

– Nenorėjau jos papjauti, tik atėmiau peilį. Tai ji bandė mane papjauti.

– Jis puikiai meluoja, – mestelėjo Riksonas.

– Skotai Parneli, esi suimamas, – pareiškė detektyvas Basas palenkdamas Skoto galvą ir grūsdamas jį ant galinės policijos automobilio sėdynės. – Turi teisę tylėti. Viskas, ką pasakysi, galės būti panaudota prieš tave.

Skotas vis dar žvelgė į mus priešišškai, tačiau net pro mėlynės ir kraujosruvas buvo matyti, kaip jis išblyško.

– Darote didelę klaidą, – perspėjo žiūrėdamas tik į mane. – Kalėjime atsidursiu tarsi žiurkė narve. Jis mane ras ir nužudys. Juodoji Ranka.

Regis, vaikinai buvo nuoširdžiai išsigandę, ir mane draskė abejonės: ar paploti už puikią vaidybą... ar patikėti, kad jis iš tiesų nieko nenutuokia apie savo, kaip nefilimo, galias. Tačiau kaip

galėjo nutikti, kad Skotas buvo priimtas į Nefilimų kraujo draugiją išdeginant įdaga, bet nežino esąs nemirtingas? Nejau jam to nepasakė?

Skotas nenuleido žvilgsnio nuo mano akių.

– Tikrai, Nora, – maldavo jis, – jei aš iš čia iškeliausiu, žūsiu.

– Taip, taip, – pritarė detektyvas Basas smarkiai trinkelėdamas automobilio dureles. Paskui atsigręžė į mane. – Ar iki ryto nebekelsi rūpesčių?

20 SKYRIUS

Pakėlusi miegamojo langą atsisėdau ant palangės ir susimąščiau. Pūtė gaivus vėjelis ir zvimbė naktiniai vabzdžiai. Viename namų tolumoje sumirksėjo šviesa. Pamačiusi, kad tokiu metu nesu vienintelė, kuri dar nemiega, keistai nusiraminau.

Kai detektyvas Basas išvežė Skotą, Vi su Riksonu apžiūrėjo pagrindinių durų spyną.

– Oho, – stebėjosi Vi spoksodama į suniokotas duris. – Kaip Skotui pavyko šitaip sulenkti įleistinę spyną? Litavimo lempa?

Mudu su Riksonu tik susižvelgėme.

– Rytoj užsukiu ir įdėsiu naują spyną, – pažadėjo Riksonas.

Tai vyko daugiau nei prieš dvi valandas, Riksonas su Vi jau seniai išvažiavo, ir aš likau viena. Nenorėjau galvoti apie Skotą, bet mintimis vis tiek prie jo grįždavau. Ar vaikiną perdėtai baiminosi, ar rytoj iš tiesų sužinosiu, kad jis paslaptinai nužudytas areštinėje? Šiaip ar taip, Skotas nemirs. Galbūt gaus kelias mėlynės, bet mirti nemirs. Vijau šalin būgštavimus, kad Juodoji Ranka gali smarkiai Skotą sužaloti – jei apskritai jis kelia grėsmę. Skotas net abejojo, ar Juodoji Ranka žino jį persikėlus į Koldvoterį.

Tikinau save, kad šiuo metu negaliu nieko padaryti. Skotas įsilaužė į mano namus ir grasino peiliu. Jis *pats kaltas*, kad pateko už grotų. Dabar yra užrakintas ir saugus. Ironiška, bet aš pati panorau šianakt atsidurti kalėjime. Jei Skotas yra masalas Juodajai Rankai, norėčiau būti ten ir pagaliau jį pamatyti.

Nuo nemigos mano dėmesys ėmė bukti, tačiau vis tiek mėginau surikiuoti mintis. Juodoji Ranka išdegino Skotui įdagą, pavertė vaikiną nefilimu. Riksonas sakė, kad Juodoji Ranka – Lopo pravardė, o Lopas – angelas. Man beveik dingojosi, kad ieškau dviejų skirtingų žmonių ta pačia pravarde...

Jau buvo gerokai po vidurnakčio, bet miego nenorėjau. Užmigusi vėl atsiverčiau Lopui, nes pakliuvau į jo užmestą gundantį žodžių ir švelnių prisilietimų tinklą. Aiškumo norėjau labiau nei miego. Vis dar nebuvau apsilankiusi Lopo bute, ir dabar labiau nei kada nors anksčiau nuojausta kuždėjo, kad kaip tik ten slypi atsakymai.

Užsitempiau tamsius nuskalbtus džinsus ir prigludusius prie kūno juodus medvilninius marškinėlius. Per orų prognozę buvo žadėtas lietus, todėl apsiaviau teniso bateliais ir apsivilkau neperšlampamą vėjastriukę.

Taksi nuvažiavau į rytinį Koldvoterio pakraštį. Upė spindėjo tarsi plati juoda gyvatė. Kitame krante boluojančios fabrikų kaminų apybraižos dirstelėjus akies krašteliu nakties tamsoje atrodė tarsi kerėpliškos pabaisos. Atėjusi į penkiašimtąjį pramoninio rajono kvartalą radau du trijų aukštų daugiabučius. Įėjau į pirmojo vestibulį. Mane pasitiko tylą, gyventojai, matyt, šnarpščia savo lovose. Patikrinau laiškų dėžutes vestibulio gale, bet neaptikau Kipriano pavardės. Jei Lopas iš tiesų labai

stengiasi neatskleisti savo adreso, savo pavardės viešai neskelbs. Užlipau laiptais. Radau 3A, 3B ir 3C butus, bet 34-o buto nebuvo. Nubėgau laiptais žemyn, perėjau pusę kvartalo ir pabandžiau laimę antrame pastate.

Už pagrindinių durų buvo ankštas vestibulis, išklotas nušiurusiomis plytelėmis, raudonais ir juodais grafičiais, kuriuos šiek tiek slėpė plonas dažų sluoksnis, išmargintomis sienomis. Kaip ir aname pastate, vestibulio gale buvo sukabintos pašto dėžutės. Netoliese barškėdamas dūzgė oro kondicionierius, o senovinio lifto durys, primenančios tinklinius nasrus, laukiančius, kada galės mane praryti, buvo praviros. Aplenkiau liftą ir nusprendžiau lipti laiptais. Namas atrodė nykus ir apleistas. Čia kaimynai nesikiša vieni į kitų reikalus, vienas kito nepažįsta, tad saugoti paslaptis nėra sunku.

Trečiame aukšte vyravo mirtina tyla. Praėjau pro 31-ą, 32-ą ir 33-ią butą. Koridoriaus gale radau 34-ą. Staiga pagalvojau, ką darysiu užklupusi Lopą namie. Beliko tikėtis, kad vaikino nėra. Pasibeldžiau, bet niekas neatsiliepė. Pakleбенau durų rankeną. Nustebau, kad ji pasisuko.

Įkišau nosį į tamsoje skendintį butą. Truputį pastovėjau nejudėdama ir klausydamasi, ar išgirsiu ką nors krebždant.

Įjungiau prie pat durų įtaisytą jungiklį, tačiau šviesa neužsidegė – arba lemputės buvo perdegusios, arba elektra atjungta. Išsitraukusi iš kišenės žibintuvėlį įėjau į vidų ir uždariau duris.

Šnerves suerzino gaižus pašvinkusio maisto dvokas. Nukreipiau žibintuvėlį virtuvės link. Ant virtuvinės spintelės stovėjo keptuvė su kelių dienų senumo kiaušiniene ir artipilnis keturlitris pieno, tokio sugižusio, kad net išsipūtė indas. Lopo namus įsivaizdavau kitokius, tačiau tik dar kartą įsitikinau nedaug apie jį žinanti.

Pasidėjau raktus ir rankinę ant virtuvinės spintelės ir užsitraukiau ant nosies marškinėlius, kad nejausčiau smarvės. Buto sienos buvo plikos, baldų mažai. Svetainėje, atokiau nuo lango, užklijuoto storu, nelaidžiu vandeniui popieriumi, stovėjo senovinis televizorius su kambarine antena, tikriausiai nespalvotas, ir aplūžusi sofa.

Nukreipusi žibintuvėlį į grindis koridoriumi nuėjau į vonią. Joje kabėjo smėlio spalvos dušo užuolaida, kadaise buvusi balta, ir ant strypo užmestas apiplyšęs viešbučio rankšluostis. Nei muilo, nei skustuvo, nei skutimosi kremo. Linoleumo grindys pakraščiuose buvo atsilupusios, vaistų spintelė virš prausyklės tuščia.

Už vonios buvo miegamasis. Pasukusi rankeną stumtelėjau duris. Kambaryje tvyrojo troškus prakaito ir nešvarios patalynės kvapas. Šviesa nedegė, todėl nusprendžiau pakelti naktines užuolaidas, atverti langą ir įleisti gryno oro. Gatvės žibintų šviesa nuspalvino kambarį pilka migla.

Ant naktinio stalelio stovėjo indai su pridžiūvusiu maistu, ant lovos užtiesta patalynė tikriausiai niekada nebuvo lyginta. Tiesą sakant, sprendžiant iš kvapo, patalynė jau daug mėnesių neskalbta. Kampe stovėjo nedidelis rašomasis stalas, ant jo – kompiuterio monitorius. Paties kompiuterio nebuvo, ir tada man toptelėjo, jog Lopas labai stengiasi nepalikti jokių pėdsakų.

Pritūpusi prie rašomojo stalo ėmiau atidarinėti stalčius. Nieko įdomaus neradau: tik pieštukus ir telefonų knygą. Jau ketinau uždaryti miegamojo duris, kai akis užkliuvo už papuošalų dėžutės, lipnia juosta priklijuotos prie stalo apačios. Apgraibomis atplėšiau dėžutę. Atvožiau dangtelį. Man pasišiaušė visi kūno plaukai.

Dėžutėje buvo šeši Juodosios Rankos žiedai.

Koridoriaus gale girgžtelėjo atidaromos durys.

Pašokau ant kojų. Nejau grįžo Lopas? Jis nieku gyvu neturi manęs čia aptikti. Tik ne dabar, kai jo bute radau šešis Juodosios Rankos žiedus.

Ėmiau dairytis, kur pasislėpti. Tarp manęs ir drabužių spintos stovėjo dvigulė lova. Jei mėginsiu ją apeiti aplink, galiu būti pamatyta pro tarpdurį. Jei lipsiu per lovą, gali išduoti girgždančios spyruoklės.

Tyliai spragtelėjusios laukujės durys užsivėrė. Sunkūs žingsniai nušlepsėjo virtuvės linoleumu. Nematydama kitos išeities užlipau ant palangės, iškišau kojas į lauką ir kaip įmanydama tyliau nusileidau ant priešgaisrinių kopėčių. Pamėginau uždaryti langą, bet įstrigo šliaužikliai. Susigūžiau po langu ir įsmeigiau akis į buto vidų.

Koridoriaus siena nutįso šešėlis. Susigūžiau dar smarkiau, kad nebūčiau pamatyta.

Ėmiau nuogąstauti, kad įklimpau – būsiu užklupta nusikaltimo vietoje – bet žingsniai ėmė tolti. Nepraėjus nė minutei, laukujės durys atsivėrė ir užsivėrė. Bute vėl įsivyravo vaiduokliška tyla.

Iš lėto atsistojau. Luktelėjau ir įsitikinusi, kad butas tikrai tuščias, įsiropščiau į vidų. Baikščiai nužingsniavau koridoriumi. Man reikėjo kokios nors nuošalios vietelės, kur galėčiau surikiuoti mintis. Ką praleidau? Lopas tikrai yra Juodoji Ranka, bet kaip jis susijęs su Nefilimų kraujo draugija? Kokį vaidmenį jis ten vaidina? *Kas, po velnių, apskritai vyksta?* Užsimečiau rankinę ant peties ir patraukiau prie durų.

Jau buvau paėmusi už durų rankenos, kai mintis nutraukė keistas garsas. Laikrodīs. Tylus, ritmingas laikrodžio tikslėjimas. Susiraukusi atsigrėžiau. Anksčiau šio garso negirdėjau – bent jau man atrodė, kad negirdėjau. Įdėmiai klausydamasi perėjau virtuvę ir pritūpiau prie spintelės po plautuve.

Jausdama augantį nerimą atidariau spintelę. Nors buvau apimta panikos ir sutrikusi, supratau, koks įtaisas guli vos už kelių centimetrų nuo mano kelių. Dinamito lazdelės. Lipni juosta. Balti, mėlyni ir geltoni laidai.

Svirduliuodama atsistojau ir išbėgau pro laukujės duris.

Taip greitai tarškėjau laiptais, jog turėjau įsikibti į turėklus, kad nepargriūčiau. Atsidūrusi gatvėje pasipusčiau padus. Tik kartą atsigrėžusi pamačiau, kaip blykstelėjo šviesa ir tuojau pat iš langų trečiame aukšte pliūptelėjo liepsnos. Į naktinį dangų rangydamiesi kilo dūmai. Gatvėje pažiro nuo karščio oranžinės plytų nuolaužos ir medžio šipuliai.

Mano ausis pasiekė tolimas sirenų aidas, kitą kvartalą įveikiau tai bėgdama, tai sparčiai eidama. Bijojau atkreipti kieno nors dėmesį, tačiau vis tiek lėkiau kaip pakvaišusi. Pasukusi už kampo leidausi tekina. Kur akys veda. Visas kūnas tvinkėjo, mintys pynėsi. Jei dar porą minučių būčiau užtrukusi, būčiau žuvusi.

Iš krūtinės išsiveržė kūkčiojimas. Nosis varvėjo, skrandį tampė spazmai. Atžagaria ranka nusišluosčiusi akis pamėginau sutelkti dėmesį į priekyje šokinėjančius tamsius siluetus: kelio ženklus, stovinčius automobilius, kelkraštį, apgaulingai nuo langų atspindinčias gatvės žibintų šviesas. Visas pasaulis staiga virto klaidžiu labirintu; tiesa buvo pasiekiama ir čia pat slydo iš pirštų, kaipmat išnykdavo, kai tik mėgindavau susidurti su ja kaktomuša.

Ar kažkas mėgino susprogdinti įkalčius? Pavyzdžiui, Juodosios Rankos žiedus? Ar čia Lopo darbas?

Priešais akis išdygo degalinė. Nusvirduliavau į lauko tualetą ir užsirakinau. Vos laikiausi ant kojų, o pirštai taip drebėjo, jog vos pajėgiau atsukti čiaupą. Apsišlaksčiau veidą šaltu vandeniu, kad neištiktų šokas, ir įsikibusi į praustuvę gaudžiau orą.

21 SKYRIUS

Buvau be miego trisdešimt šešias valandas, jei neskaičiuosime to trumpo snustelėjimo ketvirtadienio vakarą, kai Lopas įsibrovė į mano sapną.

Neužmigti buvo nesunku; kai tik pajusdavau merkiantis akis, galvoje blykstelėdavo sprogimo liepsna, ir aš pašokdavau. Visą naktį galvojau apie Lopą.

Pasakęs, kad Lopas – Juodoji Ranka, Riksonas pasėjo abejonės sėklą, ji išbrinko ir sudygo, išklubino mano pasitikėjimą, bet galutinai nepalaužė. Kol kas. Širdyje vis dar norėjau verkti ir atkakliai neigti, kad Lopas nužudė mano tėtį. Smarkiai įsikandau lūpą ir susitelkiau į skausmą, kad pamirščiau, kaip Lopas braukdavo per jas pirštu ar bučiuodavo ausį. Negalėjau apie tai galvoti.

Septintą ryto nesivarginau ropštis iš lovos, kad spėčiau į vasaros mokyklą. Palikau daugybę pranešimų detektyvo Baso balso pašte, – kas valandą skambinau iš ryto, per pietus ir vakare, bet jis nė į vieną neatsiliepė. Įtikinėjau save, jog skambinu pasitikrinti, kaip laikosi Skotas, tačiau širdies gilumoje įtariau, jog tiesiog noriu žinoti, kad policija yra šalia. Nors detektyvas Basas ir labai man nepatiko, jaučiausi truputį saugesnė tikėdama, kad jis atvažiuos, vos tik paskambinsiu. Be to, pamažu užvaldė įsitikinimas, kad vakarykštės nakties sprogimas buvo skirtas ne įkalčiams sunaikinti.

O jei kažkas kėsinosi nužudyti mane?

Praėjusią naktį kamuojama šių minčių mėginau dėlioti surinktos informacijos fragmentus ir juos suderinti. Nuolat atsiremdevau į Nefilimų kraujo draugiją. Lopas sakė, kad Čonsio įpėdinis ketina atkeršyti už pirmtako mirtį. Lopas užtikrino, kad niekas nepajėgs Čonsio mirties susieti su manimi, tačiau pradėjau baimintis, jog taip nėra. Jei įpėdinis sužinojo apie mane, galbūt vakarykštis sprogimas buvo jo pirmas bandymas atkeršyti.

Nelabai įtikima, jog kas nors taip vėlai naktį būtų sekęs mane iki Lopo buto, tačiau apie nefilimus žinojau vieną neginčijamą tiesą – jiems puikiai sekasi neįtikimi dalykai.

Kišenėje suskambo mobilusis, ir aš jį išsitraukiau dar nepasibaigus pirmajam skambučiui.

– Alio?

– Važiuokime į vasaros saulėgrįžos vakarėlį, – pasiūlė Vi. – Pasigardžiuosim cukraus vata, pasivėžinsime atrakcionais, galbūt apsvaigsime ir imsime krėsti tokius dalykus, palyginti su kuriais pokštai filme „Pašėlusios mergiotės“ atrods nekalti.

Pakilusi iki pat gerklės širdis nusileido į vietą. Čia ne detektyvo Baso skambutis.

– Klausau?

– Ką pasakysi? Ar nori prasiblaškyti? Ar važiuosi į Delfų parką?

Tikrai neturėjau ūpo. Ketinau kas valandą skambinti detektyvui Basui, kol šis pagaliau atsilieps.

– Žemė kviečia pupytę.

– Prastai jaučiuosi, – atsakiau.

– Kaip prastai? Skauda pilvą? Galvą? Traukia mėšlungis? Apsinuodijai maistu? Delfų paplūdimys – vaistas nuo visų šių negalių.

– Šįkart pasuoju, bet vis tiek ačiū už kvietimą.

– Ar nevyksti dėl Skoto? Juk jis kalėjime. Nieko tau nepadarys. Važiuojam pasilinksinti. Mudu su Riksonu nesibučiuosime tau matant, jei tai tave trikdo.

– Apsivilksiu pižamą ir žiūrėsiu filmą.

– Negi žiūrėti filmą smagiau nei būti su manimi?

– Šįvakar, taip.

– Cha. Juk žinai, kad neatstosiu, kol nesutiksi.

– Žinau.

– Tai kad būtų paprasčiau, sakyk taip.

Atsidusau. Galiu arba visą vakarą kiurksoti namie laukdama, kol detektyvas Basas pagaliau atsilieps į mano skambučius, arba padaryti mažą pertraukėlę ir vėl skambinti grįžusi. Be to, detektyvas turi mano mobiliojo telefono numerį, tad gali bet kur susisiekti.

– Gerai, – atsakiau, – duok man dešimt minučių.

Miegamajame įsispraudžiau į aptemptus džinsus, užsivilkau medvilninius marškinėlius su piešiniu bei nertinį ir įsispyriau į zomšos mokasius. Plaukus surišau į uodegėlę taip, kad ši karotų virš dešinio peties. Nemiegojus daugiau nei parą, po akimis atsirado tamsūs ratilai. Pasidažiau blakstienas tušu, užsitopiau sidabrinio vokų šešėlio ir lūpų blizgio tikėdamasi, kad atrodo labiau pasitikinti, nei jaučiuosi. Ant virtuvinės spintelės mamai palikau mandagų raštelį, kad išvykau į vasaros saulėgrįžos šventę Delfų parke. Mama turėtų parsirasti tik kitą rytą, bet yra ne kartą mane nustebinusi grįždama namo anksčiau. Jei ji pasirodys šįvakar, veikiausiai pasigailės neužtrukusi ilgiau. Repetavau, ką jai pasakysiu. Kad ir ką daryčiau, tėkdama, kad žinau apie mamos romaną su Henku, turiu nenuleisti žvilgsnio nuo jos akių. Taip pat neleisti jai įsiterpti, kol pranešiu, kad išeinu iš namų. Per repeticijas kaip tik tuo metu išeidavau. Norėjau parodyti mamai, kad aiškintis jau per vėlu, – pasakyti man tiesą ji turėjo šešiolika metų. Dabar šaukštai po pietų. Užrakinau namus ir prievaža nubėgau pasitikti Vi.

Maždaug po valandos Vi įspraudė neoną tarp dviejų didelių sunkvežimių, jie iš abiejų pusių buvo įsiterpę į mūsų stovėjimo vietą. Nuleidome langus ir išlipome atbulos, kad atidarydamos dureles nesubraižytume kaimyninių automobilių. Perėjome stovėjimo aikštelę ir nusipirkome bilietus. Per vasaros saulėgrįžą – ilgiausios metų dienos – šventę, žmonių į parką prigužėjo daugiau nei įprastai. Iškart atpažinau kelis mokinius iš savo mokyklos, tačiau iš tiesų jaučiausi atsidūrusi nepažįstamųjų jūroje. Dauguma atvykusiųjų dėvėjo dengiančias pusę veido, blizgučiais puoštas kaukes-domino. Matyt, koks pardavėjas prekiaavo jomis su nuolaida.

– Kur pradėsime? – paklausė Vi. – Arkadoje? Siaubo kambaryje? Užkandžių kioskuose? Gal pradėkim nuo maisto. Tada mažiau suvalgysime.

– Paaiškink.

– Jei prie kioskų sustosime paskiausiai, mūsų apetitas bus išaugęs. Aš visada suvalgau daugiau, kai pakyla apetitas.

Man visai nerūpėjo, nuo ko pradėti. Čia atvažiavau tik dėl to, kad porą valandų prasiblaškyčiau.

Patikrinau mobilųjį, bet praleistų skambučių neradau. Kiek detektyvui Basui reikia laiko atsakyti? Gal jam kas atsitiko? Pasąmonėje jčiau grėsmę ir man nepatiko šis nesmagus pojūtis.

– Atrodai išblyškusi, – tarė Vi.

– Juk sakiau: prastai jaučiuosi.

– Dėl to, kad mažai valgei. Sėsk. Atnešiu cukraus vatos ir dešrainių. Galvok apie pagardus ir garstyčias. Nežinau, kaip tu, bet man jau dabar darosi šviesiau galvoje, o širdis ima lėčiau plakti.

– Aš nealkana, Vi.

– Žinoma, alkana. Visi alkani. Dėl to čia ir veikia užkandžių kioskai.

Nespėta sustabdyti Vi nusiyrė į minią.

Laukdama Vi žingsniavau taku, kai sučirpė mobilusis. Ekrane išsibėbė detektyvo Baso pavardė.

– Pagaliau, – sušnibždėjau atlenkdama telefoną.

– Nora, kur tu? – paklausė detektyvas vos atsiliepiu. Jis bėrė greitakalbe, ir supratau, kad yra susierzinęs. – Skotas pabėgo. Dabar visos pajėgos jo ieško, bet aš noriu, kad tu, po velnių, laikytumeisi nuo jo atokiau. Atvažiuoju tavęs paimti, kol viskas nurims. Esu pakeliui į tavo namus.

Žodžiai ėmė strigti gerklėje.

– Ką? Kaip jis pabėgo?

Detektyvas Basas atsakė ne iš karto.

– Sulankstė kameros grotas.

Nieko nuostabaus. Juk Skotas – nefilimas. Prieš du mėnesius pati mačiau, kaip Čonsis vienu rankos spustelėjimu sutraiškė mano mobilųjį. Todėl visiškai suprantama, kad Skotas išsilaisvino iš kalėjimo pasitelkęs nefilimo jėgą.

– Aš ne namie, – paaiškinu. – Esu Delfų pramogų parke.

Nevalingai apžvelgiau minią akimis ieškodama Skoto. Tačiau jis negali žinoti, kad aš čia. Ištrūkęs iš kalėjimo vaikinai greičiausiai patraukė tiesiai pas mane. Pasijutau labai dėkinga Vi, kad šįvakar ištempė mane iš namų. Gal kaip tik šią akimirką Skotas yra ten...

Telefonas vos neišslydo man iš rankos. Raštelis. Ant virtuvinės spintelės. Pranešantis mamai, kad išvažiuoju į Delfų parką.

– Turbūt Skotas žino, kur aš, – perspėjau detektyvą Basą jausdama paniką. – Kaip greitai čia atvažiuosite?

– Į Delfų parką? Per trisdešimt minučių. Kad ir kas nutiktų, nepaleisk telefono iš rankų. Jei pamatysi Skotą, skambink nedelsdama.

– Delfų parke nėra apsaugos, – priminiau džiūstančia burna.

Visi žino, kad parkas nesamdo apsaugos darbuotojų, ir tai yra viena priežasčių, dėl kurių mamai nepatinka, kad čia lankausi.

– Tada kuo mikliau dink iš ten! – sukriokė detektyvas. – Grįžk į Koldvoterį, ir susitikime policijos nuovadoje. Ar gali?

– Taip, galiu. Vi mane pavėžės. – Akimis šukavau minią ieškodama draugės.

Detektyvas Basas atsiduso.

– Tau nieko neatsitiks. Tik... paskubėk į nuovadą. Nusiųsiu mūsų pajėgas į Delfų parką gaudyti Skoto. Mes jį sučiupsim.

Tačiau išgirdusi nerimo gaides detektyvo balse drąsiau nepasijutau.

Skotas laisvėje, ir viskas baigsis gerai... jei aš dabar iš čia išvažiuosiu. Paskubomis sumečiau planą. Pirmiausia turiu rasti Vi. Reikia įsimaišyti į minią. Jei Skotas ateis taku, iškart mane pamatys.

Bėgant link užkandžių kioskų, kažkas iš užpakalio alkūne bakstelėjo man į šoną. Kaip netyčinis smūgis buvo per stiprus. Nustėrau išvydusi pažįstamą siluetą. Pirmiausia pastebėjau blykstelint sidabrinį auskarą. Tada pamačiau žiauriai sumuštą veidą. Nosis sulaužyta – perkreipta ir kruvina. Po abiem akimis driekėsi ryškiai violetinė mėlynė.

Skotas sugriebė mane už alkūnės ir nusitempė taku.

– Šalin rankas! – sušukau stengdamasi išsivaduoti. Tačiau Skotas buvo už mane stipresnis ir gniaužtų neatleido.

– Žinoma, Nora, tačiau tik tada, kai pasakysi, kur jis.

– Kas? – paklausiau apsimestinai abejingu balsu.

Vaikinas niūriai vyptelėjo.

Stengiausi nutaisyti kaip įmanoma bukesnę išraišką, tačiau mintys sukosi kaip pašėlusios. Jei pasakysiu, kad žiedas namie, Skotas dings iš parko. Tikriausiai kartu nusitemps ir mane. Atvykusi policija mūsų neras. Vargu ar galėsiu paskambinti ir pranešti detektyvui Basui, kad važiuojam į mano namus. Skotas nepaleis manęs iš akių. Ne, turiu jį sulaikyti čia, parke.

– Ar atidavei žiedą Vi vaikinui? Gal manai, aš iki jo neprisikasiu? Žinau, jis... nenormalus. – Skoto akyse vėl suspindo tas siaubu atmieštas netikrumas. – Gali padaryti, ko kiti žmonės nepajėgia.

– Kaip ir tu?

Skotas pažaižaravo į mane akimis.

– Jis nepanašus į mane. Ne toks pat. Tiek aš suprantu. Nora, neketinu tavęs skriausti. Man reikia tik žiedo. Atiduok jį, ir daugiau manęs nebepamatysi.

Skotas meluoja. Jis *tikrai nuskriaus* mane. Juk apimtas nevilties net sulankstė kalėjimo grotas. Dabar jo niekas nebesustabdys – Skotas bet kokia kaina susigrąžins žiedą. Pajutau adrenalino antplūdį ir nepajėgiau aiškiai mąstyti. Tačiau sąmonėje slypintis išlikimo pojūtis ragino perimti iniciatyvą. Turiu rasti būdą atsikratyti Skoto. Aklai pasikliaudama nuojauta tariau:

– Žiedą turiu aš.

– Žinau, kad jį turi tu, – nekantravo Skotas. – *Kur?*

– Čia. Aš jį atsinešiau.

Kiek pasvarstęs Skotas išplėšė iš manęs rankinę ir ėmė joje knaisiotis.

Papurčiau galvą.

– Aš jį išmečiau.

Skotas sviedė man rankinę, aš sugavau ir prispaudžiau prie krūtinės.

– Kur? – paklausė jis.

– Į šiukšlių dėžę netoli įėjimo, – atsakiau negalvodama. – Moterų tualete.

– Parodyk.

Kol ėjome taku, sukau galvą, ką daryti toliau. Pamėginti sprukti? Ne. Skotas mane pagaus. Pasislėpti moterų tualete? Tik trumpam. Skotas nėra drovus ir be jokių skrupulų seks paskui. Tačiau vis dar turiu mobilųjį. Moterų tualete galėčiau paskambinti detektyvui Basui.

– Šiame, – parodyčiau į šlakbetonio pašiūrę.

Įėjimas į moterų tualetą buvo tiesiai priešais mus, nusileidus nuo šlaito betono taku, vyrų – kitoje pusėje.

Skotas sugriebė mane už pečių ir papurtė.

– Tik nesumanyk vedžioti manęs už nosies. Jei prarasiu žiedą, žūsiu. Jei meluoji, aš tave...

Vaikinas kaipmat užsičiaupė, bet aš supratau jo grasinimą: „Jei meluoji, aš tave nudėsiu.“

– Žiedas tualete, – linktelėjau stengdamasi labiau įtikinti save nei Skotą. – Eisiu paimti. O tada tu atstosi, ar ne?

Nieko neatsakydamas Skotas staiga ištiesė ranką ir stuktelėjo man į bambą.

– Mobilųjį.

Man suspurdėjo širdis. Nematydama kitos išeities išsitraukiau telefoną ir atidaviau Skotui. Ranka truputį drebėjo, bet susitvardžiau, kad Skotas nesuprastų ką tik mane perkandęs.

– Turi vieną minutę. Nemėgink krėsti kvailysčių.

Įėjusi į tualetą, skubiai apsidairiau. Palei vieną sieną rikiavosi penkios praustuvės, palei kitą – penkios kabinos. Dvi studentiško amžiaus merginos muiluotomis rankomis stovėjo prie praustuvių. Galinėje sienoje pamačiau nedidelį pravertą langą. Negaišdama laiko užlipau ant paskutinės praustuvės. Dabar langas atsidūrė sulig mano alkūnėmis, nors ir nebuvo uždengtas tinkleliu, prasisprausti bus nelengva. Jaučiau įsmeigtas į mane merginų akis, bet nekreipiau dėmesio ir įsikibau į atbrailą, aplipusią paukščių išmatomis ir voratinkliais.

Išstūmiau lango stiklą, šis duždamas nukrito ant žemės. Sulaikiau kvapą baimindamasi, kad Skotas išgirs triukšmą, bet jį užgožė ant tako šurmuliuojanti minia. Pilvu užsiropštusi ant palangės pakėliau kairę koją ir iškišau pro langą. Tada išsirangiau pati paskiausiai ištraukdama dešinę koją. Įsikibau į palangę pirštais ir netrukus nušokau ant tako. Luktelėjau susigūžusi – beveik tikėjausi, kad Skotas bus apėjęs pastatą aplink.

Paskui nubėgau prie pagrindinio tako ir įsiliejau į minią.

22 SKYRIUS

Dangu ėmė gaubti sutemos, uždengdamos blyškius šviesos ruožus, tarsi vėduoklė sklindančius nuo horizonto. Skubiai žingsniavau prie parko vartų. Tikslas jau čia pat. Prasibrovusi į minios pakraštį sustingau vietoje. Už penkiasdešimties metrų Skotas žingsniavo palei vartus atidžiai apžiūrinėdamas visus įeinančius ir išėinančius. Jis užkirto man vienintelį kelią pasprukti. Parką juosė aukšta metalinė tvora, kurios viršus buvo apraizgytas spygliuota viela, tad vienintelis išėjimas – tik pro vartus. Aš tą žinojau. Skotas irgi.

Staigiai apsigrėžiau ir įsimaišiau į minią kaskart pasitikrindama, ar Skotas manęs nepastebėjo.

Žingsniavau gilyn į parką manydama, kad geriausia bus kuo toliau pasitraukti nuo vartų, nes kaip tik ten sukinėjasi Skotas. Kol atvyks policija, galėčiau slėptis tamsiame siaubo kambaryje arba paskraidyti virš parko dangaus kelionių atrakciono lėktuvėliu, iš jo galbūt pamatyčiau Skotą. Nusprendžiau laikytis žmonių tirštytėje ir taip sulaukti pagalbos.

Prie apžvalgos rato takas šakojosi, viena atšaka vedė prie vandens atrakcionų, kita – prie „Arkangelo“ geležinkeliuko. Vos tik įsukusi į pastarąją išvydau Skotą. Jis mane irgi. Mudu ėjome lygiagrečiais takais, kuriuos skyrė keltuvas į dangaus kelionių atrakcioną. Vaikinas su mergina atsisėdo ant konvejerio sukamo suolelio ir akimirka mudu su Skotu vienas kito nematėme. Pasinaudojusi šia proga leidausi bėgti.

Nėriau tiesiai per minią, bet takuose spietėsi daugybė žmonių, todėl teko nuolatos stabčioti. Maža to, šioje parko dalyje takų pakraščiais augo aukšta gyvatvorė, todėl žmonės susispaudę judėjo labirintu tai kairėn, tai dešinėn. Nedrįsau atsigręžti, bet žinojau, kad Skotas netoli. Juk jis nedrįs manęs pulti žmonių akivaizdoje, ar ne? Papurčiau galvą nuvydama šią mintį ir susikaupusi žiūrėjau, kur einu. Delfų parke anksčiau buvau lankiusis kelis kartus vakarais, todėl išplanavimo gerai nežinojau. Galėjau koneveikti save už tai, kad nepasiėmiau parko žemėlapiu. Ar ne absurdiškai ironiška, kad dar prieš trisdešimt sekundžių bėgau kuo toliau nuo išėjimo; dabar galvoje kirbėjo tik viena mintis – kuo greičiau jį rasti.

– Ei! Atsargiau!

– Atleiskite, – uždususi paklausiau, – kur rasti išėjimą?

– Ko taip skubi? Ar gaisras?

Atsiprašinėju braudamasi per minią:

– Atsiprašau. Praleiskite...

Virš gyvatvorės nakties tamsoje žybčiojo ir tviskėjo atrakcionų šviesos. Takų sankirtoje sustojau apsidairyti. Į kairę ar į dešinę? Kuris takas greičiau atves prie išėjimo?

– Štai kur tu, – sušnopavo į ausį Skotas ir uždėjo man ant kaklo ranką. Kūną iki pat kaulų smegenų persmelkė šiurpuliai.

– Gelbėkit! – instinktyviai sušukau. – *Gelbėkit mane!*

– Čia mano mergina, – paaiškino Skotas keliems stabtelėjusiems praeiviams. – Ji pokštauja.

– Aš visai ne jo mergina! – rėkiau apimta panikos. – Paleisk mane!

– Eikš, brangioji, – tarė Skotas griebdamas mane į glėbį ir spausdamas prie savęs. – Perspėjau, kad nemeluotum, – sušnibždėjo man į ausį. – Atiduok žiedą. Nenoriu tavęs skriausti, Nora, bet teks, jei mane priversi.

– Atplėškite jį nuo manęs! – šaukiau vildamasi, jog kas nors paklausys.

Skotas užlaužė ranką man už nugaros.

– Ar išprotėjai? – iškošiau pro sukąstus dantis stengdamasi įveikti skausmą. – Neturiu žiedo.

Atidaviau jį policijai. Vakar vakare. Eik pas juos ir pasiimk.

– Nepūsk miglos! – suurzgė Skotas.

– Pats jiems paskambink. Sakau tiesą. Žiedą atidaviau jiems. Aš jo neturiu.

Užsimerkiau vildamasi, kad Skotas patikės ir paleis mano ranką.

– Tada turėsi padėti jį susigražinti.

– Policija man žiedo neatiduos. Tai įkaltis. Aš jiems pasakiau, kad žiedas – tavo.

– Atiduos, – iš lėto užginčijo Skotas, matyt, kaip tik dabar kurdamas planą. – Jei tave išmainysiu į žiedą.

Staiga viskas stojo į vietas.

– Ketini mane laikyti *įkaite*? Iškeisti mane į žiedą? Gelbėkit! – suklykiau. – Išvaduokit mane nuo jo!

Vienas netoliese stovinčių parko lankytojų *nusijuokė*.

– Čia ne juokai! – šaukiau jausdama, kaip kraujas plūsta į kaklą, o mane apima neviltis ir siaubas.

– Atplėškite jį...

Skotas delnu užčiaupė man burną, tačiau aš įsigudrinau įspirti jam į blauzdą. Vaikinas iš skausmo sudejavo ir susirietė.

Netikėtai užpultas Skotas kiek atpalaidavo gniaužtus, ir aš ištrūkau. Svirduliuodama žengiau žingsnį atatupsta, pamačiau skausmo perkreiptą vaikiną veidą, paskui apsigrėžiau ir nėriau kaip strėlė. Aplink blykčiojo atrakcionų šviesos. Man tik reikėjo ištrūkti iš parko. Policija turėtų būti netoli. Tada būsiu saugi. *Saugi*. Karštligiškai kartoju šį žodį, kad nepamesčiau galvos ir nepasiduočiau panikai. Vakarinis dangaus pakraštys dar blyškiai švietė, tad pagal jį susiorientavau, kur šiaurė. Jei bėgsiu į šiaurę, takas atves prie vartų.

Pasigirdo kurtinantis sprogimas. Jis mane taip išgąsdino, kad suklupau ant kelių. O gal taip pasielgiau instinktyviai, nes ir kiti žmonės parkrito ant grindinio. Stojų spengianti tylą, paskui pasigirdo šauksmai, kilo sambrūzdis.

– Jis turi pistoletą! – žodžiai atskriejo iš labai toli.

Nenoromis atsigrėžiau. Skotas laikėsi susigriebęs už šono, o pro marškinius sunkėsi kraujas. Vaikinas vis dar buvo išsižiojęs, akys iš nuostabos išsprogusios.

Skotas parklupo ant vieno kelio, ir tada aš pamačiau už kelių metrų nuo jo vaikiną su pistoletu rankoje. Riksonas. Greta jo strypčiojo delnu užsidengusi burną ir balta kaip popierius Vi.

Paklaikę žmonės leidosi bėgti ir klykti; aš pasitraukiau nuo tako, kad nebūčiau sutrypta.

– Jis bėga! – išgirdau šaukiant Vi. – Sulaikykite jį!

Riksonas dar kelis kartus iššovė, bet daugiau niekas neparkrito. Kilo dar didesnė sumaištis. Šūviai vis dar aidėjo man ausyse, tačiau iš lūpų supratau, ką sako Riksonas. *Ten*, rodė vaikiną mojuodamas laisva ranka. Tarsi sulėtintame kine prasibroviau per minią ir pripuoliau prie Riksono.

– Ką, po velnių, padarei?! – suspiegė Vi. – Riksonai, kodėl tu į jį šovei?

– Tai buvo civilinis areštas, – paaiškino jis. – Be to, Lopas liepė.

– Negalima šaudyti į žmones tik todėl, kad taip liepia Lopas, – išsproginusi akis barėsi Vi. – Tave suims. Ką dabar darysim? – aimanavo ji.

– Policija jau važiuoja, – pasakiau. – Jie žino apie Skotą.

– Turime iš čia dingti! – isteriškai suklykė Vi, sumojavo rankomis, paėjęjo kelis žingsnius ir grįžo. – Aš nuvešiu Norą į policijos nuovadą. Tu, Riksonai, pasirūpink Skotu – tačiau daugiau nešaudyk, surišk jį, kaip buvai padaręs paskutinį kartą!

– Nora negali išeiti pro vartus, – tarė Riksonas. – Kaip tik ten Skotas jos ir tykos. Žinau kitą išėjimą. Vi, paimk neoną ir lauk mūsų pietiniame automobilių stovėjimo aikštelės pakraštyje, prie šiukšlių konteinerių.

– Kaip ketini iš čia ištrūkti? – paklausė Vi.

– Požeminiais tuneliais.

– Po Delfų parku yra tunelių? – nustebo Vi.

Riksonas pabučiavo ją į kaktą.

– Paskubėk, mieloji.

Minia išsisklaidė, ir takas liko visiškai tuščias. Vis dar girdėjau iš tolo atsklindančius klyksmus, tačiau, rodės, jie atplaukia iš kito pasaulio. Kiek padvejojusi Vi ryžtingai linktelėjo.

– Tik paskubėkit, gerai?

– Siaubo kambario rūsyje yra mechanizmų salė, – aiškino Riksonas, skubiai žingsniuojant į kitą pusę nei Vi. – Iš jos galima patekti į Delfų parko tunelius. Gal Skotas apie juos ir yra girdėjęs, bet net jei jis atspėtų, kad mes ten slepiamės, ir nuspręstų vyti, niekaip mūsų nerastų. Šie rūšiai – tarsi ilgutėlis labirintas. – Vaikinas nenoriai nusišypsojo. – Nesijaudink. Delfų parką įrengė nusidėję angelai. Ne aš, bet keli mano bičiuliai talkino. Maršrutus žinau atmintinai. Na, daugumą jų.

23 SKYRIUS

Priartėjus prie išsiviepusio klouno galvos, pro kurią įeinama į siaubo kambarį, tolimus klyksmus nustelbė garsi, džeržgianti rylos muzika. Vos įžengusi pro klouno burną, pajutau pasislenkant grindis. Ištiesiau ranką, kad nepargriūčiau, bet sienos pasisuko. Kai akys apsiprato su blausia šviesa, besiskverbianti iš klouno burnos, pamačiau esanti besisukančioje bedugnėje statinėje, nudažytoje raudonais ir baltais dryžiais, šie susiliejo į svaiginančią rausvą dėmę.

– Eikš čia. – Nusivedė mane Riksonas.

Slidinėdama stačiau pėdą už pėdos. Galiausiai pajutau po kojomis tvirtą pagrindą. Nuo grindų padvelkė ledinio oro srovė. Šaltis nutvilkė odą, ir aš aiktelėjusi atšokau.

– Viskas čia netikra, – ramino mane Riksonas. – Paskubėkim. Turim aplenkti Skotą, jei jis sumanys apieškoti tunelius.

Oras buvo troškus, drėgnas ir atsidavė rūdimis. Klouno galvą jau spėjau pamiršti. Šviesa sklido tik iš raudonų šviestuvų, įtaisytytų skylėtose lubose. Jie blykčiodami apšviesdavo kyburiuojančius griaučius, iš slėptuvės išlendantį zombį ar iš karsto besikeliantį vampyrą.

– Ar dar toli? – paklausiau Riksono stengdamasi perrėkti ūbavimus, kudakavimus ir aimanas.

– Mechanizmų salė yra priekyje. Ją perėję atsidursime tuneliuose. Skotas labai kraujuoja. Jis nemirs – Lopas tau papasakojo apie nefilimus, tiesa? – bet gali apalpti netekęs daug kraujo. Jei pasiseks, mes įėjimą į tunelius rasime anksčiau nei Skotas. Nespėsi nė atsitokėti, ir mudu vėl atsidursime žemės paviršiuje.

Riksono pasitikėjimas man pasirodė perdėtas.

Braunantis tolyn mane apėmė keistas jausmas, jog kažkas seka iš paskos. Atsigrėžiau, bet buvo tamsu, nors į akį durk. Jei kas ir sekė, aš nepamačiau.

– Kaip manai, ar Skotas galėjo atsekti įkandin? – tyliai paklausiau Riksono.

Riksonas stabtelėjęs atsigrėžė ir sukluso. Netrukus tvirtai pareiškė:

– Čia nieko nėra.

Nuskubėjome per mechanizmų salę, čia aš vėl pajutau kažką esant. Panižo galvą, tad dirstelėjau per petį. Šįkart tamsoje šmėstelėjo veidas. Vos nesurikau jį atpažinusi.

Mano tėtis.

Tamsoje ryškėjo jo šviesūs plaukai. Akys spindėjo, bet buvo liūdnos.

Myliu tave.

– Tėti? – sušnibždėjau.

Tačiau atsargiai pasitraukiau. Prisiminiau pastaruosius kartus, kai mačiau tėtį. Jis netikras. Tai iliuzija.

Apgailestauju, kad turėjau palikti tave ir mamą.

Mintimis įsakiau jam išnykti. Juk tėtis netikras. Jis man pavojingas. Nori nuskriausti. Prisiminiau, kaip norėjo įsitempti mane pro daugiabučio namo langą ir kaip norėjo įpjauti. Kaip vaikėsi bibliotekoje.

Tačiau tėčio balsas buvo švelnus, skambėjo įtikinamai, kaip ir tą pirmą kartą, kai jį išvydau sandėlyje. Ne griežtas, šaižus balsas, kokį girdėjau vėliau. Čia tikrai tėtis.

Myliu tave, Nora. Kad ir kas atsitiktų, pažadėk, jog tai prisiminsi. Man nerūpi, kaip ar kodėl atsiradai mano gyvenime, svarbu, kad atsiradai. Padariau klaidų, bet atmenu tik teisingus poelgius. Prisimenu tave. Tu mano gyvenimą padarei prasmingą. Ypatingą.

Papurčiau galvą stengdamasi nuvyti šalin balsą ir stebėdamasi, kodėl Riksonas nieko nesako – nejau jis nemato mano tėčio? Kaip jį pradanginti? Tačiau iš tiesų nenorėjau, kad tėčio balsas išnyktų, kad jis pasišalintų. Troškau, kad jis būtų tikras, kad mane apkabintų ir pasakytų, jog viskas bus gerai. Baisiai ilgėjausi jo grįžtant namo.

Pažadėk, kad prisiminsi.

Ašaros nusirito mano skruostais. „Pažadu“, – tariau mintyse, nors žinojau, kad tėtis negirdi.

Mirties angelė man padėjo čia atvykti ir pamatyti tave. Ji mums sustabdė laiką, Nora. Noriu tau pasakyti šį tą svarbaus, bet turiu skubėti. Netrukus turėsiu grįžti, tad klausykis atidžiai.

– Ne, – springdama prieštaračiau. – Keliausiu su tavim. Nepalik manęs. Vysiu su tavim! *Negali manęs vėl palikti!*

Negaliu likti, kūdiki. Dabar mano vieta kitur.

– Prašau neišeiti, – raudojau spausdama kumščiais krūtinę, tarsi taip galėčiau numaldyti plyštančią širdį. Pagalvojus, kad tėtis vėl išnyks, apėmė neviltis ir panika. Tėtis paliks mane čia. Siaubo kambaryje. Tamsoje. Ir niekas, be Riksono, man nepadės. – Kodėl ir vėl mane palieki? Man tavęs reikia!

Paliesk Riksono randus. Juose slypi tiesa.

Tėčio veidas išnyko tamsoje. Ištiesiau ranką norėdama jį sulaikyti, bet man prisilietus tėčio veidas virto miglos juosta. Sidabriškai baltos gijos išsisklaidė.

– Nora?

Išgirdusi Riksono balsą atsigrėžiau.

– Turime skubėti, – paragino jis, tarsi būčiau stabtelėjusi tik akimirką. – Kad Skotas nepastotų mums kelio išoriniame tunelių žiede, į kurį sueina visos tunelių atšakos.

Tėtis išnyko. Negalėjau paaiškinti kodėl, bet žinojau, kad mačiau jį paskutinį kartą. Kankino nepakeliamas netekties skausmas. Dabar, kai sutrikusi ir išsigandusi keliavau į tunelius, man jo reikėjo labiausiai, o tėtis paliko mane.

– Nematau kelio, – sudejavau šluostydamasi akis ir beviltiškai stengdamasi susitelkti į vieną konkretų tikslą: patekti į tunelius ir kitame jų gale susitikti su Vi. – Man reikia į ką nors įsikibti.

Riksonas nekantriai atkišo savo marškinių kraštą.

– Įsikibk į mano marškinius ir sek iš paskos. Paskubėk. Laiko turime nedaug.

Pirštais įsikibau į nudėvėtus medvilninius marškinius, širdis plakė vis smarkiau. Tėtis liepė paliesti Riksono randus; dabar tai padaryti bus nesunku. Tereikia perbraukti ranka...

Ir pasiduoti tamsiai siurbiančiai jėgai, kuri mane praris...

Prisiminiau, kaip liesdavau Lopo randus ir patekdavau į jo prisiminimus. Nė kiek neabejojau, kad, palietus Riksono randus, nutiks tas pat.

Nenorėjau keliauti į prisiminimus, man reikėjo patekti į tunelius ir ištrūkti iš Delfų parko.

Tačiau tėtis grįžo pasakyti, kur galiu rasti tiesą. Kad ir ką pamatysiu Riksono praeityje, tai turėtų būti svarbu. Nors jaučiausi be galo įskaudinta, kad tėtis paliko mane, turėjau juo pasikliauti. Privalėjau tikėti, kad tėtis labai rizikavo norėdamas man atskleisti tiesą.

Pakišau delną po Riksono marškiniais. Pajutau glotnią odą... paskui iškilus rando audinius. Priglaudžiau delną prie rando laukdama, kol būsiu įsiurbta į svetimą pasaulį...

Gatvė skendėjo tamsoje ir tyloje. Abiejose pusėse stūksantys namai buvo apleisti ir aptriušę. Kiemeliai aptverti tvoromis. Langai užkalti lentomis arba grotuoti. Žvarbus šaltis gėlė man odą.

Tyloje nugriaudėjo du garsūs sprogimai. „Šūviai?“ – dingtelėjo, apėmė panika. Puoliau kišenėse ieškoti mobiliojo, kad paskambinčiau 911, bet tada prisiminiau įstrigusi Riksono atmintyje. Viskas, ką matau, vyko praeityje. Dabar nieko pakeisti negaliu.

Tamsoje pasigirdo bėgančio žmogaus žingsniai, ir aš apstulbau išvydusi tėtį, išeinantį pro namo priešingoje gatvės pusėje kiemo vartus ir išnykstantį šoniniame kieme. Nevalingai nusekiau paskui.

– Tėti! – nejučia sušukau. – Negrįžk ten!

Tėtis vilkėjo tais pačiais drabužiais kaip ir tą vakarą, kai buvo nužudytas. Prasibrovusi pro vartus, radau tėtį galiniame namo kampe. Kūkčiodama jį apkabinau.

– Turime grįžti. Ištrūkti iš čia. Tau gresia pavojus.

Tėtis praėjo kiaurai pro mano ištiestas rankas prie žemos akmenų sienos, juosiančios sklypą. Tada susikūprinęs ėmė slinkti palei sieną nenuleisdamas akių nuo galinių namo durų. Atsirėmiau į namo sieną, susiėmiau galvą rankomis ir pravirkau. Nenorėjau to matyti. Kodėl tėtis liepė paliesti Riksono randus? Aš to nenoriu. Ar jis nežino, kiek man teko iškentėti?

– Tai paskutinė galimybė, – pro praviras duris atsklido kažkieno balsas.

– Eik po velnių.

Pasigirdo dar vienas šūvis. Parklupau ant kelių prisispausdama prie namo sienos ir mintimis liepiaut nutraukti šiuos prisiminimus.

– Kur ji?

Klausimas buvo užduotas taip negarsiai ir ramiai, kad per savo tylų kūkčiojimą vos jį išgirdau.

Akies krašteliu pamačiau tėtį judant. Jis sėlino per kiemą durų link. Rankoje laikė pistoletą, pakėlė ir nusitaikė. Pribėgusi stvėriau jį už rankų mėgindama atimti ginklą ir nustumti tėtį į šešėlį. Tačiau taip pat sėkmingai būčiau pajudinusi ir vaiduoklį – mano rankos perskrodė jį kiaurai.

Tėtis paspaudė gaiduką. Nakties tylą sudrebino šūvis. Tėtis iššovė dar du kartus. Atsigręžusi pamačiau liekną vaikną, kuriam tėtis šaudė į nugarą. Už jo susmukęs ant grindų ir atsirėmęs į sofą sėdėjo kitas krauju pasrūvęs vyras. Jo veidas buvo iškreiptas kančios ir baimės.

Netrukus suglumusi atpažinau Henką Milarą.

– Bėk! – sušuko tėčiui Henkas. – Palik mane! Gelbėkis!

Tačiau tėtis nebėgo. Jis pro praviras duris pyškino į jaunuolį mėlyna beisbolo kepuraitė, bet, regis, visai jo nekliudė. Tada jaunuolis iš lėto atsigręžė į tėtį.

24 SKYRIUS

Riksonas sugriebė mane už riešo ir stipriai suspaudė.

– Nekaišiok nosies į svetimus reikalus. – Vaikinas buvo piktai susiraukęs, šnervės išsiplėtusios. – Lopas gal ir leidžia šitaip elgtis, bet mano randų liesti nevalia. – Jis grėsmingai kilstelėjo antakius.

Man taip sutraukė skrandį, kad susiriečiau kone dvilinka.

– Mačiau, kaip miršta mano tėtis, – suvapėjau apimta siaubo.

– Ar matei žudiką? – paklausė Riksonas purtydamas mane už riešo ir grąžindamas į dabartį.

– Mačiau Lopą iš nugaros, – aiktelėjau. – Jis dėvėjo beisbolo kepuraitę.

Riksonas linktelėjo tarsi patvirtindamas, kad praeities pakeisti neįmanoma.

– Lopas nenorėjo slėpti nuo tavęs tiesos, bet žinojo tave prarasiąs, jei prisipažins. Tai atsitiko, kol jis dar tavęs nepažinojo.

– Man nesvarbu, kada tai atsitiko, – atkirtau šaižiu ir drebančiu balsu. – Jį reikia atiduoti teisingumui.

– Negali jo atiduoti teisingumui. Jis – Lopas. Nejau iš tiesų manai, kad Lopas leisis sučiumpamas, jei įduosi jį farams?

Ne, taip nemaniau. Lopui policija nieko nereiškia. Jį sustabdyti gali tik arkangelai.

– Negaliu suprasti vieno dalyko. Tavo atmintyje buvo tik trys žmonės. Mano tėtis, Lopas ir Henkas Milaras. Jie trise matė, kas įvyko. Tačiau kaip aš visa tai mačiau tavo atmintyje?

Riksonas nieko neatsakė, tik tvirčiau sučiaupė lūpas.

Tada man į galvą toptelėjo siaubinga mintis. Visas įsitikinimas, kas yra tėčio žudikas, išgaravo. Žudiką mačiau tik iš nugaros ir nusprendžiau, kad tai Lopas, nes dėvėjo beisbolo kepuraitę. Tačiau kuo ilgiau apie tai galvojau, tuo labiau augo įsitikinimas, jog žudikas per daug išstypęs ir jo pečiai buvo per daug kampuoti, ne tokie kaip Lopo.

Tiesą sakant, žudikas buvo kur kas panašesnis į...

– Tai tu jį nužudei, – sušnibždėjau. – Ten buvai tu. Tu dėvėjai Lopo kepuraitę. – Vietoj nuostabos apėmė ledinis šaltis. – Tu nužudei mano tėtį.

Riksonas žvelgė į mane negailestingai.

– Negerai išėjo.

– Tą vakarą tu dėvėjai Lopo kepuraitę. Pasiskolinai, tiesa? Negalėjai nužudyti mano tėčio neapsimetęs kitu. Negalėjai to padaryti nepanaikinęs sąsajų, – pareiškiau prisiminusi psichologijos pradmenis, gautus per sveikatos pažinimo pamokas. – Ne. Palauk. Ne taip. Tu apsimetei Lopo, nes norėjai juo būti. Tu jam pavydi. Tiesa? Norėtum būti juo...

Riksonas skaudžiai sugriebė mane už smakro.

– *Nutilk.*

Išsivadavau iš jo gniaužtų. Norėjau pulti Riksoną, talžyti jį tuo, kas pakliuvo po ranka, tačiau žinojau, kad turiu susitvardyti. Ėmiau galvoti, kad Riksonas atsitempė mane į tunelius ne norėdamas padėti. Ko gero, jis apskritai neketina išvesti manęs į paviršių.

– Ar jam pavydžiu? – piktai paklausė Riksonas. – Žinoma. Jis dabar nenukeliaus tiesiai į pragarą. Mudu kartu patekome į šią bėdą, o Lopas susigražino sparnus. – Riksonas su pasibjaurėjimu nužvelgė mane. – Per tave.

Prieštaraudama papurčiau galvą.

– Tu nužudei tėtį manęs dar nepažinodamas.

Riksonas niūriai nusijuokė.

– Žinojau, kad kažkur esi, ir tavęs ieškojau.

– Kodėl?

Riksonas išsitraukė po marškiniais paslėptą pistoletą ir pamojo eiti į siaubo kambario gilumą.

– Žingsniuok.

– Kur mes einame?

Vaikinas neatsakė.

– Policija jau važiuoja.

– Tegul jie pasikaria, – atšovė Riksonas. – Viską baigsiu iki jiems atvykstant.

Viską baigs?

„Nurimk, – paliepiu sau, – stenkis laimėti laiko.“

– Dabar, kai atskleidžiau tiesą, mane nušausi? Už tai, kad žinau, jog nužudei mano tėtį?

– Harisonas Grėjus nebuvo tavo tėtis.

Žiotelėjau, bet nieko nepasakiau. Probėgšmais prisiminiau Marsę, stovinčią savo priekiniame kieme ir aiškinančią, kad mano tėvas galys būti Henkas Milaras. Nudiegė paširdžius. Nejau Marsė sakė tiesą? Kad aš šešiolika metų nieko nenučiuokiau apie savo šeimą? Įdomu, ar mano tėtis – *tikrasis* – tą žinojo? Harisonas Grėjus. Vyras, kuris mane užaugino ir mylėjo. Ne biologinis tėvas, kuris mane paliko. Ne Henkas Milaras, jis gali keliauti į pragarą, man tai visai nerūpi.

– Tavo tėtis yra nefilimas, vardu Barnabas, – tarė Riksonas. – Dabar jis vadinasi Henku Milaru. Ne.

Apsvaigusi nuo tiesos pasitraukiau į šalį. Sapnas. Lopo sapnas. Tai buvo tikri prisiminimai. Lopas nemelavo. Barnabas – Henkas Milaras – nefilimas.

Ir jis – mano tėvas.

Rodės, kad pasaulis tuoj subyrės į šipulius. Perkratinėjau atminties užkaborius karštligiškai mėgindama prisiminti, kur anksčiau esu girdėjusi Barnabo vardą. Tikrai girdžiu jį ne pirmą kartą. Vardas per daug neįprastas, kad pamirštum. *Barnabas, Barnabas, Barnabas...*

Stengiausi rasti logiškus atsakymus į iškilusius klausimus. Kodėl Riksonas man tai pasakoja? Kodėl žino apie mano biologinį tėvą? Kodėl jam tai rūpi? Ir tada toptelėjo. Kartą, kai paliečiau Lopo randus ir nukeliavau į jo atmintį, išgirdau vaikiną kalbant apie savo vasalą nefilimą Čonsį Langė. Jis kalbėjo apie Riksono vasalą Barnabą...

– Ne, – nevalingai sušnibždėjau.

– Taip.

Norėjau pabėgti, bet kojos neklausė.

– Kai tavo mama pastojo nuo Henko, jis jau buvo girdėjęs pakankamai gandų apie Enocho knygą ir būgštavo, kad aš imsiu ieškoti kūdikio, ypač jei gims mergaitė. Jis turėjo tik vieną išeitį – ją paslėpti. *Tave*. Kai Henkas papasakojo savo bičiuliui Harisonui Grėjui, kad tavo mama pateko į bėdą, Harisonas sutiko ją vesti ir apsimesti, jog vaikas jo.

Ne, ne, ne.

– Tačiau aš esu Čonsio palikuonė. Iš tėvo pusės. Tai yra Harisono Grėjaus pusės. Ant riešo turiu tai patvirtinančią žymę.

– Taip, turi. Prieš daugelį šimtmečių Čonsis smaginosi su naivia kaimo mergele. Jai gimė sūnus. Amžių amžius niekas nesidomėjo nei berniuku, nei jo sūnumis, nei sūnų sūnumis, kol vienas jų ne santuokoje permiegojo su moterimi. Kilnų savo protėvio nefilimo, Langė hercogo, kraują jis perdavė kitai giminės linijai. Iš šios giminės kilęs Barnabas, arba Henkas, kuriam dabar, matyt, šitaip vadintis labiau patinka.

Riksonas nekantriai mostelėjo ranka, kad pati suskaičiuočiau, kiek bus dukart du. Tą aš jau supratau.

– Sakai, jog ir Harisonas, ir Henkas turi Čonsio nefilimų kraujo? – pasitikslinau.

Henkas, grynakraujis pirmos kartos nefilimas, yra nemirtingas, o mano tėtis, kurio nefilimų kraujas, kaip ir manasis, per šimtmečius buvo atskiestas, – mirtingas. Henkas, vyras, kurį aš menkai pažįstu, o gerbiu dar mažiau, gyvens amžinai.

O mano tėtis mirė.

– Taip, mieloji.

– Nevadink manęs mieląja.

– Labiau patiktų, jei vadinčiau angelu?

Riksonas iš manęs tyčiojosi. Žaidė, nes žinojo mane nuginklavęs. Visa tai jau buvau patyrusi ir žinojau, kas bus toliau. Henkas Milaras yra mano biologinis tėvas ir Riksono vasalas nefilimas. Riksonas mane paaukos, kad nužudytų Henką Milarą ir įgytų žmogaus kūną.

– Ar galiu užduoti kelis klausimus prieš mirtį? – paklausiau beveik įžūliai, nors iš tiesų buvau išsigandusi.

Riksonas gūžtelėjo pečiais.

– Prašom.

– Maniau, kad tik grynakraujis pirmos kartos nefilimas gali prisiiekti ištikimybę. Jei Henkas priklauso pirmai kartai, vienas jo tėvų turėjo būti žmogus, kitas – nusidėjęs angelas. Tačiau Henko tėvas nebuvo nusidėjęs angelas, o vienas Čonsio palikuonių.

– Pamišai, kad vyrai gali turėti meilės nuotykių su puolusiomis angelėmis.

Papurčiau galvą.

– Puolę angelai neturi žmogaus kūno. Angelės negali gimdyti. Tai man aiškino Lopas.

– Tačiau puolusi angelė, įsikūnijusi į žmogų, per chešvaną gali pastoti. Moteriai kūdikis gali gimti gerokai vėliau, bet bus užterštas, nes pastojusi buvo nusidėjusi angelė.

– Kaip šlykštu.

Riksonas vos šyptelėjo puse lūpų.

– Sutinku.

– Atleisk už mirtingosios smalsumą. Ar mane paaukojęs tiesiog tapsi žmogumi, ar visam laikui užvaldysi kito žmogaus kūną?

– Tapsiu žmogumi, – atsakė Riksonas kreivai vyptelėdamas. – Tad jei nuspręsi man vaidentis prisikėlusį iš kapo, žinok, kad turi ieškoti to paties dailaus veido.

– Lopas gali pasirodyti bet kurią akimirką ir tave sustabdyti, – pareiškiau stengdamasi atrodyti tvirta, nors virpėjau visu kūnu.

Riksono akys svaidė patyčias.

– Savo veiksmus suplanavau, tačiau tikiuosi, jog man pavyko tarp judviejų labai giliai įvartyti pleištą. Kai tu su juo išsiskyrei, reikalai pajudėjo – net ir aš nebūčiau numatęs geriau. Jūs nuolat kivirčijotės, tu Lopui pavyduliavai Marsės, o dar Lopo atvirukas, kurį prisodrinau narkotikais, kad pasėčiau dar vieną nepasitikėjimo sėklą. Pavogiau iš Barnabo žiedą ir pasirūpinau, kad tau jis būtų įteiktas kepyklėlėje, nė kiek neabejojau, kad į Lopą nesikreipsi pagalbos. Negi paminsi išdidumą ir prašysi, kad jis padėtų? Ypač kai pamanei, kad Lopas susidėjo su Marse? Jokių šansų. Paklaususi, ar Lopas – Juodoji Ranka, įdavei man dar vieną kozirį. Aš patvirtinau, kad jis – Juodoji Ranka, ir pateikiau nesugriaunamų įkalčių. Tada per mūsų pokalbį pasinaudojau proga pasakyti, kad vienas nefilimo Barnabo konspiracinių butų yra Lopo, puikiai žinodamas, kad lįsi ten pašniukštinėti ir tikriausiai rasi Juodosios Rankos daiktų. Tą vakarą ne Lopas, o aš atsisakiau važiuoti į kiną. Nenorėjau kiūtoti kino teatre, nes žinojau, kad eisi į tą butą. Turėjau tave pasekti. Kai tu buvai viduje, padėjau dinamito tikėdamasis, kad pavyks tave paaukoti, bet tu ištrūkai.

– Esu sužavėta, Riksonai. Bomba. Kaip išradinga. Kodėl paprasčiausiai nesuvarei kulkos man į tarpuakį kurią nors naktį įsibrovęs į miegamąjį?

Riksonas skėstelėjo rankomis.

– Man ši akimirka labai svarbi, Nora. Ar gali mane kaltinti, jei trokštu šiokio tokio įmantrumo? Mėginau apsimesti Harisono šmėkla – kaip būtų fantastiška pasiūsti tave į kapą manančią, kad žuvai nuo tikro tėvo rankos, bet tu manim nepasitikėdavai. Vis pasprukdavai.

Riksonas susiraukė.

– Tu – psichopatas.

– Man labiau prie širdies žodis „kūrybingas“.

– Ką dar man pamelavai? Paplūdimyje pasakei, kad Lopas vis dar yra mano angelas sargas...

– Norėdamas tau sukelti apgaulingą saugumo pojūtį? Taip.

– O kraujo priesaika?

– Akimirksniu sugalvotas melas. Kad būtų įdomiau.

– Vadinasi, visos tavo ligšiolinės kalbos buvo netiesa?

– Išskyrus tai, kad tave norima paaukoti. Tada kalbėjau visiškai rimtai. Pakaks pliurpti. Imkimės darbo.

Pistoletu Riksonas pastūmė mane į siaubo kambario gilumą. Šiurkščiai bakstelėta praradau pusiausvyrą, ir, kad išsilaikyčiau ant kojų, žengiau žingsnį į šalį ir atsidūriau ant aukštyrų žemyn siūbuojančių grindų. Pajutau, kaip Riksonas čiumpa man už riešo, kad nepargriūčiau, bet tada jo ranka nuslydo manąja. Išgirdau, kaip dusliai trinkelėdamas jo kūnas susmunka ant grindų. Regis, garsas

sklido tiesiai iš apačios. Smėstėlėjo mintis, kad Riksonas papuolė į spąstus, kurių, kalbama, siaubo kambaryje apstu, bet negaišau laiko savo prielaidai tikrinti.

Strimgalviais puoliau atgal ieškodama klouno galvos. Priešais mane išdygo žmogysta. Viršuje mirktelėjęs prožektorius apšvietė kruviną kirvį, įstrigusį barzdoto pirato galvoje. Piratas geidulingai pašnairavo į mane, paskui jo akys sulindo atgal į galvą, ir šviesa užgeso.

Kelis kartus trūkčiojamai įkvėpiau įtikinėdama save, kad visa tai tik atrakcionas, bet nepajėgiau tvirtai laikytis ant kojų, nes grindys girgždėdamos siūbavo. Parklupusi šliaužiau delnais jausdama purvą bei žvyrą, stengdamasi nulaikyti galvą, kuri, regis, siūbavo kartu su grindimis. Bandžiau nušliaužti užtektinai toli nuo pakliuvusio į spąstus Riksono.

– Nora! – sulojo man už nugaros Riksonas.

Atsistojau remdamasi į sienas, bet jos buvo gličios ir mano delnai sušlapo. Viršuje nugriaudėjo juokas, palengva virstantis kikenimu. Papurčiau delnus, kad nusikratyčiau glitėsius. Paskui žengiau į aklina tamsą. Pasiklydau. *Pasiklydau, pasiklydau, pasiklydau.*

Pabėgėjau į priekį, apsigrėžiau ir prisimerkusi pažvelgiau į tolėliau spingsinčią oranžinę šviesą. Tai buvo ne klouno galva, bet šviesa traukė mane tarsi naktinę peteliškę. Pribėgusi prie žibinto, pamačiau blausiai, heloviniškai apšviestą užrašą: PRAŽŪTINGAS TUNELIS. Atsidūriau valčių doke. Kanale viena prie kitos plūduriavo plastikinės valtelės.

Už savęs išgirdau ataidint žingsnius. Nesvarstydamą įlipau į artimiausią valtelę. Vos tik spėjau atgauti pusiausvyrą, ji šovė į priekį. Drėbiausi ant medinio skersinio, atstojančio suolą. Valtys plaukė viena paskui kitą, tarškėjo apačioje nutiesti bėgiai, kreipiantys laivelius į priekyje žiojintį tunelį. Atsivėrė ant vyrių kabančios durys, kokios būna saliūnuose, ir mano valtį prarijo tunelis.

Apgraibomis nusigavau į priekį, perlipau saugos rėmą ir užsiropščiau ant valtelės pirmagalio. Viena ranka įsikibusi į kraštą kita mėginau pasiekti priekyje plaukiančią valtį. Trūko vos kelių centimetrų. Teks šokti. Nuslinkau valtės nosimi kaip įmanydama toliau. Sulenkiau kojas ir slysdama užšokau ant priekyje plaukiančios valtės galo.

Akimirką atsipalaidavusi kibau į darbą. Dar kartą užsiropščiau ant valtės pirmagalio ketindama šokinėti nuo vieno laivelio ant kito, kol atsidursiu pirmajame. Riksonas už mane stipresnis, greitesnis ir ginkluotas. Vienintelė viltis išlikti gyvai – be paliovos judėti ir laimėti laiko, kol persekiotojas pasivys.

Buvau pasirengusi šokti, kai suriaumojo sirena, virš galvos staiga įsižiebė akinanti raudonų šviesų iliuminacija ir į mane atsitrenkė nuo tunelio lubų nukritę griaučiai. Praradusi atramą po kojomis pajutau, kaip svaigsta galva, ir išvirtau iš valtės. Ledinis vanduo prasisunkė pro drabužius ir apsėmė mane virš galvos. Pasiekusi kojomis dugną iškišau galvą iš vandens ir nubridau iki savo valtelės. Nuo šalčio kalendama dantimis įsikibau į saugos strypą ir prisitraukusi įsiropščiau vidun.

Tunelyje nuaidėjo keli garsūs šūviai, viena kulka prazvimbė pro pat ausį. Parkritusi ant valtės dugno išgirdau Riksono juoką už kelių laivelių nuo savęs.

– Tuoį tave nutversiu! – šaukė jis.

Virš galvos vėl nušvito prožektoriai, jų blyksniuose išvydau manęs link per valtį šuoliuojantį Riksoną.

Tolumoje pasigirdo negarsus ūžesys. Pajutau tuštumą paširdžiuose. Pamiršusi Riksoną su nerimu

žvelgiau į ore pasklidusius vandens purslus. Širdis akimirką sustojo, paskui ėmė daužytis kaip pašėlusi.

Įsikibusi į metalinį strypą pasirengiau kristi. Valties pirmagalys pakilo aukštyn ir staiga nėrė pro krioklį žemyn. Valtis təkstelėjo iš abiejų pusių sukeldama purslus. Jei nebūčiau buvusi kiaurai peršlapusi ir nekalenusi dantimis, vanduo gal ir nebūtų atrodęs šaltas. Nusišluosčiusi akis pamačiau dešinėje tunelio sienoje iškirstą nedidelę įrengimų priežiūros platformą. Ir duris su užrašu: **ATSARGIAI! AUKŠTA ĮTAMPA.**

Atsigrėžiau į krioklį. Riksono valtis dar nebuvo nusileidusi, tad turėdama vos kelių sekundžių pranašumą nusprendžiau rizikuoti. Peršokusi per bortą kaip įmanydama sparčiau nubridau iki platformos, užsiropščiau ant jos ir paklibinau duris. Jas atvėrus išgirdau garsų mechanizmų ir šimtų besisukančių krumpliaračių tarškėjimą bei šnypštimą. Rodos, radau siaubo kambario mechaninę širdį ir įėjimą į tunelius.

Šmurkstelėjau vidun palikdama tik siaurą durų plyšelį.

Priglaudusi prie jo akį stebėjau, kaip nuo krioklio nukrinta kita valtis. Joje buvo Riksonas. Palinkęs virš metalinio strypo vaikiną tyrinėjo vandenį. Ar jis matė, kaip iššokau? Ar manęs ieško vandenyje? Riksono valtis toliau keliavo bėgiais, o jis pats perlipo per bortą ir įbrido į vandenį. Delnais prilaidydamas šlapius plaukus, kad šie nekristų ant veido, jis kažko ieškojo drumzliname vandenyje. Tik dabar suvokiau, kad vaikino rankos tuščios. Jis ieško ne manęs – krisdamas išmetė pistoletą ir dabar nori jį rasti.

Tunelis buvo tamsus, tad nemaniau, kad Riksonas mato kanalo dugną. Vadinasi, pistoleto jis turės ieškoti apgraiбомis. Tai užtruks. Žinoma, man reikia ne tik laiko, bet ir nepaprastos sėkmės. Policija jau turbūt šukuoja parką, tačiau ar laiku susiprotės manęs ieškoti siaubo kambario požemiuose?

Tyliai uždariau duris tuščiai vildamasi viduje rasti spyną. Staiga kilo noras pamėginti ištrūkti iš tunelio anksčiau už Riksoną, o ne sukti atgal ieškant kur pasislėpti. Jei Riksonas atsiras įrengimų priežiūros salėje, atsidursiu spąstuose.

Kairėje, už elektros skydinės, išgirdau šnopusiant.

Apsigrėžiau ir įsispitrėjau į tamsą.

– Kas čia?

– O kaip manai?

Sumirksėjau pamačiusi šešėlį.

– Skotas? – paklausiau žengdama atatupsta.

– Pasiklydau tuneliuose. Radau duris ir įlindau čia.

– Ar vis dar kraujuoji?

– Taip. Keista, kad dar visiškai nenukraujavau.

Vaikinas kalbėjo trūkčiojamai, ir aš supratau, kad jis nusilpęs.

– Tau reikia gydytojo.

Pasigirdo išsekusio žmogaus juokas.

– Man reikia žiedo.

Nesupratau, ar Skotas rimtai jo reikalauja. Nuilsęs, kamuojamas skausmo jis nepajėgs ištempti manęs iš čia kaip įkaitės. Pašautas Skotas neteko jėgų, bet vis dėlto yra nefilimas, todėl išgyvens.

Veikdami kartu mes galbūt iš čia ištrūktume. Tačiau kad įtikinčiau Skotą padėti man išsigelbėti nuo Riksono, turėjau įgyti jo pasitikėjimą.

Priėjusi prie elektros skydinės atsiklaupiau šalia Skoto. Viena ranka jis laikė užspaudęs šoną truputį žemiau krūtinės ląstos, kad sustabdytų kraujavimą. Veidas buvo išbalęs kaip drobė, o blausus žvilgsnis patvirtino, ką ir taip žinojau: jis labai kenčia.

– Netikiu, kad naudosis žiedą naujiems nariams verbuoti, – tyliai pasakiau. – Juk neketini kitų jėga versti stoti į draugiją.

Skotas pritariamai papurtė galvą.

– Turiu tau kai ką pasakyti. Atmeni, kaip pasakojau, kad dirbau tą vakarą, kai buvo nušautas tavo tėtis?

Miglotai prisiminiau Skotą pasakojus, kad buvo darbe, kai jam paskambino ir pranešė, jog mano tėtis nužudytas.

– Kur lenki? – neryžtingai paklausiau.

– Tuo metu dirbau iki vėlumos veikiančioje parduotuvėlėje „Greitukas“, vos už kelių kvartalų nuo tos vietos, kur įvyko žmogžudystė. – Vaikinas nutilo tarsi laukdamas, kad padarysiu pribloškiančią išvadą. – Tą vakarą turėjau sekti tavo tėtį. Man įsakė Juodoji Ranka. Jis aiškino, kad tavo tėtis vyksta į susitikimą, o aš turiu pasirūpinti jo saugumu.

– Ką nori pasakyti? – paklausiau perdžiūvusiu balsu.

– Aš jo nesečiau. – Skotas palenkė galvą ir užsidengė delnais. – Norėjau parodyti Juodajai Rankai, kad nepaklūstu jo įsakymams, kad nepriklausysiu draugijai. Todėl likau darbe. Neišėjau iš parduotuvėlės. Nesečiau paskui tavo tėtį. Ir jis žuvo. Per mane.

Nuslinkau nugara palei sieną ir atsisėdau greta Skoto. Atėmė žadą. Neradau tinkamų žodžių.

– Tu manęs nekenti, tiesa? – paklausė vaikas.

– Ne tu nužudei mano tėtį, – sumišusi atsakiau. – Tu nekaltas.

– Žinojau, kad tavo tėčiui gresia pavojus, antraip kodėl Juodoji Ranka būtų norėjęs pasirūpinti jo saugumu? Turėjau eiti. Jei būčiau paklusęs, tavo tėtis būtų gyvas.

– Praeities nepakeisi, – sušnibždėjau stengdamasi nekaltinti Skoto. Man reikia jo pagalbos. Kartu mudviem gal pavyks ištrūkti. Turiu užgniaužti neapykantą. Turiu eiti su juo išvien. Privalau pasikliauti Skotu, o Skotas manim.

– Tegu tai jau praeitis, bet vis tiek negaliu lengvai pamiršti. Prabėgus mažiau nei valandai nuo mano apsisprendimo, paskambino mano tėvas ir pranešė liūdną žinią.

Nenoromis tyliai sudejavau.

– Tada Juodoji Ranka atėjo į parduotuvėlę. Jis buvo su kauke, bet pažinau iš balso. – Skotas nusipurtė. – Niekada nepamiršiu to balso. Juodoji Ranka padavė man pistoletą ir liepė jį pradanginti. Pasakė norįs, kad policija praneštų, jog tavo tėtis žuvo nekaltas ir beginklis. Jis stengėsi apsaugoti tavo šeimą nuo kančių sužinojus, kas iš tiesų nutiko tą vakarą. Juodoji Ranka stengėsi nuslėpti, jog tavo tėtis buvo susidėjęs su nusikaltėliais. Norėjo, kad visa tai atrodytų kaip atsitiktinis užpuolimas. – Turėjau pistoletą įmesti į upę, bet pasilikau. Norėjau išstoti iš draugijos. Man atrodė, kad vienintelis būdas tą padaryti – turėti įkalčių, leidžiančių šantažuoti Juodąją Ranką. Todėl ir pasilikau ginklą. Kai su mama persikėlėme gyventi čia, palikau Juodajai Rankai žinutę. Pespėjau, kad jei jis atvyks į

Koldvoterį manęs ieškoti, pasirūpinsiu, jog Harisono Grėjaus pistoletas patektų į policijos rankas. Visam pasauliui pagarsinsiu, jog Grėjus buvo Juodosios Rankos sėbras. Prisiečiau suteršti tavo tėčio vardą tiek kartų, kiek prireiks, jei susigražinsiu ankstesnį gyvenimą. Pistoletą vis dar turiu. – Skotas atgniaužė delnus, ir ginklas barškėdamas nukrito ant cemento. – Vis dar jį turiu.

Mane nutvilkė stiprus skausmas.

– Man buvo labai sunku sukiotis netoli tavęs, – toliau dėstė Skotas trūkčiojamai. – Norėjau, kad manęs nekęstum. O Dieve, kaip aš nekenčiau savęs. Kaskart tave išvydęs pajėgdavau galvoti tik apie tai, kad pabūgau. Kad galėjau išgelbėti tavo tėčiui gyvybę. Atleisk, – baigė jis lūžinėjančiu balsu.

– Viskas gerai, – raminau ir save, ir Skotą. – Viskas bus gerai.

Tačiau mano žodžiai nuskambėjo kaip juodžiausias melas.

Skotas pakėlė pistoletą ir ėmė jį grabinėti. Nespėjau atsitokėti, kai vaikiną prisikišo ginklą prie smilkinio.

– Nenusipelniau toliau gyventi, – pareiškė jis.

Pajutau, kaip stingsta širdis.

– Skotai... – tariau.

– Šitaip turiu pasielgti dėl tavo šeimos. Negaliu tau pažvelgti į akis. Nekenčiu savęs.

Jo pirštas slydo gaiduko link.

Svarstyti nebeliko kada.

– Ne tu nužudei mano tėtį, – pasakiau. – Tai padarė Riksonas – Vi vaikiną. Jis – nusidėjęs angelas. Visa tai tikra. Tu – nefilimas, Skotai. Tau nepavyks nusižudyti. Tik ne šitaip. Esi nemirtingas. Niekada nemirsi. Jei nori išpirkti kaltę, kurią jauti dėl mano tėčio mirties, padėk man iš čia ištrūkti. Kitapus durų yra Riksonas, jis ketina mane nužudyti. Jei tu padėsi, gal pavyks ištrūkti gyvai.

Skotas spoksojo į mane tylėdamas. Prasivėrė durys ir ant slenksčio išdygo Riksonas. Jis nusibraukė plaukus nuo kaktos ir ėmė dairytis ankštoje patalpoje. Savisaugos genama prisiglaudžiau prie Skoto.

Riksono žvilgsnis lakstė nuo Skoto prie manęs.

– Kad galėtum susidoroti su ja, tau teks pirmiausia įveikti mane, – perspėjo Skotas dėdamas ant manęs kairę ranką ir užstodamas savo kūnu. Jo kvėpavimas padažnėjo.

– Be jokio vargo, – atkirto Riksonas ir kelis kartus šovė į Skotą. Šis susmuko ant manęs.

Ašaros riedėjo mano skruostais.

– Liaukis, – sušnibždėjau.

– Neverk, mieloji. Jis nemirė. Nesigraužk – atsipeikėjęs Skotas kentės baisų skausmą, tačiau tiek kainuoja galimybė turėti kūną. Kelkis ir ateik čia.

– Atsikrušk, – nusikeikiau nesuvokdama, kur radau tiek drąsos, tačiau neketinau nuolankiai paklusti kaip avelė. – Tu nužudei mano tėtį. Jei nori manęs, ateik ir pasiimk.

Riksonas nykščiu persibraukė lūpas.

– Nesuprantu, kodėl taip pyksti. Juk Harisonas nebuvo tavo tėtis.

– Tu nužudei mano tėtį, – pakartojau žiūrėdama Riksonui į akis su tokiu įniršiu, kuris, atrodo, tuoj sudraskys mane pačią.

– Harisonas Grėjus pats kaltas. Jam nereikėjo kištis.

– Jis stengėsi išgelbėti kito žmogaus gyvybę!

– Žmogaus? – prunkštelėjo Riksonas iki alkūnių pasiraitodamas šlapias rankoves. – Nevadinčiau

Henko Milaro žmogumi. Jis – nefilimas. Labiau vadintinas žvėrimi.

Nusijuokiau, tikrai nusijuokiau, bet juokas įstrigo gerklėje, dusino.

– Žinai ką? Man tavęs beveik gaila.

– Keista, bet aš tą patį norėjau pasakyti apie tave.

– Dabar ketini nužudyti mane, tiesa?

Tikėjausi, kad giliai širdyje pajusiu dar didesnę baimę, tačiau bijoti nebeturėjau jėgų. Apėmė stingdanti ramuma. Laikas nei sulėtėjo, nei ėmė bėgti sparčiau. Jis žvelgė man į akis toks pat šaltas ir bejausmis, kaip ir Riksono į mane nukreiptas pistoletas.

– Ne nužudyti, o paaukoti, – kreivai šyptelėjo Riksonas. – Tai didžiulis skirtumas.

Norėjau bėgti, bet tuo metu nuaidėjo kurtinantis šūvis, ir nematoma jėga nubloškė mane prie sienos. Kūną nutvilkė aštrus skausmas, rėkiau, bet buvo jau per vėlu. Mane dusino nematoma marška. Bejėgiškai ją tampydama dar spėjau pamatyti priešais akis plaukiant besišypsantį Riksono veidą. Plaučiai taip išsiplėtė, jog, rodės, tuoj sprogs, ir kaip tik tą akimirką krūtinė suglebo. Pro Riksono petį pamačiau tarpduryje išdygstantį Lopą.

Mėginau sušukti, bet baisus noras įkvėpti oro staiga dingo.

Viskas buvo baigta.

25 SKYRIUS

– Nora?

Pamėginau atsimerkti ir nors smegenys perdavė šį įsakymą, kūnas nepakluso. Aplink buvo girdėti neaiškūs balsai. Pasąmonėje supratau, kad naktis šilta, bet mane pylė šaltas prakaitas. Be to, pajutau kraują.

Savo kraują.

– Tau viskas gerai, – ramino detektyvas Basas, kai surikau dusliu balsu. – Niekur nuo tavęs nesitrauksiu. Nenutolk, Nora. Viskas bus gerai.

Pamėginau linktelėti, bet vis dar jaučiausi taip, tarsi egzistuočiau šalia savo kūno.

– Paramedikai tave veža į skubios pagalbos skyrių. Guli ant neštuvų. Mes jau išvykstam iš Delfų parko.

Kelios karštos ašaros nuriedėjo skruostais, ir aš sumirksėjusi praplėšiau akis.

– Riksonas, – lyg ne savo liežuvio išlemenau, – kur Riksonas?

Detektyvas Basas sučiaupė lūpas.

– Ššš. Nekalbėk. Kulka tau pataikė į ranką. Sužeistas tik raumuo. Tau tikrai pasisekė. Pasveiksi.

– Kur Skotas? – paklausiau tik dabar prisiminusi. Mėginau pasikelti, bet buvau pririšta diržais. – Ar ištraukėte Skotą?

– Skotas buvo su tavimi?

– Už elektros skydinės. Jis sužeistas. Riksonas ir jį pašovė.

Detektyvas Basas pakvietė uniformotą pareigūną, stovintį prie greitosios pagalbos automobilio. Policininkas atžingsniavo prie mūsų.

– Klausau, detektyve.

– Ji sako, kad Skotas Parnelis buvo mechanizmų salėje.

Pareigūnas papurtė galvą.

– Mes apieškojome salę. Ten nieko nebuvo.

– Tai apieškokite dar kartą! – paliepė Basas mostelėdamas ranka parko vartų link. Tada atsigręžė į mane. – Kas, po velnių, tas Riksonas?

Riksonas. Jei policija mechanizmų salėje nieko nerado, vadinasi, Riksonas pabėgo. Jis trinasi kur nors čia ir galbūt iš tolo mus stebi – laukia, kol vėl gaus progą mane užpulti. Sugriebiau detektyvą Basą už rankos.

– Nepalikite manęs vienos.

– Niekas tavęs nepaliks. Ką gali papasakoti apie Riksoną?

Ratukiniai neštuvai nudardėjo per stovėjimo aikštelę, ir paramedikai pro galines duris įkėlė mane į greitosios pagalbos automobilį. Detektyvas Basas įlipo vidun ir atsisėdo šalia. Aš į tai beveik

neatreipiau dėmesio, nes galvojau apie kitką. Reikia pakalbėti su Lopu. Turiu jam pasakyti, kad Riksonas...

– Kaip jis atrodo?

Detektyvas Basas prižadino mane iš apmąstymų.

– Jis čia buvo. Vakar vakare. Tai jis surišo Skotą sunkvežimiuko kėbule.

– *Tas* vyrukas šovė į tave? – Detektyvas Basas čiupo radijo siųstuvo mikrofoną. – Įtariamasis vardu Riksonas. Aukštas, lieknas, tamsiais plaukais. Vanago nosimi. Amžius – maždaug dvidešimt metų.

– Kaip mane radote?

Mintimis palengva grįžau atgal, prisiminiau mačiusi mechanizmų salės tarpduryje Lopą. Tai truko tik akimirka, tačiau Lopas tikrai ten stovėjo. Buvau tuo tikra. Kur jis dabar? Kur Riksonas?

– Gavome anoniminių skambučių. Skambinusysis pranešė, kad tave rasiu mechanizmų salėje, Pražūtingojo tunelio dugne. Skambėjo nelabai įtikinamai, bet negalėjau nekreipti dėmesio į šį pranešimą. Be to, informatorius pareiškė pasirūpinsias žmogumi, kuris į tave šovė. Maniau, jis kalba apie Skotą, bet tu sakai, kad tai padarė Riksonas. Gal papasakosi, kas čia dedasi? Pradėkime nuo vyro, kuris tave užpuolė. Kur galėčiau jį rasti?

Po kelių valandų detektyvas Basas lėtai privažiavo prie kaimiško namo. Jau brėško, ir languose atspindėjo bežvaigždis dangus. Sutvarstyta buvau išleista iš skubios pagalbos skyriaus. Gydytojas telefonu pasikalbėjo su mano mama, aš atsisakiau. Žinojau, kad vis tiek teks su ja išsiaiškinti, tik ne ligoninėje, todėl papurčiau galvą, kai slaugytoja atkišo man telefono ragelį.

Daviau parodymus policijai. Beveik neabejojau, kad detektyvas Basas nusprendė, jog klejodama mechanizmų salėje mačiau Skotą. Jis tikriausiai pagalvojo, kad slepiu informaciją apie Riksoną. Basas neklydo, tačiau net jei būčiau detektyvui viską išklėjusi, Riksono jis nebūtų radęs. Tačiau Lopas turėjo aiškų planą – ar bent jau leido suprasti turįs. Deja, nieko daugiau apie tai nežinau. Išvykusi iš Delfų parko spurdančia širdimi spėlioju, kur yra Lopas ir kas atsitiko, kai netekau sąmonės.

Išlipus iš automobilio, detektyvas Basas palydėjo mane iki durų.

– Dar kartą ačiū, – padėkojau, – už viską.

– Paskambink, jei manęs prireiks.

Įėjusi įžiebiau šviesas. Vonioje nusimečiau drabužius, tačiauėjosi lėtai, nes kairės rankos dilbis buvo sutvarstytas. Persismelkusius baime ir panika drabužius palikau gulėti ant grindų. Apvyniojusi tvarsčius plastikine plėvele nėriau į dušo garus.

Stovint po karšto vandens čiurkšlėmis galvoje šmėsčiojo šio vakaro vaizdai. Įtikinėjau save, kad vanduo viską nuplaus ir mano kančios nutekės kartu su juo. Viskas baigta. Tikrai baigta. Tačiau vienas dalykas nedavė ramybės. Juodoji Ranka.

Jei Juodoji Ranka – ne Lopas, tai kas? Ir kodėl Riksonas, nusidėjęs angelas, tiek daug apie jį žino?

Po dvidešimties minučių nusišluosčiau rankšluosčiu ir ėmiau klausytis balso pašto pranešimų. Vienas skambutis buvo iš „Enzo“ užkandinės – teiravosi, ar galėčiau dirbti šiandien vakare. Įtūžusi Vi

klausė, kur esu. Policininkai išvijo ją iš automobilių stovėjimo aikštelės ir uždarė pramogų parką, prieš tai patikinę, kad aš esu saugi, ir mandagiai paprašę draugės važiuoti namo ir niekur neikišti nosies. Savo žinutę Vi baigė grasinimu: „Jei praradau progą būti tikrai svarbių įvykių liudytoja, labai supyksiu!“

Trečias skambinusysis neprisistatė, bet aš iškart atpažinau Skoto balsą. „Jei policijai praneši apie šį skambutį, mano ir pėdos jau bus ataususios. Tiesiog noriu dar kartą atsiprašyti. – Skotas nutilo, ir aš supratau, kad jis šypsosi. – Žinau, jog nerimauji dėl manęs, todėl pasakysiu, kad žaizdos gyja ir netrukus būsiu sveikas kaip ridikas. Ačiū, kad paaiškinau apie mano, hmm, sveikatą.“

Su palengvėjimu šypstelėjau. Vienas rūpestis atkrito. Skotas sveiksta.

„Buvo malonu tave pažinti, Nora Grei. Kas žino, gal dar kada nors apie mane išgirsi. Gal mūsų keliai ateityje susikirs. – Jis patylėjo. – Beje, pardaviau mustangą. Per daug krinta į akis. Labai nedžiūgauk, tačiau ir tau kai ką nupirkau už netikėtai atsiradusius pinigus. Girdėjau, esi nusižiūrėjusi folksvageną. Savininkė tau ją rytoj atvairuos. Sumokėjau už pilną kuro baką, kad tikrai atvažiuotų.“

Išklausiusi žinutę aš vis dar spoksojau į telefoną. Folksvagenas? *Man?* Iš džiaugsmo ir gluminančios nuostabos apsvaigau. Automobilis. Skotas man nupirko automobilį. Atsilygindama ištyriniau pranešimą ir sunaikinau įrodymą, kad vaikinai skambino. Jei policija ir suseks Skotą, aš būsiu niekuo dėta. Tačiau vargu ar pavyks ją rasti.

Paskambinau mamai. Neketinau ilgiau atidėlioti pokalbio. Šiąnakt vos nežuvau. Pakeisiu savo gyvenimą, viską ištrinsiu ir pradėsiu iš naujo. Padarysiu tai nedelsdama. Belpa tik paskambinti.

– Nora? – kupinu išgąščio balsu atsiliepė ji. – Detektyvas man paskambino. Jau važiuoju namo. Kaip tu? Pasakyk, kad tau nieko blogo neatsitiko!

Trūkčiojamai įkvėpiau.

– Dabar man viskas gerai.

– Ak, kūdiki. Labai tave myliu. Tu juk žinai, tiesa? – sukūtkčiojo mama.

– Žinau visą tiesą.

Tyla.

– Žinau, kas įvyko prieš šešiolika metų, – patikslinau.

– Apie ką kalbi? Aš jau prie pat namų. Vis dar nesiliauju drebėti baigusi pokalbį su detektyvu. Esu visiškai sugniuždyta. Ar policija žino, kas tas Riksonas? Ko jis iš tavęs norėjo? Nesuprantu, kaip galėjai į visa tai įsipainioti.

– Kodėl man nepapasakojai? – sušnibždėjau jausdama, kaip akyse tvenkiasi ašaros.

– Kūdiki?

– *Nora.* – *Aš jau ne mažytė.* – Visus tuos metus tu man melavai. Kai supykdavau ant Marsės. Kai mudvi šaipydavomės iš Milarų, kad jie kvaili, turtingi ir netaktiški... – man užlūžo balsas.

Neseniai kunkuliavau pykčiu, bet dabar nežinojau, kaip jaustis. Nuliūdusi? Nuvargusi? Sutrikusi? Iš pradžių mano tėvai padarė paslaugą Henkui Milarui, tačiau vėliau, matyt, pamilo vienas kitą... ir mane. Mums gerai klostosi. Buvome laimingi. Tėčio jau nėra, tačiau jis vis tiek apie mane galvoja. Rūpinasi. Jis norėtų, kad padėčiau išsaugoti mūsų šeimą, o ne pabėgčiau nuo mamos.

Aš irgi to noriu.

Įkvėpiau oro.

– Kai grįši, pasikalbėsime apie Henką Milarą.

Mikrobanginėje susišildžiau karšto šokolado ir nusinešiau į lovą. Iš pradžių baiminausi būti viena kaimiškame name, nes Riksonas laisvėje. Paskui nurimau. Kažkodėl nuojauta kuždėjo, kad esu saugi. Stengiausi prisiminti, kas įvyko mechanizmų salėje prieš pat man netenkant sąmonės. Į ją įžengė Lopas...

Ir viskas aptemo. Dėl to mane ėmė apmaudas, nes jaučiau turinti dar šį tą prisiminti. Neapčiuopiamą, bet svarbų dalyką.

Netrukus lioviausi kankintis, ir mano mintys staiga pakrypo netikėta, nerimą keliančia linkme. Mano biologinis tėvas gyvas. Henkas Milaras davė man gyvybę, o paskui išsižadėjo norėdamas apsaugoti. Visiškai nenoriu su juo bendrauti. Net mintis, kad galėčiau į jį kreiptis, skaudino. Šitaip pripažinčiau jį savo tėvu. Man ir taip sunku išsaugoti atmintyje tikrojo tėčio veidą, todėl visai nenorėjau leisti jam išblėsti greičiau, nei tai įvyks savaime. Ne, verčiau tegu Henkas Milaras laikosi toliau nuo manęs. Gal kada nors pakeisiu savo nusistatymą, bet dabar tokia mintis man kėlė siaubą. Vadinasi, turiu slaptą gyvenimą, o jį paviešinus dabartinis visam laikui pasikeistų.

Nors nenorėjau galvoti apie Henką, tačiau vienas dalykas nedavė ramybės. Henkas paslėpė mane dar kūdikį, kad apsaugotų nuo Riksono, nes aš – mergaitė. Tačiau kaip Marsė? Mano sesuo? Jos gyslomis teka tiek pat Henko kraujo, kiek ir manosiomis. Tai kodėl Henkas jos neslėpė? Stengiausi išguiti šią mintį iš galvos, bet atsakymo neradau.

Vos spėjau susirangyti po antklode, kai išgirdau beldžiant į duris. Padėjau puodelį ant naktinio staliuko. Tokiu vėlyvu laiku retai kas pas mane užsuka. Nutapenusi laiptais žemyn pažvelgiau pro durų akutę. Galėjau to ir nedaryti, nes puikiai žinojau, kas stovi už durų. Spurdanti širdis išdavė, kad ten Lopas.

Atidariau duris.

– Tu pasakei detektyvui Basui, kur mane rasti, ir neleidai Riksonui manęs nušauti.

Lopas vertinamai nužvelgė mane tamsiomis akimis. Akimirką jose atsispindėjo įvairūs jausmai: išsekimas, nerimas ir palengvėjimas. Vaikinas kvėpėjo rūdimis, išsivadėjusia cukraus vata ir šaltu vandeniu, tad iškart supratau, kad buvo netoliese, kai detektyvas Basas rado mane siaubo kambario gelmėse. Rūpindamasis mano saugumu Lopas nenuleido nuo manęs akių.

Jis apsvijęs mane rankomis tvirtai prispausdamas prie savęs.

– Maniau, pavėlavau. Baiminausi, kad tu jau negyva.

Įsikibau jam į marškinius ir priglaudžiau galvą prie krūtinės. Nesigėdijau ašarų. Esu saugi, ir Lopas čia. Visa kita nesvarbu.

– Kaip mane radai? – paklausiau.

– Jau kurį laiką įtariau, kad tai Riksonas, – tyliai atsakė Lopas. – Tačiau turėjau įsitikinti.

Pakėliau į jį akis.

– Žinojai, kad Riksonas nori mane nužudyti?

– Vis pastebėdavau ženklų, bet nenorėjau jais tikėti. Juk mudu su Riksonu buvom draugai... – Lopo balsas užlūžo. – Nenorėjau patikėti, kad jis man kenktų. Būdamas tavo angelas sargas jaučiau, jog kažkas kėsinosi tave nužudyti. Nenutuokiau kas, nes žudikas buvo atsargus. Jis apie tai

negalvodavo, todėl negalėjau jo perprasti. Supratau, kad žmogus nepajėgtų taip rūpestingai slėpti savo minčių. Žmogus nežinotų, kad mintimis angelams perduoda įvairiausią informaciją. Kartkartėmis apčiuopdavau įžvalgas. Smulkmenas, verčiančias įdėmiai stebėti Riksoną, nors to ir nenorėjau. Suporavau jį su Vi, kad galėčiau atidžiau sekti. Tačiau stengiausi nesukelti Riksonui įtarimo. Žinojau, kad *vienintelė* priežastis, dėl kurios jis tave nužudytų, – galimybė užvaldyti žmogaus kūną, todėl ėmiau kapstyti Barnabo praeityje. Tada ir sužinojau tiesą. Riksonas buvo mane aplenkęs ir tikriausiai sužinojo, kad tave susekiau, kai pernai užsirašiau į mokyklą. Aš, lygiai kaip ir jis, norėjau tave paaukoti. Riksonas kaip įmanydamas bandė įtikinti mane išmesti iš galvos Enocho knygą ir tavęs nužudyti. Kad galėtų tai padaryti pats.

– Kodėl nepasakei, kad jis mėgina mane nužudyti?

– Negalėjau. Tu mane atleidai kaip savo angelą sargą. Fiziškai *negalėjau* kištis į tavo gyvenimą, kai iškildavo pavojus tavo saugumui. Vos pamėgindavau, arkangelai sutrukdydavo. Tačiau radau būdą juos apeiti. Sužinojau, kad miegodama gali matyti mano prisiminimus. Suteikiau tau žinių, reikalingų suprasti, jog Henkas Milaras yra tavo biologinis tėvas ir nefilimo Riksono vasalas. – Iš nuovargio Lopo lūpų kamputis atvipo. – Nors tu man nuolat trukdei.

Ilgai laikiusi kvapą iš lėto iškvėpiau.

– Kur Riksonas dabar?

– Išgrūdau į pragarą. Jis daugiau nebegrįš.

Susijaudinęs, bet nepiktas Lopus spoksojo tiesiai priešais save. Gal buvo nusivylęs, nes tikėjosi kitokios baigties. Tačiau įtariau, kad giliai širdyje vaikiną kankinasi labiau, nei parodo. Artimiausią draugą ir vienintelį žmogų, kuris per visus išmėginimus būdavo greta, jam teko išgrūsti į amžinąją tamsą.

– Man labai gaila, – sušnibždėjau.

Kurį laiką stovėjome tylėdami ir abu mintyse įsivaizdavome Riksono likimą. Pragarą nebuvau mačiusi, tačiau, vien pagalvojusi apie šią niūrią vietą, sudrebėjau visu kūnu.

Galiausiai Lopus tarė mano mintims:

Nora, nusprendžiau nepaklusti mūsų įstatymams. Kai tik arkangelai apie tai sužinos, ims manęs ieškoti. Buvai teisi – aš be skrupulų laužau taisykles.

Pajutau beprotišką norą išgrūsti Lopą pro duris. Vaikino žodžiai aidėjo mano galvoje. *Nepaklusti?* Arkangelai pirmiausia jo ieškos čia. Ar jis tyčia toks neatsargus?

– Gal išprotėjai? – paklausiau.

– Dėl tavęs.

– Lopai!

– Nesijaudink, turime laiko.

– Iš kur žinai?

Svirduliuodamas jis žengė žingsnį atgal ir prispaudė delną prie širdies.

– Tavo nepatiklumas mane skaudina.

Dar griežčiau pažvelgiau į vaikiną.

– Kada tai padarei? Kada nusprendei maištauti?

Šįvakar. Užsukau įsitikinti, kad esi saugi. Žinojau, jog Riksonas yra Delfų parke, o kai ant tavo

virtuvinės spintelės pamačiau raštelį, kad kaip tik ten išvažiuoju, supratau, kad Riksonas puls. Nutraukiau ryšius su arkangelais ir nusekiau paskui tave. Angele, jei nebūčiau nutraukęs su jais ryšių, nebūčiau galėjęs fiziškai įsikišti. Riksonas būtų nugalėjęs.

– Ačiū, – sušnibždėjau.

Lopas tvirčiau priglaudė mane. Norėjau užsimiršti jo glėbyje, tik jausti jo stiprų, tvirtą kūną, tačiau ramybės nedavė daugybė klausimų.

– Vadinasi, jau nesi Marsės angelas sargas? – paklausiau.

Pajutau, kad Lopas šypsosi.

– Dabar esu privatus rangovas. Aš pasirenku klientus, o ne jie mane.

– Kodėl Henkas slėpė mane, o ne Marsę?

Įsikniaubiau į vaikino marškinius, kad jis nematytų mano akių. Henkas man nerūpi. Visiškai. Jis man niekas, tačiau slaptoje širdies kertelėje troškau, kad Henkas mylėtų mane taip pat kaip Marsę. Juk aš irgi jo duktė. Tačiau jis pasirinko Marsę, o ne mane. Manimi atsikratė ir liko su ja.

– Nežinau. – Tyloje girdėjau Lopą kvėpuojant. – Marsė neturi tokios žymės kaip tavo. Henkas turi, ją turėjo ir Čonsis. Kažin ar tai atsitiktinis sutapimas, angele.

Mano žvilgsnis nuklydo į dešinę riešą, į tamsų ruožą, kurį žmonės dažnai klaidingai palaikydavo randu. Visada maniau, kad tokią įgimtą žymę turiu tik aš. Kol nesutikau Čonsio. O dabar ir Henko. Turbūt ši įgimta žymė kur kas svarbesnė nei biologinis ryšys su Čonsių gimine, ir ši mintis mane baugino.

– Su manim esi saugi, – šnibždėjo Lopas mane glamonėdamas.

Neiškentusi paklausiau:

– Ką dabar darysime?

– Būsim drauge.

Vaikinas klausiamai kilstelėjo antakius ir sukryžiuo pirštus, tarsi melstų sėkmės.

– Mes labai dažnai kivirčijamės.

– Ir dažnai taikomės. – Lopas įdėjo man į delną tėčio žiedą ir sugniaužė pirštus. Tada pabučiavo krumplius. – Norėjau gražinti anksčiau, bet jis buvo nebaigtas.

Atgniaužiau delną, ir Lopas paėmė žiedą. Vidinėje pusėje buvo išgraviruota ta pati širdis, bet dabar abipus jos išraižyti du vardai: NORA ir DŽEVAS.

Pakėliau į jį akis.

– Dževas? Ar tai tavo tikrasis vardas?

– Jau seniai niekas manęs taip nevadina.

Jis perbraukė pirštu man lūpą tiriamai nužvelgdamas juodomis švelniomis akimis.

Užliejo karštas ir nenumaldomas geismas.

Matyt, Lopas irgi jį pajuto, nes uždarė duris ir pasuko raktą. Išjungė pagrindinio šviestuvo jungiklį, ir kambarys paskendo tamsoje, pro naktines užuolaidas skverbėsi tik mėnesiena. Mudviejų žvilgsniai tuo pat metu nukrypo į sofą.

– Netrukus grįš mama, – perspėjau. – Verčiau važiuojam pas tave.

Lopas pasitrynė šeriuotą smakrą.

– Ten veduosi ne visus.

Toks atsakymas man jau buvo nusibodęs.

– Ar turėsi mane nužudyti, jei parodysi savo butą? – paklausiau sykiu slopindama susierzinimą. – Jei pateksiu vidun, nebegalėsiu išeiti?

Lopas kurį laiką įdėmiai mane apžiūrinėjo, paskui atsegė nuo grandinėlės raktą ir įkišo į mano pižamos švarko kišenę.

– Kartą į jį patekusi turėsi nuolatos grįžti.

Po keturiasdešimties minučių atradau duris, kurioms tinka Lopo raktas. Lopas pastatė visureigį tuščioje Delfų parko automobilių stovėjimo aikštelėje. Ėjome susikibę rankomis. Šiltas vasaros vėjelis kedeno man plaukus. Pravėręs vartus Lopas palaikė, kol įėjau.

Be kurtinančio triukšmo ir karnavalinių šviesų Delfų parkas atrodė visiškai kitoks. Tylus, vaiduokliškas, paslaptingas. Pūstelėjus vėjeliui, šaligatviu nuriedėjo numesta gaiviojo gėrimo skardinė. Neiškrypdama iš tako įsmeigiau akis į „Arkangelo“ atrakciono griaučius, boluojančius juodo dangaus fone. Oras dvelkė lietumi. Virš galvos nusirito tolimas griaustinis.

Nuo „Arkangelo“ Lopas nusitempė mane į šiaurę. Mudu užlipome laiptais į atrakciono mechanizmą pašiūrę. Vos Lopas spėjo atrakinti duris, pasipylė lietus. Lašai tiško ant šaligatvio. Durys užsivėrė, ir mudu paskendome tamsoje. Parke buvo vaiduokliškai tylu, tik į stogą barbeno lietaus lašai. Pajutau, kaip Lopas prieina man už nugaros ir apkabina per liemenį.

– Delfų parką įrengė nusidėję angelai, todėl arkangelai prie jo net nedrįsta artintis. Šįvakar, angele, čia būsime tik tu ir aš, – tyliai sušnibždėjo jis man į ausį.

Atsigrėžiau gerdama vaikino kūno karštį. Lopas pakėlė mano smakrą ir pabučiavo. Bučinyš buvo šiltas, ir iš malonumo visa suvirpėjau. Šlapi Lopo plaukai skleidė vos juntamą muilo kvapą. Mūsų lūpos susiliejo, oda tapo slidi nuo šaltų vandens lašų, besisunkiančių pro žemas lubas. Lopas taip aistringai mane apkabino, kad aš panorau paskęsti jo glėbyje.

Jis nusiurbė lietaus lašus nuo mano apatinės lūpos, ir aš pajutau jo prigludusių lūpų šypsnį. Lopas nubraukė į šalį mano šlapius plaukus ir pabučiavo prie pat raktikaulio. Paskui krimstelėjo į ausį ir suleido dantis į petį.

Užkišau pirštus už Lopo diržo ir prisitraukiau arčiau.

Lopas įsikniaubė man į petį ir ėmė delnais glostyti nugarą. Iš pasitenkinimo tyliai sudejavo.

– Myliu tave, – sušnibždėjo jis paniręs man į plaukus. – Dabar esu toks laimingas kaip niekada.

– Kaip jausminga, – atsklido gilus balsas iš tamsiausios pašiūrės kertės. – Čiupkite angelą.

Būrelis aukštų jaunuolių, be jokios abejonės, nefilimų, išniro iš šešėlio, apsupo Lopą ir užlaužė rankas jam už nugaros. Nustebau, kad Lopas visai nesipriešina.

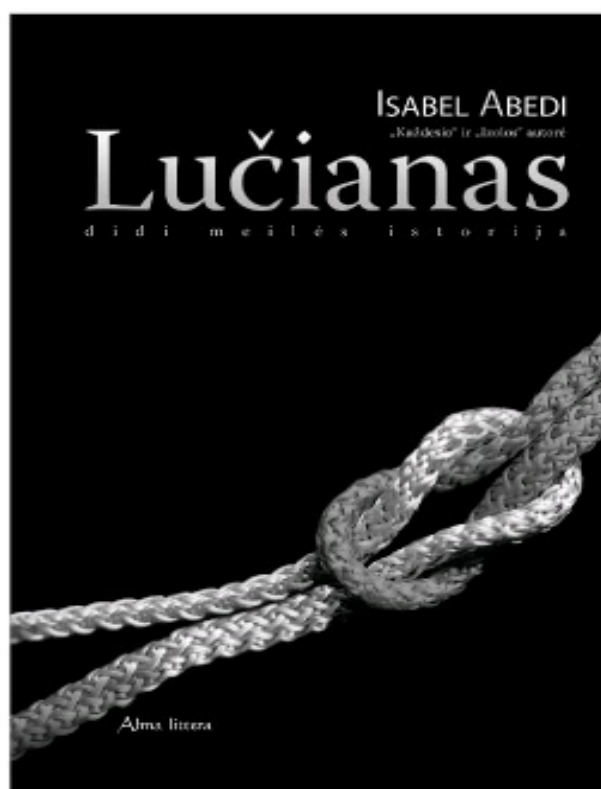
Kai imsiu priešintis, bėk, – prabilo į mano mintis Lopas, ir aš supratau, jog jis norėjo laimėti laiko, kad galėtų pasikalbėti su manimi ir pamėginti išgelbėti. – Aš nukreipsiu jų dėmesį, o tu bėk. Paimk visureigį. Ar prisimeni, kaip jį užvesti be raktelio? Namu nevažiuok. Sėdėk automobilyje, kol tave susirasiau...

Pašiūrės glūdumoje tūnojęs ir kitiems įsakinėjęs vyras žengė į blausios šviesos ruožą, prasiskverbusį pro plyšį. Jis buvo aukštas, lieknas, pagal amžių atrodantis nenatūraliai jaunai ir nepriekaištingai pasipuošęs baltais golfo klubo marškinėliais bei medvilninėmis tvido kelnėmis.

– Ponas Milaras, – sušnibždėjau nesugalvodama, kaip dar galėčiau į jį kreiptis. Vadinti Henku būtų per daug familiaru, o tėčiu – šlykščiai intymu.

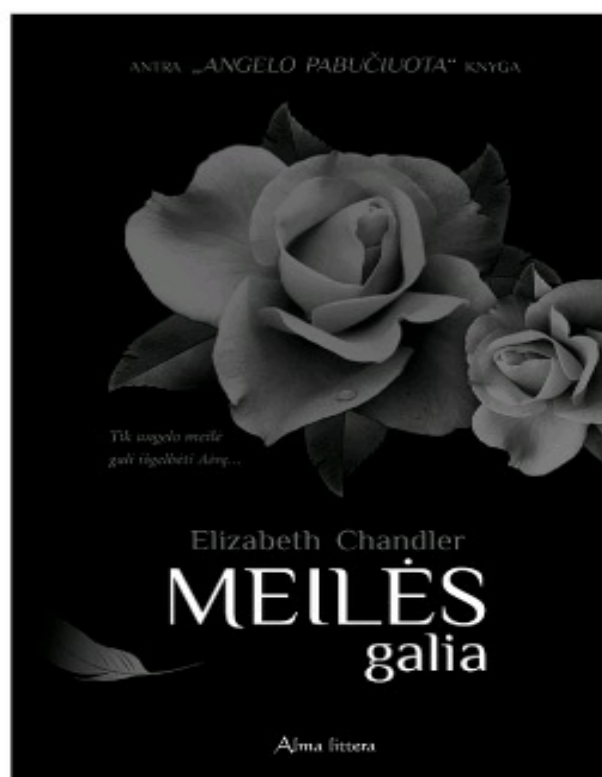
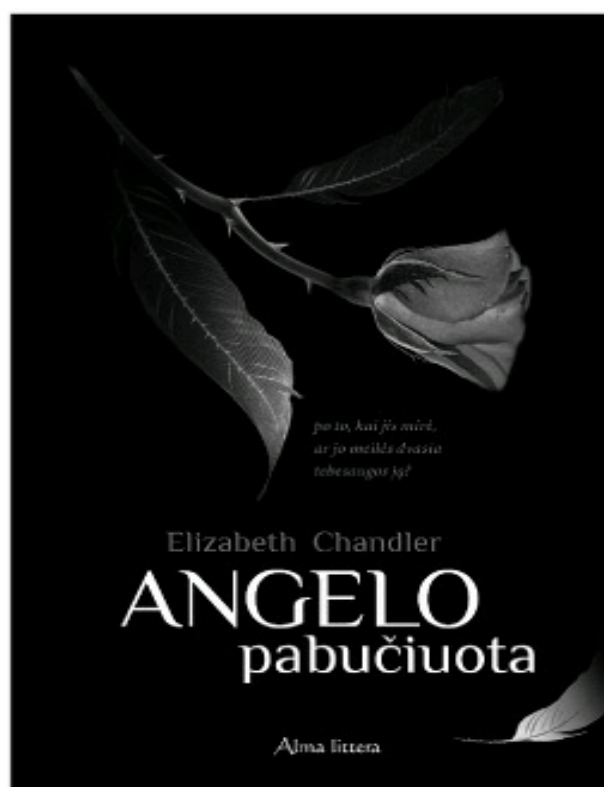
– Leisk man deramai prisistatyti, – tarė jis. – Aš – Juodoji Ranka. Gerai pažinojau tavo tėvą Harisoną. Džiaugiuosi, kad jo nėra čia ir jis negali matyti, kaip žeminiesi prasidėdama su velnio išpera. – Jis palingavo galvą. – Ne tokią tikėjaisi tave užaugsiant, Nora. Draugauji su priešu, negerbi savo kilmės. Tikriausiai kaip tik tu susprogdinai vieną nefilimų konspiracinių namų. Tačiau tai nesvarbu. *Tai* galiu tau atleisti. – Jis reikšmingai patylėjo. – Pasakyk man vieną dalyką, Nora. Ar ne tu nužudei mano brangų draugą Čonsį Langė?

***Naujas skaitomiausių knygų autorės Isabel Abedi romanas.
Magiškas.***

Jis vis pasirodo Rebekos akiratyje, tas paslaptینگasis vaikinasis Lučianas, neturintis jokios praeities ir jokių prisiminimų. Vienintelė jo atrama – Rebeka, jis sapnuoja ją kiekvieną naktį. Rebeka nuo pat pirmosios susitikimo akimirkos pajunta trauką, kurios negali paaiškinti. Kad ir kaip beviltiškai abu bando, negali nutolti vienas nuo kito. Nespėjus sužinoti bendros paslapties juos išskiria. To padariniai abiem baisūs. Nes tai, kas juodu sieja, yra daugiau nei meilė.

Meilė, stipresnė už gyvenimą

Aivė ir Tristanas skirti vienas kitam. Abu jauni, žavūs, nepaprastai talentingi ir karštai įsimylėję, ir mano, jog jų meilė niekada nesibaigs. Tačiau jų pasaulis sugriūna, kada abu patenka į siaubingą avariją: Tristanas žūva, Aivė sužeidžiama. Dabar mergina turi gyventi viena, bent jau ji taip mano. Tačiau Tristanas lieka čia, kad prižiūrėtų mylimąją kaip angelas sargas – taip arti, kad ji gali justti jo prisilietimus, girdėti jo balsą. Niekam kitam dabar nereikia angelo sargo taip kaip Aivei, nes kažkas ketina ją nužudyti. Tačiau jei Tristanas tam sutrukdytų, jo misija žemėje bus baigta ir jis turės palikti Aivę. Nejau išgelbėjęs mylimąją turės prarasti ją amžinai?